

A feszültségkeltés nagymestere

DEAN R.
KOONTZ

MR. MURDER

EGY MÁSIK BETÖR AZ ÉLETEDBE, MENEKÜLNÖD KELL...

Dean R. Koontz - Mr. Murder

Copyright ©1993 by Nkui, Inc.

Hungarian translation ©Animus Kiadó

A fordítás a G. P. Putman's Sons (New York) 1993. évi kiadása alapján készült

Fordította: Süle Gábor

ISBN 963 8386 76 2

Kiadta az Animus Kiadó 1999-ben

Szerkesztette: Gábor Anikó

Borítóterv: Beleznai Kornél

Felelős kiadó: Balázs István

Phil Parksnek azért, ami rendszerint belül van, és Don Brautigannek azért, ami gyakorta kívül van. És azért, mert tehetségesek anélkül, hogy észrevehető és dühítő neurózisuk lenne. Pontosabban, alig valamennyi.

Tartalom:

Aznap, mikor a klónja megszületik, Marty Stillwater, bár nincs tudatában az eseménynek, elmondhatatlan félelmet érez, melynek nem ismeri a magyarázatát. Hét évvel később, mikor Marty szemtől szembe kerül gonosz hasonmásával, aki arra készül, hogy elvegye az életét és családját, Marty rádöbben, hogy félelme több mint indokolt volt. A klónozási folyamatot végző orvosok eredeti terve az volt, hogy munkájukkal jobbá teszik a világot, de elkövetnek egy hibát, nem a megfelelő alanyt klónozzák. A teremtmény, akinek nincsenek emlékei, nincs lelkiismerete, egyetlen szó nélkül gyilkol, és semmi könyörület sincs benne. Mikor egy nap meglátja Marty fényképét az újságban, azonnal megszületik benne a meggyőződés, hogy Marty, a hasonmása elvette tőle az életét, így elindul, hogy visszaszerezze szerető családját...

Első Rész

A Télapó És Az Ó Gonosz Ikertestvére

*Abban az évben furcsán szürke volt a tél.
Pusztulás illatát hozta a nyirkos szél.
És még különösebb volt a reggeli ég,
s ahogy macskatalpakon beosont az éj.
(A számbavett csapások könyvéből)*

*Az élet könyörtelen komédia.
És éppen ebben rejlik a tragédiája.
(Martin Stillwater: Egy szál halott püspök)*

Első Fejezet

1.

„Kell nekem...”

Martin Stillwater hátradőlt kényelmes bőrfoteljében, finoman hintázott annak két hátsó lábán, jobb kezében tartotta mini kazettás diktafonját, amelybe levelet diktált a szerkesztőjének New York-ba, azonban hirtelen ráeszmélt, hogy ugyanazt a két szót suttogja révülten.

„Kell nekem... kell nekem... kell nekem... Marty a homlokát ráncolva kapcsolta ki a magnót. Gondolatmenete vakvágányra futott, aztán megrekedt. Már nem is emlékezett rá, mit is akart mondani. Kell neki, de mi? A nagy ház nem csupán csendes volt, volt ebben a csendben valami vészjósló. Paige elvitte a gyerekeket a moziba a szombati matinéra, aztán ebédelni. De ez a gyermekek nélküli csend nem egyszerű állapot volt. Volt benne valami anyagiasult szubsztancia, amit szinte ki lehetett tapintani a levegőben. Egyik kezét a nyakához szorította. A tenyere hideg volt és nyirkos. Megborzongott. Odakint az őszi nap ugyanolyan rezenéstelenül néma volt, mint a ház, mintha egész Dél-Kaliforniát kiürítették volna. Martin emeleti dolgozószobájának egyetlen ablakán a zsalu széles deszkalamellái résnyire voltak nyitva. A réseken beözönlő napfény vörös-arany sávokat festett a bútorokra és a szőnyegre, olyan színük lett, mint a rókaszőrnek; az egyik ilyen fényes sáv az U-alakú íróasztal egyik sarkára esett.

Kell nekem...

Martinnak azt súgta az ösztöne, hogy valami fontos dolog történt egy pillanattal ezelőtt, s bár nem látta, a tudatalattija érzékelte. Forgószekében megfordult, s szemügyre vette a szobát a háta mögött. A kintről beáradó rézvörös napfényen kívül az olvasólámpa füstszürke ernyője alól jött még fény. Még ebben a félhomályban is látta azonban, hogy egyedül van a szobában számítógépével. Talán azért érzékelte ilyen mélynek a csendet, mert a ház tele volt vidám zajokkal szerda óta, amikor az iskolákban kitört a Hálaadás

körüli szünet. Martinnak hiányoztak a kölykei. Talán neki is el kellett volna mennie a moziba velük. Kell nekem...

A szavakat különös feszültséggel a hangjában mondta ki - valahogy vágyakozva. Aztán egy furcsa érzés kerítette hirtelen hatalmába. Tisztán érezte, hogy veszély leselkedik rá. Ugyanilyen gyötrő előérzetek kínozzák a regényeiben is néha az alakokat, amelyekkel mindig sokat kínlódott, hogy klisék nélkül írja le őket. Évek óta nem érzett hasonlót, azóta nem, hogy Charlotte négy éves korában súlyosan megbetegedett és az orvos felkészítette őket a rák lehetőségére. Nappalait akkor a kórházban töltötte, ahol a kicsit egyik laborból tolták a másikba, és álmatlan éjszakáin, míg végre az orvosok meg mertek kockáztatni egy diagnózist, Marty mindvégig úgy érezte, hogy egy különösen gonosz szellem kíséri, amelynek jelenlététől besűrűsödik a levegő, szinte nem lehet tőle levegőt kapni, mozdulni, nemhogy reménykedni. Aztán kiderült, hogy a kislánya életét nem fenyegeti semmilyen természetfeletti gonosz erő, sem rosszindulatú betegség. A tüneteket egy egyébként kezelhető vérképzőszervi rendellenesség okozta. Három hónapon belül Charlotte meg is gyógyult. De Marty azóta sem felejtette el, milyen szörnyű volt az a rémület. Most is ugyanazt a jeges szorítást érezte a szíve táján, bár minden megmagyarázható ok nélkül. Charlotte és Emily ép, egészséges két gyerek. Ő és Paige boldog házasságban él - szinte abszurd is ez a boldogság, ha azt veszik tekintetbe, hány harmincas barátjuk vált már el, esetleg szimplán csalják egymást. Anyagilag is sokkal jobban álltak, mint azt valaha is remélni merték. Ennek ellenére Marty tudta, hogy valami baj van. Letette a magnót az asztalra, odament az ablakhoz és kitérte a zsalut. Egy csupasz ágú szikamor fa vetett éles, megnyúlt árnyat a kis oldalsó kertre. Az ágakon túl a szomszédos ház sápadt falai szinte magukba szívták a napfényt, aranyszínű és rozsdabarna árnyak vetődtek az ablakokra; a hely csendesnek, látszólag nyugodtnak tűnt. Jobb kéz felől lelátott az utcára, melynek túloldalán szintén mediterrán stílusú, agyagcserepes házak sorakoztak, amelyekre csipkés árnyékokat vetettek a pálmák levelei. A nyugodt, csendes és minden négyzetcentiméterében megtervezett környék - ahogyan maga Mission Viejo városa is - mintha a béke szigete lett volna a káosztól uralt világban.

Marty becsukta ismét a zsalugátert, de ezúttal bezárta a lamellákat is, s így teljesen kirekesztette a napfényt. Nyilvánvaló, hogy az egyetlen veszély, ami rá leselkedik, az a fején belül van. Túlságosan élénk a fantáziája, igaz. Ennek a fantáziának köszönheti azt is, hogy meglehetősen sikeres krimi író lett belőle. A szíve mégis szaporábban vert, mint valaha. Marty kiment a dolgozószobájából az emeleti hallba, aztán megállt a lépcső tetején. Olyan mozdulatlan volt, mint a lépcső-korlát, amelyen a kezét nyugtatta. Nem is tudta, mit várt, hogy hallani fog. Hogy halkán megcsikordul egy ajtó, vagy valaki lopakodik odalent? Hogy finoman suhog egy ruha és puha léptek neszezik, ahogy a betolakodó halad előre a lakásban? Aztán lassan, ahogy nem hallott semmi gyanúsat, és ahogy a szívdobogása is enyhült, elhalványult a katasztrófa érzet is benne. A szorongása átalakult egyszerű rosszkedvvé. - Van itt valaki? - szólalt meg, csak hogy megtörje a csendet. Ahogy meghallotta a saját hangját, amely visszhangzott a beléje szorult

kíváncsiságtól, egyszeriben elmúlt még ez a kényelmetlen érzés is. Most már csak az üres ház tátongott előtte, minden fenyegető veszély nélkül. Marty visszament a dolgozószobájába és leült a bőrszékre az íróasztala mögött. Lezárta a zsalukat, csak az asztali lámpa égett, s ettől a nappali félhomálytól a helyiség álombélivé lett. A gyümölcsmotívumokkal díszített lámpaernyő alatt megcsillant a fény a mini kazettás magnó plexifelületén. Ahogy a magnó után nyúlt, Martynak az volt a benyomása, hogy a színes fényben olyan a keze, mint valami egzotikus gyík bőre. Egy pillanatig a furcsa mintákat tanulmányozta a keze hátán; arra gondolt, hogy a való élet is ugyanígy tele van egymásra rétegződött illúziókkal - ahogyan szándéka szerint a regénye is. Kezébe vette a magnót, és egy vagy két másodperc erejéig benyomta a visszatekerő gombot, kereste szerkesztőjének címzett befejezetlen levelének utolsó szavait. Ahogy a nagy sebességtől csicssergett a magnó, Martynak az volt az érzése, mintha valami földön kívüli nyelvet hallott volna az apró hangszóróból. Amikor hüvelykujjával lenyomta a lejátszó gombot, rájött, hogy nem tekert vissza eléggé: ...Kell nekem... kell...nekem... kell nekem... Homlokát ráncolva nyomta le ismét a visszatekerő gombot, ám most kétszer annyi ideig hagyta lenyomva, mint az előbb. Ennek ellenére ezt hallotta: ...kell nekem... kell nekem... Újabb visszatekerés. Kettő, öt, tíz másodpercig. STOP. PLAY. Kell nekem... kell nekem... kell nekem... További két kísérlet után bukkant csak rá a levélre: „... *tehát el tudom önnek juttatni az új könyv végső változatát nem egészen egy hónapon belül. Úgy gondolom, hogy ez...hogy ez... ööö... hogy ez...* A diktálás itt megszakadt. A csend szinte letekeredett a szalagról. Míg el nem kezdődött a kétszavas kántálás, Marty feszülten meredt a kezében lévő magnóra. Kell nekem... kell nekem...

Ellenőrizte az óráját. Nem egészen hat perccel múlt négy óra. Kezdetben ugyanazt az álmos, kántáló hangot hallotta, amelyet akkor is hallott, amikor magához tért, ezt a minden fantáziát nélkülöző, leginkább a tibeti mant-rákra emlékeztető hangot. Azonban fél perc elteltével megváltozott a hangja a magnóban, éles lett és sürgető, aztán mintha megtelt volna szorongással, végül pedig majd szétvetette a düh.

KELL NEKEM... KELL NEKEM... KELL NEKEM...

Szinte sistergett ez a két szó a frusztrált dühtől. A szalagról hallható Marty Stillwater - aki teljesen idegennek tűnt a magnót hallgató Marty Stillwater számára - mintha valami heveny érzelmi fájdalomtól szenvedett volna, mintha valami hiányzott volna neki, amit képtelen volt leírni vagy elképzelni. Marty úgy meredt a csillogó kazettára, mint akit hipnotizálnak. Aztán a hang megszűnt, a felvétel véget ért, és Marty ismét az órájára nézett. Több mint tizenkét perccel múlt négy. Azt hitte, hogy csak néhány másodpercre kapcsol ki az agya, hogy csak pillanatokra ábrándozott el. Ehelyett csak ült és szorongatta a kezében a diktafont, totálisan megfeledkezett a szerkesztőjének írandó levélről és ezt az átkozott két szót hajtogatta hét percen vagy még többön is át. Hét álló percen át, az Isten szerelmére! És semmire nem emlékszik, mintha csak transzba esett volna.

Kikapcsolta a magnót. Remegett a keze, s amikor letette a szerkezetet az asztalra, odakoccantotta az üvegfelülethez. Körülpillantott a dolgozószobájában, ahol oly sok magányos órát töltött el mindenféle rejtélyes

bűntények kiagyalásával és megoldásával. Ahol számtalan figurát alkotott meg, sodorta őket életveszélybe, amiből maguknak kellett kivágniuk magukat. Az egész szoba oly ismerősnek tűnt a számára: a roskadozó könyvespolcok, a tizenkét festmény, amely könyveinek címlapját borította, a heverő, amelyet eredetileg a lusta fantáziálgatás óráira vásárolt, de amelyre aztán soha nem volt ideje, de kedve se, lefeküdni, és a szövegszerkesztő a maga jókora képátmérőjű monitorával. De a megszokott látvány immár nem volt megnyugtató a számára, mert beszenyezte a furcsaság, ami percekkel ezelőtt történt vele. Nyirkos tenyerét Marty beletörölte farmerje combrészébe. Ahogy rájött, hogy percekre elkalandozott, ismét rátelepedett a rémület, ahogyan Poe hollója a költő hálósobájának ajtajára. Amikor magához tért a transzállapotból és érzekelte a veszélyt, arra számított, hogy rálel a veszély forrására odakint az utcán vagy a földszinten ólálkodó betörő formájában. De ez rosszabb volt, mint azok. A rá leselkedő veszély nem kívülről ered. Akármilyen furcsa is, ez a valami benne van.

2.

Tökéletes éjszakai csend van, semmi se moccan. Odalent a felhőfoslányok ezüstösen csillognak a holdfényben, és egy pillanatra egy repülőgép árnyéka is rávetődik a gőzölgő tengerre. A gyilkos gépe pontosan érkezik Bostonból a Missouri állambeli Kansas Citybe. A férfi egyenesen a csomagkiadó futószalaghoz megy. A hálaadásra hazalátogató utasok csak holnap indulnak vissza, a repülőtéren tehát nyugalom honol. Az ő két bőröndje - az egyikben ott lapul a Heckler & Koch P7-es pisztoly, a leszerelhető hangtompítóval és a 9 mm-es lőszerrel megtöltött póttárrakkal - jelenik meg elsőként a futószalagon. A gépkocsi kölcsönző pultnál felfedezi, hogy a foglalását nem keverték el, ahogy pedig többször is előfordult már. Meg fogja kapni a tágas Ford szedánt, amelyet igényelt, nem lesz kénytelen szorongani valami kiskocsiban. A John Larrington névre szóló hitelkártyát minden gond nélkül elfogadja előbb az ügyintéző és az American Express központi komputere is, bár a férfit nem John Larringtonnak hívják. Amikor megkapja a kocsit, elégedetten konstatálja, hogy szép a hangja és kellemes illat uralkodik benne. Minden úgy megy, ahogyan azt szereti. Néhány mérföldnyire a repülőtértől bejelentkezik egy kellemes, ámbar névtelen négyszintes motelbe, ahol a vörös hajú portás a recepciónál közli vele, hogy ha igénybe akarja venni a reggelit - ami péksüteményekből, gyümölcsleiből és kávéból áll - akkor csak emelje föl a telefont. A Thomas E. Jukovic névre szóló Visa kártyát itt is minden gond nélkül elfogadják, pedig a férfinak nem Thomas E. Jukovic az igazi neve.

A szobájában fakó rózsaszínű a szőnyeg és kék csíkos a tapéta. A matrac kellemesen tömött, a törölközők puhák és illatosak. A bőrönd, benne az automata pisztollyal és a lőszerrel lent marad a kocsi csomagtartójában, nehogy fölkelte valamely szimatoló motelalkalmazott kíváncsiságát. Miután egy darabig elüldögélt a motelszoba ablakában és Kansas City fényeit nézte, a férfi lemegy a kávézóba vacsorázni. Hat láb magas, a súlya száznyolcvan font, de olyan étvággal eszik, mint egy másfél mázsás hústorony. Egy tál

zöldségleves fokhagymás pirítóssal, két sajtburger, nagy adag sült krumplival, egy tányérnyi almás pite, egy adag tejszínes vanília fagyalt, mindez leöblítve hat csésze kávéval. Mindig hatalmas az étvágya. És gyakran megéhezik; néha szabályosan kízóan tör rá az éhség. Míg eszik, kétszer is megáll mellette a pincérnő, érdeklődik, ízlik-e az étel és nem hozhat-e még valamit. Nem egyszerű figyelmességről van szó, hanem a nő kokettál vele. Bár a nő egész csinos, azért nem olyan, mint egy filmcsillag.

A nők valahogy gyakrabban kezdenek ki vele, mint más férfiakkal, akik sokkal jóképűbbek és jobban öltözöttek, mint ő. Vastag talpú Rockport cipőt, khaki nadrágot, sötétzöld garbó pulóvert visel, semmi bizsu, karórája márkátlan - egyszerűen egész ruhatára jelentéktelen és feltűnésmentes. És éppen ez a lényeg. A pincérnő nem nézheti valami tehetős embernek. Ennek ellenére itt van megint, és kihívóan mosolyog. Egyszer Miami-ban egy koktélbárban felszedett egy borostyánszín szemű, szőke nőt, aki arról csacsogott neki, hogy valami érdekes aurát érzékel körülötte. Valami mágneses erő árad, mondta a nő, a szótlanságából és kő merev arcából. Maga a tipikus kevésbeszédű erős fickó...- mondta a nő tréfálkozva. Ha egy filmben játszanának Clint Eastwooddal és Sylvester Stallonéval, akkor nem kéne szöveggönyvet sem írni. Később ezt a nőt halálra verte. Nem mintha bármi is feldühítette volna, amit a nő mondott vagy tett volna. Sőt, egészen jó volt vele az ágyban is. De akkor ő azért járt Floridában, hogy szétlője a fejét egy Parker Abbotson nevű embernek, és kicsit aggódott, hogy a nő esetleg összefüggésbe hozhatja a gyilkossággal. Nem akarta, hogy a nő személyleírást adjon róla a rendőröknek. Miután végzett a nővel, elment és megnézte a legújabb Spielberg filmet, aztán beült még egy Steve Martin komédiára is. Imádja a mozi. A munkája mellett a mozi és a filmek jelentették számára az életet. Néha az az érzése, mintha igazában a mozi lenne az otthona, hiába látogatja a mozikat más-más városban, mert a sötét vetítőterem mindenütt egyforma.

Úgy tett, mintha nem venné észre, hogy a pincérnő érdeklődik iránta. Kétségtelenül csinos, de ha felvinné a szobájába, őt is meg kellene ölnie. És súlyos hiba volna megölni annak a szállodának az alkalmazottját, ahol megszállt. Olyan helyen kell nőt találnia, amellyel nem tudják kapcsolatba hozni.

Pontosan tizenöt százalék borraivalót ad, mert mind a túlzott bőkezűség, mind a szűkmarkúság feltűnést kelt. Csak arra az időre tér vissza a szobájába, amíg felveszi kötött nyakú bőrzakóját, mert hűvös a novemberi éjszaka, aztán beül bérelt Fordjába, és egyre bővülőbb sugarú körben kocsikázni kezd a város éjszakai szórakoztató negyedében. Azt a helyet keresi, ahol végre megtalálhatja magának azt a nőt, akire épp szüksége van.

3.

Apu valahogy nem volt apu. Pedig ugyanolyan kék volt a szeme, ugyanolyan barna volt a haja, ugyanolyan nagy volt a füle, mint apunak; megszólalásig hasonlított arra a Martin Stillwaterre, akinek ott volt a fotója minden regényének hátsó borítóján. Még úgy is beszélt, mint apu szokott,

amikor Charlotte és Emily hazatért a mamájával, és ott találta őt a konyhában kávézás közben, mert így szólt: „Semmi értelme a tagadásnak, nem bevásárolni voltatok és utána meg moziban. Megbíztam egy magánnyomozót, aki követett benneteket. Tudom, hogy Gardenában voltatok egy pókerbarlangban, ahol eljátszottatok egy csomó pénzt, miközben bűdös kubai szivarokat szívtatok...” Úgy ült, úgy állt, úgy mozgott, mint apu.

Később, amikor elmentek a szigetre vacsorázni úgy is vezetett, mint apu szokott. Ami túlságosan gyors volt, legalábbis anyu szerint. Vagyis „mesteri technikájú, határozott stílusban, ahogy egy profihoz illik”, ha az ember apu szemén át figyelte a dolgokat. De Charlotte pontosan tudta, hogy valami nem stimmel, és egy kicsit meg volt szeppenve. Ó, persze nem arról van szó, hogy földönkívüliek hatalmába került volna, ennyire azért nem volt vad a dolog, de valahogy más volt, mint apu, akit a kislány ismert és szeretett. A különbségek leginkább a részletekben jelentkeztek. Apu rendszerint nyugodt volt és oldott, ő pedig, bár alig észlelhetően, de feszült volt. A tartása is olyan merev volt, mintha tojásokat egyensúlyozna a feje tetején... Vagy mintha arra számított volna, hogy valaki vagy valami bármelyik pillanatban megüti. Nem mosolyodott el olyan gyorsan és olyan gyakran, ahogy szokott, amikor meg mosolygott, az olyan volt, mintha megjátszotta volna az egészet.

Mielőtt rákanyarodott volna a sztrádára hazafelé, hátrafordult, hogy megnézze, Charlotte és Emily bekapcsolta-e a biztonsági övet. De nem mondta, hogy „a Stillwater rakéta azonnal startol” vagy, hogy „ha netalán túl gyorsan hajtának és hánynotok kell, akkor hányjatok szépen a zsebetekbe, ne a vadonatúj kocsit kárpitra” vagy, hogy „ha sikerül kellőképpen felgyorsulnom és visszarepülünk az időben, akkor nehogyan véletlenül eszetekbe jusson ingerelni a dinoszauruszokat”, vagy semmi hasonló vicceset. Charlotte-nak ez feltűnt, és egy kicsit zavarta.

Az Islands étteremben nagyon jó hamburgert lehetett kapni, és kiváló volt a sült krumpli is - kívánság szerint puhára vagy ropogósra készítették - és rengetegféle saláta közül lehetett válogatni. Az egésznek volt valami karibi atmoszférája. Az „atmoszféra” új szó volt Charlotte fülének. Annyira megtetszett neki a hangzása, hogy minden alkalmat megragadott, hogy használhassa - bár Emily, ez a reménytelen kiskölyök folyton meglepődött rajta, és megkérdezte: „Miért beszélsz mindig az *autósztrádáról*, erre nincs is autósztráda”, akárhányszor a nővére csak kimondta a szót. Charlotte tíz éves volt - pontosabban lesz majd két és fél hónap múlva - Emily pedig csak októberben múlt hét. Emi aranyos volt testvérnek, de hát egy hét éves az olyan...kis dedós.

Ezzel együtt az éttermi atmoszféra valóban karibias volt: rikítóak voltak a színek, a mennyezet bambusz nádából készült, és a helyiség tele volt hatalmas cserepekbe ültetett pálmákkal. A pincérfiúk és lányok rövidnadrágban és mintás hawaii ingben szolgáltak föl. Egy boxban ültek az étterem nemdohányzó részében, ahol az „atmoszféra” valahogy még kellemesebb volt. A szüleik Corona sört ittak, amit előhűtött, zúsmarás korsókban hoztak ki. Charlotte kólát ivott, Emily pedig sárgarépa sört rendelt. „A répasör felnőtt ital.” - jelentette ki Emi. Ujját Charlotte kólás poharára szegezte. „Mikor hagyod

már abba, hogy ilyen kölyök italt iszol?" Eminek az volt a szilárd meggyőződése, hogy a répasör ugyanúgy részegít, mint az igazi sör. Néha már két pohár után is úgy tett, mintha berúgott volna, ami buta és idegesítő dolog volt tőle. Amikor Emi elkezdett imbolyogni, részeg ember módjára beszélni, s akkor az idegenek odafordultak, és ilyenkor Charlotte mindig elmagyarázta nekik, hogy Emily csak hét éves. Mindenki megértőnek bizonyult, de a dolog ennek ellenére nagyon zavaró volt. Mire a pincérlány kihozta az enivalót, anyu és apu már valamelyik barátjukról beszélgetett, aki épp válni akart - igazi unalmas felnőtt szöveg - ami gyorsan tönkreteszi az „atmoszférát”, ha az ember odafigyel.

Emi elmerült abban, hogy elkezdte a maradék sült krumplikat kupacokba rakni, amitől olyan alakot öltöttek, mint azok a modern szobrok, amelyeket a múlt nyáron a múzeumban láttak. Már-már mániája volt a művészkedés. „A reinkarnálódott Picasso...” - szokta róla mondogatni a papa.

Mivel senki nem figyelt oda, Charlotte elhúzta a cipzárt farmerdzsekijének mély zsebében, kihalászta Fredet, és kirakta az asztalra. Fred mozdulatlanul kushadt páncéljában, fejét, lábát behúzta, akkora volt, mint egy karóra. Aztán előbukkant az orra, óvatosan körülszimatolt, majd lassan kidugta a fejét a hátán hordott erődítményéből. Feketén csillogó teknősszemével érdeklődve vette szemügyre új környezetét. Charlotte azt képzelte, hogy tetszik neki a hely „atmoszférája”. „Figyelj csak, Fred! Olyan helyet mutatok neked, amit teknős még soha nem látott! - suttogta Charlotte. A kislány a szüleire pillantott. Annyira elmélyedtek a beszélgetésben, hogy nem vették észre, amikor Fredet előhúzta a zsebéből. Most pedig eltakarta előlük a kenyeres kosár. Charlotte csirkehússal töltött taco-t evett krumplival, a tölteléből megmentett egy kis salátalevelet. A teknős megszagolgatta, aztán undorral elfordította a fejét. A kislány ezután paradicsomdarabkával próbálkozott kedvencénél. Komolyan gondolod? - Mintha ezt látta volna tükröződni az állat szemében, ahogy elutasította ezt a falatot is. Fred néha nagyon finnyás tud lenni. Ez az ő hibája, gondolta a kislány, mert nagyon elkényeztette. Nem gondolta, hogy a csirkehús vagy a sajt jót tenne a teknősnek, és nem szándékozott addig tortillával sem megkínálni, amíg meg nem ette a zöldséget, így aztán maga rágcsálta el a maradék krumplit, miközben kíváncsian nézte a többi vendéget, akik látszólag nem vettek tudomást a neveletlen kis hullóról.

Hirtelen felkeltette az érdeklődését egy heavy metálós pár, akik bőrruhában és fura hajjal virítottak. Szemlélődéséből édesanyja meglepett „Ó”-ja, rebbentette föl, A teknős ugyanis átaraszolt az asztal másik szélére. „Csak azért vettem elő, hogy megetessem” védekezett a kislány. „Nem tesz jót a nyomorultnak, ha egész nap a zsebedben hurcolod. „Dehogy egész nap!” - Charlotte megfogta a teknőst, és a zsebébe süllyesztette. „Akkor tettem zsebre, amikor elindultunk otthonról.” Anyja a homlokát ráncolva kérdezte: „Van még veled más is az állatseregletedből?” „Csak Fredet hoztam. „És Bob?” - érdeklődött anyja. „Ó, fúj!” - szólalt meg Emily, és rágrimaszolt a nővére. „Csak nem hoztad el a zsebedben Bobot is? Én úgy utálok!” - Bob egy lassú mozgású, fekete bogár volt, kábé akkora, mint apa hüvelykujja. A hasát világoskék csíkok tagolták. Charlotte egy nagy

befőttésüvegben tartotta, de néha kivette és letette a földre vagy a tenyerébe, s figyelte, milyen mókásan mászik. „Soha nem hoznám el Bobot egy étterembe” - szögezte most le, határozottan. „Fred azért mégiscsak más...” - jegyezte meg anya epésen. „Igen...” - mondta Charlotte, láthatóan nagyon zavartan.

Charlott behúzta Fred bőrtönén a cipzárt. „Moss kezet, mielőtt folytatnád az evést!” - figyelmeztette apa. Charlotte nem értette. „De miért? De hisz Fred tiszta!” „Azt mondtam, moss azonnal kezet!”

Apa ideges fölfortyanásáról eszébe jutott Charlottenak, hogy apa most nem apa. Apa ugyanis szinte soha nem beszélt emelt hangon sem vele, sem Emivel. Nem félelemből engedelmeskedtek, hanem mert nem akartak neki csalódást okozni. A világ legjobb érzése volt, amikor jó jegyet kapott az iskolában, vagy szépen játszott a zongorán egy iskolai műsorban, és a szülei borzasztóan büszkék voltak rá. És semmi nem volt rosszabb, mint amikor szomorúnak vagy csalódottnak látta őket. Ehhez még az sem kellett, hogy megbüntessék vagy, hogy szóvá tegyék a dolgot. Apa éles hangjától hajtva Charlotte azonnal elindult a mosdó felé, miközben ki-kibuggyanó könnyeit nyeldekelte.

Később, már az étteremből hazafelé, apa megint beletaposott a gázba, mire anya megszólalt: „Marty, ez nem az indianapolisi rally” „Szerinted gyorsan hajtok?” - kérdezte apa, mint aki hirtelen meglepődött. „Mert szerintem egyáltalán nem megyünk gyorsan. Harminchárom éves vagyok, és még soha nem volt balesetem. De még csak meg sem büntettek. Rendőr még meg sem állított soha.” „Persze, mert utol sem érnének...” - jegyezte meg anya. - Pontosan.

A hátsó ülésen Charlotte és Emily egymásra nevetett. Amennyire Charlotte vissza tudott emlékezni, a szülei folyton apa vezetési stílusán viccelődtek. Most azonban

apa hirtelen élesen rászólt anyára: „Az istenért, Paige, én jól vezetek, a kocsi tökéletesen biztonságos, épp ezért adtam ki érte azt a rengeteg pénzt, mert ez a lehető legbiztonságosabb kocsi az amerikai utakon. Nagyon kérek, hagyd ezt abba, jó?” „Oké, és ne haragudj!” - felelte anya.

Charlotte a hűgára nézett. Emilynek a meglepetéstől tágra nyílt a szeme. Apa nem apa volt. Valami baj van... Valami komoly baj... Jó egy háztömbnyit haladtak, apa csak ekkor lassított, aztán anyára nézett és ezt mondta: „Te ne haragudj.” „Nem, igazad volt, tényleg sokszor feleslegesen aggódom” - mondta anya. Egymásra mosolyogtak, és minden rendben volt. Hát mégsem fognak ők is elválni, mint azok az emberek, akiről vacsora közben beszélgettek. Charlotte nem is emlékezett olyanra, hogy egy-két percél tovább lettek volna a szülei dühösek egymásra. Ennek ellenére nem nyugodott meg. Lehet, hogy mégis körül kéne néznie a házban, meg odalent a garázsban: nincs-e valahol egy földönkívüli eredetű, óriási, levedlett marslakó bőr...

4.

Ahogy a cápa úszkál éjszaka a jeges tengeráramlatokban, úgy cirkál kocsijával a gyilkos. Most jár ugyan életében először Kansas Cityben, de ismer

minden utcát. Minden bevetése előtt része a felkészülésnek, hogy tökéletesen kiigazodjék a környéken, hátha esetleg a rendőrök üldözőbe veszik, és menekülnie kell. Különös módon, nem emlékszik arra, hogy látott volna - nemhogy tanulmányozott volna - térképet, és fogalma sincs, honnan származhatnak ez irányú ismeretei. De nem szerette a fejét törni a memóriájában lévő lyukakon, mert ez a fajta, gondolkodás csak kinyitja az ajtót a sötét szakadék fölött, amely mindig elborzasztja. Ezért csak hajtja, hajtja a kocsit.

Szeret vezetni. Az erős motor növeli biztonságérzetét. De olykor-olykor, mint most is, előfordul, hogy az autó mozgása és az ismeretlen város látványa - hiába tűnik ismerősnek a város alaprajza - olyan érzéssel tölti el, mintha nagyon kicsi, nagyon magányos és kiszolgáltatott lenne... Hirtelen nyirkos lesz a tenyere, és csúszkálni kezd a kormány a keze alatt.

Aztán, ahogy lefékez egy közlekedési lámpánál, átnéz a szomszédos sávban álló kocsira, amelyben egy család ül. Az apa a volán mögött. Az anya mellette, igen csinos asszony. Egy tíz év körüli fiú és egy hat-hétéves lány pedig a hátsó ülésen. Valahonnét hazafelé tartanak, valószínűleg moziból. Beszélgetnek, nevetgélnek, a jókedvben egyként osztozik szülő és gyerek. A gyilkos egyre zuhanó lelkiállapotában maga a látvány felér egy mélyütéssel, s torkából alig hallhatóan előtör a kétségbeesés.

Lekanyarodik egy parkolóba egy olasz étterem előtt. Összegörnyed az ülésen, és kapkodva szedi a levegőt. Úrt érez. Retteg ettől az úrtól. Úgy érzi magát, mintha belül nem lenne benne semmi, s kívülről is csak vékony fűjt üveg borítaná. Mint aki törékeny, alig valamivel kézzelfoghatóbb, mint egy kísértet. Ilyenkor mindig borzalmas szüksége támad egy tükörrre. Csak a tükörképe a bizonyosság arra, hogy valóban létezik. Az étterem neoncégérének vörös-zöld fénye megvilágítja a Ford belsejét. Amikor a visszapillantó tükörben szemügyre veszi magát, látja, hogy halottsápadt, szemében vörös fények gyúlnak, mintha tűz égne benne. Ma azonban nem nyugtatja meg a saját tükörképének látványa. Mintha pillanatról pillanatra szökne belőle az élet. Mindjárt itt az utolsó lehelet, s mindennek vége. A könnyek elborítják a szemét. Szétárad benne a magányosság, kínozza saját életének értelmetlensége. Mellén összekulcsolja a karját, előredől, homlokát nekifeszíti a kormánykeréknek. Úgy érzi magát, mint egy elveszett kisgyerek. Még a saját nevét sem tudja, csak azokat ismeri, amelyeket itt használ Kansas Cityben. Borzasztóan vágyik egy *saját* névre, ami csak az övé, ami nem hamisítvány.

Nincs családja, nincsenek barátai, nincs otthona. Arra sem emlékszik, ki küldte erre a feladatra - vagy bármely korábbi feladatára - mint ahogy azt sem tudja, miért kell a célszemélynek meghalnia. Hihetetlen, de arról sincs fogalma sem, kitől kapta a pénzt, azt hol tette a tárcájába, vagy, hogy hol vette a ruhákat, amelyeket visel. Egy szinttel mélyebben: nem tudja, kicsoda is valójában. Nincs emléke arról az időről, amikor más lett volna a dolga, mint a gyilkolás. Nincsenek politikai, vallási, de filozófiai elvei sem. Amikor mégis megpróbálna érdeklődni a dolgok iránt, rájön, hogy képtelen felidézni magában, mit is olvasott az újságokban; ha a tévében a híradót nézi, akkor képtelen odafigyelni. Intelligens embernek tartja magát, de csak fizikai

természetű dolgokban érez kielégülést: evésben, szexben és a gyilkolás eksztatikus örömeiben. Tudatának egyéb területei mintha föl térképezve sem lennének.

Eltelik néhány perc ebben a vörös-zöld neonfényben. Felszáradnak a könnyei. Lassan abbahagyja a remegést is. Rövidesen rendbe jön. Visszazökken a normális kerékvágásba. Erős lesz, megint ura önmagának. Igazában hihetetlen gyorsasággal emelkedik fel mély kétségbeeséséből. Meglepő, milyen gyorsan kész folytatni a munkát, amire elindították. Néha az az érzése, hogy úgy működik, mint egy ostoba, lélektelen gép, amelyet engedelmességre programoztak be. De végül is, ha nem csinálná tovább, amire szerződött, akkor mi máshoz foghatna? Ez árnyékszerű élet az ő egyetlen élete...

5.

Míg a lányok az emeleti fürdőszobában fogat mostak és készültek lefeküdni, Marty módszeresen végigjárt minden földszinti helyiséget, ellenőrizte, be van-e csukva minden ajtó és ablak. Már bejárta a fél alsó szintet - és épp a konyhai bukóablak zárját rángatta meg, amikor hirtelen ráébredt, milyen szokatlan feladatot vállalt. Korábban lefekvés előtt csak a bejárati ajtót és a kerti ajtót nézte meg, és persze a verandára nyíló elhúzható ajtót, az ablakokat soha nem ellenőrizte ilyen módszeresen, csak akkor, ha tudta, hogy a nap folyamán abban a helyiségben szellőztettek. Ennek ellenére most úgy számba vette a ház minden nyílászáróját, mint egy őr egy ostromlott erődítményben. Amikor végzett a konyhában, hallotta, hogy Paige lép be a helyiségbe, aztán egy másodperccel később hátulról átölelte a mellkasát.

- Jól vagy? - kérdezte az asszony.

- Hát... igen.

- Rossz napod volt? - Nem mondanám. Inkább csak egy rossz pillanatom. Marty megfordult, és magához szorította a feleségét. Csodás érzés... olyan meleg, olyan erős ez a nő... olyan lélekteli. Az nem volt számára meglepő, hogy most jobban szereti, mint amikor egyetemre jártak. A közösen átélt győzelmek és kudarcok, a napi harc, hogy helyet teremtsenek maguknak az életben, s megtalálják annak értelmét, mind-mind termékeny talajt jelentettek, amelyből kivirágozhatott a szeretet. Bár egy olyan korban, ahol az ideális szépséget tizenkilenc éves mazsorettek testesítik meg a közvélemény szemében, Marty ismerőseinek egy része nyilván különösnek találta volna, hogy ő egyre vonzóbbnak találja harminchárom éves asszonyát.

Paige szeme nem lett kékebb azóta, hogy megismerkedtek; a haja sem lett aranyszínűbb, és a bőre sem lett simább vagy selymesebb. De valahogy a közös élmények és tapasztalatok szeretetre méltóbbá érezték a jellemét. Bután hangozhat ez ebben a velejéig cinikus korban, de mintha valami belső fény sugárzott volna belőle, valahogy úgy, mint Raffaello alakjaiból. Hát igen, lehet, hogy vajszívű vagy talán romantikus alkat, de a felesége mosolyát mindig izgatóbbnak találta, mint egy fél tucat pucér tinédzser szépségkirálynőjét.

Marty megcsókolta a felesége szemöldökét. Az asszony megszólalt:
- Egy rossz pillanat? Miért, mi történt?

Marty még nem döntötte el magában, mennyit akar elmondani a feleségének arról a hétperces tudatködről. Egyelőre annyi elég, hogy igyekszik elvenni a dolog életét. Hétfőn aztán majd elmegy az orvoshoz, és esetleg elvégeznek néhány vizsgálatot is. Ha egészségesnek találják, akkor ez a délutáni epizód besorolható lesz a furcsa, egyedi dolgok közé. Nem akarta Paige-et szükségtelenül riogatni.

- Szóval? - erőtette az asszony, mintegy arra emlékeztetve a férjét, hogy a tizenkét együtt töltött esztendő nem túri meg a titokzatoskodást.

- Emlékszel Audrey Aimesre? - kérdezte a férfi.

- Kire? Ja, az Egyszál halott püspökre gondolsz?

Az Egyszál halott püspök Marty egyik regénye volt, Audrey Aimes pedig a regény főhőse.

- Emlékszel, mi volt a nő problémája?

- Talált egy halott papot az előszoba szekrényében felakasztva.

- De azon kívül...!

- Volt más problémája is? Szerintem egy halott pap pontosan elég gond. Biztos, hogy nem bonyolítod túl a cselekményt a könyveidben?

- Komolyan beszélek! - felelte a férfi, bár tökéletesen tisztában volt azzal, mennyire abszurd, hogy a személyes problémájáról úgy beszél az asszonynak, hogy egy olyan krimi hőséhez hasonlítja magát, amelyet ő teremtett meg. Vajon élet és fikció között olyan elmosódott a választóvonal más emberek számára is, mint egy író szemében? És ha igen - vajon írtak-e erről könyvet?

Paige homlokát ráncolva szólalt meg:

- Audrey Aimes... Ja, igen, a kihagyásaira gondolsz, nem?

A porionmániájára. A porionmánia elég súlyos személyiségzavar. A beteg megjelenik itt-ott, emberekkel beszél, részt vesz a legkülönbefőbb tevékenységekben, miközben teljesen normálisnak tűnik, később viszont képtelen visszaidézni, merre járt, mit csinált, kivel beszélt. Mintha az egész időt mély álomban töltötte volna. Egy ilyen porionmániás epizód lehet néhány perc, de lehet néhány óra vagy több nap is. Audrey Aimes-nek harminc éves korában támadtak ilyen amnéziás „rohamai”, mert a szörnyű gyerekkorának eddig elfojtott emlékei két évtized után kezdtek a felszínre törni. Szerencsétlen nő meg volt győződve róla, hogy ő ölte meg a papot egy ilyen porionmániás állapotban, de igazában persze más volt, aki odarakta a hullát a szekrénybe, és az egész bizarr gyilkossági ügy azzal függött össze, ami a nővel történt kislány korában.

Annak ellenére, hogy hihetetlenül csapongó fantáziájának termékeiből élt meg, és nem is rosszul, Marty mégis arról volt híres, hogy, olyan szilárdak voltak az érzelmei, mint Gibraltár sziklái, és körülbelül annyira lehetett izgága, mint egy nyugtatóval telepumpált vadászkutya. Valószínűleg ez lehetett az oka, hogy Paige még mindig mosolyogva nézte, és egyáltalán nem akaródzott neki komolyan venni férje sirárait. Az asszony lábujjhegyre állt és megcsókolta férje orrát.

- Nyilván elfelejtetted kivinni a szemetet, és most megpróbálsz a dolgot arra kenni, hogy szörnyen bántak veled gyerekkorodban. Most komolyan, Marty!

Igazán szégyelld magad! A szüleid a világ legaranyosabb emberei. Marty elengedte a feleségét, becsukta a szemét és öklét nekinyomta a homlokának. Hirtelen vadul megfájdult a feje.

- Komolyan beszélek, Paige. Délután a dolgozószobában... hét álló percen át... szóval, csak azért tudom, hogy mit csináltam, mert be volt kapcsolva a diktafon. En egyáltalán semmire sem emlékszem. Hátborzongató volt. Hátborzongató hét istenverte perc. Érezte, ahogy az asszony teste nekifeszül, ahogy megérti: itt most nem valami körmönfont tréfáról van szó. Amint kinyitotta a szemét, Marty észrevette, hogy a játékos mosoly is eltűnt Paige arcáról.

- Talán van a dologra valami nagyon egyszerű magyarázat... - mondta a férfi.

- Lehet, hogy semmi ok az aggodalomra. De meg vagyok rémülve, Paige. Hülyén érzem magam, lehet, hogy csak le kéne ráznom magamról a dolgot, mint kutya a vizet, mégis meg vagyok rémülve.

6.

Kansas Cityben a hűvös szél szertefoszlítja a felhőket, a mennybolt tökéletesen tiszta, mintha a csillagok az ég sötétjéből csüngenének alá. A súlyos, sötét ég alatt a Nagy Kékség Bár olyan, mint egy tenger alatti kutatóbázis, amelynek üvegkupoláját a hatalmas nyomás elviselésére alakították ki. A hely homlokzatát abból a csillogó alumíniumból készítették, amelyből az Airstream lakókocsikat vagy az ötvenes évek országúti büféit. A kékeszöld neonfény, amellyel a hely nevét a homlokzatra kiírták, kísértetiesen csillog az épület alumíniumvázán. Odabent, ahol egy zenekar fűlsikefitő rock'n' roll klasszikusokat dübörög, a gyilkos elindul a helyiség közepén lévő patkó alakú bárpult felé. A levegőben cigarettafüst nehéz szaga terjeng, elkeveredve a savanykás sör és az áthevült testek bűzével. Ez a gyilkost teljesen hidegen hagyja.

A tömeg igencsak másként fest, mint a tévében mutatott hálaadás napi ünneplő tömeg. Az asztalok mellett erőtől duzzadó fiatal emberek, tesztoszteron szintjük az eget ostromolja. Ordítva próbálnak szót érteni a harsogó zenebonában, integetnek a pincéreknek, és tapsviharban törnek ki, ha a gitáros szólózni kezd. A nőknél hatalmas lobonc és kihívó smink. Semmivel sem nyújtanak kevésbé durva látványt, mint a férfiak, ugyanúgy nem illenének oda egy hálaadást ünneplő családi körbe, ahogyan egy rikácsoló papagáj egy haldokló apáca ágya mellé.

A patkó alakú bár egy színpadot vesz körül, amelyet vörös és fehér reflektorok világítanak meg, és amelyen most két rendkívül izmos testű nő rángatja magát a zenére. Cowgirl kosztümöt viselnek, tele flitterrel és rojtokkal, s az egyik lány hatalmas tapsot arat, amikor ledobja a melltartóját.

A bárszékeken ülő férfiak képviselik az összes lehetséges korosztályt, s az asztaloknál ülőkkel ellentétben mind magányosnak tűnnek. Csendben ülnek, tekintetüket a két sima bőrű táncosnőre szegezik. Többen finoman ringatóznak, mintha valami más zene ütemét követnék, s nem azért, amit a zenekar játszik; olyanok ezek az emberek, mint valami víz alatti

medúzacsapat, amely sodródik a mélytengeri áramlásban, s épp azt várja, hogy a gyönyör némely morzsája feléjük sodródik.

A gyilkos leül a két szabad bárshék egyikére és rendel egy üveg barna Beck sört a pincértől, akinek olyan izmos a karja, hogy képes lehet egy diót feltörni a könyék hajlatában. Mindhárom bárhpincér magas és izmos, és minden kétséget kizáróan kidobó emberként is működnek, ha a helyzet úgy kívánja.

A színpad túlsó végén álló táncos, aki lehajította feszes melléről a melltartót, egy káprázatos barna nő, ezer wattos mosollyal. Tökéletesen együtt van a zenével, láthatóan őszintén élvezzi az előadást. Ugyan a közelebbi táncosnő, a hosszúlábú szőkeség, még nála is vonzóbb jelenség, ám ő mechanikusan mozog a zenére, s arca olyan, mintha drogtól vagy unalomtól vált volna lárvaszerűvé. Nem mosolyog és nem is néz rá az emberekre, tekintete a távolba réved. Megvetés ül ki az arcára, nem érdekli a sok férfi, aki bámulja őt.

A férfinak hatalmas kielégülést okozna, ha most előhúzná a pisztolyát, és beleeresztene néhány golyót ebbe a tökéletes testbe - és persze még egyet abba az unott arcába. Szerencsére a pisztolyát a bérelt Ford csomagtartójában hagyta. Éppen azért hagyta a fegyvert a kocsiban, hogy ne essen efféle kísértésbe. Napjában kétszer vagy háromszor is elfogja a vágy, hogy elpusztítsa azt, aki véletlenül ott van a közelében - legyen az nő vagy gyerek, nem számít. Ilyen sötét pillanataiban minden emberi lényt gyűlöl a föld hátán - lehet az szép vagy csúnya, gazdag vagy szegény, okos vagy buta, fiatal vagy öreg.

Honnan is eredhet ez a gyűlölet? Valószínűleg onnan, hogy tisztában van azzal: ő mindenki mástól különbözik.

És azt is érzi, hogy valamire szüksége van, valamit kapnia kell a többi embertől, akik ezt a valamit *nem akarják neki odaadni*, és emiatt olyan szenvedélyes lesz irántuk a gyűlölete, hogy bármilyen szörnyűségre képesnek érzi magát. Ám hogy mi az a valami, aminek a hiánya felkorbácsolja, nem tudja. Ez a rejtélyes hiányérzet néha olyan heves benne, hogy szinte fáj. Az éhezéshöz hasonlít - de nem az étel hiánya okozza. Gyakran úgy érzi, hogy ott van a megoldás küszöbén; rájön arra, hogy elképesztően egyszerű lenne minden, ha megnyitná a dolog előtt a lelkét.

A gyilkos most nagyot húz a söréből. A színpadon a szőke nő is ledobja a melltartóját, előbukkannak feszes, fehér mellei. Ha előszedné a pisztolyát és a póttárat a kocsis csomagtartójából, akkor kilencven lövése volna. Miután ez az arrogáns nő meghal, lelőné a másik táncosnőt is. Aztán a három izompacsirtát is egy-egy fejlövészel.

Nagy gyakorlata van a tűzfegyverek használatában - bár arra nem emlékszik, ki és hol képezte ki. Azután, hogy ezzel az öttel leszámol, célba veheti az egymást taposó tömeget. Akivel nem golyó végez, azokat menekülés közben taposnák halálra. Az öldöklés gondolata felizgatja. A vér egy rövid ideig mindig megnyugtatja, csökkenteni benne a fájó vágyat. Már máskor is megélte ugyanezt. A szükség, csalódáshoz vezet; a csalódás dühöt szül; a düh gyűlöletbe csap át; a gyűlölet nemzője az erőszaknak - és az erőszak néha megnyugtat.

A gyilkos belekortyol a sörébe, és arra gondol - nem először az élete során - nem őrlt-e meg. Eszébe jut egy film, amelyben a hőst azzal vigasztalja meg egy pszichiáter, hogy csak egészséges lelkű emberek képesek megkérdőjelezni a saját épelméjűségüket. Egy igazi őrlt mindig meg van győződve arról, hogy a racionalitás talaján áll. Tehát akkor neki is épelméjűnek kell lennie, ha kétségei vannak magával szemben...

7.

Marty az ajtófélfának támaszkodva figyelte, ahogy a két kislány egymás után a hálósobai pipereasztalkához ül, és édesanyjuk kifésüli a hajukat. Mindegyiknek pontosan ötven kefevonás járt. Lehet, hogy a ritmikus kefevonások tették, de az is lehet, hogy a jelenet idillessége, mindenestre Marty fejfájása enyhült. Charlotte haja aranyszőke volt, akárcsak Paige-é, Emilyé pedig sötétbarna, szinte fekete, akárcsak Martyé. Charlotte egyfolytában csacsogott fésülés közben. Emily csöndben maradt, hátát hátrafesztette, szemét behunyta, és úgy élvezte a dolgot, mint egy macska a simogatást.

A gyerekszoba két fele szintén a két kislány különbözőségéről árulkodott. Charlotte a dinamikus poszttereket kedvelte: színes hőlégballonok a sivatagi alkonyatban, balett-táncos piruett közben, ugró gazellák. Emily posztterei őszi leveleket ábrázoltak, hó alatt roskadozó örökzöldeket, hullámtaréjokon megcsillanó holdfényes tengerparti tájat. Charlotte ágytakarója zöld, piros, sárga csíkos volt, Emilyé viszont homokszínű. Charlotte szobarészén káosz uralkodott, Emily viszont láthatóan a rendet részesítette előnyben. Aztán ott volt a kedvencek kérdése is. Charlotte szobarészén a könyvespolc egy része terrénnummá volt alakítva, itt lakott Fred, a teknős; ott állt a befőttes üveg, benne Bob, a bogár mindenféle levelek között; a kalitka, amely Wayne-nek, a hörcsögnek szolgált hajlékul. Egy újabb terráriumban lakott Sheldon, a kígyó; a másik ketrecben pedig Whiskers, a fehér egér; majd az utolsó terráriumban Loretta, a kaméleon lelt menedékre. Charlotte mindig tiltakozott, ha valaki azt mondta, hogy egy macska vagy egy kutyakölyök megfelelőbb kedvenc lenne. „Egy kutya vagy egy macska folyton rohangál, az ember nem tud nekik nyugodt biztonságos otthont építeni” - magyarázta ilyenkor. Emilynek csupán egyetlen kedvence volt, ezt Kukucsnak nevezte. Kukucs, egy citrom nagyságú kődarab volt, amelyet a Sierrában lévő patakban töltött évszázadok simítottak kerekre, és amelyet a kislány tavaly nyáron talált. Két szomorú szemét festett rá és kijelentette: „Kukucs, az igazi kedvenc; nem kell etetni és nem kell takarítani utána. Mindig létezett, okos és bölcs, és amikor szomorú vagyok, esetleg dühös, akkor csak megmondom neki, mi bajom van, ő magára veszi az egészet, én meg elfelejthetem a dolgot. Emily sokszor olyanformán fejtette ki a gondolatait, amelyek a felszínen teljes egészében gyerekesnek tűntek, ám ha az ember jobban belegondolt, akkor igencsak mély értelmű és érett gondolatoknak bizonyultak egy hétéves kislányhoz képest. Néha, amikor a kislány fekete szemébe nézett, Marty úgy érezte, mintha nem is hét, hanem legalább négyszáz éves lenne, s alig várta, hogy meglássa, milyen lesz a kislánya, amikor felnő.

Fésülködés után a kislányok bebújtak egymás melletti ágyukba, anyjuk betakargatta és megcsókolta őket, és jó éjt kívánt nekik. „Aztán ne hagyd ám, hogy összecsapkedjenek a poloskák alvás közben!” - mondta Emilynek, mert a lányka ezen mindig jót kacagott.

Ahogy Paige kiment a szobából, Marty elvette a fal mellett álló széket, és letette pontosan a két ágy végéhez, középre. Csak az elemes olvasólámpa égett, amely nyitott füzetére volt csíptetve.

Marty leült a székre, szeméhez emelte a füzetet, majd kivárta azt az izgatott csendet, amely a színházban is érzékelhető a függöny fölmenetele előtt. Ez volt a legboldogabb pillanata Marty hétköznapijainak. Elérkezett az esti mese ideje. A meséket maga írta egy füzetbe, amelyre címként azt írta: Mesék Charlotte és Emily számára, és amelyeket egyszer talán ki is ad majd. De lehet, hogy nem. Minden szót ajándékuul szánt leányainak, tehát övék a döntés, megosztják-e a meséket másokkal is, vagy ragaszkodnak hozzá, hogy csak az övék legyen. Ma este különleges élményben lesz részük a lányoknak, egy folytatásos verses mesébe kezd, amelynek felolvasása egészen karácsonyig tart majd.

Remélte, hogy jól megy majd a dolog, és elfeledteti vele, milyen kellemetlenség érte aznap a dolgozószobájában. Belefogott:

Sosem ettünk ennyi pulykát,

Hálaadás, Isten Hozzád!

- De hisz ez ímel! - kiáltott fel Charlotte boldogan.

- Maradj csendben! - torkolta le azonnal a húga.

Marty újra kezdte:

Sosem ettünk ennyi pulykát,

Hálaadás, Isten Hozzád!

És faltunk a húshoz finom kalácsot,

Mígnem kihíztunk ruhát és nagykabátot...

Stillwater gyönyörködve figyelte a két kislány élénk tekintetét...

S most várnak reánk újabb ünnepnapok,

Hogy milyenek? Te is megmondhatod,

Csak arra gondold, tél lesz drága kis barátom,

Na, milyen ünnep? Ugye, hogy...

- Karácsony!!! - vágta rá lelkesen a két kislány.

Marty a kislányokra pillantott. Az arcuk mintha kigyulladt volna a sötétben. Anélkül, hogy kinyitották volna a szájukat, mindketten mintha azt mondták volna neki: Ne hagyd abba, ne hagyd abba! Istenem, hogy mennyire élvezte ezt Marty! Imádata a lányait. Ha létezik mennyország, akkor annak pontosan olyanak kell lennie, mint ez a pillanat...

Hanem mit látok, nicsak!

A Mikulás elkábítva,

szeme-szája letapasztva,

keze-lába összekötve,

háza előtt áll a szánkó,

zsákjából eltűnt a bankó...

- Jujj! - szólalt meg Charlotte, és fázósan magára húzta a takarót. - Kezd izgalmas lenni. - Hát persze! - jegyezte meg Emily. - Hisz apa írta!

- Jézusom! - sóhajtott föl újra Charlotte, és a takarót már egészen a szeméig húzta. Félt az efféle krimiktől, még ha mesébe csomagolva hallotta is őket, mégis mindig ő sürgette elsőként, ha nem történt valami izgalmas.

- De ki lehet az? - kérdezte Emily. - Ki kötözte össze a Mikulást, ki rabolta el a pénzét és ki lopta el a szánkóját?

- Ki is? Hát Mikulás ikertestvére - a gálád, a gonosz lopta el a szánkót, hogy végre győzzön a rossz.

Emily ellenben megkérdezte:

- De mitől lett a Mikulás ikertestvére ennyire gonosz?

- Nyilván rossz volt a gyerekkora. - felelte Marty.

- Biztosan annak született - vélte Charlotte a takaró alatt.

- Születhet rossznak az ember? - kérdezte Emily, de aztán maga válaszolt a kérdésre, mielőtt Marty megszólalhatott volna. - Hát persze, hogy születhet. Ha vannak emberek, akik jónak születnek, mint apa vagy anya, akkor vannak biztos olyanok is, akik rossznak születnek.

- Van a Mikulás testvérének valami neve? - érdeklődött Emily.

- Persze - felelte Marty - hogylene volna, de ki kell várnotok azt az estét, amikor a nevét elárulom. Most még csak az első rész végéhez értünk. Charlotte kidugta a fejét a takaró alól, és mindkét lányka elkezdte követelni, hogy olvassa föl újra az első részt. Ahogy elkezdte ismét az olvasást, hallotta, hogy Paige ellép az ajtóból és elindul lefelé. Odalent fogja várni a nappaliban, talán begyűjt a kandallóba, esetleg kitölt egy pohár bort és készít némi falatozni valót. Ilyenkor összebújnak, és elmesélik egymásnak, milyen volt a napjuk.

Bármelyik estéje többet ér, mint egy világ körüli luxusutazás. Marty reménytelenül otthonülő figura volt. A családi tűzhely, az otthon melege semmi más élménnyel nem ért föl a számára. Ahogy rákacsintott a lányaira és elkezdte: „Sosem ettünk ennyi pulykát...”, egy pillanatra megfeledkezett arról, hogy valami nagyon zavaró dolog történt vele a nap folyamán, mintha megszenstelenítették volna az otthonát...

8.

A Nagy Kékség Bárban egy nő a mellével súrolja a gyilkost és felkúszik mellé a szomszédos bárszékre. Nem olyan szép ugyan, mint a táncosok, de a férfi céljainak épp megfelel. Bőrfarmert visel és feszes piros trikót, épp úgy néz ki, mint bármelyik vendég. Egymáshoz közel hajolva beszélgetnek, fejük rövidesen össze is ér. A nőt Heathernek hívják, legalábbis ezt mondja. A leheletének borsmenta illata van. Mire a táncosok lemennek a színpadról és a zenekar szünetet tart, Heather eldönti magában, hogy a férfi nem az erkölcsrendészet embere, így aztán felbátorodik. Tudja, a férfi mit akar, neki megvan az, amire a férfinak szüksége van, és ennek megfelelően tudatosítja is a férfinak, hogy vevőnek tekinti egy kínálati piacon. Heather azt is közli, hogy a Nagy Kékséggel szemben van egy motel, ahol persze, ha a személyzetnek ismerős a lány, akkor lehet szobát órára is bérelni. Ez cseppet sem meglepő a férfi számára, jól tudja ugyanis, hogy a testiségnek és a

közgazdaságnak ugyanolyan megváltoztathatatlanok a törvényei, mint a természeti mozgásoknak.

A nő magára teríti báránybőr dzsekijét, majd kilépnek a hűs éjszakába, ahol a nő borsmentás lehelete párát vet a csípős hidegben. Kézen fogva vágnak keresztül a parkolón, majd az országúton, akárcsak a szerelmes kamaszok. Bár a nő tudja, a férfi mit akar, azt nem tudja, mi az, amire igazában szüksége van. Amikor megkapja, amit akar, és ez nem csökkenti benne az izzó vágyat, akkor Heather megismeri majd azt az érzelmi paradigmát, amely annyira jellemző lett a férfit: a szükség, csalódáshoz vezet; a csalódás dühöt szül; a düh gyűlöletbe csap át; a gyűlölet nemzője az erőszaknak - és az erőszak néha megnyugtató. Az ég mintha kristálytisztá jégtömb lenne. A meddő novemberi éjszakában a fák csupaszon merednek az ég felé. A szél gyászos bugással söpör végig a városon, s tör ki a környező prérre. És az erőszak gyakran megnyugtató...

Amikor aztán többször is kedvét lelte Heatherben, s már nem érezte ágyékában azt a feszítő érzést, hirtelen elviselhetetlennek érzi a szállodai szobában uralkodó rendetlenséget, amely sivár és üres életére emlékezteti. Testi vágya elapad, de vágya valamilyen értelmes létre továbbra sem csökken. A meztelen fiatal nő, aki alatta fekszik, most már egyenesen csúnyának tűnik a számára, visszataszítónak. Hogy ezzel volt együtt pillanatokkal ezelőtt, hirtelen hányingert kelt benne. Ez a nő nem tudja és nem is akarja megadni neki azt, amit ő akar. A társadalom peremére szorulva, saját testét áruba bocsátva maga is számkivetett, tehát dühítő jelképe a férfi saját elidegenedésének.

A nő meglepődik, amikor a férfi az arcába sújt. Elképesztő erővel. Heather elernyed, de még nem veszi el teljesen az eszméletét, amikor a férfi keze ráfonódik a torkára, és teljes erővel megszorítja. A küzdelem hang nélkül folyik. Az ütés ereje, a légcsőre nehezedő hihetetlen nyomás, és az artéria carotison keresztül az agyba áramló vér drasztikus csökkenése miatt a nő gyakorlatilag képtelen az ellenállásra. A férfi nem akarja feleslegesen felkelteni a többi hotellakó figyelmét. De egy kevéske zajra mégis szüksége van, mert a hang nélküli ölés személytelen, hiányzik belőle minden intimitás, s persze semmi kielégülést nem okoz. Olyan némán adja meg magát a nő, hogy a férfinak azok a természetfilmek jutnak az eszébe, amelyekben bizonyos pókok és imádkozó sáskák végeznek párosodás közben a partnereikkel, ami lényeges eleme a szexusnak, s közben sem a gyilkos, sem az áldozat nem ad semmiféle hangot. Heather halála ugyanolyan hideg rítus, mint amilyen ezeknek az ízeltlábúaknak a stilizálódott vadsága.

Percekkel később, miután lezuhanyozott és felöltözött, a férfi keresztülmegy az úton, át a Nagy Kékség Bár parkolójába, és beül bérelt kocijába. Elintézni való dolga van. Nem azért küldték Kansas Citybe, hogy végezzen egy Heather nevű ribanccal. Ő csak merő passzió volt a számára. Más áldozatok várnak rá, s most, hogy eléggé lenyugodott, képes is rájuk koncentrálni.

Marty dolgozószobájában, a matt üveges lámpa mellett ott állt Paige, tekintetét a diktafonra szegezte, s hallgatta, ahogyan a férje azt a két szót kántálja, előbb suttogva, aztán egyre fokozódó dühvel. Két percig bírja csupán. Marty hangja egyszerre ismerős és idegen a számára, s ez sokkal elviselhetlenebb, mintha felismerhetetlen lenne. Kikapcsolja a magnót. Most veszi csak észre, hogy kezében ott egy pohár vörösbor. Nagyon kortyol belőle. Jóféle kaliforniai Cabernet volt, melyet apró kortyokban illik fogyasztani, de Paige most sokkal inkább a bor hatását kívánta, s nem az ízére volt kíváncsi. Marty, aki az asztal másik oldalán állt, megszólalt:

- Még vagy öt percen át mondom ugyanezt. Hét álló percen át. Azután, ahogy ez történt, és még mielőtt hazajöttetek volna a lányokkal, végeztem egy kis kutatást - a könyvespolcra mutatott, amely a helyiség egyik falát borította - az orvosi szakkönyveimben.

Paige nem akarta hallani, amit Marty szándékozott neki mondani. Képtelen lett volna elviselni, hogy valami súlyos betegségről van szó. Ha valami történe Martyval, akkor a világ sokkal sötétebb és sokkal unalmasabb hely lenne. Nem volt biztos abban, hogy elviselné-e az elvesztését. Érezte, hogy furcsák a gondolatai, lévén maga gyerekpszichológus, aki egyrészt a magánpraxisában, másrészt heti rendszerességgel végzett társadalmi munkájában arról magyarázott több tucat emberpalántának, hogy tudnak megbirkózni a fájdalommal vagy szeretteik elvesztésével.

Marty megkerülte az asztalt, kezében üres poharával. Megállt az asszony előtt, és megszólalt:

- Az ilyen amnéziás roham több kórképre is jellemző lehet. Például az Alzheimer kór korai stádiumára, de azt hiszem, ezt kizárhatjuk. Ha harminchárom évesen Alzheimeres lennék, akkor én lennék a legfiatalabb, aki valaha is megkapta ezt a kórt.

Letette a poharát az asztalra, odalépett az ablakhoz és kinézett az utcára a spaletta lamellái közül. Paige-et megdöbbenette, hogy hirtelen mennyire sérülékenynek tűnik a férje. A hat láb magas, kilencven kilós, jó kedélyű és életvidám Marty mindig az elpusztíthatatlan állandóságot jelképezte a számára, állandóbbnak érezte, mint a hegyeket vagy az óceánt. Most olyan törékenynek tűnt, mint egy üvegtábla. A férfi még mindig háttal állt neki, amikor megszólalt:

- De lehet egy enyhébb szélütésnek is a következménye. Bár...az általam átnézett szakirodalom szerint a legvalószínűbb diagnózis az agydaganat.

Paige fölemelte a poharát, ami üres volt. Fogalma sem volt arról, mikor itta ki. Lehet, hogy neki is tudatkiesése van?

Letette a poharat az íróasztalra a diktafon mellé. Odalépett Martyhoz és a vállára tette a kezét. Amikor a férfi megfordult, finoman megcsókolta a száján, aztán fejét a mellére hajtotta, s a férfi karjaiba szorította. Paige Martytól tanulta meg, hogy az ölelés ugyanolyan lényeges eleme az egészséges életnek, mint amilyen a víz, az étel és az alvás. Fölnézett, egyenesen a férje szemébe és megszólalt:

- De talán nincs is semmi bajod. Úgy értem, szervi bajod...

A férfi elmosolyodott:

- De jó is egy pszichológus a családban! Arra gondolsz, hogy lehet a dolog lelki természetű is? Valahogy nem vigasztal, hogy esetleg meglepettem.

- Nem meglepettél meg, csak stressz alatt vagy.

- Hát persze...- húzta el a száját a férfi - stressz! A huszadik századi főbűnös, amellyel minden megmagyarázható. Egy politikus is erre hivatkozik, ha lebukik egy olcsó motelben egy fiatalos lánykával. Paige elengedte a férfit, és dühösen elfordult. Igazában nem Marty dühítette föl, hanem az, hogy az ég vagy a sors vagy valami, hirtelen homokot szórt simán zajló életük fogaskerekei közé. Elindult az íróasztal felé a borospoharáért, s csak ekkor jutott az eszébe, hogy az már üres. Marty felé fordult:

- Oké... Leszámítva azt az időszakot, amikor Charlotte beteg volt, legalább annyit szenvedhetél a stressztől, mint egy tengeri csillag. De lehet, hogy - bár benned nem tudatosult - aggodalmaskodó lettél. És mostanában nagy is rajtad a nyomás.

- Valóban? - nézett meglepetten a feleségére Marty.

- Most rövidebb határidőt kaptál a könyvedre, mint általában.

- De még mindig van három hónapom, holott elég lenne csupán egy.

- Ez igaz, de most állsz a befutás előtt, ezért más szemmel néz rád a kiadó, az ügynököd és mindenki, aki benne van a buliban. Marty két legújabb könyvét nemrég papírfedelű kiadásban is megjelentették, s mindkettővel felkerült - nyolc-nyolc hétre - a New York Times bestseller-listájára. Keményfedelű könyve még nem került ilyen előkelő helyre, de a sikerei miatt fontos, hogy az új könyv legkésőbb januárban kijöjjön. Egyszerre pezsdítő és nyomasztó ez a hirtelen megnőtt piaci érdeklődés.

Bár Marty örült annak, hogy megnövekedett az olvasótábora, de nem volt hajlandó engedni a minőségből, és igazodni a közízléshez. Tisztában volt azzal a veszéllyel, hogy tudat alatt módosítani fogja a stílusát, ezért aztán szokatlanul kemény volt önmagával szemben, bár eddig is mindig ő volt saját maga legszigorúbb kritikusa. Képes volt egy-egy leírt oldalt hússzor, netán harmincszor is átnézni.

- Aztán ott a People magazin is. - jegyezte meg az asszony.

- Ebben nincs semmi stresszelő. Kész, vége. Néhány hete járt náluk a People riportere, akit két nappal később egy fotós követett, aki tíz órán át ugráltatott mindenkit. Marty jóba lett velük, mint ahogy a riporterek is megbarátkoztak vele, bár eleinte kétségbeesetten tiltakozott, hogy a kiadója ráuszítsa őket. Semmi okát nem látta, hogy a People írása esetleg barátságtalan lesz vele szemben, de a kedvező hangvételű anyagoktól ugyanúgy irtózott. Számára a könyvek voltak fontosak és nem az ember, aki írta őket, és egyáltalán nem akart volna, ahogy mondta is „a krimiírás Madonnája lenni, aki pucéron pózol egy könyvtárban, szájában egy kígyóval, hogy ezzel is növelje az eladást.

- Dehogyan kész, dehogyan vége! - tiltakozott Paige. - A cikk csak hétfőn jelenik meg az újságos standokon. Tudom, hogy előre rettegsz tőle.

Marty fölsóhajtott.

- Én nem akarok...

- Tudom. Madonna lenni, kígyóval a fogaid között. Éppen azt akartam mondani, hogy sokkal jobban stresszel az a cikk, mint gondolnád.

- Annyira stresszel a dolog, hogy hét percre kihagy az agyam?
- Hát persze. Miért ne? Fogadok, hogy az orvos is ezt fogja mondani.

Marty szkeptikus mosollyal nézett a feleségére. Paige megint átölelte a vállát.

- Minden olyan jól megy az utóbbi időben, talán túl jól is. Az ember pedig babonás, nem igaz? De keményen megdolgoztunk a sikerért. Nem lesz semmi baj, hallod?

- Hát persze, hogy hallom! - felelte Marty, és magához szorította Paige-et.

- Nem lesz semmi baj! - ismételte meg az asszony. - Semmi.

10.

Elmúlt éjfél.

A környéken hivalkodóan nagyok a telkek, a tágas házak jóval a telekhatár mögött húzódnak meg. A hatalmas fák, melyeket szinte intelligens lényeknek lát az ember, őrként sorakoznak az út mentén. Csupasz ágaikat antennaként meresztk az ég felé, mintha a veszélyforrásokra figyelnének, amelyek megzavarhatnák a vastag kőfalak mögött lakók álmát.

A gyilkos leparkol a ház sarkánál, amelyben a munka vár reá. A fennmaradó utat gyalog teszi meg, miközben egy saját maga által kitalált dallamot dúdol. Úgy tesz, mintha ezt a távot legalább tízezerszer megtette volna már életében. A settenkedésre mindig felfigyelnek, s ha felfigyelnek, akkor menthetetlenül szólnak a rendőrségnek. Másfelől egy határozott viselkedésű embert őszintének és veszélytelennek látnak, nem vélik gyanúsának, s később teljesen meg is feledkeznek róla.

Csípős északnyugati szél fúj. A Hold nincs az égen. Egy gyanakvó bagoly egyetlen kérdését ismételgeti.

A György-stílusú téglaház homlokzatát fehér oszlopok díszítik. A telket lándzsahegyben végződő vaskerítés határolja. A kocsifelhajtónál lévő kapu nyitva áll, mintha évek óta nem lett volna bezárva. Az élet Kansas Cityben nem olyan űzött tempójú, mint más amerikai nagyvárosban. Mintha csak otthon volna, a gyilkos végigmegy a kocsifelhajtón a házig, megáll egy pillanatra az oszlopos timpanon alatt, aztán fölmegey a lépcsőn az ajtóhoz, ott elhúzza a cipzárt bőrdzsekije mellső zsebében, és kivesz egy kulcsot. Egészen eddig a pillanatig nem volt tudatában annak, hogy ott van egy kulcs. Nem is tudja, kitől kapta, de amint meglátja, tudja, mire való. Ilyesmi már történt vele korábban is. A kulcs beleillik a biztonsági zárba. Kinyitja az ajtót, és belép a sötét, de meleg hallba. Kiveszi a kulcsot a zárból és belülről bezárja az ajtót. Miután elteszi a kulcsot, az ajtó mögött lévő villogó riasztó felé fordul. Hatvan másodperce van az ajtó kinyitása után, hogy beüsse a megfelelő számkombinációt, különben a rendőrséget riasztja a szerkezet. Amint kell, eszébe jut a hat szám, beüti a masinába. Ezután ismét a zsebébe nyúl, egy másikba, és kivesz onnét is valamit: a katonaság számára készült, kicsi, de annál nagyobb erősségű infravörös szemüvegről van szó, amellyel tökéletesen lát a sötétben. Így tökéletes biztonsággal mozoghat a sötét helyiségekben. Fölmegey a lépcsőn, közben előhúzza dzsekije alól a Heckler & Koch P7-es pisztolyt, melynek kibővített tárában tizennyolc golyó lapul. A

hangtompító a pisztoly tokján egy kis külön zsebben van. Kiveszi onnét, és rácsavarja a pisztoly csövére. Nyolc-tizenkét relatíve halk lövéshez jó. Ha minden golyóját el kéne lőnie, menthetetlenül felver mindenkit a házban. Nyolc lövés azonban több mint amennyire szüksége van. A ház igen nagy, csak az emeleti T alaprajzú folyosóról tíz szoba nyílik, de nem kell keresnie a célszemélyt. A gyilkos ugyanolyan jól ismeri a ház elrendezését, ahogyan a város térképét. A szemüvegen át minden zöldes fényben úszik, ami pedig fehér, az mintha valami belső fénytől ragyogna. Úgy érzi magát, mintha egy sci-fi filmben szerepelne, ahol a hős egy más dimenziójú világgal ismerkedik, amely olyan, mint a Föld, de lényeges apróságokban eltér attól.

Óvatosan kinyitja a hálószoba ajtaját és belép. Odalép a György-stílusú kettős ágyhoz. Két alak alszik a zöldes fényben villódzó takaró alatt, egy negyvenes éveit taposó férfi és egy nő. A férj a hátán fekszik, horkol. Arca könnyen azonosítható, valóban ő az elsődleges célszemély. Az asszony fél arcát a párnájába fúrta, de a gyilkos így is megismeri: ő a másodlagos célpont. A P7-es csövét odateszi a férfi torkához. A hideg fém felébreszti a férfit,

úgy pattannak ki a szemei, mint egy alvóbabának. A gyilkos meghúzza a ravaszt, átlövi a férfi torkát, majd felemeli a pisztolyt és közelről kétszer fejbe lövi. A lövések nem hangosabbak, mint egy kobra szisszenése. A gyilkos megkerüli az ágyat, eközben nem üt semmi zajt a süppedős szőnyegen. Két golyó az asszony halántékába, és ezzel elvégezte a munkáját. Az asszonyt nem ébresztette fel. Egy pillanatig csak áll az ágy mellett, kiélvezi a pillanat semmivel sem összehasonlítható kellemességét. Jelen lenni valakinek a halálánál azt jelenti, hogy osztozunk vele egy hihetetlenül intim pillanat élményében. Hisz rendszerint csak a legszűkebb család és néhány barát van jelen a halálos ágy mellett. Következésképpen a gyilkos csak ezekben a magasztos pillanatokban képes kiemelkedni mindennapi létének szűrkeségéből, amikor osztozik az élményben, amely jelentősebb még a születésnél is. Ezekben az emelkedett pillanatokban, amikor áldozatai elmennek, értelmes kapcsolat jön létre közte és más emberi lények között, amely átmenetileg feloldja elidegenedettségét, s úgy érzi, rá is szükség van, őt is szeretik.

Bár minden áldozata idegen a számára - jelen esetben még a nevüket sem tudja - olyan megrázó az élmény számára, hogy a szeme megtelik könnyel. Ma éjjel sikerült tökéletesen uralnia az érzelmeit. Mintha nem akarná, hogy a futó kapcsolat pillanata elmúljen, gyengéden megsimogatja az asszony bal arcát, melyet nem szennyezett be a vér, és amely még meleg volt. Ismét megkerüli az ágyat és finoman megszorítja a halott ember vállát, mintha csak azt mondaná: Viszlát, öreg barátom, jó éjszakát. Arra gondol, vajon kik lehettek. És miért kellett meghalniuk. Viszlát...

Lemegy a földöntúli zöldben úszó házban a földszintre, a hallban egy pillanatra megáll, lecsavarja a pisztolyról a hangtompítót és visszarakja azt is meg a fegyvert is a helyére. Csalódottan veszi le az infra szemüveget is. Érzi, hogy a lencse nélkül, amelynek segítségével átkerült egy másik világba, megint ugyanaz az ember lesz, aki volt: az örökké kívülálló, magányos, szürke

alak. Kilép az ajtón, behúzza maga mögött, de nem bajlódik azzal, hogy be is zárja. Nem, törli le a kilincset sem, nem zavarja, hogy ujjlenyomatokat hagy maga után.

Az oszlopsor között süvít a szél. Mint megannyi lompos patkány, úgy futnak a száraz falevelek a földön. Az őrálló fákat közben mintha elnyomta volna az álom. A gyilkos érzi, hogy nem nézi senki a szemközti ház ablakai mögül. Elhallgatott a folyton kérdező bagoly is. Még mindig a korábbi intim pillanat hatása alatt áll, amikor visszamegy a kocsihoz, és eszébe sincs dúdolni a butácska dallamot.

Mire visszaér a motelhez, ahol megszállt éjszakára, újra érezni kezdi azt a különállást, amelyben élni kényszerül. Kívülálló, kirekesztett, magányos ember. A szobájában kibújjik a pisztolyhámból, és leteszi az éjjeliszekrényre. Egy pillanatig a tokban lévő pisztolyra mered. A fürdőszobában előveszi az ollót a piperetáskájából, és apró darabokra vagdalja a két hitelkártyát, melyeket eddig használt. Holnap reggel repül el Kansas Cityből, megint más név alatt, s míg kihajt a repülőtérré, útközben szélnek ereszti a szétvágott hitelkártyák darabjait.

Visszatér az éjjeliszekrényhez. Megint a pisztolyra mered. Miután elvégezte a munkát, szét kellett volna szednie a fegyvert darabjaira. A részekről pedig darabonként megszabadulnia: a csövet mondjuk egy utcai lefolyóba, a tárat egy patakba, a testet mondjuk egy szeméttartóba... míg végül semmi nem marad belőle. Ez a szokásos eljárás, és most képtelen megérteni, miért hagyta a dolgot figyelmen kívül. Enyhe lelkiismeret furdalást érez, hogy eltért a rutintól, de esze ágában sincs megint kimenni az utcára, hogy megszabaduljon a fegyvertől. A lelki furdalás mellett érzi... a lázadás ízét.

Levetkőzik és lefekszik. Leoltja az éjjeli lámpát, aztán csak bámulja a mennyezet repedéseit. Egyáltalán nem álmos. Egyik témáról a másikra csaponganak a gondolatai. Ez a szellemi hiperaktivitás pillanatokon belül átalakul fizikai értelemben vett izgalommá. Ide-oda forgolódik, hol a takaróját, hol a párnát igazgatja. Kint az államközi autópályán hatalmas kamionok dübörögnek végeláthatatlan sorban céljuk felé. Kerekeik csikorgása, motorjuk dübörgése, sebes száguldásuk hangja általában nyugtatóan hatott rá. Gyakran ez a zene szolgált számára altatódalnak. Most éjjel valami furcsa dolog történik. Érthetetlen módon ez az ismerős hangmozaik nem altatóként hat, hanem úgy, mint a szirének dala, amelynek nem lehet ellenállni.

Kimászik az ágyból, és átvág, a sötét szobán az ablakhoz. A sztráda nem messze innen, a hegyen kanyarog. Ide látszanak a kamionok reflektorai. Mint aki transzba esett, úgy bámulja a nyugat felé hajtó kocsisort. Ez az országúti kantáta, amely máskor oly megnyugtató volt a fülének, most mintha hívná magával, mintha valami sejtelmes ígérettel csábítaná, amelyet egyelőre nem ért ugyan, de amely kényszeríti, hogy a nyomába eredjen.

Fölöltözik és összecsomagol. Odakint egy lélek se jár a parkolóban és a járdán. A közeli üdítőital automata csitteg-csattog, mintha csak saját magát szervizelné. A gyilkos úgy érzi, mintha ő lenne az egyetlen élőlény a világon, amelyet most már a gépek irányítanak - a gépek érdekében. Pillanatokkal később már kint hajt a 70-es államközi úton Topeka irányában, mellette a

szomszédos ülésen a pisztolya, amelyet a motelből elhozott törölközővel takart le.

Mintha valami nyugat felé hívná Kansas Cityből. Nem tudja, mi lehet az, de érzi, hogy valami úgy vonzza nyugatnak, mint mágnes a vasat. Bármennyire is furcsa, az érzés nem riasztja, átadja magát a kényszernek, hogy hajtsen nyugat felé. Végül is, mióta az eszébe jutja, mindig úgy ment valahová, hogy nem tudta az úti célt, míg oda nem ért, aztán úgy ölt meg embereket, hogy nem tudta, miért kell meghalniuk, vagy, hogy kinek érdekében kellett meghalniuk. Most azonban biztos abban, hogy hirtelen távozása Kansas Cityből nincs betervezve. A szállodában kellett volna töltenie az éjszakát, és felülnie a reggeli első gépre... Seattle felé. Talán Seattle-ben várnak rá újabb utasítások főnökeitől, akikre képtelen visszaemlékezni. De ezt sosem fogja megtudni, mert Seattle-t kiiktatta úti céljai közül.

Azon gondolkodik, vajon mennyi idő múlva jönnek rá. főnökei - akárkik is legyenek azok - hogy dezertált tőlük. Mikor fogják elkezdni keresni, és hogy akarják majd megtalálni, ha már nem működik a programja szerint?

Éjjel kettőkor a forgalom gyenge a 70-es úton, leginkább kamionokat látni. Míg Kansas útjain száguld utánuk, eszébe jut egy film, amelyben a főhőst, Dorothy-t és a kutyáját, Toto-t egy tornádó elragadja otthonukból, és valami furcsa helyre repíti.

Már maga mögött hagyta a Missouri-beli és a kansasi Kansas City-t is, amikor a gyilkos hirtelen ráébred, hogy egész idő alatt ezt hajtogatja magában: Kell nekem... kell nekem... Most valahogy úgy érzi, közel a megvilágosodás, mi is vágyakozásának tárgya. Kell nekem... hogy...kell nekem, hogy legyek végre valaki!

Végigfut a hátán a hideg, amikor rájön, hogy ez a felismerés megváltoztatja az életét. hogy legyek végre valaki! Azonnal az is világos a számára, hogy nem úgy érti ezt, ahogy a többi ember; nem híres akar lenni, vagy gazdag, vagy fontos ember. Csak végre valaki. Valaki, akinek igazi neve van. Az átlagos Joe, ahogy a negyvenes évek filmjeiben mondták. Valaki, aki több mint egy kísértet, vagy egy jelenés. Az az ismeretlen valami ott nyugaton minden megtett mérfölddel egyre erősebben vonzza magához.

Kicsit előrehajol, rádől a kormányra és néz előre az éjszakában. Valahol a látóhatár mögött van egy város, ahol vár rá az élet, ahol van egy hely, amelyet otthonnak nevezhet. Ahol család van, barátok. Hely, melyet elfoglalhat, múlt, mely csak az övé, és persze célok. S természetesen jövő is, amelyben ő is olyan lehet, mint a többi, akiket elfogadnak. A kocsi egyre száguld nyugat felé, kettéhasítva az éjszakát.

11.

Fél egykor, útban a hálószoza felé, Marty Stillwater megállt a lányok szobája előtt, kinyitotta az ajtót és csendesen belépett. A Miki egér lámpa fényében látta, hogy a lányok békésen alszanak. Olykor-olykor szeretett elidőzni azzal, hogy percekig nézte az alvó lányokat, mintha csak arról akarta volna meggyőzni magát, hogy valódiak. Boldog volt, sikeres és tehetős

ember, de nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy ez a sok áldás átmenetinek bizonyulhat, hogy a sors esetleg megkérheti mindenek az árát.

Az ókori görögök szemében a Sorsot három lánytestvér személyesítette meg: Klotho szőtte az élet fonalát, Lakhezis mérte ki a hosszát, Atroposz a legkisebb, de a legnagyobb hatalmú pedig szeszélyének engedelmessé nyisszantotta el a fonalat. Marty sokszor érezte úgy, hogy ez a dolgok logikus elrendezése. Néha maga elé képzelte a három fehér ruhás nőt, akiket tisztábban látott, mint Mission Viejo-i szomszédjait. Klotho kedves arca és vidám szeme leginkább Angela Landsbury színésznőre emlékeztette, Lakhezis olyan volt, mint Goldie Hawn, csak volt benne valami éteri ragyogás. Atroposz a számára egy ribanc volt, aki szép, de jéghideg szája gúnyosan lebiggyed, szeme fekete, mint az antracit. A trükk abban áll, hogy az ember jóban legyen az első két testvérrel, és véletlenül se vonja magára a harmadik figyelmét.

Öt évvel ezelőtt Atroposz - vérképzőszervi megbetegedés formájában - leereszkedett égi lakosztályából, és belemetszett Charlotte életének fonalába, de szerencsére nem végzett tökéletes munkát. Az istennő számos egyéb névre is hallgat: rák, agyvérzés, koszorúér trombózis, tűz, földrengés, mérgezés, gyilkosság és számtalan egyéb valami. Most valószínűleg ismét látogatóba készül hozzájuk, csak most nem Charlotte-hoz jön, hanem Martyhoz. Egy regényíró élénk képzelete gyakorta jelent áldás helyett átkot.

Hirtelen surrogó-csattogó zajt hallott Charlotte fekhelye mellől, amitől ijedten összeresztett. Mély volt a hang és fenyegető, mintha csak egy csörgőkígyót hallott volna. De ugyanilyen gyorsan rájött, mi volt az: a hörcsög futott dühösen és céltalanul mókuskerekében.

- Próbáld meg elaludni, Wayne! - mondta neki Marty csendesen. Még egy búcsúpillantást vetett a lányaira, kilépett a szobából és hangtalanul behúzta az ajtót maga mögött.

12.

A gyilkos hajnali háromra ér el Topekába. Még mindig ugyanazt a vonzást érzi a nyugati szemhatár irányában, mint amelyet a vándormadarak érezhetnek, ha közeleg a tél. Mintha egy hang nélküli hívó szónak tenne eleget, vagy egy láthatatlan jelzőfény felé haladna, mintha a vérében lévő vasat vonzaná valami ismeretlen mágnes.

A város határában hajt le az autóútról, és egy másik autót keres a tekintete. Valahol vannak emberek, akik ismerik John Larrington nevét, mely néven kibérelte magának a Fordot. Amikor nem jelentkezik Seattle-ben a munkára, amely vélhetően várja, idegen és arctalan feljebbvalói minden biztonnal keresni kezdik. A gyilkos sejti, hogy elegendő pénz és befolyás van a hátuk mögött; minden kapcsolatot meg kell szakítani a múlttal, s nem szabad üldözőinek semmilyen nyomot hagynia maga után. Leállítja a bérelt Fordot egy kertvárosi részen, megy előre háromsaroknyit, miközben az út mentén álló kocsik ajtaját próbálgatja. Csak minden második van bezárva. Már-már elszánja magát arra, hogy elköt egyet, s csupasz drótvégeinek összeérintésével indítja be a motort, amikor az egyik Hondában ott találja a

slusszkulcsot a napellenző mögött. Visszahajt a Fordhoz, átrakja a csomagtartóból a bőröndjét és a pisztolyát a Hondába, majd egyre bővülő sugarú körökben köröz a környéken, mert egy non-stop nyitva tartó boltot keres. A fejében nincs meg Topeka térképe, mert senki nem akarta, hogy odamenjen. Nem is nézi az utcanev táblákat, mert mindegyik név ismeretlen a számára, és fogalma sincs, melyik út merre vezet. Jobban kitaszítottnak érzi magát, mint bármikor ezelőtt.

Nem egészen negyedórán belül talál egy üzletet, ahol teljesen lepusztítja az előre csomagolt marhahúsos szendvicseket a polcról, hozzá a sajtos ropogóst, a mogorót, a mini fánkokat, minden olyan ételt, melyet vezetés közben is lehet fogyasztani. Már kopog a szeme az éhségtől. Ha még két teljes napon át úton kell lennie - feltéve, ha egészen a nyugati partig kell, menjen - akkor bőséges élelmiszertartalékra lesz szüksége. Nem akarja éttermekben vesztegetni az idejét, de felgyorsult anyagcseréje miatt többszöri és nagyobb adag enniivalóra van szüksége, mint más halandónak.

Miután vesz még egy hatos csomag dobozos Pepsit, odamegy a pénztárhoz, ahol az egyedül szolgálatban lévő pénztáros meg is jegyzi:

- Rendes kis buliba készülhet ennyi kajával.

- Aha...

Amikor fizet, hirtelen rájön, hogy mindössze háromszáz dollár van a tárcájában - ez az összeg mindig nála van, amikor munkára küldik - s ezzel nemigen jut messzire. Most már nem használhatja a hamis hitelkártyáit sem, bár van még belőle kettő, mert akkor a vásárlásai alapján a nyomára bukkannak. Mostantól kezdve készpénzzel kell fizetnie. Kiviszi a három nagy zacskó árut a Hondához, majd visszatér az üzletbe Heckler & Koch P7-esével. Fejbe lövi a pénztárost és kiüríti a kasszát, de csak azt a pénzt tudja kivenni, amit ő fizetett az előbb, valamint ötven dollárt. A semminél mindenesetre több. Egy Arco benzinkútnál megtankoltatta a Hondát és vásárolt egy Amerika-térképet.

Még a benzinkút parkolójában, a higanygőz lámpa sárga fényében marhahúsos szendvicseket eszik. Tömi az enniivalót magába. Akkor kezdi csak a térképet tanulmányozni, amikor a kolbászról rátér a fánkra. Megy tovább a 70-es államközi sztrádán nyugat felé, avagy délnyugatnak a kansasi Úton Wichitáig, onnan tovább Oklahoma City-ig, s csak itt fordul nyugatnak a 40-es államközín.

A gyilkos nincs hozzászokva ahhoz, hogy döntéseket hozzon. Rendszerint azt teszi, amire programozták.

Most, hogy szembesül ezzel az alternatívával, hirtelen roppant nehéznek érzi a döntést. Egyre idegesebben ül, érzi, megbénulhat, ha nem dönt.

Végül kimászik a Hondából, kint áll a hűvös levegőn, mintha így próbálna erőt méríteni. A szél süvít a feje fölött a telefonvezetékek között - földöntúli ez a hang, mintha rémült gyerekek sírása lenne. Olyan megmagyarázhatatlanul indul egyenesen nyugat felé, ahogyan az iránytű fordul északnak. Szinte fizikai vonzást érez, mintha hívná onnan valami, de ez a kapcsolat mégis bonyolultabb, inkább biológia jellegű, ahogy ott lüktetett a vérében és a csontveleijében.

Beül a volán mögé, meg is találja a kansasi elágazást és elindul Wichita felé. Még mindig nem érzi magát álmosnak. Ha kell, képes két-három napot alvás nélkül lehúzni anélkül, hogy szellemi, fizikai fáradságot érezne, de ez csak egy a rendkívüli képességei közül. Annyira felizgatja a lehetőség, hogy végre lehet belőle valaki, hogy képes volna egyfolytában hajtani, amíg célhoz nem ér.

13.

Paige Tudta, hogy Marty attól félt, megint érheti egy ilyen amnéziás kihagyás, emberek között is, ezért csodálta a férjét, látszólag milyen könnyedén veszi a dolgot. Ugyanolyan gondtalannak tűnt, mint a lányai.

A lányok szempontjából vasárnap tökéletes nap volt. Késő délelőtt Paige és Marty elvitte őket a Dana Point-i Ritz-Carlton Hotelbe hálaadás napi ebédre. Ide csak különleges alkalmakkor jártak. Mint rendesen, Charlotte-ot és Emilyt most is elbűvölte a fantasztikus kert, a csodálatos berendezés, a pincérek makulátlanul tiszta öltözeke. Legjobb ruhájukban, hajjukban szalaggal, a kislányok eljátszották, hogy ők bizony úrilányok - ami legalább akkora élvezet, mint kétszer is nekiesni az önkiszolgáló desszertpultnak. Délután, mivel szokatlanul meleg volt az idő, átöltöztek és kirándultak az Irvine Parkba. Sétálgattak az ösvényen, etették a kacsákat, és körülnéznek a kis állatkertben is. Emily farkaszemet nézett egy igazi farkassal. A sűrke bundás, borostyán szín szemű állat hosszan állta a kerítés túloldalán álló kislány tekintetét.

- Ha te fordítod el a fejed előbb - magyarázta rezenéstelen nyugalommal Emily - akkor a farkas felfal. A párbaj olyan hosszan tartott, hogy Paige a kerítés ellenére kezdte kényelmetlenül érezni magát. Aztán a farkas lesunyta a fejét, megszagolgatta a földet, majd ásított egy nagyot, mint aki azt akarná a tudomásukra hozni, hogy ő ugyan nem fél, csak elunta a dolgot. Miközben odébb mentek, Paige még egyszer a farkas felé pillantott. Az állat megint Emilyt figyelte.

14.

A vasárnap teljes munkanap a gyilkos számára. Éppen hajnal előtt fordul le a kansasi útról Wichita felé. A topekaihoz nagyon hasonló kertvárosban a Honda rendszámát kicseréli egy Chevrolet rendszámára, hogy a lopott járművet még nehezebb legyen behatárolni. Nem sokkal kilenc óra után megérkezik Oklahoma Citybe, ahol csak annyi időre áll meg, hogy megtankoljon. A benzinkúttal átellenben van egy kisebb üzletközpont. A parkoló sarkában áll egy nagy vasláda, amelyben az útkarbantartók szokták tartani a szerszámaikat. Ebbe a ládába szórja bele a poggyásza tartalmát és a bőröndjét. Csak azt a ruhát tartja meg, amely rajta van, s persze a pisztolyt. Míg az éjszaka folyamán, a sztrádán hajtott, volt ideje elgondolkodni létének sajátosságain, és az is eszébe ötlött, hogy lehet vele valamilyen mini rádió is, amelynek a segítségével a feljebbvalói be tudják határolni, merre jár. Valószínűleg számítottak rá, hogy egy nap megpróbál dezertálni. Tisztában van azzal is, hogy egy egészen szerény, de nagyhatású

adó, amelyet egy apró elem működtet, igen könnyen elrejtethető a legkisebb helyen is, például a bőröndje falában.

Amikor nyugatnak fordul a 40-es úton, szénfekete felhők tűnnek föl az égen. Negyven mérfölddel később, amikor elkezd esni az eső, mint az olvasztott ezüst, árasztja el a szélvédőt, nem látni semmit a tájból, mely az utat keretezi. A világ húsz, negyven szürke árnyalatban játszik, s még csak villámlás sincs, ami enyhíthetné a nyomasztó szürkéséget. Az egyszínű táj nem kínál semmi látványosságot, a gyilkos tehát tovább gondolkozhat arctalan üldözőin, akik a nyomában lehetnek. Vajon nem paranoiás tünet, ha arra gondol, hogy az adót beleszótták a ruhájába? Azt kétli, hogy bele lehetett volna szőni az alsónadrágjába, az ingébe, esetleg a zoknijába feltűnés nélkül. Csak a cipője és a bőrdzsekije jöhet ekképpen számításba. A pisztolyra nem is gondol. Nyilván nem építenek bele olyasmit, ami veszélyezteti a működését. Nem beszélve arról, hogy utasították a fegyver szétszedésére és eltüntetésére a gyilkosság után, amelynek céljára adták neki.

Félúton Oklahoma City és a texasi Amarillo között lekanyarodik egy út menti autós pihenőbe, ahol tíz személykocsi, két kamion és két lakókocsi keresett menedéket a vihar elől. Az örökzöld sövény szinte összegörnyed a hirtelen eső terhe alatt. A színe sem zöld, inkább palaszürke. Egy szögletes épület szolgált mosdó gyanánt. A gyilkos futva megy a hideg esőben a férfi vécéhez. Megáll a három piszoár közül az első előtt, közben az eső hangosan dobol a fémtetőn, és a levegőben az ázott beton nehéz szaga terjeng, amikor egy hatvanas éveinek elejét taposó férfi lép be a helyiségbe. Egy pillantást vet rá: a haja sűrű és ősz, húsos orrát hajszálerek hálózzák be. Odamegy a harmadik piszoárhoz.

- Rohadt egy eső, nem igaz?

- Ebbe aztán belefulladásnak a patkányok! - jegyzi meg válaszul a gyilkos, aki a mondatot annak idején, egy filmen hallotta.

- Remélem, gyorsan eláll.

A gyilkosnak feltűnik, hogy az idős férfi nagyjából egy magasságú és felépítésű, mint ő. Amikor felhúzza a sliccét, megkérdezi:

- Merrefelé mennek?

- Most épp Las Vegasba, de onnan valahová máshova, még nem tudjuk. Tudja, a feleségem meg én nyugdíjasok vagyunk, és gyakorlatilag a lakókocsiban élünk. Mindig látni akartuk az országot, most aztán láthatjuk. Nem hasonlít semmi a cigányélethez, minden nap más látnivaló - ez a vegytiszta szabadság!

- Jól hangzik. Míg kezét mos, a gyilkos azt mérlegeli, ne most csapja-e le az öreg fecsegőt, és gyömszölje be egy klotyóba. De tele van a parkoló, bármikor bejöhét valaki. Az idegen is megszólal, miután felhúzta a sliccén a cipzárat:

- Egy a gond csak, Frannie - így hívják a nejemet - nem bírja, ha esőben vezetek. Ha csak csepereg az eső, már meg kell álljak. Felsőhajt. - Ma se teszünk meg valami nagy távolságot. - A gyilkos a kezét szárogatja a forró levegő alatt. - Viszont Vegas se megy sehova, he-he-he, ha elérkezik a végítélet napja, akkor is lehet majd black jacket játszani.

- Aztán robbantsák ám a bankot! - jegyzi meg a gyilkos, és otthagya az idősebb férfit a mosdó mellett. Átázva és dideregve ül be a Hondába, beindítja a motort és felkapcsolja a fűtést. De a kocsit nem teszi sebességbe. Három lakókocsi parkol a közelében. Egy perccel később Frannie férje is kijön a mosdóból. A gyilkos a szélvédője mögül figyeli, ahogy odafut egy kékre, ezüstre mázolt

Road Kinghez, és bemászik a vezetőfülkébe. A fülke ajtajára egy szívalakot festettek, bele rafinált kézírással két nevet: Jack és Frannie.

Nincs szerencséje Jacknek, a Vegasba készülõ nyugdíjasnak. A Road King csak négyállásnyira áll a Hondától, és ez a közelség megkönnyíti a gyilkosnak, hogy azt tegye, amit tennie kell. Az égbõl egy óceánra való víz szakad le, csak zuhog, zuhog, miközben a levegõ nem moccan. Autók és kamionok kanyarodnak le az útról, állnak egy kicsit, aztán mennek tovább, hogy megint más jármű álljon be a Road King és a Honda közé. A gyilkos türelmesen vár. A türelem fontos része volt a kiképzésének. A lakókocsinak is finoman jár a motorja. Az alig látható pára ott lebeg az ikerkipufogók előtt. Meleg fény gyúl az elfüggönyözött ablakok mögött. A gyilkos irigyli a házaspárt a guruló otthonuk miatt, ami kényelmesebbnek tûnik számára, mint bármelyik eddigi otthona volt valaha. Irigyli azt is, hogy ilyen hosszan házasok. Milyen lehet, ha az embernek felesége van? Milyen lehet, ha valaki szeretõ férj...?

Negyven perccel később az esõ még mindig nem csendesedik, de egy csapatnyi autó mégis nekivág. A parkolóban most már csak a Honda áll a Road King sofõrfülke felõli részén. A gyilkos magához veszi a pisztolyát, kiszáll a kocsiból és odasiet a lakókocsihoz, miközben nem veszi le a szemét az ablakokról, hátha Frannie vagy Jack kipillant a függõny mögül. De odaodanéz a mosdóra is, azonban nem lát senkit. Tökéletes...

Megfogja a lakókocsi hideg krómkilincsét. Nincs bezárva. Felmászik a kocsiba, és körülnéz. A konyha azonnal a vezetőfülke mögött van, amögött pedig az étkező, majd a nappali. Frannie és Jack éppen vacsorázik, a nõ háttal ül a gyilkosnak. Jack megpillantja a gyilkost, egyszerre állna föl és bújna elõ a fülkébõl, arca inkább meglepett, semmint rémült. Az elsõ golyó a mellébe, a másik a torkába fûródik. Átzuhan az asztalon. A vére ráfröccsen

Frannie-re, aki föl pattant, száját sikolyra nyitná, amikor a közvetlen közlelrõl kilõtt golyó elnémítja. A hangtompító ugyan ott van a csõ végén, de már nem mûködik. A három lövés hangja alig csendesebb, mint egy normál lövés,

A gyilkos behúzza a lakókocsi ajtaját. Kipillant a parkolóba, aztán a mosdó felé. Nem lát senkit. Átmászik a sebváltó konzolon, be a vezetőfülkébe és körülnéz a szélvédõ mögül is. Már csak négy kocsi van a parkolóban. A legközelebbi egy Mack kamion, amelynek nyilván a mosdóba mehetett a vezetője, mert nincs senki a volán mögött. Nem valószínû, hogy bárki is hallotta volna a lövéseket. A zuhogó esõ ideális álca ehhez. A gyilkos visszamászik a fülkébõl a lakókocsiiba. Megáll a halott házaspár mellett, megérinti Jack hátát... aztán Frannie bal kezét, amely ott hever egy vértócsában az asztalon, a tányérja mellett. „Isten veletek...” - mondja halkán, s arra gondol, milyen szívesen maradna még, hogy élvezze ezt a bensõsleges pillanatot. Viszont mivel idáig ment, szinte szétfeszíti az izgalom, hogy átöltözessen Frannie férjének ruhájába, és folytassa az útját. Most már

meggyőződése, hogy az adót Rockport cipőjének vastag gumisarkába rejtették, s az ebben a pillanatban is adja a jeleket azoknak az embereknek róla, akik veszélyt jelentenek a számára. A nappali mögött van a fürdő, egy nagy szekrény, tele Frannie ruháival, amögött a hálószoba, benne egy kisebb szekrénnel Jack ruhái számára.

Nem egészen három perc alatt a gyilkos lehajigálja magáról a ruháit, új alsónadrágot húz, fehér sport zoknit, farmert, vörös-barna kockás inget, felvesz egy kopott edzőcipőt és egy barna bőrdzsekit, saját feketéje helyett. A nadrág jó rá, bár derékban két hüvelykkel bővebb, de ezt a nadrágszíjával korrigálja. A cipő is bő egy kicsit, de ez sem okoz problémát; az ing és a dzseki viszont tökéletesen passzol.

Kiviszi a Rockport cipőt a konyhába. Gyanúja beigazolódik, amikor a kenyérvágó késsel vékony szeleteket vág le a vastag sarokról, míg végül elér egy üreghez, amely zsúfolásig volt rakva mindenféle elektronikai holmival. A miniatűr adót több párhuzamosan kapcsolt óraelem működteti, amelyek nemcsak az egész sarkot, hanem valószínűleg a talp nagy részét is kitöltik. Tehát mégsem paranoiás, állapítja meg magában. Jönnek utána. Otthagyja a cipőt a gumitörmelék között a konyhaasztalon, gyorsan átkutatja Jack ruháit, kiveszi az öregember tárcájából a pénzt. Hatvankét dollár. Átkutatja Frannie retiküljét is, s abból is kiveszi a pénzt, amit talált. Negyvenkilenc dollár. Amikor kilép a lakókocsiból, a sötét felhők szinte a föld fölé görnyednek roppant terhük alatt. Hektószám ömlik az eső az elázott földre. Ködfoszlányok kavarnak a fenyők törzsei között, s mintha feléje nyomulnának, miközben a tócsákban tocsog a Honda felé. Újra az államközi sztrádán hajt az állandósult félhomályban, közben a kocsifűtését a maximálisra állítja. Így ér át Texasba, ahol az amúgy is lapos táj hihetetlen módon még laposabbá válik. Miután megszabadult régi életének jelentéktelen relikviáitól, úgy érzi, felszabadult.

Mivel teljesen elázott a jeges esőben, most ellenállhatatlanul reszket, de ebben a reszketésben benne van a várakozás izgalma is. A sorsa valahol nyugaton vár rá... Lehámozza a műanyag fóliát egy újabb sonkás szendvicsről és vezeték közben elkezd enni. A pácolt hús kellemes íze a Kansas City-beli házban terjengő fémes vérszagot idézi föl benne, amikor otthagytta a névtelen halott házaspárt a puha, György-kori ágyban. A gyilkos olyan gyorsan száguld, amilyen gyorsan csak lehet a vizes sztrádán, és kész megölni minden rendőrt, aki csak utána akarja eredni.

Amikor vasárnap estére eléri a texasi Amarillót, akkor veszi csak észre, hogy a Honda tankja gyakorlatilag üres. Megáll egy kamionparkolóban, csak annyi időt tölt ott, míg megtankol, kimegy a mosdóba és az üzletben vesz magának még ennivalót az útra, aztán száguld tovább nyugat felé, az éjszakában.

A vadnyugat szívében jár, s ő eljátszik a gondolattal, hogy ő most Butch Cassidy vagy a Sundance Kid, vagy valamelyik más pisztolyhős. Gyilkos ugyan, de igazában nem rossz fiú, csak nem érti meg a társadalom, azért kell ölnie, hogy bosszút álljon. Gondolatait elárasztják a western-jelenetek, s ezek valamelyest megnyugtató zaklatott idegeit. Annyira elmélyed a fantáziajátékában, hogy szinte nem is figyel az útra. Lassan ébred csak rá, hogy alig megy negyven mérfölddel. Rakétaszerűen húznak el mellette a kamionok és személyautók, a Hondát szinte az út szélére löki a járművek

kavarta légáram. A szélvédőre felfreccsen a sáros víz, aztán az eléje vágó autók helyzetjelző lámpáinak vörös fénye elenyészik a sötéttségben.

Miután úgy érzi, hogy rejtélyes jövője legalább olyan nagyszerű lesz, mint John Wayne-é a filmjeiben, bizakodva beletapos a gázba. Az utas ülés lassan tele lesz üres zacskókkal, dobozokkal és mindent elborít a morzsa. A kólás dobozok ott görögnek a lába alatt a padlón. Ebből a mocskok halomból halászik elő egy doboz fánkot. Ezt leöblítendő megteszi a langymeleg Pepsi. Nyugatnak menni! Egyenesen nyugatnak! Vár rá egy új élet! Végre ő is lesz valaki!

15.

Vasárnap, már otthon, két hatalmas tál pattogatott kukorica és két mese videofilm után Paige bedugta a kislányokat az ágyba, búcsúcsókot nyomott az orrukra, majd megállt a nyitott ajtóban, és figyelte Marty-t, aki leült már, és felkészült a nap számára legkedvesebb perceire. Elérkezett a mese ideje. Folytatta a verses mesét a Mikulás gonosz ikertestvéréről, s a lányokat azonnal elkapta az izgalom.

Az éjszakában suhan a rénszarvas szán.

De nézd csak az állat, hogy retteg ám!

Rángatja a nyakát, a szeme kifordul,

a bölcs állat tudja, hogy aki rámordul,

nem a kedves Mikulás,

egy csaló ez, senki más...

Puttonyában nincs ajándék,

palástjában sem találnék,

ám van alatta - ehhez mit szólsz?

kard, buzogány s egy sugárpisztoly...

- Sugárpisztoly? - kérdezte ijedten Charlotte. - Ez egy földönkívüli?

- Ugyan, de buta vagy! - csóválta meg rosszallóan a fejét a kis Emily. - Ő a Mikulás ikertestvére, tehát ha földönkívüli lenne, akkor a Mikulásnak is annak kéne lennie. De tudjuk, hogy nem az.

Charlotte annak a kilencéves, komoly nőnek a leereszkedő mosolyával, aki tudja, hogy nincs is Mikulás, így válaszolt a húgának:

- Tudod, Emi, neked még sokat kell tanulnod. Apu, és mit csinál a sugárpisztoly? Kocsonyává válik tőle az ember?

- Inkább kővé - jegyezte meg Emily. Előhúzta a kezét a takaró alól, ott volt a markában a kő, amelynek szemeket rajzolt. - Pontosan ez történt Kukucscsal is.

- Hogy utálom ezt a fickót... - jelentette ki nyomatékkal Charlotte. Orra hegyéig magára húzta a takarót, mint előző este, de igazában nem látszott rémülni, csak élvezte a borzongató hangulatot.

- Ez a fickó nem tehet róla, hogy rossznak született. - jelentette ki Emily. - Biztosan nem lenne ilyen, ha a papája meg a mamája olyan rendes lett volna hozzá, mint ahogy kellett volna.

Mindkét kislány azt követelte, hogy Marty olvassa fel a mesét egészen az elejétől, a tegnapi résszel kezdve. Amint Marty hozzákezdett, Paige leosont a lépcsőn a földszintre, elrakta a maradék pattogatott kukoricát, és rendet

csinált a konyhában. A gyerekek szempontjából tökéletes volt a nap, de Paige-nek is jó napja volt. Martynak nem volt újabb rohama, így sikerült meggyőznie magát, hogy az a porionmániás epizód, vagyis a kóros csavargási hajlam egyedi jelenség volt - ijesztő és megmagyarázhatatlan ugyan, de nem valami komoly betegség előjele. Hiszen nincs az az ember, aki képes lenne lépést tartani két ilyen örökmozgó gyerekekkel, egész nap velük mázskálni, este még mesélni is nekik. Ehhez kiváló egészség kell. Ami pedig őt, a csodálatos Stillwater-féle szülői gépezet másik tagját illeti, Paige ólmos fáradtságot érzett.

Érdekes módon, miután rendet rakott a konyhában, az asszony is azon vette észre magát, hogy minden ajtót, ablakot ellenőriz. Előző éjjel Marty nem tudta magyarázatát adni, miért lett olyan fontos számára a biztonságuk. A baja végül is belső eredetűnek bizonyult. Paige úgy gondolta, egyszerű pszichológiai eredetű transzfer tünetéről van szó. A férje nem akart szembenézni olyan súlyos betegségek lehetőségével, mint az agydaganat vagy az agyvérzés, ezért külső ellenséget keresett, amely ellen konkrét lépéseket tud tenni. Másfelől az sem elképzelhetetlen, hogy Marty ösztönösen megérezett valami olyan veszélyt, amely kívül esik az észlelés hagyományos határain.

Paige állt szobájuk kertre nyíló üvegajtója előtt, kibámult a sötét kertbe, és azon törte a fejét, vajon miféle fenyegetést érezhetett meg Marty a külvilágból...

16.

Figyelme csak néhány pillantás erejéig kalandozik el az előtte húzódó útról a sötétből kirajzolódó furcsa alakzatok, a törött fogakra emlékeztető homokkő behemótok felé. Bár a Hondában van rádió, a gyilkos mégsem kapcsolja be, mert nem akarja, hogy bármi elterelje a figyelmét arról a rejtélyes erőről, amely annyira vonzza nyugat felé, s amellyel annyira szeretne már egyesülni. Mérföldről mérföldre erősödik a mágneses vonzás; csak ezzel tud törődni. Ugyanúgy nem képes kitérni előle, mint ahogyan a Föld sem tud visszafelé forogni, hogy holnap már nyugaton keljen föl a Nap.

Aztán maga mögött hagyja az esőt, előbb felhős, majd végül csillagos, tiszta ég alatt autózik tovább. A látóhatár peremén fénylő csúcsokat lát, mintha alabástrom várfal lenne, amely egy mesés birodalom biztonságát védi. Vagy mintha a mesebeli Shangri-la falai lennének, melyeken még most is ott ragyog a múlt hónapok holdfénye. Egyre mélyebbre hatol a tágas délnyugati tájba, elhalad a sivatagi városok - Tucumcari, Montoya, Cuervo - fényei mellett, és keresztülhajt a Pecos folyón.

Amarillo és Albuquerque között, mialatt tankol és olajat öntet a motorba, kimegy a benzinkút mosdójába, amely bűzlik a rovarirtó szertől.

A tükör előtt, a sárga fényben magára ismer ugyan, de valamelyest mégis más. Kék szeme mintha sötétebb fényben izzana, s vadabb lenne a tekintete, mint eddig bármikor. „Igenis leszek valaki!” - mondja a tükörképének, s a tükörben lévő alak egyszerre mozgatja vele a száját...

Vasárnap, éjjel fél tizenkettőkor, amikor Albuquerque-be ér, ismét megtankol egy kamionparkolóban, és vesz két hamburgert az útra. Ezután nekivág az út, következő szakaszának - háromszázhuszonöt mérföldnyire van tőle

Flagstaff, Arizonában - miközben a fehér papírsákból eszi a hamburgereket. Ez már a második éjszakája alvás nélkül, mégsem álmos. Hihetetlen idegrendszerrel van megáldva. Máskor is fenn volt már egyfolytában hetvenkét órát, s közben tökéletesen tiszta volt az agya.

Álmában Marty állt egy hideg, szeles helyen, és teljesen markában tartotta a rémület. Bár szinte semmit sem látott a mély éjszakában, tudta, hogy egy semmibe vesző sivatagi táj fogja körül, mint amilyen a Mojave sivatag a Las Vegas felé vezető úton. Érezte, hogy valami fut feléje a sötétben, valami idegen és ellenséges, hatalmas és veszélyes, ugyanakkor teljesen hangtalan; érezte a csontjaiban, hogy jön ez a valami feléje, de fogalma sem volt, honnan közelít ez a valami hozzá. Érezte, hogy ez a valami kolosszális méretű, hatalmas súlyú. És egyre gyorsabban és gyorsabban közelít, nem lehet sehová elbújni előle. Aztán hallotta, hogy Emily segítségért kiált, valahol az áthatolhatatlan sötétség mögött, aztán Charlotte is apát hívja, és ő képtelen a segítségükre lenni. Előbb egyik, majd másik irányba futott, de mindig úgy érezte, hogy a kislányokat a háta mögül hallja. A fenyegető valami egyre közelebb került, a lányok egyre rémültebben sírtak, Paige is a nevét kiáltja halálra váltan, mire Marty is elsírta magát tehetetlenségében, hogy képtelen szeretteit megtalálni. Jézusom, már majdnem rázuhan az a valami, mintha a Hold akarna a nyakába zuhanni, mintha az az őserő állna mögötte, amely a világot teremtette, s amely egyszer majd elpusztítja azt. És közben Emily és Charlotte egyre csak sír, csak sír...

A Painted Deserttől nyugatra, nem sokkal az arizonai Flagstaff-tól, hétfőn, hajnali öt óra tájban elered a hó a szürke égből, s a hideg a gyilkos csontjába vág, mint a szike. A barna bőrdzseki, melyet a halott ember szekrényéből vett el, úgy tizenhat órával ezelőtt még Oklahomában, nem elég vastag, hogy megvédje a hajnali fagytól. A gyilkos dideregve áll a Honda benzintankja mellett az önkiszolgáló benzinkútnál.

Aztán megint kihajt a 40-es államközi sztrádára, és megkezdi háromszázötven mérföldes száguldását a kaliforniai Barstow irányában. Olyan ellenállhatatlan vágy vonzza nyugatra, ahogyan a tehetetlen aszteroidát vonzza a Föld gravitációs ereje a megsemmisítő becsapódás felé.

Martin Stillwater rémülten riadt föl álmából. Olyan hatalmasat fújtatott, hogy biztos volt abban, hogy felébresztette Paige-et, de az asszony zavartalanul aludt tovább. A férfi vacogott a rémülettől, teste verejtékben úszott.

Beletelt tíz percbe is, amíg a szíve lassan normálisan kezdett verni. Ennek ellenére nem tudott visszafeküdni. Ilyen valóságosnak tűnő rémálmot még nem élt át. Képtelenségnek tetszett, hogy újra elaludjon.

Kibújt a takaró alól és mezítláb odament az ablakhoz. Nézte a szemközti házak fölött az eget, mintha azt várta volna, hogy leszáll onnét valami, ami megnyugtathatja. Ehelyett, amikor észrevette a keleti látóhatáron az eget átalakulni mély szürkéskékké, a hajnal közeledte ugyanazzal az irracionális rémülettel töltötte el, amit szombat délután a dolgozószobában érzett. Ahogy kezdtek megjelenni a színek az égen, Marty-t újra elfogta a remegés. Hiába próbált meg uralkodni magán, egyre vadabbul rázta a hideg. Nem magától a nappaltól félt, hanem attól, ami a nap folyamán várja, valami megnevezhetetlen veszély. Érezte, hogy egyre közelebb van hozzá, hogy egyre csak őt keresi - ami őrület, hogy az Isten verje meg - és olyan vadul rázkódott, hogy meg kellett kapaszkodják az ablakpárkányban.
- Mi van velem...? - suttogta kétségbeesetten. - Mi történik, mi bajom van...?!

A sebességmérő mutatója mintha odaragadt volna a 90 és 100 mérföldes jelzés közé. A motor olykor tiltakozó hangokat hallat, mint ami nem szokott hozzá az állandó magas sebességhez.

A Mojave sivatag természetlenségében volt valami felemelő: minden rozsdavörösből, csont fehérben, kénvárosban vagy hamuszín lilában vibrált, akár a Mars felszíne, s a végeláthatatlan homokból úgy meredtek elő a sziklák, mint valami őshüllő gerinc csigolyái.

A gyilkosból időről időre kitört valami ijesztő hörgésszerűség. A hang olyan, mint a szomjazó állaté, amely immár megpillantotta a vízfolyást s vonszolja magát feléje, közben azonban attól retteg, hogy míg odaérne, elpusztul égető szomjúságától.

Paige és Charlotte már kint volt a garázsban, be is ültek a kocsiba és együtt kiabáltak:

- Emily, siess már!

Emily leugrott a reggeliző asztal mellől, és elindult az ajtó felé, amely összekötötte a konyhát a garázzsal, amikor Marty elkapta a vállát és maga felé fordította: - Várj egy kicsit, kisasszony - Bocs, elfelejtettem - mondta a kicsi lány és lábujjhegyre állt, miközben ajkát csókra csücsörítette.

- Ez majd csak másodjára jön - mondta az apja.

- Miért, mi van előbb?

- Hát ez. - A férfi, térdre ereszkedett a lányka előtt és egy papírszalvétával letörölte a lány tejajkát.

- Hát ez ciki lett volna - mondta a lány.

A garázsból megint Paige hangja hallatszott.

A férfi magához szorította a kislányát, mintha nem is akarná elengedni. Megcsapta az orrát a babaszappan és a sampon tiszta illata. Marty úgy érezte, soha nem érzett ennél édesebbet vagy jobbat. Ijesztően kicsinek érezte tenyere alatt a lányka hátát. Olyan törékeny volt, érezte, ahogy ver a kicsi szíve, ahogy nekifeszült a lányka a mellkasának.

A férfit megint elfogta a rémület, hogy valami szörnyűség történik, s talán soha nem láthatja viszont a kislányát, ha most hagyja elmenni. Természetesen hagynia kellett - vagy magyarázatot adnia szorongásaira, amit képtelen volt szavakba önteni.

„Tudod, kicsinyem - próbálgatta magában a szavakat - valami baj van az apu fejével. Folyton riasztó gondolatok gyötörnek, hogy elveszítelek téged, Charlotte-ot és a mamit. Igazában persze tudom, hogy semmi nem fog történni, hisz a probléma az én fejemmel van. Egy nagy tumor vagy valami hasonló formájában. Na, le tudod írni, hogy tumor? Tudod egyáltalán, hogy mi az? Szóval, azt hiszem, el kell, menjek a doktor bácsihoz, aki kivágja a fejből, és akkor semmi okom nem lesz majd, hogy rettegyek...” - Persze jól tudta, hogy mindezt nem mondhatja el.

Megint megcsókolta a kislány puha és meleg arcát és eleresztette.

A garázsajtóban Emily egy pillanatra megtorpant és visszafordult.

- Ma folytatod a verset?

- Arra mérget vehetsz!

- ... nem a kedves Mikulás...

- ... egy csaló ez, senki más. - fejezte be Marty a sort.

- Tudod mit, apu?

- No, mit, kincsem?

- Te komolyan lökött vagy!

Emily kuncogva ment ki a garázsba. Ahogy az ajtó becsapódott, Marty úgy érezte, ennél baljóslatúbb hangot még soha sem hallott.

Csak meredt az ajtóra, és minden erejét össze kellett szednie, nehogy odarohanjon, feltépje és ordítva parancsoljon vissza mindenkit a házba.

Hallotta, ahogy a garázsajtó felemelkedik.

Köszörült az önindító, majd begyulladt a motor, Paige fel-felpörgette néhány gázfröccsel, mielőtt hátramenetbe kapcsolt volna.

Marty kisietett a konyhából, keresztülment az étkezőn, a nappaliba. Odament az egyik ablakhoz, amelyen át kilátott az autókihajtóra. A spaletták már ki voltak hajtva, így aztán néhány lépéssel az ablak mögött maradt. A fehér BMW kifarolt a kocsibejárón a novemberi napsütésbe. Emily ott ült elől az anyja mellett, Charlotte pedig a hátsó ülésen.

Mire a kocsى lassan elindult a fákkal övezett úton, Marty szorosán az ablakhoz lépett, s homlokát a hideg üvegnek nyomta. Szemmel akarta tartani a távozókat, amíg csak lehet, mintha az életük függne ettől. Az utolsó pillantást már a hirtelen szemére ereszkedő könnyek fátylán át vetette utánuk.

Zavarta, hogy ilyen heves reakciót váltott ki benne egy mindennapos dolog, családjának elmenetele. Elfordult az ablaktól és dühösen ezt kérdezte magától: „Mi az isten bajom van nekem?” Hiszen a kislányok csak iskolába

mentek, Paige a munkahelyére, mint mindig. Rutin dolog volt az egész, ami eddig nem hordozott magában semmi veszélyt, és nem volt semmi ésszerű oka, hogy pont ma - vagy akármikor - veszély leselkedhetne rájuk.

Az órájára nézett: 7:48 volt.

Valamivel több, mint öt órája volt még a Dr. Guthridge-dzsal megbeszélte találkozásig, s ezt valahogy hihetetlenül hosszú időnek érezte. Bármilyen megtörténhet öt óra alatt...

Needles, majd Ludlow, aztán Dagget. Mozgás, mozgás, mozgás! A nyugati parti idő szerint 9:04 van. Barstow száraz város a kiszikkadt föld kellős közepén. Annak idején itt álltak meg lovat váltani a postakocsik. Vasúti raktárépületek. Folyók víz nélkül. Repedezett stukkó, hámló vakolat. A fák levelének zöldje megfakul a rárakódó por rétegei alatt.

Motelek...gyorsétkezők, újabb motelek. Egy benzinkút...tankolás...férfimosdó...csoki szeletek...két doboz hideg Coca Cola...

A kiszolgáló túlságosan is szívélyes. Fecseg. Lassan ad vissza. Apró disznószemek. Dagadt a pofája. A gyilkos gyűlöli. Fogd már be, fogd már be! Le kéne lőnie. Szét a fejét, mint egy görögdinnyét. Megnyugtató lenne. De nem kockáztathat. Túl sok az ember.

Ismét úton. A 15-ös államközín, nyugatnak. Csokoládé és kóla nyolcvan mérföld per órás sebesség mellett. Lakatlan sivatag. Homokhegyek, sívóhomok.

Mint a zarándokhely felé tartó szent ember, vagy a tengernek vonuló lemming, vagy mint örök időnkig pályáját rová üstökös, csak megy a gyilkos nyugat felé, mint aki versenyre akar kelni az óceánba hanyatló nappal.

Martynak öt fegyver volt a birtokában. Nem volt sem vadász, sem fegyvergyűjtő. Még hobbiból sem szeretett célba lőni. Mégis egymás után vásárolta a fegyvereket, elsősorban azért, hogy tanulmányozhassa őket. Az volt a véleménye, hogy egy krimi írónak, aki rendőrökről és gyilkosokról ír, tudnia kell, hogy miről ír.

Az éjjeliszekrény fiókjában ott lapult egy 38-as Korth, töltetlenül, de egy doboz lőszerral. A Korth Németországban készült, kisipari termék, a legfantasztikusabb minőségben. Miután kitanulta a használatát, s azt bele is szőtte a Gyilkos alkonyat című regényébe, megtartotta a pisztolyt védelmi célokra.

Olykor-olykor Paige-dzsel és a kislányokkal elmentek egy közeli fedett lőtérre, így nevelve a gyerekeket a pisztoly mélységes tiszteletére. Amikor Charlotte és Emily elég nagyok lesznek, meg fogja őket tanítani a

fegyverhasználatra, bár valószínűleg nem ilyen erős és keményen visszarúgó pisztollyal, mint a Korth.

A fegyvertől származó baleseteket majdnem mindig a tudatlanság okozza. Svájcban, ahol minden férfinak rendelkeznie kell lőfegyverrel, hogy megvédhesse a hazáját, ha a szükség úgy kívánja, általános a lövészeti oktatás, s tragikus balesetek szinte soha nem fordulnak elő.

Elővette a 38-ast az éjjeliszekrény fiókjából, betárazta, kivitte a garázsba, majd betette a család másik kocsijának, a zöld Ford Taurusnak a kesztyűtartójába. Úgy érezte, nem mehet védtelenül még az orvosához, dr. Guthridge-hoz sem.

A 12 kaliberes Mossberg vadászpuska, a Colt M16 A2-es gépkarabély és a két másik pisztoly - egy 92-es típusú Beretta és egy Smith & Wesson 5904-es - kint volt a garázsban egy zárható vasszekrényben, lezsírozva, eredeti dobozában. Lőszerből is volt több dobozzal a kívánt kaliberméretben. Mindegyik fegyvert kicsomagolta és betárazta.

A Berettát kivitte a konyhába és feltette a tűzhely feletti szekrénybe, közvetlenül a kerámia edények elé. Az M16-ost az előszobában a gardrób szekrény felső polcára rakta, közel a bejárati ajtóhoz. A Smith & Wesson az íróasztalába került, a jobb kéz felőli második fiókba, míg a duplacsövű Mossberget a hálósobájukban az ágy alá dugta.

Míg a fegyvereket rakosgatta, egyfolytában az járt a fejében, hogy elvesztette a józan esztét, hogy olyan veszélyre készül föl, ami igazában nem is létezik. Hiszen semmi jel nem mutat arra, hogy veszélyben lennének. Természeténél fogva töprengő elme volt, százszor is meggondolta cselekedeteit. Most viszont teljesen magukkal sodorták áradó ösztönei.

Amint elhelyezte a vadászpuskát az ágy alatt, saját állapota iránt érzett aggodalma más gondolatnak adott helyet. Még mindig nyomasztotta a kínzó álom, hogy valami szörnyű súly közeledik feléje roppant sebességgel...

„Kell nekem...”

Kiszáradt, gyökere vesztett törpecserjék táncolnak a sivatag porában.

Megcsillan a napfény az út mentén heverő üvegcserepeken.

Száguld az úton. Elsuhannak mellette az autók, a kamionok. A táj összefolyik, ahogyan összefolynak a távoli városok is.

Gyorsabban, gyorsabban. Mintha egy fekete lyuk szívná magába.

Elszáguld Victorville mellett. El Apple Valley mellett.

Út a Cajon-hágón, négyezer-kétszáz lábnyival a tengerszint felett.

Aztán ereszkedik lefelé. Elhalad San Bernardino mellett, ráhajt a Riverside Highway-re.

Áthajt a Santa Ana hegységen.

„Kell nekem, hogy legyenek...”

Délnek megy, A Costa Mesa Freeway-n.

Orange városa. Tustin. Dél-Kalifornia útvesztője.

Vonzza valami mágneses erő, kegyetlenül.

Nem egyszerűen mágneses erő, hanem szinte a nehézkedés. Bele egy örvénylő fekete lyuk mélyébe.

Rákanyarodik a Santa Ana Freeway-re.

A szája kiszáradt, valami fémesen keserű ízt érez. Vadul kalapál a szíve, a halántéka lüktet.

„Kell nekem, hogy legyek valaki.”

Még gyorsabban. Mintha egy hatalmas horgonyhoz kötözték volna, amely belefúródott a mélységes mély óceánba.

Elhalad Irvine, Laguna Hills és El Toro mellett. Közeledik a rejtély megoldásához.

„Kell...kell...kell...kell...kell...”

Mission Viejo, itt kell lefordulnia, igen.

Keresi a mágneset, amely oly rejtélyesen vonzza.

Egészen Kansas City óta meg akarja találni az ismeretlent, ki akarja deríteni a furcsa és csodás jövőt. Megtalálni az otthonát, a személyiségét, az élet értelmét.

Itt fordulj balra, menj két háztömbnyit, és fordulj jobbra. Ismeretlen utcák. De csak át kell adnia magát az erőnek, amely vonzza magához.

Mediterrán típusú házak. Szépen nyírt fű. A pálmák árnyékot vetnek a sápadt sárga falakra.

Itt.

Ebben a házban.

Állj oda a járda mellé, fél háztömbnyire.

Olyan a ház, mint a többi. Csak van benn valami. Amit megérezett még a messzi Kansasban. Ami idevonzotta. Valami.

Vár rá, odabent.

Kitör belőle a néma győzelmi kiáltás, és vadul megrázkódik. Most már nem kell a sorsa után kutakodnia. Bár még nem tudja, mi az, de már tudja, hogy rátalált. Összetöporodik az ülésen, nyirkos keze lecsúszik a kormánykerékről, örül, hogy hosszú útjának végére ért.

Izgatottabb, mint valaha, tele van kíváncsisággal, de már nem érzi, hogy sürgetné valami. Szíve is nyugodtabban ver. Nem cseng a füle, mélyebbet lélegzik, mint útjának utolsó ötven mérföldjén. Ugyanazt a nyugalmat érzi, mint amit Kansas Cityben, a házban, ahol osztozott a György-korabeli ágyban meghaló házaspár utolsó pillanataiban.

Mire Marty bezárta a ház ajtaját és benyomta a garázs kapujának emelőgombját, már annyira közelinek érezte a veszélyt, hogy a pánik határára került. Paranoiás rohamában az volt az érzése, hogy olyasvalaki vadászik rá, akinek nemcsak az öt érzékszerve adatott, hanem paranormális képességeket is birtokol, ami természetesen örültség, de hiába tudja, hogy az, ha mégis érzi a jelenlétét... Sajogtak az ízületei, égtek az izmai, alig bírt levegőt venni. Érzékei oly élesek lettek, hogy az szinte bénítóan hatott rá. Úgy érezte, beszakad a dobhártyája, amikor megnyikordult az emelkedő

garázsajtó. A nap pokoli erővel vágott a szemébe, s a garázs nyirkos szaga - amelyet máskor észre sem vett - a gyomráig hatolt, szinte elhányta magát.

Marty nekidőlt a Taurusnak. Behunyta a szemét, mélyeket lélegzett. És mintha el is múlt volna a rohama. Mégsem érzett megkönnyebbülést. Feszülten várta, mikor kapja el megint a rémület.

Kinézett a garázból az utcára, amely most egyszerre volt számára ismerős és idegen. Valami olyasmi fordult meg a fejében, hogy egy szörny bukkan elő a járda alól, egy kegyetlen és embertelen lény, amely már rég el akarja pusztítani, s amely most hús-vér alakot öltött.

Még mindig remegett, de a félelme tűrhető szintre csökkent, s úgy vélte képes lesz vezetni. De mi van akkor, ha vezetés közben kapja el a roham? Nem veszi észre a lámpát, nem látja a szembe jövő kocsikat, nem reagál semmilyen veszélyre?

Most aztán igazán muszáj Dr. Guthridge-dzsál beszélnie! Jobban, mint bármikor!

Azon törte a fejét, ne menjen-e vissza és ne hívjon-e taxit. De ez nem New York, ahol nyüzsögnek a taxik; Dél-Kaliforniában a taxi, mint szolgáltatás szinte nem is létezett. Mire taxit kapna, talán már el is késne az orvostól.

Beült a kocsijába, és beindította a motort. Mialatt kifarolt a garázból, olyan szorosan fogta a volánt, mint egy kilencven éves úrvezető, aki tudja, milyen törékenyek már a csontjai.

Míg az orvos felé hajtott, Martin Stillwater egyre csak Paige-re, Charlotte-ra és Emilyre gondolt. Mi lesz, ha nem láthatja a gyerekeket felnőni? Ha megtagadják tőle az örömet, hogy asszonya mellett öregedhessen meg? Bár hitt benne, hogy a halál után újra együtt lehet majd szeretteivel, de szerette az életet, és ebben az életben akart boldog lenni.

Fél háztömbnyire onnét a gyilkos figyel, ahogy a kocsi lassan kifarol a garázból.

Amint a Ford egyre távolodik tőle az aranysárga őszi napsütésben, rájön, hogy ami idevonzotta Kansas Cityből, az ott van a kocsiban. Talán az az alig kivehető férfi az a volán mögött - bár lehet, hogy nem az ember az, hanem valami elrejtett talizmán, ami ott van a kocsiban, egy mágikus tárgy, amelyhez valami rejtélyes és tisztázatlan kapcsolat fűzi.

A gyilkos majdnem beindítja a motort, hogy kövesse a kocsit, de rájön, hogy az idegen a Fordban előbb vagy utóbb visszajön.

Magára veszi válltokját, belecsúsztatja a pisztolyt, és magára kanyarítja a bőrdzsekijét.

A kesztyűtartóból előveszi a cipzáras bőrtárcát, amelyben betörőkészletét tartja. Hét darab rugóacélból készült tű ez, hozzá egy L- alakú feszítő és egy apró grafitoldó spré.

Kiszáll a kocsiból, és határozott léptekkel elindul a járdán a ház felé.

A kocsi behajtó végében áll a fehér postaláda, s rajta a név - STILLWATER. A tíz fekete nagybetűnek van valami jelképes ereje. Hiszen a név azt jelenti: nyugalmas víz. Nyugalom... Béke... A gyilkos tehát révbe ért. Vad

zuhatagokon, örvényeken át vezetett az útja, most végre rátalált a helyre, ahol békére lel, ahol lelke megnyugodhat.

Kinyitja az alacsony kovácsoltvas kaput. Elindul a járdán, bal keze felől a garázs, jobbán a virágsövény, amely egészen a ház hátuljáig húzódik.

A hátsó udvarban is dús a vegetáció. Magas fikuszfákat lát és a sövény is jótékonyan takarja a kíváncsiskodó szemek elől.

A verandát vörösfenyő gerendák borítják, amelyeket sűrűn benő a bougainvillea. Hiába a november végi idő, most is dúsan tenyésznek a vérvörös virágok. A betonpadlót beborítja a sok szírom, mintha a verandán valakik verekedtek volna.

A konyhaajtó és a veranda elhúzható üvegajtója két lehetséges bejáratot is jelent, de mindkettő zárva. Az üvegajtót egy farúd is rögzíti belülről, a nappali felől, ahol ott a nagyképernyős tévé. Ha a zárat ki is tudná nyitni, akkor is be kéne törje az üveget, hogy a rudat elvegye az útból.

Hangosan bekopog a másik ajtón, bár a rajta vágott ablakon át látja, hogy senki nincs a konyhában.

Betörő szerszámai közül előveszi a grafit sprét, leguggol, és belefújja a zárba. A pizok, a rozsdá, odatapad a zárnyelvekre.

A spré helyett most a feszítőt veszi kézbe, s a másik szerszámot, amit csak „gereblyének” neveznek. A feszítővel megtámasztja a zár nyelvét, a gereblyével pedig mélyen a zárba nyúl. A hatodik próbálkozását siker koronázza.

Lenyomja a kilincset.

Az ajtó feltárul.

Arra számít, hogy felsikolt egy riasztó, de elmarad a hang. Egy gyors pillantás az ajtó mögé, de nem lát mágnés kapcsolókat, tehát nincs néma riasztó sem.

Miután visszarakja a tokba a szerszámaikat, belép, és halkán behúzza maga mögött az ajtót.

Áll egy pillanatig a hűvös konyhában, magába szívja a hely atmoszféráját, amit kellemesnek talál. Ez a ház örömmel köszönti őt. Köszönti őt a saját jövője, ami mérhetetlenül fényesebb lesz, mint amnéziába fúlt múltja.

Miközben kilép a konyhából, hogy körbejárja a többi helyiséget, nem veszi elő P7-ét a háló tokból, mert nem érzékel semmilyen veszélyt, csak az előtte álló lehetőségeket.

- Kell nekem, hogy legyek valaki! - mondja szinte csak a háznak, mintha az valami élőlény lenne, aki képes teljesíteni minden kívánságot.

A földszinten nem talál semmi érdekeset. A megszokott szobák kényelmes, de nem különösebben figyelemreméltó bútorokkal vannak berendezve.

Odafent is minden ajtóban megáll, átadja magát az általános benyomásnak, mielőtt alaposabban körülnézne mindenütt. Íme, a hálószoba, mellette a fürdőszoba, egy gardrób szoba... vendégszoba... gyerekszoba... másik fürdőszoba...

Az utolsó hálószobát a hall végében dolgozószobának rendezték be. Szemügyre veszi a nagy íróasztalt, a számítógépet, a behajtott spalettás ablak alatt a puha kerevetet, az íróasztalon a matt üveges lámpát.

A két hosszanti falon két sorban festmények, amelyeknek majdnem összeér a kerete. Bár több művész alkotásai lehetnek, témájuk kivétel nélkül komor és erőszakos, de kétségtelen tehetséggel elővezetve. Kicsavarodott árnyak, rémülettől elkerekedő szemek, egy sakktábla, rajta vérpettyes pohár, fekete pálmák vészterhes naplementében, eltorzult arc egy torz, tükrön át, csillogó késpengék, sejtelmes árnyak egy elhagyatott utcában, amint a sárga lámpák fénye alatt osonnak, vörös szemű holló egy koponyán, pisztolyok és puszkák, jégcsákány és bárd, egy véres kalapács, amely ott hever egy ágyon.

Tetszenek a gyilkosnak a képek.

Szinte beszélnek hozzá.

Ő pontosan így ismeri az életet.

Elfordul a faltól és megpöcköli a matt üveg olvasólámpát, melynek ernyőjét különösen megnyerőnek találja.

A cseppformájú minták sötétebbek, ha közletről nézi az ember, s ebben van valami meghatározhatatlanul vészjósló.

Előre hajol és nézi az üvegben a saját szemeinek tükörképét. Mintha nem is szemek lennének, hanem miniatűr, érzékelők - ha pedig mégis szemek, akkor a lélek tükröződése nélkül.

„Kell nekem, hogy legyek valaki...” - mondja idegesen

Ekkor tekintete megakad egy ezüstkeretes fényképen, amely szintén ott áll az asztalon. Egy nőt ábrázol és két kislányt. Milyen csinosak! És hogy mosolyognak!

Főlemeli a képet, hogy közelebből is megnézze. Ujjbegyével megsimogatja az asszony alakját és szeretné igaziból is megcirógatni. Hogy érezze meleg és selymes bőrét. Majd a szőke kislányt simogatja meg, aztán a fekete hajút.

Egy perccel később, ahogy ellép az asztal mellől, magával viszi a képet. Annyira tetszik neki a három arc, hogy úgy érzi, szüksége van arra, hogy bármikor megnézhesse őket, amikor csak kívánja.

Miközben a könyvek gerincét tanulmányozza, hirtelen rájön, még ha csak halványan is, mi vonzotta ide az őszi Középnegyatról a napfényes Kaliforniába.

Néhány polcon a könyveket - főleg krimiket - ugyanaz a szerző írt: Mariin Stillwater. Ugyanezt a nevet látta odakint, a postaládán is.

Leteszi az ezüstkeretes képet, és levesz néhány könyvet a polcra. Meglepi, hogy ugyanazokat a képeket látja viszont, amelyeket az előbb a falon látott. A legtöbb címet mindenféle fordításban is megtalálja: franciában, németben, olaszban, hollandban, svédben, dánban, japánban és egyéb nyelveken.

De semmit sem talál olyan érdekesnek, mint a könyvek hátulján az író arcképét. Hosszan nézi, miközben ujjbegyével simogatja a vonásokat.

Kíváncsian beleolvas az egyik fülszövegbe. Aztán elolvassa a könyv első oldalát, majd a következőt, az azután következőt.

Véletlenül rábukkan az egyik ajánlásra az egyik könyvben: E könyvet szüleimnek ajánlom, Jim és Alice Stillwaternek, akik őszinte embernek neveltek - nem ők a hibásak azért, hogy képes vagyok úgy gondolkodni, mint egy bűnöző.

Az ő anyja és az ő apja. Döbbenet nézi a két nevet. Nincs emléke róluk, nem tudja felidézni az arcukat, arra sem emlékszik, hol laknak.

Visszamegy az íróasztalhoz, a telefonos noteszhoz. Ráakad Jim és Alice Stillwater címére, akik Mammoth Lake-ben laknak, szintén Kaliforniában. Az utcanév nem mond neki semmit, s a gyilkos azon töri a fejét, vajon valóban ebben a házban nőtt-e fel.

Nyilván szeretnie kell a szüleit. Hiszen egy könyvet ajánlott nekik. Mégsem ért semmit. Annyi mindent ki kell még derítenie.

Visszamegy a könyvespolchoz. Végiglapozza az összes angol vagy amerikai kiadásokat, megnézi az ajánlásokat, végre rábukkan arra, amit keresett: Paige-nek, a tökéletes feleségnek, aki mindegyik nőalakom ihletője - kivéve persze a gyilkos pszichopatókét.

Kétkötetnyivel odébb pedig erre: Lányaimnak, Charlotte-nak és Emilynek.

A gyilkos leteszi a könyveket, és ismét kézbe veszi a fényképet. Két kézzel fogja, és valami mélységes tisztelettel szemléli.

Az a vonzó szőke nő biztosan Paige lesz. A tökéletes feleség.

A két kislány Charlotte és Emily, bár egyelőre nem tudja, melyik kicsoda. De aranyosak és engedelmesek lehetnek.

Paige, Charlotte és Emily.

Végre rátalált az életére. Igen, ő idetartozik. Ez az otthona. Itt kezdődik a jövő.

Paige, Charlotte, Emily.

Ez az a család, amelyhez irányította a sors.

- Kell nekem, hogy Martin Stillwater legyek! - mondja, és elfogja az izgalom, hogy végre megtalálta a saját meleg vackát ebben a magányos és hideg világban.

Második Fejezet

1.

Dr. Paul Guthridge rendelőjében három vizsgáló is volt. Marty az évek során mindegyikben járt már. Egyformán voltak berendezve, nem lehetett őket egymástól megkülönböztetni, de nem lehetett megkülönböztetni mondjuk egy maine-i vagy texasi orvos rendelőjétől sem. Világoskék falak, rozsdamentes műszerek, egyébként minden más fehér: a kézmosó, az asztal, a látásvizsgáló tábla. A helynek nem volt nagyobb vonzereje, mint egy hullaháznak, bár határozottan kellemesebb volt az illata.

Marty a vizsgálóasztal szélén ült, melyet egy papírral borított paraván takart. Ing nem volt rajta, a helyiségben viszont hűvös volt. Kiszolgáltatottnak érezte magát és mezítelennek. Nem félt különösebben az orvosoktól, igazában az orvostudomány, mint egész zavarta. Nem azért, mintha nem bízott volna az orvosokban, hanem a tudata mélyén az egész arra emlékeztette, hogy az élet mulandó, a halál pedig elkerülhetetlen. És nem vette szívesen, ha erre emlékeztetik. Amúgy is túl erős volt a haláltudata, egész életében ezt próbálta meg elfojtani.

Miközben beszámolt, mit tapasztalt, vigyázott, nehogy hisztérikusnak tűnjön Guthridge doktor előtt. A pár nappal ezelőtti eseményeket szinte közönyös hangon adta elő. Megpróbált inkább klinikai, semmint érzelmi kategóriákat használni, ahogy elmesélte hétperces porionmániás rohamát és azt a hirtelen pánikrohamot, amelyet közvetlenül azelőtt élt át, hogy a rendelőbe hajtott volna.

Guthridge kiváló belgyógyász volt, és megvolt az az adottságai is, hogy nagyon jól tudta a betegeit hallgatni. Negyvenötödik évében járt, de tíz évvel fiatalabbnak tűnt a koránál. Ha pedig viselkedésének néhány elemét nézzük, szinte gyerekes vonásokkal bírt. Ma is teniszcipőt, farmert és Miki egeres pólót viselt. Nyáron pedig hawaii mintás ingeket hordott. Nagy ritkán viselt csak fehér köpenyt, ilyenkor mindig azon viccelődött, hogy „orvososdit játszik”, vagy, hogy „szigorú megrovásban részesítette az Amerikai Orvos kamara Öltözködésügyi Bizottsága”.

Paige-nek az volt a véleménye, hogy Guthridge remek orvos, a kislányok pedig olyan szeretettel csüngtek rajta, amilyen szeretettel csak egy kedves nagybácsin szokás.

Marty is nagyon kedvelte őt.

- Pánikroham? Neked? Elképzelhetetlen! - ingatta meg kételkedve a fejét az orvos.

- Hiper ventilláció, vad szívdobogás, mintha szét akarnék robbanni - ismételte a tüneteket Marty. - Ez pánikrohamnak tűnik...

- Lehet, hogy igazad van - sóhajtott föl Guthridge, és vizsgálni kezdte Marty balszemét az ophtalmoszkóppal.

- Nem voltak szokatlanul heves fejgörcseid?

- Csak egyszer fájt a hétvégén. De semmi szokatlant nem éreztem.

- Ismétlődő szédülés?

- Nem volt.

- Átmeneti vakság, amikor érezhetően beszűkül a perifériális látómező?

- Semmi ilyesmi.

Guthridge, aki immár Marty jobb szemére figyelt, megjegyezte:

- Ami az írókat illeti, orvosok is voltak közöttük. Michael Crochton, Robin Cook, Sommerset Maugham...

- Vagy Seuss, aki állatorvos volt.

- Ne légy szarkasztikus, mert legközelebb lovaknak való tűvel adom be az injekciódát!

- Mondok neked valamit: az, hogy az ember, író, fele annyira romantikus, mint ahogy az emberek elképzelik.

- De legalább az embernek nem kell vizeletmintákkal bajlódnia - jegyezte meg Guthridge, miután letette az ophtalmoszkópot.

- Amikor egy író még kezdő, a legtöbb szerkesztő vagy filmproducer úgy bánik a kéziratával, mintha az vizeletminta volna.

- Az lehet, de te már ünnepest figura vagy! - jelentette ki Guthridge, miközben fülébe illesztette a sztetoszkóp végét.

- Egy fenét! Messze vagyok még attól - tiltakozott Marty.

Guthridge nekinyomta a sztetoszkóp végét Marty mellkasának.

- Oké, most mélyet lélegzik...benn tartja... kifújja... aztán megint előlről. -
Miután meghallgatta Marty tüdejét és szívét, az orvos elrakta a hallgatót. -
Nem voltak hallucinációid?

- Nem...

- Nem éreztél kellemetlen szagokat?

- Nem...

- És olyan az ízük a dolgoknak, amilyenek lenniük kell? Úgy értem, nem fordult elő, hogy ettél egy jégkrémet, ami hirtelen kesernyés lett?

- Semmi ilyesmi.

Miközben Marty karjára tekerte a vérnyomásmérőt, Guthridge megszólalt:

- Hát én csak azt tudom, hogy híres embernek kell lenni, ha az emberről írnak a People Magazinban - vagy rock énekesnek, vagy színésznek, vagy politikusnak, vagy gyilkosnak, vagy minimum egy olyan palinak, akinek a legnagyobb tevenyereg gyűjteménye van a világon. Tehát ha úgy érzed, nem vagy híres író, akkor tudni akarom, kit nyírtál ki, vagy hány darab tevenyerget tartasz otthon a szekrényben?

- Honnan tudsz a People cikkről?

- Előfizetünk két példányra a várakozó betegeknek. - Felpumpálta a vérnyomásmérőt, majd leolvasta az értéket az ereszkedő higanyoszlopról, csak azután folytatta: - A legújabb ma reggel érkezett. Az asszisztenső megmutatta, neki nagyon tetszett. Azt mondta, hogy nem olyannak képzelné egy Mr. Murdert, mint te vagy.

Marty zavartan kérdezett vissza:

- Mr. Murder...?

- Még nem láttad a cikket? - kérdezte csodálkozva Guthridge, miközben levette a vérnyomásmérőt Marty felkarjáról.

- Nem, még nem. Az embernek nem mutatják meg előre. Azt akarod mondani, hogy a címben mintegy a nevem helyett a gyilkolás szót szerepeltetik?

- Szerintem jópofa.

- Jópofa??? - nyögött fel Marty. - Kíváncsi lennék, mit szólna Philip Roth, ha azt írnák róla, hogy „Mr. Finánc”?

- Tudod, hogy hangzik a mondás? - emlékeztette az orvos. - Minden reklám jó reklám.

- Ez volt Nixon első reakciója is, amikor megtudta, hogy kirobbant a Watergate botrány, nem igaz?

- Mondtam, hogy két példányt kapunk a People magazinból. Az egyiket elviheted, ha akarod. - Guthridge gúnyosan vigyorgott. - Tudod, amíg nem láttam a lapot, nem gondoltam volna, hogy ilyen ijesztő szivar vagy.

Marty felnyögött.

- Ettől félttem.

- Nem olyan borzasztó... Ismerlek annyira, hogy tudjam: kicsit zavarni fog. De ne hidd azért, hogy gonosz a cikk. Nem fog ártani...

- És mi fog, dokikám?

Guthridge a homlokát ráncolva válaszolt:

- Ennek a vizsgálatnak az alapján azt mondanám, hogy az öregség. A külső jelek alapján jó formában vagy.

- A kulcsszó itt a *külső* - jegyezte meg Marty.
 - Ahogy mondod. Szeretnék megcsinálni néhány vizsgálatot ambulanter a Hoag Kórházban.
 - Kész vagyok rá - jegyezte meg Marty komoran, holott egyáltalán nem érezte magát fölkészülve.
 - Nem máról van szó. Legkorábban holnap, de lehet, hogy csak szerdán.
 - És mit keresel ezekkel a vizsgálatokkal?
 - Agydaganatot, kisebb vérzésnyomokat. Komoly vérképi rendellenességeket. De lehet, hogy a tobozmirigyedre nehezedik valamilyen nyomás a környező szövetekből. Ez is felelős lehet a nálad tapasztalt tünetekért. És más dolgokat is megnéznénk. A helyedben nem aggódnék, mert szerintem nem találunk semmit. Szerintem a probléma hátterében a stressz áll.
 - Ezt mondta Paige is...
 - Látod? Megspórolhattad volna a honoráriumomat.
 - Légy velem halálosan őszinte, doki!
 - Az vagyok.
 - ... mert nem félek kimondani, meg vagyok rémülve.
 Guthridge együtt érzően bólintott. - Persze, hogy meg vagy. De figyelj rám! Láttam én komolyabb és bizarrabb tünet együtteseket is, mint a tiéd, és kiderült azokról is, hogy egyszerű stresszről van szó. Azt tanácsolom tehát, próbáld meg lazítani, Marty. És a hét végére tudni fogjuk, mi a helyzet.
 Ha szükség volt rá, Guthridge nagyon tudott vigasztalni, a betegágy mellett is. Akárcsak egy ősz hajú, öreg doki, zakóban és mellényben. Leakasztotta Marty ingét a fogasról és odaadta neki. A szemének csillogásán látszott azonban, hogy megint viccelődni készül:
 - Amikor bejelentelek a kórházi vizsgálatra, melyik nevet adjam meg neked? Azt, hogy Martin Stillwater, vagy, hogy Mr. Murder?

2.

A gyilkos fölfedezi a házat. Mindent tudni akar új otthonáról.
 Mivel leginkább az a gondolat tölti el örömmel, hogy apa lett, ezért a lányok szobájában kezdi. Egy ideig csak áll az ajtóban, és nézi a szoba egymástól nagyban különböző sarkait.
 Azon gondolkozik, vajon melyik kislánya dekorálhatta a falait színes hőlégballonos poszterekkel, táncosokkal, és tart rágcsálókat és hullóket a polcán drótketrecben és üvegterráriumokban.
 A kép a feleségéről és a gyerekeiről most is ott van a kezében, de a mosolygó arcok nem árulnak el semmit a személyiségükről.
 A másik lány minden jel szerint nyugodtabb típus, erről árulkodnak a falon a tájképeket ábrázoló poszterek. Ágya rendesen beágyazva, a könyvespolcon rend, tisztaság, a sarokban álló íróasztalán nyoma sincs rendetlenségnek.
 Amikor a gyilkos elhúzza a tükrös szekrényajtót, hasonló különbséget lát a beakasztott ruhák között. Bal felől mindent rendesen szín és méret szerint csoportosítottak. Jobb kéz felől nincs különösebb rendezőelv, s a polcokra is csak be vannak gyűrve a holmik.

Mivel a baloldali polcokon látja a kisebb ruhákat, nyilván a kisebbik a rendszeretőbb típus a kislányok közül. Fölemeli a fényképet, és nézi a gyereket. Ez egy kis tündér, az aranyosabbik. De még mindig nem tudja, Charlotte-e vagy Emily a neve.

A gyilkos átmegy a szoba másik sarkába, ahol az idősebbik lány él, és szemügyre veszi a rendetlenséget: mindenütt képes újságok, tankönyvek, emitt egy sárga hajszalag, egy pillangós svájci sapka, néhány szétszórt rágógumi, színes ceruzák, amott egy gyűrött rózsaszín térdzokni, egy üres kólás doboz, némi aprópénz és egy Game Boy videojáték.

Előbb kinyitja az egyik tankönyvet, majd a másikat: mindkettő első lapjára a bal sarokba fel van írva: Charlotte Stillwater.

Tehát az idősebb lesz a szelesebb, Charlotte. A kisebb, a megfontoltabb pedig Emily.

Újból csak a képet nézi.

Charlotte csinos, kedvesen mosolyog. De ha valaha is baja lesz a két kislánnyal, akkor vele lesz a több.

A gyilkos nem tűr majd rendetlenséget a házban. Mindennek, tökéletesnek, nettnek és boldognak kell itt lennie.

Az idegen városok magányos hotelszobáiban, amikor álmatlanul hevert a sötétben, szinte égett benne valami megfoghatatlan vágy, és nem értette, mi lehetne az, ami kielégítené. Most már tudja, hogy Martin Stillwaternek kell lennie - e két kislány apjának és a nő férjének -, hogy kitöltse lelkében a szörnyűséges űrt, és végre lelke megnyugodhasson. Hálás annak az erőnek, mely idevezérelte, s határozott szándéka, hogy jó apa és jó férj lesz, lerója kötelezettségét a társadalom irányában. Olyan ideális családot szeretne, mint amilyeneket a filmekben látott, olyan apa akar lenni, mint Jimmy Stewart vagy Gregory Peck volt. Ők ketten a kedvenc színészei, akiket feltétel nélkül tisztel, és akik a harmonikus, szerető otthont jelképezik számára.

Látta annak idején a Rosszcsontokat is, tehát tudja, hogy vannak gyerekek, akik szét tudnak dúlni egy otthont, szét tudják rombolni a harmóniát, mert ott izzik bennük a gonoszság. Charlotte rendetlensége és furcsa állatsereglete nagyon is arra utal, hogy a kislány makacs, szófogadatlan és talán erőszakos is.

Amikor a filmekben feltűnik egy kígyó, az mindig a gonosz jelképe, amely veszélyt rejt az ártatlan emberekre; a terráriumban lévő kígyó tehát hátborzongató bizonyíték arra, hogy a gyerekek igen nagy szüksége lesz a nevelésre. Más hüllők és rágcsálók is vannak, sőt egy gusztustalan bogár egy üvegben - ezek a filmek tanúsága szerint mind-mind a sötét hatalmakkal vannak kapcsolatban.

Nézegeti a fényképet, és csodálkozik, mennyire ártatlanul is néz ki Charlotte.

De eszébe jut a lány a Rosszcsontokból, aki külsőre angyal volt, ám velejéig romlott és gonosz.

Lehet, hogy mégsem lesz olyan egyszerű Martin Stillwaternek lennie, ahogy először gondolta. Charlotte bajkeverő is lehet.

Szerencsére azonban a gyilkos látta a Bíz bennem című filmet is, amelyben Morgan Freeman az iskolaigazgató, aki rendet teremt az iskolában dühöngő

anarchiában, de látta Jim Belushival az Iskolaigazgatót és tudja, hogy még a rossz gyerekek is szeretik a rendet. Csak megfelelő határozottsággal kell velük szemben fellépni.

Ha Charlotte makacs és szófogadatlanokodik, akkor addig bünteti majd, míg megtanulja, hogy kifizetőbb, hajó kislány lesz. Nem engedi, hogy kicsússzon a kezei közül. Először nyilván utálni fogja, hogy megnyirbálja a jogait, hogy szobafogságra ítéli és megveri, ha úgy találja szükségesnek. De idővel majd rájön, hogy mindezt az ő érdekében teszi, meg fogja szeretni, és megéri, milyen bölcs is az apukája,

A gyilkos már maga elé is képzelet a pillanatot, amikor a hosszú harc után végre elérkezik a kislány feloldozása. Amikor Charlotte rájön, hogy a papájának volt igaza, akkor érzelmes jelenetnek lesznek részesei. A lány sírva veti majd magát apja karjaiba. Erre ő szoroson a karjaiba zárja és azt mondja majd neki, jól van, kicsinyem, ne sírj. Erre a lányka felzokog: „Ó, apu...!” - s innentől kezdve minden rendben lesz közöttük.

A gyilkos alig várja már ezt a pillanatot. Szinte hallja is az érzelmes zenét, amely kíséri a jelenetet.

Elfordul Charlotte birodalma felől, és átmegy Emily szobárához.

Az ő kisebbik lánya, a tündér, aki soha nem okoz a papának nehéz perceket. Ő a jó kislány.

Ölébe ülteti, és mesét olvas neki. Elviszi az állatkertbe, kis keze elveszik az ő kezében. A moziban pattogatott kukoricát vesz neki, aztán egymás mellett ülnek a sötétben és nagyokat kacagnak a legújabb Disney-filmre.

A kislány csodálattal fog felnézni rá fekete szemével.

Drága, aranyos kis Emily...

Szeretettel húzza félre az ágyterítőt. Nézi a takarót, a párnát. A lepedőt, amelyen nemrég a kislány aludt.

Eltelik a szíve gyengédséggel.

Ráteszi a kezét a takaróra, végighúzza rajta egyszer, még egyszer, ízlelgeti az anyagot, amelyen a kislány nemrég még feküdt.

Mostantól kezdve minden este ő fogja ágyba dugni. A kis Emily pedig csókot ad neki, s ő érzi majd mentolos leheletét az esti fogmosás után.

Lehajol, és megszagolgatja a lepedőt. „Emily...” - mondja csendesen.

Ó, mennyire vágyott már arra, hogy apa legyen, s hogy belenézessen azokba a fekete szemekbe, azokba a hatalmas és csodálkozó fekete szemekbe.

Egy nagy sóhajjal visszatér Charlotte szobárához. Ledobja az ezüstkeretes fotót az ágyra, és nézni kezdi a könyvespolcon lakozó lényeket.

Egyik-másik állat viszonzja a nézését.

A gyilkos a hörcsöggel kezdi. Amikor kinyitja a ketrec ajtaját és benyúl, a félénk állat a sarokba hátrál. Megragadja és kiveszi. Bár az állat ki akarja verekedni magát a markából, a testét jobbáiban tartja erősen, a baljában pedig a fejét. Megszorítja és elpattintja a nyakát. Egy reccsenés, mintha száraz ág pattant volna el. Éles, de rövid sikoly.

A hörcsög tetemét ledobja a színes ágyterítőre.

Ezzel csak kezdi Charlotte megnevelését.

A lány gyűlölni fogja érte, de csak egy ideig.

Végül majd rájön, hogy ezek az állatok nem illenek egy kislányhoz. A gonosz jelképei ezek a hüllők, rágcsálók és bogarak. Ha volna macska a házban, azt is megölné gondolkodás nélkül, mert hiába néznek ki ártatlanul, azért csak macskák. Ha az ember ilyen lényeket tart a lakásában, akkor magával a gonosszal költözik össze.

Egy szép napon Charlotte majd megéri ezt. És hálás lesz neki.

Végül megszereti. Mind szeretni fogják. Jó férj lesz és apa.

A hörcsögnél rémültebb ugróegér remeg a markában, csak a feje bukkan elő belőle. A tenyerébe üríti a hólyagját. Undorral néz a kezére, és teljes erejével összeszorítja, kipréseli az életet a mocskos kis állatból.

Ezt is odahajítja az ágyra a hörcsög mellé.

A veszélytelen sikló nem is menekül előle. Meg fogja a farkát és csapkodni kezd vele, mint egy ostorral. Aztán kétszer, háromszor a falra üt vele. Mire a szeméhez emeli, az állat teljesen elernyedten lóg a kezéből. Látja, hogy teljesen szétverte a koponyáját.

Ezt a tetemet is odalöki a többi mellé.

A bogár és a teknős külön örömet okoz neki, amikor halk reccsenéssel összepréseli őket a sarka alatt. Elrendezi szétroncsolt tetemüket az ágyterítőn.

Csak a kaméleon menekül meg. Amikor elhúzza a terrárium tetején az üveglapot, az felrohan a kezén, és leugrik a válláról. Hiába pördül utána, csak egy pillanatig látja a toalettasztalon a hajkefe és a fésű között. Amikor el akarja kapni, az állat eltűnik Emily ágya alatt.

Úgy dönt, egyelőre nem öli meg.

Ez lesz a legjobb. Amikor Paige és a kislányok hazajönnek, együtt fogják megkeresni. Amikor megtalálják, akkor Charlotte szeme láttára fogja megölni, sőt talán megkéri a kislányt, hogy végezzen vele ő. Ez jó lecke lesz neki. Innentől kezdve nem hozhat majd semmilyen gusztustalan lényt a Stillwater házba.

3.

Kint a parkolóban, a háromszintes, mediterrán stílusú irodakomplexum előtt, ahol Guthridge doktor rendelője is volt, miközben a szél a sárga leveleket kergeti a járdán, Marty bent ült a kocsijában, és a róla írt People cikket olvasta. Két fotót és egy oldalnyi terjedelmű szöveget tördeltek három oldalra. Legalább amíg elolvassa az anyagot, addig nem kellett egyéb problémáin rágódnia.

A fekete címsortól annak ellenére összerándult, hogy tudta, mire számíthat - MR. MURDER - és az alcím sem okozott neki kisebb kényelmetlenséget: *A dél-kaliforniai krimi író, Martin Stillwater ott is sötétséget és gonoszszágot lát, ahol mások csak a napsütést veszik észre.*

Úgy érezte, hogy egy magát emésztő pesszimiztáról olvas portrét, aki fekete ruhában jár a tengerparton a pálmafák között és dühösen méreget mindenkit, aki jól meri érezni magát, s közben unalmasan papol az emberi faj veleszületett korlátoltságáról. Legjobb esetben is úgy érezte, hogy egy színpadias hülyének állították be, a legkommerszebb képet festették róla, amit csak egy krimi íróról lehet alkotni.

Nem kizárt, hogy túlreagálta a dolgot. Paige biztosan azt fogja mondani, hogy túlérzékeny megint. Paige mindig ezt mondta és rendszerint sikerült is felvidítania, függetlenül attól, hitt-e neki vagy sem.

Hosszan nézegette a fényképet, mielőtt nekikezdett volna a cikknek.

A nagyobbik képen kint állt a ház hátsó udvarán, a háttérben a komor fák vetnek árnyékot az alkonyi égre. Tisztára őrültnek tűnt a képen.

A fotós, Ben Walenko arra kérte, álljon olyan pózba, ami illik egy krimi íróhoz. Ehhez hozott mindenféle kellékeket magával: egy baltát, egy hatalmas kést, egy jégcsákányt és egy pisztolyt. Amikor Marty udvariasan, de kitért a kellékek használata elől, s nem volt hajlandó felgyűrt galléros ballont sem venni, a fotós készséggel elismerte, hogy nevetséges, ha egy felnőtt beöltözik. Ő is úgy látta, hogy minden klisé nélkül kell róla fotót készíteni, hiszen egy író is ember.

Most világosodott meg előtte, hogy Walenko kellékek nélkül is pontosan elérte azt, amit akart azzal, hogy sikerült elaltatnia a gyanakvását. A hátsóudvar tökéletes háttér volt, látszólag semleges, de az alkonyi árnyak, a vészjósló felhők, a célnak megfelelően elhelyezett stúdiólámpák, a furcsa látószög segítségével a fotósnak sikerült Martint szokatlan személyiségnek ábrázolnia. Húsz kép készült, ezek közül a szerkesztő a legrémesebbet választotta ki: Marty hunyorgott, arcvonásai eltorzultak, a fény a szemrésére koncentrált, amitől úgy csillogott, mint egy eszelőse.

A másik kép a dolgozószobában készült. Ült az íróasztal mellett, egyenesen a lencsébe nézett. Felismerte magát ezen a képen, de jobban szerette volna, ha nem fölismerhető. Ezen a képen, amely fekete-fehérben készült, a megvilágítás miatt úgy néz ki, mint egy cigány jóvendőmondó, aki kristálygömbjéből valami bekövetkező katasztrófát olvas ki éppen.

Marty meg volt arról győződve, hogy a modern világ legtöbb problémájának a média az oka: eltúlozza vagy leegyszerűsíti a tényeket olyan abszurd szintre, amikor azok már összekeverednek a képzelet világával. A televíziós hírek csak a drámai vetületre kíváncsiak a tényekkel szemben, a szenzációra a lényeggel szemben, s ugyanolyan eszközökkel élnek ehhez, mint a délutáni krimisorozatok rendezői. A dokumentumfilmek helyett „dokudrámát” adnak, amelyben a híres emberek élettényei alá vannak rendelve a szórakoztatás szempontjainak, amitől persze nem egyszer meghamisítódik maga az ábrázolni kívánt múlt is. Gyógyszereket reklámoznak a tévében olyan színészek, akik orvosokat játszanak mindenféle sorozatokban, mintha nem is színi diplomájuk lenne, hanem a Harvardon kapták volna a papírjukat. Politikusok lépnek fel kis szerepekben, a népszerű tévésorozatokban, ugyanakkor színészek jelennek meg politikai nagygyűléseken. Nem is olyan régen az Egyesült Államok alelnöke keveredett polémiába egy tévésorozatban szereplő kitalált újságíróval. A közönség összekeverte a színészt az általa játszott szereplővel. Egy krimi írónak sem volna szabad olyannak lennie, mint egy figurának a regényeiből! Ahogy telnek ezek a zavaros évek, egyre kevesebb ember volt képes tisztán gondolkodni a fontos dolgokról és megkülönböztetni a valóságot a fantáziától. Marty már régen eldöntötte, hogy nem vesz részt ebben a médiacirkuszban, erre mégis belerángatták! Most már levakarhatatlanul ráragad a kép, hogy ő Martin

Stillwater, a rejtélyes történetek rejtélybe burkolózó írója, akit csak az élet sötét oldala érdekel, aki maga is olyan furcsa ember, mint amilyenek a regényalakjai.

Így aztán nem lesz csoda, ha egyik zavaros fejű olvasója, aki összekeveri a regényt a valósággal, megáll a háza előtt valami színesre pingált lakókocsival és megvádolja őt, hogy ő ölte meg John Lennont, John Kennedyt, Rick Nelsont vagy csak a Jóisten tudja, kicsodát, holott akkor még csecsemő volt, amikor Lee Harvey Oswald elhúzta a ravaszt és megölte Kennedyt. Valami ilyesmi történt Stephen Kinggel is, nem igaz? És Salman Rushdie is éveken át megtapasztalhatta egy krimi hős izgalmas életét, mintha csak egy Róbert Ludlum regényből lépett volna ki.

Szégyellte magát a magazinban bemutatott kép miatt és zavarban is volt, ahogy hosszan nézegette a parkolót, látja-e valaki, hogy a róla szóló cikket olvassa. Egy-két ember szállt csak ki a kocsiából, de ezek sem méltatták figyelemre.

Felhők jelentek meg a nemrég még napos égbolton. A szél egyre vadabbul fújta a száraz faleveleket egy fémláda tetején.

Végigolvasta a cikket. Közben hol felsóhajtott, hol pedig dühösen motyogott magában. Bár talált néhány tárgyi tévedést, a szöveg maga tényszerűnek tűnt. De a gondolatmenet ráillett a képen látható alakra. Martin Stillwater, a rejtélyes figura, a besavanyodott, sötétén látó fickó, aki minden ártatlan mosoly mögött egy bűnöző gonosz mosolyát látja. Egy sötét szobában dolgozik, és azt mondja, hogy nehezen bírja már a szövegszerkesztő monitorának villódzását. (És megint az a hamiskás hunyorgás.)

Annak idején azért nem engedte Charlotte-ot és Emilyt lefényképezni, mert nem akarta, hogy az iskolában gúnyos megjegyzések céltáblái legyenek. A cikk szerzője azonban úgy magyarázta ezt, hogy tart a gyerekrablóktól, akik ott ólálkodnak minden bokor aljában. Hisz végső soron ki írt regényt néhány éve egy emberrablásról?

A felesége, Paige pedig úgy jelenik meg, mint „*aki olyan csinos és okos, mint egy Martin Stillwater-hősnő...pszichológus, akinek az a munkája, hogy kiderítse pácienseinek legsötétebb titkait...*” - mintha nem is az lenne a munkája, hogy segítsen a gyerekeken, hogy átvészeljék szüleik válását vagy szeretteik halálát, hanem az, hogy kianalizálja a kor legvéresebb kezű sorozatgyilkosait.

- A titokzatos öreglány, Paige Stillwater... - motyogta Marty félhangosan. - De hisz miért ment volna hozzá ehhez a komor Martin Stillwaterhez, ha nem lenne maga is lökött?

Megpróbálta azzal nyugtatni magát, hogy túl hevesen reagált.

Amikor becsukta a lapot, ezt gondolta: „Hála Istennek, a kislányok ebből kimaradtak. Nyilván olyanok lettek volna a képen, mintha az Addams Family-ből szalajtották volna őket...”

Megint megpróbálta azzal vigasztalni magát, hogy túlreagálja a dolgokat, de a hangulata semmivel sem lett jobb. Úgy érezte, olcsó tréfát űztek vele.

Elfordította a slusszkulcsot és beindította a motort. Miközben elindult a parkolóból a forgalmas út felé, Martynak az a zavaró érzése támadt, hogy

élete nem átmenetileg fordult rosszra azzal az amnéziás kihagyással, akkor szombat délután, s ezen az úton a cikk is csak egy újabb sötét útjelző, s hosszan kell göröngyös utakon utaznia, míg végre ismét jó útra keveredik.

4.

Az éhség majdnem legyűri. Nem aludt péntek éjszaka óta, átszáguldott a fél országon, hosszabb ideig rossz időben, mint nem, izgalmas és felkavaró másfél órát töltött a Stillwater házban, amikor szembe került saját személyiségével. Megcsappantak az energiatartalékai. Most már a térde is remeg a kimerültségtől.

A konyhában nekiesik a hűtőnek, és kirakja az ennivalót a tölgyfa asztalra. Megeszik több szeletnyi svájci sajtot, egy fél vekni kenyeret, majd egy fél font sonkát, hol ebbe harap, hol abba, nincs kedve szendvicseket gyártani. Gyorsan tömi az ételt magába, agya kizárólag az evéssel van elfoglalva, s minden falatot hideg sörről öblít le, amely ott csorog le a szája szegletében. Olyan sok mindent meg kell csinálnia, mielőtt a felesége és a kölykei hazaérkeznek, és nem tudja, mikorra várhatja őket. A zsíros, nyers sonka tapad a szájában, tehát időről időre belekotor az öblös majonézes csuporba, s ujjairól nyalogatja le a savanykás anyagot, de még így is csak egy újabb üveg Corona sör segítségével tudja lenyelni a falatot. Két szelet csoki tortával fejezi be a lakomát, de ehhez is egy üveg sör kell, aztán néhány papírtörölközővel letörli a maszatot az asztalról és a mosogatónál megmossa a kezét.

Visszatért belé az élet.

Az ezüstkeretes fényképpel a kezében visszamegy az emeletre, miközben kettesével veszi a lépcsőket. Bemegy a hálószobába, ahol felgyújtja mindkét éjjeli lámpát.

Egy ideig nézi a széles franciaágyat és már előre élvezzi, mekkorát fog szeretkezni Paige-dzsel. Szeretkezni. Amikor olyasvalakivel csinálja az ember, akit igazán szeret, azt inkább „szerelmeskedésnek” nevezik.

És ő tényleg szereti ezt a nőt.

Szeretnie - kell!

Hisz végül is a felesége.

Tudja, hogy a nőnek szép az arca, csodálatos a szája, mosolygósak a szemei, de a kép nem árul el semmit az alakjáról. Úgy képzelet, hogy teltek a keblei, lapos a hasa, hosszú és formás a lába, és máris borzasztóan megkívánja.

Kihúzogatója a komódfiókokat, míg rá nem akad a fehérneműire. Megcirógatója a selyem bébidollt, a melltartót, a csipkeszegélyes bugyit. Elővesz egy selyembugyit és arcát beletúrja, mélyen beszívja illatát, aztán a nő nevét suttogja.

A szeretkezés elképzeldhetetlenül más lesz, mint az az izzasztó szex, amire a bárókban fölcsípett ribancokkal kényszerült. Mert azok után mindig üresnek érezte magát és csalódottnak, hogy megint nem sikerült megtalálnia önmagát. A csalódás pedig dühöt szül, a düh gyűlöletbe csap át, a gyűlölet nemzője az erőszaknak - és az erőszak néha megnyugtató. De most ez a

logikai sor nem lesz érvényes, mert most *szerelmeskedni* fog Paige-dzsel, mert a nő az övé, ahogyan ő sem tartozott soha senki máshoz. Vele minden vágyát végre ki tudja elégíteni, együtt tökéletes pár lesznek, mind szellemi, mind fizikai értelemben, ahogy eddig csak a filmekben látta, amikor a testek fürödtek a napfényben, az extázisban, a kék vad hevében, ami csak a szerelemben lehetséges. Utána pedig nem kell megölnie a nőt, mert egyek lesznek, két szív, mely azonos ritmusban ver - és soha nem kell már ölnie, mert minden vágya egyszerre kielégül.

Szinte eláll a lélegzete erre a romantikus gondolatra.

- Nagyon boldoggá tesznek, Paige... - suttogja a fényképnek.

De aztán eszébe jut, hogy nem fürdött szombat óta, és tiszta akar lenni, amikor asszonya hazatér, így aztán visszateszi a selyembugyit a komódfiókba és kimegy a fürdőszobába lezuhanyozni.

Kibújik a ruhákból, melyeket alig húsz órával ezelőtt, Oklahomában vett Jacktól, az országúti nyugdíjastól. Mindegyik ruhadarabból galacsint csinál, és belegyömöszöli a réz szemetes kosárba.

A zuhanyozó tágas, a víz csodálatosan forró. Vastagon beszappanozza magát, s közben a forró gőz elborítja a helyiséget a szappan virágillatával.

Miután letörli magát a sárga törölközővel, végighúzogatja a fürdőszobakomód fiókjait, míg meg nem találja a fehérneműjét. Bedezodorozza magát, aztán hátrafésüli a haját egy fésűvel, hogy természetes módon száradjon meg. Borostáját levágja a villanyborotvával, magára locsol egy kis kölnit, és megmossa a fogát.

Úgy érzi magát, mint aki újjászületett.

A gardrób szobában kiválaszt magának egy farmert, egy kék-fekete kockás flanelinget, egy vastag fehér zoknit és egy Nike cipőt. Minden tökéletesen illik rá.

Olyan jó is megint otthon lenni...!

5.

Paige az egyik ablaknál állt és figyelte, hogy sodorja a szárazföld felé a szürke felhőket a Csendes-óceán felől fújó szél. A felhők alatt elsötétült a világ, az üvegbe burkolt épületek árnyékruhát öltöttek magukra.

Paige hatodik emeleti, háromszobás rendelőjének két fala teljesen üvegből volt, amelyeken át le lehetett látni a sztrádára, egy jellegtelen bevásárlóközpontra és a találomra összetákoltt házak tetejére, amelyek minden valószínűség szerint örökre beírják majd Orange megye nevét az ízléstelenség világtörténetébe. Az asszony érthetően jobban szerette volna, ha ablakán inkább az óceánra lát, vagy a dús növényzetű kertre, de ez megnövelte volna a bérleti díjat, ami akkoriban, amikor Marty még csak karrierjét építgette, mint író, s a család elsősorban az ő pénzéből élt, ki volt zárva.

Most, hogy a férje megindult a siker felé, még mindig nem gondolhatott arra, hogy drágább rendelőbe költözik. Egy sikeres írónak is bizonytalanok a bevételei. Ha egy zöldségbolt tulajdonosa megbetegszik, akkor az

alkalmazottai eladhatják helyette a narancsot és a krumplit, ám ha Marty megbetegedne, az egész vállalkozásuk csikorogva leállna.

És Marty most beteg is lett. Talán súlyos beteg.

De nem! Nem szabad erre gondolnia sem. Még nem tudnak semmit biztosan. Ez inkább a régi Paige-re, még a Marty előttire volt jellemző, hogy olyasmik miatt aggódott előre, amikről még semmit sem tudhatott bizonyosan.

„Élvezd a pillanatot!” - szokta mondani neki Marty. A férje született terapeuta. Paige-nek néha az volt az volt az érzése, hogy többet tanult tőle, mint azokon a kurzusokon, amelyeket doktori szigorlatára készülve látogatott.

Élvezd a pillanatot...

Miközben a rossz idő mindig is rosszkedvre hangolta, a Martyval töltött évek alatt azt is megtanulta, hogy élvezze a kitörni készülő vihar komor szépségét.

Élvezd a pillanatot...

Az órájára pillantott, majd elhúzta a függönyt, mert következő két páciensének hangulatára feltehetően nem lenne jó hatással a szürkébe burkolózó táj.

Az elhúzott függönyökkel már olyan volt a rendelő, mint egy nappali bármely átlagos házban. Íróasztala, könyvei, a kartotékok a harmadik helyiségben voltak, ezeket nagyon kevés betege láthatta. Általában mindenkit a fogadószobában ültetett le. A virágmintás heverő és a sok párna otthonossá tették a légkört, a puha fotelekben kényelmesen elnyújtózkodhattak kamasz páciensei. A selyem lámpaernyők alól meleg fény áradt a porcelán szobrocskákra, melyeket a mahagóni tálalószekrényen tartott.

Paige rendszerint forró csokoládéval és süteménnyel várt mindenkit, vagy egy pohár hideg kólával, így a beszélgetés rendszerint könnyen elindult, mert a gyerekek úgy érezték, a nagymamánál vannak látogatóban. Pontosabban akkoriban volt ez így, amikor a nagymamák nem jártak plasztikai sebészhez, nem szívatták le csípőjükéről a zsírt, nem váltak el a nagypapától, nem jártak magányos hajókázásra, a Bahamákra és nem repültek Las Vegasba új barátjukkal a hétvégére.

A legtöbb kliense megdöbben, hogy nem látta sehol Freud összegyűjtött műveit, nem volt sehol a bőrdívány, amire le kellett volna heveredni, tehát összességében hiányzott a pszichiátriai rendelők komor ünnepélyessége. De még akkor sem oldódott ez a döbbenet, amikor közölte, hogy ő nem pszichiáter, hanem pszichológus, tehát nincs orvosi diplomája, és neki inkább „ügyfelei” vannak, semmint „betegei”, olyan emberek, akiknek kommunikációs problémáik vannak és nem neurózisuk vagy pszichózisuk.

Paige két órára berendelt ügyfele, aznapra az utolsó, Samantha Acheson volt, nyolcéves fiával, Seannal. Samantha első férje, Sean apja nem sokkal a kislíú ötödik születésnapja után halt meg. Két és fél évvel később Samantha újra férjhez ment, és Sean viselkedési problémái gyakorlatilag az esküvő napján elkezdődtek. Nyilván abból a hamis meggyőződésből fakadhattak ezek, hogy a gyerek úgy érezte, anyja elárulta halott férjét és egyértelmű, hogy egy napon őt is el fogja árulni. Paige öt hónapon keresztül heti két alkalommal találkozott a fiúval, megnyerte a bizalmát, a gyerek feltárulkozott előtte, elmondta neki azokat a félelmeit és fájdalmait, amiket anyjának soha

nem mert. A mai alkalom lesz az, amikor Samantha is csatlakozik hozzájuk, ami nagyon fontos lépés volt, mert innentől a gyerek gyorsan a javulás útjára lép, feltéve, ha elmeri ugyanazt az anyjának is mondani, amit a pszichológusnak is elmondott.

Paige ült a fotelben és kezét épp a telefon felé nyújtotta, hogy beküldesse a titkárnőjével az odakint várakozó Samantha és Sean Achesont, amikor az megszólalt, mi- előtt fölemelhette volna a kagylót.

- Marty van az egyes vonalban, Paige.
- Köszönöm, Millie. - Az asszony lenyomta az egyest.
- Marty?

A férfi nem felelt.

- Marty, ott vagy? - kérdezte Paige, és gyorsan ellenőrizte, jó gombot nyomott-e le.

Az egyes vonalnál égett a lámpa, de a vonal néma volt.

- Marty?
- Tetszik a hangod, Paige. Olyan dallamos.

Olyan...furcsa volt a hangja. Paige szinte hallotta, ahogy kalapál a szíve a bordái alatt, s megpróbálta elfojtani hirtelen támadt rettegését.

- Mit mondott az orvos?
- Tetszik a fényképed.
- A fényképem? - kérdezte az asszony döbbenten.
- Tetszik a hajad, a szemed.
- Marty, én ezt...
- Pontosan olyan vagy, amilyennek akartalak.

A nőnek kiszáradt a szája.

- Valami baj van?

A férfi hirtelen nagyon gyorsan kezdett beszélni, hogy szinte nem is tartott szünetet a szavak között:

- Meg akarlak csókolni, Paige, meg akarom csókolni a melled, magamhoz ölelni, szerelmeskedni veled, és nagyon boldoggá tenni, benned akarok lenni, pontosan úgy, ahogyan a filmekben, elolvadni a gyönyörtől...
- Marty, drágám, mi van...?

Nem tudta befejezni a kérdést, mert a férfi letette a kagylót.

Paige zavarodottan, telve aggodalommal hallgatta a telefon bugását, majd visszatette a helyére a kagylót. Mi az isten történt?

Már két óra volt, és Paige nem hitte, hogy egy egész órát töltött Marty az orvosnál; tehát az egyértelmű, hogy nem telefonálhatott a rendelőből. Ugyanakkor még nyilván nem érhetett haza sem, ami azt jelenti, hogy a kocsijában ül, és onnan hívta föl.

Fölemelte a kagylót és beütögette a férje kocsijának telefonjának számát. Marty a második csengés után vette föl a kagylót, mire az asszony azonnal megkérdezte tőle:

- Mi az isten történt veled?
- Paige, te vagy az?
- Mi a fene volt ez?
- Micsoda mi?
- Hogy meg akarod csókolni a mellem, az isten verje meg, mint a filmekben.

A férfi egy ideig hallgatott, Paige hallotta a Ford motorjának hangját, ami valóban azt jelentette, hogy Marty úton van. Aztán egy pillanattal később Marty megszólalt:

- Édesem, egyáltalán nem értelek.
- Egy perce sincs, hogy hívtál és úgy viselkedtél, mintha...
- Nem. Nem én voltam.
- Nem te szóltál ide?
- De nem ám.
- Ez valami vicc?

Azt akarod mondani, hogy valaki fölhevített és azt állította, hogy én vagyok az?

- Igen és...
- Olyan volt a hangja, mint az enyém?
- Igen.
- Pontosán olyan?

Paige egy pillanatra elgondolkodott.

- Nos, nem egészen. De nagyon olyan volt a hangja, mint a tiéd, bár...mégsem olyan. Nehéz ezt elmagyarázni.
- Remélem, letetted a kagylót, amikor elkezdte az obszcén szöveget?
- Te... - Aztán Paige kijavította magát: - A pasi tette le előbb. És egyébként sem mondtam semmi trágárt.
- Nocsak? És mi volt az, hogy meg akarja csókolni a melleidet?
- Hát az nem tűnt obszcénnek, mert azt hittem, te mondd.
- Paige, gondolkozz egy kicsit! Mikor volt, hogy munkaidő alatt felhívtalak, hogy meg akarom csókolni a melleidet?

Az asszony fölnevetett.

- Hát... azt hiszem, soha. - Aztán még mindig nevetve hozzátette: - De nem is olyan rossz ötlet, feldobná a nap hátralévő részét egy kicsit.
- És tényleg olyan csókolnivalók.
- Kösz.
- És a puncid is az.
- Még elvörösödök itt neked - mondta a nő, és valóban elvörösödött.
- És a...
- Ez már biztosan obszcén lesz - vágott közbe Paige.
- Tény, de én vagyok az áldozat.
- Hogy gondolod?
- Te hívsz föl engem, és ragaszkodsz hozzá, hogy beszéljek veled obszcénul.
- Tényleg így volt. De ezt teszi, ha az ember feminista, tudod?
- Hová jutunk így?

Egy zavaró gondolat villant át Paige agyán, de nem akart neki hangot is adni: talán tényleg Marty volt a hívó, de megint porionmániás kihagyása volt, a szombatéhoz hasonló, amikor hajtogatta azt a két szót a diktafonba hét álló percen át, de később nem emlékezett rá. Paige azt is gyanította, hogy Marty is erre gondolhat most, mert hirtelen ő is elhallgatott.

Végül Paige törte meg a csendet:

- És mit mondott Paul Guthridge?
- Úgy hiszi, valószínűleg a stressz az oka.

- Hiszi?
- Holnapra vagy szerdára kiír mindenféle vizsgálatokat.
- De nem aggódott?
- Nem. Vagy ha igen, akkor jól palástolta.

Paul mindig egyenesen és lényegre törően beszélt a betegeivel. Ha Pault nem riasztották különösebben Marty panaszai - akkor az felér egy jó hírrel.

- Odaadta nekem a People legújabb számát - folytatta Marty.
- Úgy mondd, mintha egy zacskó kutyaszart kaptál volna tőle.
- Hát nem olyan a cikk, amilyennek képzeltem.
- De nem is olyan rossz, mint gondolod - jegyezte meg Paige.
- Honnan tudod? Hiszen még nem láttad.
- De téged ismerlek és tudom, hogy állsz bizonyos dolgokhoz.
- Az egyik képen úgy nézek ki, mint Frankenstein szörnyetege, aki épp nagyon sokat ivott előző este.
- Én mindig imádtam Boris Karloffot.

Marty fölsóhajtott.

- Szerintem nevet kéne változtatnom, csináltatni egy arcplasztikát és elköltözni Brazíliába. De mielőtt még megvenném a jegyeket Rióba, nem akarod, hogy fölveszem a gyerekeket az iskola előtt?
- Majd én elmegyek értük. Ma egy órával tovább vannak iskolában.
- Hát persze, ma hétfő van. A zongoraóra.
- Fél ötre otthon leszünk - mondta az asszony. - Akkor majd megmutathatod a People cikkét, és ígérem, hogy veled sírok egész este.
- A francba az egészszel. Megnézzük azt a cikket, utána meg egész este a cicidet csókolgatom.
- Szuper vagy, Marty.
- Én is imádlak, kölyök.

Amikor letette a kagylót, Paige már mosolygott. A férje mindig fel tudta vidítani, még a legsötétebb pillanataiban is.

Nem akart a furcsa hívásra gondolni, sem a betegségre, sem az emlékezetkiesésre, vagy úgy elképzelni Marty-t, mint valami szörnyet.

Élvezd a pillanatot!

És valóban ezt tette egy-két perc erejéig, aztán behívatta Millie-vel Samantha és Sean Achesont.

6.

Ül a gyilkos a saját dolgozószobájában, a saját íróasztala mögött. Kényelmes a fotel. Már-már el is hiszi, hogy ült már itt azelőtt is.

Ennek ellenére ideges.

Bekapcsolja a számítógépet, ami egy IBM PC a megfelelő kiterjesztésű winchesterekkel. Jó masina. És nem emlékszik rá, hogy megvette volna.

Miután a gép lefuttatja az adatkezelő programot, a nagyméretű képernyőn megjelenik előtte a menü nyolc tétele, amelyből a többség különböző szövegszerkesztő szoftverekből áll. A WordPerfect 5.1 mellett dönt, azt kéri be.

Arra sem emlékszik, hogy tanították volna neki a számítógép kezelését, vagy a WordPerfect használatát. A kiképzés mindenestre amnéziás ködbe vész, ahogyan a fegyverismereti képzése, vagy az a képessége, hogy kiismeri magát idegen városok utca labirintusában. Nyilvánvaló, hogy feljebbvalói vélték fontosnak, hogy alapszinten tisztában kell lennie a számítógép használatával, a különböző programnyelvekkel, hogy végre tudja hajtani megbízatását.

Kivilágosodik a képernyő.

A kék képernyő jobb sarkában fehér betűk és számok közlik vele, hogy benne van az első dokumentumban, az első oldal első sorában, a tízedik pozícióban.

Készen áll...hogyan írja a regényét...hogyan tegye a dolgát.

Csak mered az üres monitorra, és megpróbál belekezdni. Sokkal nehezebb elkezdni, mint gondolta volna.

Hozott magával a konyhából egy üveg Coronát, mert gyanította, hogy szüksége lesz a sörre gondolatai leöblítéséhez. Miután kiitta a fél üveget, elkezd gépelni. Leír két szót, aztán megáll:

A férfi... De mit csinál a férfi?

Bámulja a képernyőt, aztán leírja: belépett a szobába. De milyen szobába? Egy házban? Egy irodaházban? És hogy néz ki ez a szoba? És ki van még a szobában rajta kívül? Mit csinál a férfi a szobában, és miért van ott? Nem szállhat inkább vonatra, vagy repülőre, esetleg nem léphet be egy temető kapuján?

Kitörli a belépett a szobába szavakat és beírja helyükbe: magas volt. Tehát a férfi magas. Számít az, hogy magas? Van ennek valami jelentősége a történet szempontjából? És hány éves? Milyen színű a szeme? A haja? Fehérember, netán fekete vagy ázsiai? Mi van rajta? És egyáltalán, muszáj neki férfinak lennie? Nem lehetne nő? Vagy esetleg gyerek?

Ezek a kérdések kavarnak az agyában, amikor kitörli az összes szót a képernyőről, csak annyi marad rajta, hogy „A” és kezdi újra az írást.

A képernyő rémisztően üres. Sokkal üresebb, mint az előbb, és nem csak azért, mert levette róla még azt is, hogy férfi. Egy határozott névelő után akármit lehet írni, végtelen a választék, ami szinte lehetetlenné teszi a férfi számára a választást, sokkal nehezebbé, mint gondolta, amikor leült az íróasztal mögé a fekete bőrfotelba, és bekapcsolta a számítógépet.

Kitörli azt is, hogy „A”.

A képernyő tiszta.

A gyilkos kiissza a sörét. Hideg és frissítő, de egyáltalán nem old ki az agyából semmilyen gondolatot.

Odamegy a könyvespolchoz, és leveszi azt a nyolc könyvet, amelyek gerincén ott látja a nevét, hogy Martin Stillwater. Odaviszi őket az íróasztalhoz, aztán azzal tölt egy kevéske időt, hogy beléjük lapoz, elolvassa az első, majd a második oldalt, mintha be akarná ugrasztani az agyát, mint egy beragadt motort.

Az a sorsa, hogy ő legyen Martin Stillwater. Ennyi tökéletesen világos a számára.

Jó apja lesz Charlotte-nak és Emilynek.

És jó férje, szeretője lesz a szépséges Paige-nek.

És regényeket fog írni. Krimiket.

Minden jel szerint írt már krimiket korábban is, legalább egy tucatot, tehát miért ne írhatna most is? Egyszerűen újra kell tanulnia, hogyan kell, rá kell, jöjjön az ízére.

De a képernyő üres.

Ráhelyezte az ujját a klaviatúrára, készen arra, hogy írjon.

Olyan üres a képernyő. Üres, üres, üres. Tréfát űz vele.

Mivel gyanítja, hogy a gép hűtőjének állandó zümmögése, a sarokban villódzó 1-es dokumentum, 1-es oldal kiírás miatt van gátlása, kikapcsolja a komputert. A hirtelen támadt csend megnyugtatja, viszont a monitor szűrkesége talán még jobban provokálja, mint a korábbi kékes villódzás; azzal, hogy kikapcsolta a gépet, mintha a vereségét ismerte volna el.

Neki Martin Stillwaternek *kell* lennie, ami azt jelenti: írnia *kell*.

A... A férfi... A férfi magas volt, kékszemű és szőke, kék öltönyt viselt, fehér inggel és vörös nyakkendővel; harminc körüli lehetett, és fogalma sem volt, mit akar a szobában, ahová belépett. Az istenit! Ez nem jó! A férfi. A férfi. A férfi...

Írnia kell, de minden kísérlete kudarchoz vezet. A kudarc gyorsan dühöt szül. Az ismerős logikai sor. A düh különleges gyűlöletet vált ki benne a számítógép iránt, abszolút gyűlöletet, és ennél valamivel kisebb gyűlöletet saját helyzete iránt, a világ iránt és annak minden egyes lakója iránt. Hiszen olyan keveset akar, annyira apró dolgot! Tartozni valahova, hogy olyan lehessen, mint bármelyik ember, hogy lakása, családja lehessen, hogy érthető céljai lehessenek. Olyan sok ez? Tényleg? Nem akar gazdag lenni, nem akarja magát beverekedni a hatalmasok közé, nem akar együtt ebédelni híres emberekkel. Nem akar sikert. Hosszú magányos és idegölő küzdelem után végre van otthona, felesége, gyermekei, van életcélja, mégis úgy érzi, mindez kicsúszik a kezei közül. Martin Stillwaternek kell lennie, de ahhoz, hogy Martin Stillwater lehessen, írnia kell, és ő nem tud írni, az istenit, nem tud! Ismeri Kansas City utcaterképét, más városokét is, mindent tud a fegyverekről, a záruk kinyitásáról, mert azok elhelyezték benne ezt a tudást. Akárkik is legyenek azok az „azok”, viszont nem implantálták belé, hogyan kell krimiket írni, amit pedig muszáj neki, amit olyan kétségbeesetten kéne neki tudni, ha valaha is Martin Stillwater akar lenni, ha meg akarja tartani édes kis feleségét, kislányait, s most ez kezd kicsúszni a kezei közül. Egyre csak csúszik kifelé, egyetlen esélye, hogy boldog lehessen, gyorsan csökken, mert azok ellene vannak, mindenki, az egész világ ellene van - úgy döntöttek, hogy továbbra is magányra, értetlenségre kárhoztatják. És miért? Miért? Gyűlöli őket, minden arctalan hatalmukkal együtt, megveti őket és gépeiket, és mindezt olyan hevesen, hogy...

... dühében felsikolt és öklével belevág a számítógép képernyőjébe, szétrobbantva a szürke üvegen saját tükörképét, a gépet és mindent, amit a gép képvisel. Hatalmasat csattan a törött üveg a csendes lakásban, miközben a képernyőben lévő vákuum sziszegve szippantja be a szoba levegőjét.

Kihúzza a kezét az üvegcserepek közül, amelyek rá hullanak a klaviatúrára, rámered a saját véreire. Tenyerében ott csillog a nyílt sebben egy félkör alakú szilánk.

Bár még mindig dühös, lassan tud már magán uralkodni. Az erőszak néha megnyugtat.

Forgószékeivel elfordul a törött képernyőtől az U-formájú íróasztal ellenkező oldalára és megvizsgálja a sérüléseit a matt ernyős lámpa fényében. Apró szilánkok csillognak a sebben.

Csak nagyon enyhe fájdalmat észlel, és tudja, hogy ez is hamarosan elmúlik. Kemény és ellenálló a szervezete; és fantasztikus a regenerálódó képessége.

A szilánkok közül néhány nem fúródott mélyen a sebbe, ezeket kipiszkálja a körmével, ám néhány mélyen benne ül a húsában.

Hátralöki a széket, föláll és elindul a fürdőszobába. Szüksége lesz egy csipeszre, hogy kiszedje a szilánkokat.

Bár kezdetben erősen vérzett, már most érezhetően csökkent. Ennek ellenére könyökénél fogva a magasba tartja a karját, így aztán a vére inkább az ingujjára folyik, semmint a szőnyegre.

Miután kiszedegette a szilánkokat, talán megint fel fogja hívni Paige-et a munkahelyén.

Heves izgalom lett rajta úrrá, amikor rábukkant az asszony számára a telefonos noteszben, és ez csak fokozódott, amikor meghallotta a hangját. Intelligens, maga- biztos és kedves volt a hangja. Es volt benne valami finom rekedtség, amit különösen szexisnek talált.

Csodálatos ajándék lenne, ha az ágyban is jó volna vele. Ma már egy ágyban alszanak. Többször is magáévá fogja tenni. Ahogy felidéri a fényképet és a telefonban hallott fojtott hangot, tisztában van azzal, hogy a nő úgy ki fogja elégíteni, mint még senki soha. Nem marad utána kielégületlen és csalódott, mint a legtöbb eddigi nővel.

Reménykedik benne, hogy a nő megfelel a várakozásainak, de talán felül is múlja őket. Reméli azt is, hogy nem ad okot arra, hogy bántania kelljen.

A fürdőszobában sikerül megtalálnia a csipeszt a fiókban, ahol Paige a sminkjeit, az ollóit, a körömápoló készletét és az egyéb hasonló holmikat tartja.

A mosdó fölé tartja a kezét. Bár már meg is szűnt a vérzés, azokon a helyeken, ahol hozzányúl, megint megindul. Megnyitja a meleg víz csapot, vérét leviszi a lefolyóba.

Talán ma éjjel, miután szeretkeztek, beszélni fog Paige-dzsel arról, hogy nem képes írni. Ha korábban is volt vele hasonló, akkor talán a nő emlékszik, mivel lehet feloldani. Biztos benne, hogy a nő tudni fogja a megoldást.

Kellemes meglepetéssel nyugtázza, hogy végre nem kell egyedül megbirkózni a problémákkal. Nő ember, akinek szerető partnere van, akivel minden gondját meg tudja tárgyalni.

Fölemeli a fejét, belenéz a mosdó feletti tükörbe, s mosolyogva ezt mondja: „Most már van feleségem.”

Észrevesz egy vérfoltot a bal arcán és egy másikat az orrán.

Csendesen nevetni kezd: „Olyan rendetlen vagy, Marty! Tedd rendbe magad! Jön mindjárt a nejed, és kivetnivalót talál rajtad.”

Tekintetét ismét a kezére szegezi, és a csipesszel kiszedi az utolsó szilánkot a sebből.

Egyre jobb hangulatba kerül, megint felnevet, és így szól: „Holnap első dolgom lesz, hogy veszek magamnak egy új monitort.”

Megcsóválja a fejét, nem érti, miért viselkedett az előbb olyan gyerekesen.

„Megváltoztál, Marty!” - mondja. „Igaz, az írók általában hirtelen természetűek.”

Miután kiveszi az utolsó szilánkot két ujja közül, leteszi a csipeszt, és a kezét a forró víz alá tartja.

„Nem szabad így viselkedned többé. Soha! Halálra rémítetted a kis Charlotte-t és Emilyt.”

Megint belenéz a tükörbe, megcsóválja a fejét és elmosolyodik: „Te hülye!” - mondja magának, mintha csak egy kedves barátjának mosná meg barátilag a fejét. „Te nagy hülye!”

Milyen jó is az élet...

7.

Az ólmos égbolt szinte nyögött a saját súlya alatt. A rádió szerint késő délutánra esni fog, s az ingázók nagy többsége egy életre megbánja, hogy valaha autóba ült.

Martynak egyenesen haza kellett volna mennie Guthridge rendelőjéből. Már a vége felé járt az új regénnyel, és ilyenkor mindig a lehető legtöbb időt töltötte az írással, nehogy kijöjjön a lendületből.

Nem beszélve arról, hogy most különösen tartott a kocsi vezetésétől. Ahogy visszagondolt, el tudott számolni minden egyes percével azóta, hogy eljött az orvostól, és abban is biztos volt, hogy nem hívhatta föl Paige-et egy amnéziás rohamában vezetés közben. Persze egy beteg nem emlékszik, mi történt vele, tehát a legalaposabb rekonstrukció sem hozhat semmit a felszínre. Míg az *Egyszál halott püspökhöz* kereste az anyagot, olvasott olyan betegről, aki száz meg száz mérföldet utazott, tucatnyi emberrel került kapcsolatba, mégsem volt képes visszaemlékezni semmire, mit csinált. A veszély nem olyan komoly, mintha részegen ülne a volán mögött... Bár másfél tonnányi acélt nagy sebességgel hajtani megváltozott tudatállapotban, ez egyáltalán nem volt valami megnyugtató.

Ennek ellenére nem ment haza, hanem elment a Misson Viejo-i bevásárlóközpontba. A munkanapjának így is lőttek. Ahhoz pedig túlzottan nyugtalan volt, hogy tévézzen vagy olvasson, míg Paige haza nem jön.

Ha nem mennek a dolgok, akkor mindig vásárlásba temetkezett, tehát most is könyveket nézett és lemezeket. Vett egy Ed McBain kötetet meg egy Alan Jackson CD-t, és remélte, hogy az ilyen hétköznapi dolgok, mint a vásárlás, segítenek elfeledtetni vele a gondjait. Kétszer is megállt az édességbolt kirakatában, nézte a hatalmas tejszínes csoki tortákat, de volt akaratereje nemet mondani.

Amikor kilépett a bevásárlóközpontból, az eső már bepötytyözte a járdát. Villámlott, amikor odarohant a Fordhoz, tompa dörgés is hallatszott az ólomszürke égből, és mire beült a volán mögé, már kövér cseppekben hullott az eső.

Hazafelé menet Marty élvezte, hogy ezüstbe öltöztek az utcák, élvezte, ahogy suhog a kocsigumija, miközben áthajt a tócsákon. A hangulat egy Sommerset Maugham novellára vagy egy Humphrey Bogart filmre emlékeztette. Mivel az eső ritka vendég volt az aszály sújtotta Kaliforniában, az újdonság ereje és a haszon többet nyomott a latba, mint a zivatar okozta kellemetlenségek.

Leparkolt a garázsban és a konyhai ajtón át belépett a házba, miközben mélyen beszívta a villámlástól ózondússá lett levegőt.

A sötét konyhában a tűzhely feletti elektromos óra zöld kijelzője 4:10-et mutatott. Paige és a lányok húsz perc múlva itthon lesznek.

Mindenütt felkapcsolta a villanyt, ahol keresztülment. Soha nem volt otthonosabb a ház, mint amikor odakint zuhogott az eső és szürkébe borult a világ. Úgy döntött, hogy begyűjt a nappali gázkandallójába és előkészít mindent, ami a forró csokoládéhoz kell, hogy Paige azonnal megcsinálhassa a kislányoknak.

Először azonban fölment az emeletre, hogy dolgozószobájában megnézzék a faxot és az üzenetrögzítőt. Mostanára már megtelefonálhatta Guthridge doktor titkárnője a holnapi vizsgálatok időpontját.

De volt egy vad gondolata is, miszerint ügynöke is telefonálhatott, hogy sikerült megint eladnia egyik könyve jogát egy-két országba, vagy talán megfilmesítési jogot, ami okot szolgáltatna az ünneplésre. Érdekes módon a vihar inkább feldobta, mint letörte volna, talán azért mert így jobban érezte az otthon melegét, bár általában akkor is inkább derűlátásra hajlott, ha reálisan szemlélve a pesszimizmus lett volna indokolt.

Amikor belépett a dolgozószobába, ösztönösen a fali kapcsolóhoz nyúlt, de megdermedt meglepetésében, mert az íróasztalon égett már a lámpa. Mindig lekapcsolt mindent, ha elment otthonról. Ma azonban, mielőtt elment volna az orvoshoz, az az érzés tört rá elemi erővel, hogy valami úthenger szerű szörnyetegnek került az útjába, és ezért nem kizárt, hogy megfeledkezett a lámpáról.

Amikor eszébe jutott az indulása előtti pánikroham, amitől kis híján lebénult, Marty érezte, hogy optimizmusának léggömbjéből ereszt a levegő.

A fax és az üzenetrögzítő az U-alakú munkaterület hátsó sarkában állt. Az üzenetrögzítő piros lámpája villogott, s a fax előtt is látott néhány összehajtott lapot a tartóban.

Mielőtt odaért volna a két géphez, Marty megpillantotta a monitor üvegcserepeit a klaviatúrán, s a monitor közepén betört szürke üvegét. A talpa alatt megcsikordult az üvegcserep, amikor félrelökte a székét, és hitetlenkedve bámult a számítógépre. Igen, valóban a monitor üvegcserepei hevertek a klaviatúrán.

Hirtelen görcsbe rándult a gyomra. Ezt is ő tette volna tudat kimaradásos rohamában? Fölkapott volna valami nehéz tárgyat, és bevverte volna a képernyőt? Az élete kezd úgy szétesni, mint a megnyomorított monitor.

Ekkor vette észre csak, hogy valami más is van a klaviatúrán az üvegcserepek mellett. A tompa fényben mintha olvadt csokoládéfoltot pillantott volna meg.

Marty homlokát ráncolva érintette mutatóujja hegyét a folthoz. Még mindig enyhén ragacsos volt. Égy kevés a bőrére tapadt.

Kezét a lámpa alá tette. A ragacsos anyag az ujj hegyén sötétvörös volt, már-már gesztenyebarna. Orrához emelte az ujját, és közben egy jellegzetes illatra számított. Alig észlelhető volt az illat, de azonnal rájött, mi az. Talán már akkor tudta, amikor megérintette, hiszen a tudatába mélyen be volt programozva, hogy megismerje. Vér.

Aki összetörte a monitort, az megvágta magát. Marty kezén nem volt semmilyen seb.

Mozdulatlanul állt, csak a gerincén tekeredett valami a nyaka felé, amitől libabőrös lett a háta. Lassan megfordult, mintha arra számított volna, hogy közben valaki belép mögötte a szobába. De egyedül volt. Az eső dübörgött a tetőn, és hörögve zuhogott le a közeli csatornán. Odakint villámlott, a fénye belátszott a spaletták lamellái között, s a dörgések finoman megrázták az ablakot. Hallgatta a ház neszeit. De csak a vihar hangját hallotta. És saját vad szívverését.

Odalépett íróasztala fiókos részéhez és kinyitotta a második fiókot. Ma reggel rakta oda a 9 mm-es Smith & Wesson-t a papírok tetejére. Arra számított, hogy nem lesz ott, de ez a reménye sem teljesült. Még a gyenge fényben is tisztán látta, ahogy megcsillan a markolata.

- Kell nekem az életem.

A hangtól Marty megdermedt, de ennek a hatása semmi sem volt ahhoz a bénító sokkhoz képest, ami elkapta, amikor fölnézett, és megpillantotta a hang tulajdonosát. A férfi ott állt az ajtóban. A ruha, amelyet viselt, lehetett akár Marty farmere és flanelinge is, mert a férfi megszólalásig hasonlított Martyra. Sőt, ha nem lett volna a ruhájuk közt különbség, akár a tükörképének is lehetett volna mondani.

- Kell nekem az életem - ismételte meg a férfi csendesen.

Martynak nem volt testvére, nemhogy ikertestvére. Viszont csak egy egypetéjű iker tud ennyire hasonlítani az emberre, mind arcvonásaiban, mind magasságban és súlyban.

- Miért loptad el tőlem az életem? - kérdezte a betolakodó őszinte kíváncsisággal a hangjában. A hangja nyugodt volt, mintha maga a kérdés nem lett volna teljes őrültség, mintha - legalábbis a saját tapasztalatai szerint - valóban lehetséges volna ellopni valaki életét.

Amikor Marty rájött, hogy a betolakodónak ugyanolyan a hangja is, mint az övé, becsukta a szemét, mintha azzal akarná elűzni a látomást. Úgy gondolta, hallucinál, és ő maga beszél a fantom helyett valami furcsa, tudat alatti hasbeszélő technikával. Porionmániás kihagyások, hihetetlenül intenzív rémálmok, pánikroham, most pedig hallucinál. De amikor kinyitotta a szemét, alteregója ugyanott állt, mint valami makacs látomás.

- Ki vagy te? - kérdezte a hasonmás.

Marty nem tudott megszólalni, mert a szíve mintha felcsúszott volna a torkába, s minden egyes dobbanás szinte fojtogatta. És nem mert válaszolni

sem, mert úgy érezte, ha szóba áll valakivel, akit csak hallucinál, akkor elveszti utolsó kapcsolatát a valósággal és menthetetlenül belesüllyed az őrületbe.

A fantom finomított a kérdésén, mindazonáltal ugyanolyan őszinte érdeklődés volt a hangjában, mint az előbb, bár fojtottságában volt valami fenyegető is:

- Mi vagy te?

A teste nem fluoreszkált, mint egy szellemnek, nem tűnt áttetszőnek sem, s nem is volt benne semmilyen pulzáló ragyogás, amikor a hasonmás tett egy újabb lépést befelé. A fény és árnyék eközben ugyanúgy játszott a testén, mintha ő is háromdimenziós testtel bírt volna. Ugyanolyan masszív volt a tömege, mint egy igazi embernek.

Marty ekkor pillantotta meg a pisztolyt a kezében. Ott tartotta a combja mellett, csővel lefelé.

A hasonmás tett még egy lépést, aztán alig kétméternyire tőle megállt az asztal másik oldalán. Arcán valami démonikus fél mosollyal, ami legalább olyan rémisztő volt, mintha a testének körvonalai ragyogtak volna, a fegyveres megint megszólalt:

- Most mi lesz? Valahogy eggyé alakulunk, mondjuk, egymásba olvadunk, mint valami őrült tudományos-fantasztikus filmben?

A rémülettől hihetetlenül kiélesedtek Marty érzékei. Mintha nagyítón keresztül nézte volna alteregóját, úgy látta a vonásait, minden pórust az arcán. A gyenge világítás ellenére a sötétben lévő könyveket és bútorokat ugyanolyan tisztán látta, mintha égett volna a villany. Viszont minden felerősödött képessége ellenére nem ismerte meg, milyen gyártmányú a pisztoly a másíknak a kezében.

- ... vagy egyszerűen megöllek és a helyedbe lépek? - folytatta az idegen. - És ha megöllek...

Mintha minden általam hallucinált figura csak olyan fegyvert hordhatna, amit jól ismerek, gondolta magában Marty.

- ... akkor vajon azok az emlékek, amiket elrabortál tőlem, megint az enyémekek lesznek, ha meghalsz? Ha megöllek...

Végül is, ha ez a figura valami szimbolikus veszélyjelzés, amit a beteg pszichém sugároz felém, akkor minden - maga a fantom, a ruhája, a fegyvere - csak az én tapasztalatomból, az én képzeletemből származhat, gondolkodott Marty.

- ... akkor vajon megint egész leszek-e? Ha meghalsz, visszakapom a családom? És tudni fogom-e megint, hogy kell írni?

Viszont, okoskodott magában Marty, ha a fegyver igazi, akkor a hasonmás is az.

Fejét felvetve és enyhén közelebb hajolva, mint aki nagyon kíváncsi Marty válaszára, a betolakodó ismét megszólalt:

- Írnom kell, ha az akarok lenni, aminek lennem kell, de nem akarnak jönni a szavak.

Martyt megint meglepte, milyen furcsa fordulatokat vesz ez az egyoldalú beszélgetés, ami megint csak nem azt támasztotta alá, hogy zavarodott pszichéjének terméke lenne az idegen.

Most először érződött ki a düh a hasonmás hangjából, inkább keserűség, mint izzó gyűlölet, viszont igen gyorsan kezdett forni.

- Azokat is elloptad tőlem, a szavakat, a tehetséget, és vissza kell kapnom mindent, annyira kell minden, hogy az már fáj. Az élet célját, értelmét. Érted te ezt? Akármilyen is vagy, képes vagy megérteni ezt?! Ezt a szörnyű ürességet, sekélyességet...Istenem...ezt a feneketlen űrt...

Most már szinte köpködté magából a szavakat, a szeme pedig lángolt.
- Azt akarom, ami az enyém, a pokolba is, ami az enyém: az életem, a sorsom, a feleségem, a gyermekeim, istenem, Paige, Charlotte, Emily...

Csak az íróasztal szélessége és az a két méter van közöttük, ez alig több mint három méter...

Marty kihúzta a 9 mm-es pisztolyt a fiókból, mindkét kezével megragadta a markolatát, kibiztosította, és míg a cél felé emelte, meghúzta a ravaszt. Nem érdekelte, valóságos-e a cél vagy valami szellem. Az érdekelte csak, hogy végeznie kell vele, mielőtt az ölné meg őt.

Az első lövés letépett egy darabot az asztal lapjának túsó széléről. A forgácsok zizzelve repültek szerteszét. A második és harmadik golyó belefúródott a másik Marty mellkasába. Egyik golyó sem repült át akadálytalanul rajta, ahogyan a jelenésen kellett volna, s nem is törte darabokra, mint egy tükörben keletkezett képet, ehelyett hátralökte, ledöntötte a lábáról, meglepte, mielőtt lövésre emelhetne volna a pisztolyát, ami viszont kirepült a kezéből és nagy koppanással a padlón landolt. Az ember nekiesett a könyvespolcnak, megpróbált belekapaszkodni, mire magával rántott egy tucatnyi kötetet, a mellkasát elborította a vér - Uramisten, mennyi vér! -, szeme elkerekedett a megdöbbenéstől, s mindössze egy „ah” hagyta el az ajkát, az is inkább meglepetésében, semmint fájdalomában.

A nyomorultnak el kellett volna dőlnie, mint egy zsák, ehelyett talpon maradt. Ugyanabban a pillanatban, amikor megragadta a könyvespolcot, egyben el is lökte magát tőle összegörnyedve kivetette magát az ajtón és eltűnt Marty szeme elől.

Marty sokkal inkább attól döbbsent meg, hogy rálőtt valakire, semmit attól, hogy ez a „valaki” a saját tükörképe volt. Karjával rárogyott az íróasztal lapjára és mélyen beszívta a levegőt, mintha nem jutott volna lélegzethez azóta, hogy a hasonmása besétált a szobába. Talán be sem jött. Lelőni valakit igaziból pokoli módon más, mint amikor lelő az ember egy regényalakot írás közben; olyan ez, mintha valami megfoghatatlan oknál fogva a golyó, amely az áldozatot éri, valamennyit kitépne abból is, aki lő. Égett a melle, szédült, látása elhomályosodott, s csak akarattal sikerült megint visszanyernie.

Nem mert elájulni. Arra gondolt, hogy a másik Marty súlyosan megsebesült, s most haldoklik, esetleg meg is halt. Istenem...ahogy szétterült a mellén a vére, akár valami skarlátvirág... De nem tudta biztosan. Lehet, hogy csak halálosnak látszottak azok a sérülések, és az is lehet, hogy a hasonmása még mindig életben van, és maradt annyi ereje, hogy kijusson a házból és elmeneküljön. Ha a fickónak sikerült elmenekülnie, előbb vagy utóbb visszatér, ugyanolyan furcsán és örülten, de nyilván dühösebb lesz, és jobban

felkészül. Martynak be kell fejeznie, amit elkezdett, mielőtt a másíknak lehetősége adódik rá, hogy ugyanezt tegye.

Rápillantott a telefonra. Hívnia kell a 911-et. Hívni a rendőrséget, aztán a sebesült embernek a nyomába erednie.

De az óra ott állt a telefon mellett és megpillantotta rajta az időt - 4:26 volt. Paige és a lányok már úton vannak hazafelé, kicsit később, mint általában, a zongoraóra miatt.

Ó, nagy Isten! Mi van, ha bejönnek a házba, és találkoznak a másik Martyval, vagy ott találják a garázsban és azt hiszik, hogy ez az ő Martyjuk, és odarohannak hozzá, megrémülve a sebeitől, és segíteni akarnak neki, és talán még marad a fickóban annyi erő, hogy kárt tegyen bennük! Vajon csak az a fegyver lehetett nála, amit elejtett? Nem is beszélve arról, hogy kifelé menet ez a rohadék fölkaphatott a konyhában egy kést...

Minden másodperc számít! Hagyjuk a zsarukat a fenébe! Nem érnének ide Paige meg a gyerekek előtt.

Marty megkerülte az íróasztalt, s még mindig egy kissé rogyadozó térdekkel keresztülbotladozott a szobán az ajtó felé. Láta a vérfoltot a falon s a könyvek gerincein.

Megint elhomályosult látóterének pereme. Összeszorított foggal ment tovább.

Amikor odaért a hasonmás pisztolyához, berúgta a szoba belsejébe, távol az ajtónyílástól. Ebből az egyszerű mozdulatból erőt merített, mert úgy érezte, így cselekszik egy rendőr is - ne legyen olyan egyszerű a bűnözőnek visszaszereznie a fegyverét.

Talán meg tud birkózni a dologgal, minden rémület és vér ellenére. Talán minden rendben lesz.

De ehhez el kell kapnia a fickót. Ehhez meg kell, bizonyosodjék arról, hogy valóban odalent van, vagy esetleg már el is ment.

Hogy hitelesen tudja megírni krimijeit, sokáig tanulmányozta a rendőri eljárás technikáját. Nemcsak rendőr akadémiai tankönyveket olvasott és filmeket nézett, hanem elkísérte az egyenruhás járőrt éjszakai körútjára vagy a civil ruhás nyomozókat egy-egy bevetésre. Tökéletesen tisztában volt azzal, hogyan kell a lehető legbiztonságosabban keresztül mennie egy ajtónyíláson.

Ne légy túl magabiztos. Gondolj arra, hogy annak a szemétnak lehet még másik pisztolya is azon kívül, amit elejtett, de lehet kése is. Húzódj le, és tűnj el az ajtóból, amilyen gyorsan csak tudsz. A legkönnyebb meghalni egy ajtónyílásban, mert minden ajtó az ismeretlenre nyílik. Miközben haladsz, mindkét kezéd tartsd kinyújtva magad előtt a markolaton. Előbb balra, aztán jobbra fordulj, ahogy átlépsz a küszöbön, s közben a pisztollyal is fedezd magad. Aztán hátadat a falnak vetve, indulj el az egyik irányba, hogy hátad mindig biztonságban tudd, s csak három iránnyal kelljen törődnöd.

Mindez a sok bölcsesség átvillant az agyán, mintha épp egyik regényhősének bőrébe bújt volna, mégis úgy viselkedett, mint bármelyik pánikba esett civil: szinte kizuhant a folyosóra, miközben csak jobbában tartotta a pisztolyt, s karját sem feszítette meg, hangosan zihált, s valójában inkább jelentett célpontot, mint veszélyt akárcikre nézve. Végül is nem zsaru volt, hanem valaki, aki zsarukról írt. Hiába fantáziált olyan sokat

erről, az ember képtelen úgy viselkedni, mint egy igazi zsaru, hacsak ki nem képezték erre.

Szerencséje volt. A másik Marty nem lesett rá. Az emeleti hallban nem volt senki.

„Pontosan úgy nézett ki, mint én...” - villant át az agyán, ám most ez semmit nem számított. Arra kellett összpontosítania, hogy életben maradjon, hogy végezzen azzal a nyomorulttal, mielőtt veszélybe sodorná Paige-et és a gyerekeket. Ha túléled, akkor majd lesz időd, hogy magyarázatot találj erre az elképesztő hasonlatosságra, hogy megoldd a rejtélyt. Most mozogj zajtalanul, és tartsd előre a pisztolyt, csővel fölfelé!

Épp a dolgozószoba bejárata mellett, egy másik vérfolt mázolódott el a falon. A homokszínű szőnyegen pedig rémületes mennyiségű vér hagyott jókora tócsát. Amíg Marty odabent meredt maga elé, addig a sebesült ember is pihenhetett valamennyit idekint, a falnak támaszkodva.

Marty verejtékezett, hányingere volt és félt. Az izzadság belecsorgott a bal szeme sarkába és marta, elhomályosította a látását. Mandzsettájával letörölte homlokát, és vadul próbálta kipislogni a szeméből a sót.

Amikor a betolakodó ellökte magát a faltól és elindult - miközben talán Marty még mindig bénultan állt odabent -, akkor bele kellett lépjen a saját vérenek tócsájába. Útját ugyanis véres lábnyomok és itt-ott néhány lecseppenő vér jelezte.

A házban csend honolt. Egy kis szerencsével a halál csendje.

Marty borzongva követte a rémületes nyomot, amely elhaladt a fürdőszoba előtt, befordult a sarkon, elhaladt a hálószoba dupla ajtaja és a lépcsőfeljáró előtt. Egy pillanatra megállt azon a ponton, ahol az emeleti lépcsőház a nappali felett egy galériába ment át.

Marty jobbán volt a véres tölgyfa korlát, amely mögött lógott az a rézkandeláber, amelyet még akkor gyújtott meg, amikor végigment a földszinten. A kandeláber alatt volt a lépcső, az alatt pedig a megtört szintű, kőpadlós bejárati folyosó, amely egyenesen a nappaliba vezetett.

Balkéz felől, néhány méterrel beljebb, a galériáról nyílt az az ajtó, amely Paige itthoni dolgozószobájába vezetett. Egy nap majd ez is átalakul hálószobává, vagy Charlotte, vagy Emily költözik ide, ha úgy döntenek, hogy külön akarnak aludni. Az ajtó félig nyitva állt, odabent sötétség uralkodott, amelyet csak alig tört meg az odakinti ítéletidő szűrkesége.

A véryomok elhaladtak az ajtó előtt, egyenesen a gyerekszobáig, amelynek ajtaja azonban zárva volt. A betolakodó tehát odabent volt, és már maga az is dühítő volt, hogy ott van a lányok holmijai között, megtapogathat mindent, beszennyezhet akármit a vérevel és az őrületével.

Martynak eszébe jutott a férfi dühös hangja, amelyben ott bujkált az őrület, de amely annyira ijesztően emlékeztetett a sajátjára: „A feleségem és a lányaim, Paige, Charlotte és Emily...”

„Egy francokat a tieid!” - mondta félhangosan Marty, és a Smith & Wessont egyenesen a zárt ajtóra szegezte.

A karórájára pillantott: 4:28.

Most mit tegyen?

Itt maradhat a galérián, készen arra, hogy kiloccsantsa a fickó agyát, ha az kinyitná az ajtót. Megvárná, míg megjön Paige a gyerekekkel, figyelmeztethetné őket és megmondhatná Paige-nek, hogy hívja, azonnal a 911-et. Aztán az asszony átkísérhetné a gyerekeket az utca túloldalán lakó Vic és Kathy Delarióhoz, ahol biztonságban lesznek, míg ő vigyázna, hogy a pasas ne tudjon meglógni, míg a zsaruk meg nem érkeznek.

A terv megfontoltnak tűnt, józannak, ésszerűnek. Lassan a szíve sem dörömbölt annyira a bordái alatt.

Aztán belényilallt az, ami az írói fantázia legnagyobb átka. Mint egy örvény, magába szippantotta a lehetőségek birodalma, az átok, amit úgy hívnak: mi lenne, ha - mi lesz, ha? Mi van akkor, ha a másik Martynak marad elég ereje, hogy kinyissa a lányok ablakát, kimászik a tetőre, és onnan leugrik a gerendákkal fedett verandára, a padlóra. Mi van akkor, ha épp akkor ér ki az utcára, amikor Paige megérkezik a gyerekekkel?

Elképzeltető, hogy így történik. Vagy történhet valami hasonlóan rossz, netalán rosszabb. A valóság örvénye több lehetőséget vet ki magából, mint a legvadabb írói képzelet. A társadalmi illúzióvesztésnek ebben a korszakában a legbékésebb környék legnyugodtabb utcájában is sor kerülhet a legbarbárabb erőszakos cselekedetre, ami az embereket megdöbbeníti, esetleg sokkolja, de meglepni semmiképp sem lepi meg őket.

Meglehet, hogy már most is egy Üres szoba előtt rostokol.

Az óra 4:29-et mutat.

Paige talán éppen most kanyarodik be a sarkon az utcába. De hátha a szomszédok meghallották a lövéseket és riasztották a rendőrséget. Adná Isten, hogy ez legyen a helyzet!

Most már nem volt más választása, mint berúgni a kislányok ajtaját, bemenni és meggyőződni arról, hogy az a Másik odabent van-e vagy sem.

A Másik. Még a dolgozószobájában, amikor az egész elkezdődött, sikerült igen gyorsan kivernie a fejéből az első gondolatot, hogy valami természetfeletti dolgot tapasztalt. Egy szellem semmiképpen nem lehetne ennyire kézzelfoghatóan háromdimenziós, mint ez az ember volt. Ma egyáltalán léteznek ilyenek, akkor a halál mezsgyéjéről való lények bizonyosan nem sebezhetőek meg ilyen prózai dolgokkal, mint egy pisztolygolyó. Bár gyanította, hogy ellensége is csak erről a világról való és nem valami másikból, mégsem tudott más nevet adni neki, csak olyat, ami akár egy horror lapjain is feltűnhetne: a Másik. Az ajtó ott vár rá.

A ház csendje mélyebb volt, mint a halálé.

Marty már nem látott mást, csak az ajtót, nem figyelt más hangra, csak ami a lányok szobájából jöhet, nem érzékelt mást, csak ahogy ujjai ráfeszülnek a pisztoly ravaszára.

Hirtelen megzördült fölötte valami. A mennyezet felé kapta a fejét. Pontosán azalatt a három méter magasan lévő plexi kupola alatt állt, amely arra szolgált, hogy a nappali belső része is kapjon természetes fényt. Az esőcseppek verik a plexit, csak az eső...

Mintha hirtelen visszarántotta volna valami a valóságba, hirtelen előzönlötték a külvilág, a vihar hangjai, amelyekről teljesen megfeledkezett, míg a Másik becserkészésére koncentrált. Az előbb csak arra figyelt, ami

keresztüljött ezeken a hangokon, s most egyszerre elárasztotta a hangzavar. A szomszédok ebben a dühöngő viharban nem hallhatták a lövéseket.

8.

A vihar miatt korán besötétedett, minden nyálkás lett, ezért Paige már akkor felkapcsolta a tompított reflektort, amikor a gyerekekért elment az iskolába. Hiába működtette az ablaktörlőt a legmagasabb fokozaton, alig látott ki a szélvédőn, olyan erősen esett az eső. Vagy az aszály fejeződik be ilyen drámaian, vagy pedig a természet új kegyetlen tréfát a kaliforniaiakkal, s kelt hamis reményeket, amiket aztán nem teljesít. Az utcai víznyelők nem bírtak a zuhataggal. A BMW széles vízfüggőnyt terített maga mögé, ahogy áthajtott a pocsolyákon.

- Úgy megyünk, mint egy tengeralattjáró! - szólalt meg izgatottan Charlotte Paige mellett az anyósülésen, miközben megpróbált kinézni az oldalsó ablakon. - Versenyt úszunk a bálnákkal, mint Nemo kapitány és a Nautilus legénysége, akikre mindenféle óriáspolipok leselkedtek. Ugye emlékszel az óriáspolipra, anyu, a filmből?

- Hogyne - felelte Paige.

- Periszkóp föl! - kiáltotta Charlotte és megragadta a képzeletbeli szerkezetet és hunyorogva belenézett. - Teljes gőzzel előre, neki a hajóknak, acélból készült masinánknak semmi nem árthat - bumm! - és közben az őrült kapitány orgonázik! Ugye, emlékszel, anyu?

- Hát persze.

- Mélyebbre, még mélyebbre, a hajó falai már recsegnek, de az őrült Nemo még mindig azt mondja, mélyebbre, és közben orgonázik, és megint azt mondja mélyebbre, és közben egyfolytában közelít a polip. - A kislány hirtelen belevág a Cápafilm vezérmotívumába: Dam-dam, dam-dam, dam-dam, dam-dam, da-da-dam!

- Ez hülyeség! - szólalt meg Emily a hátsó ülésről.

Charlotte hátrafordult.

- Mi a hülyeség?

- Az óriáspolip!

- Tényleg? Nem is lenne olyan nagy hülyeség, amikor ott úszol a tengerben és feljön és elkap és kettéharap, a csontjaidat meg kiköpi, mint a meggymagot.

- A polip nem is eszik embert.

- Miért ne enne?

- Pont fordítva.

- Hogyhogy?

- Az ember eszi a polipot! - mondta Emily.

- Honnan szedted ezt a hülyeséget?

- Láttam az étlapon egy étteremben?

- Miféle étteremben? - kérdezte Charlotte.

- Akármelyikben. Te is ott voltál. Nem igaz, anyu, hogy az ember eszik polipot?

- Hát persze hogy eszik! - ismerte el Paige.

- Csak azért mondod, hogy igen, nehogy dedósnak látszson. - jegyezte meg szkeptikusan Charlotte.

- Nem azért, hanem mert igaz - felelte Paige. - Az ember tényleg eszik polipot.
- Hogyan? - kérdezte Charlotte őszinte kíváncsisággal.
- Hát... - felelte Paige és közben megállt a piros lámpánál - az biztos, hogy nem egészben.

- Ezt gondoltam! - mondta Charlotte.

- Például az ember felszeleteli a csápjait és megsüti fokhagymás vajban. - magyarázta Paige.

Charlotte vágott egy grimaszt és előrehajolt:

- Csak azért mondom, hogy megpróbálgj átverni.

- Pedig tényleg nagyon finom így! - erősködött Paige.

Charlotte meglehetősen velősen foglalta össze a véleményét:

- Fúj!

- Olyan, mint a hagymakarika, csak ez polip - folytatta Emily.

- Mindjárt elhányom magam.

- Finom kis polipkarikák tintahal tintába mártogatva... - mondta Emily, és kuncogni kezdett.

Charlotte hátrafordult és megjegyezte:

- Gusztustalan kis törpe vagy!

- Egyébként - mondta Emily - nem is vagyunk tengeralattjárón, hanem inkább repülőhajón.

- Micsodán?

- Láttuk a tévében. Ilyen megy Anglia és mit tudom én mi között. Ráül a víz tetejére.

- De, kicsinyem, az a szárnyashajó - magyarázta Paige és lassan gázt adott, ahogy a lámpa zöldre váltott, és óvatosan elindult az elárasztott útkereszteződésben.

- Tényleg szárnyashajó - nyugtázta Emily. Szóval ülünk egy szárnyashajón, és megyünk Angliába a királynőhöz. Megteázunk nála, és polipot eszünk, és a családi ékszerekről beszélgetünk.

Paige kis híján hangosan felnevetett.

- A királynőnél nem adnak polipot a teához - mondta Charlotte kétségbeesetten.

- Fogadjunk, hogy adnak! - jegyezte meg Emily.

- Dehogyan, ott süteményt meg kalácsot meg lekvárt meg ilyesmit adnak.

Paige-ből most kirobbant a nevetés. Vizuális típus volt: elképzelte a királynőt, amint saját kezűleg keni meg lekvárral vendégének a kalácsot, és közben mesél, mint egy jóságos nagymama.

- Mi olyan vicces? - kérdezte Charlotte sértetten.

Paige abbahagyta a nevetést, és ezt hazudta:

- Csak eszembe jutott valami, egészen más dolog. Nektek biztosan nem lenne benne semmi vicces.

Esze ágában sem volt, hogy zavarba hozza a gyereket. Ha együtt voltak hármában, sosem kapcsolta be a rádiót, mert mindennél jobban szerette azt a műsort, amit kislányai csináltak.

Ahogy egyre hevesebben esett az eső, úgy lett Emily egyre beszédesebb.

- Sokkal izgalmasabb szárnyas hajózázni a királynőhöz, mint ülni egy tengeralattjárón, amit épp be akar kapni egy óriáspolip.

- Tök unalmas a királynő - jegyezte meg Charlotte.
- Nem is.
- De az.
- A palotája pincéjében ott a kínzókamra.
Charlotte hátrafordult, szándéka ellenére kíváncsi lett.
- Tényleg?
- Hát persze - felelte Emily. - És ott tart fogva egy fickót, akire vasálcot tettek.
- Vasálcot?
- Azt bizony - felelte komolyan Emily.
- De miért?
- Mert ez egy nagyon ronda fickó - felelte Emily.

Paige eldöntötte magában, hogy mindkét lányából író lesz, hiszen apjuk élénk és kifogyhatatlan fantáziáját örökölték. Ugyanolyan szívesen engedik a képzeletüket szabadjára, mint ő, bár valószínűleg egészen mást fognak írni, mint az apjuk és az is biztos, hogy egymásétól és teljesen különbözőt.

Alig várta már, hogy elmesélhesse Martynak a tengeralattjárót, a polipot, a rántott polipkarikákat és a királynőt a lekváros kenyérral.

Paige eldöntötte magában azt is, hogy elfogadja Paul Guthridge diagnózisát, hogy Marty panaszait a stressz okozza. Feltéve persze, hogy a klinikai vizsgálatok nem mutatnak valami komolyabbat. Martynak semmi baja nem lehet. Kicsattan az erőtől, tele van energiával, menthetetlenül optimista és jókedvű. Ugyanúgy magához tér, mint Charlotte, aki szabályosan a halálból tért vissza öt esztendeje. Nem is történhet semmi velük, hiszen annyi mindent meg kell még élniük együtt, annyi szép és jó vár rájuk.

Hatalmas villám - ami nem sokszor jár együtt a kaliforniai viharokkal - cikkázott keresztül az égen, aztán azonnal irgalmatlan dörrenés rázta meg a levegőt, mintha az Úristen harci szekere dübörögne elő az utolsó ítéletre előszólitott lelkek megrendszabályozására.

9.

Marty két-háromméternyire lehetett a lányok szobájának ajtajától, a kilinccsel ellentétes oldal felől közelített, hogyha majd belöki az ajtót, ne maradjon védtelenül a nyitott ajtóban. Mivel nem akart belemenni a vértócsába, egy pillanatra a szőnyegre pillantott. Először csak a tudatalattija regisztrálta, hogy valami nincs rendben, s csak egy újabb lépés után tudatosodott benne a felismerés, hogy a véres lábnyom másfelé mutat, pontosan az ellenkező irányba.

Marty megdermedt, amikor rájött, mit jelent ez.

A Másik eljött ugyan a gyerekszobáig, de nem ment be. Itt visszafordult, miközben a vérzése mintha hirtelen elállt volna és csak egyetlen árulkodó lábnyomot hagyott maga után.

Marty megpördült, pisztolyát mindkét kezével maga elé tartotta és fölkiáltott, amikor megpillantotta a Másikat, aki olyan gyorsan közeledett feléje Paige dolgozószobájából, mintha nem is lőtték volna kétszer mellbe, és nem vesztett volna közel egy liter vért. Teljes erővel megütötte Martyt,

megragadta a csuklóját, maga felé rántotta a galériára, miközben a magasba kapta a karját.

Marty ösztönösen elhúzta a ravaszt, de a golyó a mennyezetbe fúródott. A korlát a derekába nyomódott. Fojtott kiáltás hagyta el a torkát, amikor az égető fájdalom keresztül cikkázott a veséjén és a gerincén. A pisztoly kiesett a kezéből, át a korláton a nappaliba. A tölgyfakorlát megreccsent, Marty biztos volt abban, hogy a következő pillanatban lebecskáznak a lépcsőn. De a korlát tartotta magát.

A Másik áthajlította Martyt a korláton, meg akarta fojtani. Mintha acélból lett volna a keze, az ujjai, mint valami hidraulikus fogó, amelyet valami borzasztó erejű gép működtet. Egyre csak a nyaki artériáját keresték.

Marty megpróbált támadója ágyékába rúgni a térdével, de a Másik kivédte. Marty ettől elvesztette az egyensúlyát, mert csak fél lábbal maradt a padlón. Támadója még kijebb hajlította a korláton, amely szinte belefúródott a hátába.

Marty fulladozott, tisztában volt azzal, hogy a legnagyobb veszély az, ha megszűnik agyának vérellátása. Összekulcsolta két kezét és karjait szétfeszítve próbálta lehámozni a Másik kezét a torkáról. A támadó ettől csak megsokszorozta erejét. Marty erőlködött, szíve szinte ki akart ugrani a melléből.

Teljes patthelyzet, a fene egye meg, gondolta Marty. Hiszen egyforma magasak, azonos felépítésűek, azonos a kondíciójuk, és minden jel szerint mintha egyek lennének.

Bár a Másik, aki hiába kapott két potenciálisan halálos tüdőlövést, erősebb volt, és nem, csak azért mert ő volt a jobb helyzetben, ő állt biztosabban a lábán. Mintha emberfeletti ereje lett volna.

Szemtől szembe a hasonmásával, akinek minden egyes lehelete szinte perzselte a bőrét, Martynak az volt az érzése, hogy tükörbe néz, bár ilyen vad és torz arckifejezést ő sosem látott a saját arcán. Ez a vadállati düh! Gyilkos méreg! És mintha valami mániákus kéj ülne ki az arcára, a gyilkolás öröme!

Fogát vicsorgatva, szinte köpte magából a szavakat, miközben egyre erősebben szorította Marty nyakát, ezt mondta:

- Most kell az életem, az enyém, az én életem. Most! Kell a családom, az enyém! Kell!

Mintha megannyi szikra ugrált volna Marty látómezejében, negatív szikrák, pontosan az ellentétei azoknak a szikráknak, amiket az ember akkor lát, amikor egyenesen belenéz egy villanykörtebe, mert ott fény lüktet a sötétség előtt. Itt pedig a sötétség pulzált a fényben. A Másik arca időnként teljesen eltűnt a szikrák mögött.

Marty kétségbeesésében bele akart karmolni a Másik arcába, de nem érte el, szinte nevetséges volt az erőlködése.

Egyre szaporodtak a negatív szikrák. Mögöttük ott villogott a felesége új férje, a lányai új apja.

Mindenütt szikrák, mintha mindent be akarnának borítani feketeségükkel.

Durr! Akkorát csattant, mint egy puska lövés, aztán megint és megint, ahogy eltört a korlát.

Marty azonnal feladta a küzdelmet a Másikkal, keze megpróbált biztos pontot találni a korlát maradványaiban, nehogy lezuhanjon, de sikertelenül.

Lezuhantak a galéria padlójára. A Másik hirtelen eleresztette Marty torkát, de ahogy zuhant, magával rántotta Martyt is. Rázuhanak a nappali csempézett padlójára.

Három-négyméternyit eshettek, ami nem túl nagy magasság, nem is halálos, Martynak így is elakadt a lélegzete, pedig ő volt a szerencsésebb, mert ő rázuhan a Másikra. A Másik háta akkorát huppant a kőpadlón, mint egy légalapács.

Marty köhögve, fuldokolva lökte el magát a Másiktól, szédült, nem tudta, nem tört-e el valamije. Amikor köhögött, annyira égett a légcsőve, mintha szögesdrótot nyelt volna. Fürgén akart mozogni, mint a macska, de nem ment, szinte csak vánszorgott.

Kipislogta köhögéstől könnybe borult szemét, amikor hirtelen megpillantotta a Smith & Wesson-t. Öt méterre lehetett, jóval beljebb azon a ponton, ahol a csempézett rész véget ér, és elkezdődik a hajópadló, vagyis maga a nappali.

Hallott valami zajt, ami más volt, mint a vihar hangjai, s vélhetően a Másiktól származott, de Marty nem állt meg, hogy megnézzé, mi az. Vélhetően valami halál előtti utolsó rándulás lehetett, ahogy a sarok odakoccan a kőhöz. Az most már biztos, hogy a nyomorult súlyosan megsérült. Megnyomorodott és haldoklik. De Marty előbb a kezében akarta tudni a pisztolyt, s csak azután megünnepelni az életben maradását.

Elérte a pisztolyt, ujjait rákulcsolta a markolatra, aztán diadalittasan felnyögött. Oldalára hengeredett, a csövet az előszoba felé fordította, mert arra számított, hogy támadója még most sem adja föl.

De a Másik csak hevert a hátán mozdulatlanul. Lábat szétvetette, karja a teste mellett. Mozdulatlan, akár halott is lehetne, gondolta Marty. De nem volt ilyen szerencséje. A Másik feléje fordította a fejét. Arca verejtékben úszott, sápadt volt, olyan fehér és csillogó, mint egy porcelánmaszk.

- Eltört - suttogta erőtlenül.

Mintha csak a fejét és jobb kezének ujjait tudta volna mozgatni, de magát a kezét nem. Arca inkább az erőlködéstől, semmint a fájdalomtól grimaszba rándult. Fejét fölemelte, és ujjait úgy hajlítgatta ki-be, mint ahogy egy végét járó tarantellapók mozgatja a lábait. Úgy tűnt, nem tud fölülni, vagy lábait térdben behajlítani.

- Eltört - ismételte meg.

Egyik kezével a falnak támaszkodva, Marty fölállt.

- Most megölsz? - kérdezte a Másik.

Hogy golyót eressen egy védtelen és sebesült emberbe, végtelenül undorító volt, de Marty kísértést érzett, hogy megtegye, s csak utána törődjön a pszichológiai és jogi következményekkel. De győzött benne az erkölcs - és a kíváncsiság.

- Megölni? Szeretnék. - Rekedt volt a hangja, és valószínűleg egy-két napig ilyen is marad a fojtogatás következményeként. - Ki a fene vagy te? - Minden ki- mondott szó csak erősítette benne a felismerést, milyen szerencsés is, hogy életben maradt, hogy felteheti ezt a kérdést.

Megint hallotta a tompa zajt, amit akkor hallott először, amikor a pisztoly felé kúszott. Most azonban felismerte: ez nem egy haldokló vonaglásának a

hangja, hanem az automata garázsajtó keltette remegés. Az előbb nyilván felment, most meg le.

Hangokat hallott a konyha felől, amint Paige és a kislányok beléptek oda a garázból.

Marty hirtelen magához tért, és sietve átvágott a nappalin az ebédlő felé, hogy feltartsa a gyerekeket, mielőtt meglátnák, mi történt. Nyilván sokáig rosszul érzik majd amúgy is magukat, ha megtudják, hogy betolakodott a házba valaki, aki meg akarta ölni az apjukat. De nem éri őket akkora trauma, mint akkor, ha bejönnek, látják a felfordulást és a padlón heverő, vérbefagyott férfit. Ha még hozzávesszük ehhez azt a dermesztő ténytet, hogy a támadó kiköpött olyan, mint az apjuk, akkor talán soha nem lesznek képesek álomra hajtani a fejüket a házban.

Amikor berobbant Marty a konyhába a lengőajtón át, Paige, aki épp a kabátját akasztotta a fogasra, meglepetten fordult feléje. A lányok még mindig sárga esőköpenyűkben voltak, fejükön ugyanolyan sárga műanyag sapkában, várakozó mosollyal fordultak felé, mert azt hitték, hogy most valami megszokott vicc következik.

- Vidd ki innen őket! - mondta Paige-nek, miközben megpróbált nyugalmat erőltetni magára, bár rekedtsége elárulta feszült idegállapotát.

- Mi történt?

- Most azonnal! - mondta makacsul a férfi - vidd át őket Vichez és Kathyhez.

A lányok csak ekkor vették észre, hogy pisztoly van a kezében. A mosoly eltűnt az arcukról, szemük elkerekedett.

- Te vérzel! - mondta ijedten Paige. - Mi tör...

- Nem én vérzek - vágott közbe Marty, akiben csak most tudatosodott, hogy a Másik vére összekente az ingét, amikor a férfira zuhant. - Nincs semmi bajom.

- Mi történt? - ismételte meg makacsul Paige.

Marty föltépte a garázsba vezető ajtót.

- Volt itt valami... - Égett a torka minden szótól, de csak hablatyolt összevissza, összefüggéstelenül, talán életében először azóta, hogy megtanult beszélni. - Egy dolog, egy probléma, Jézusom, tudod, amik történnek, szóval amolyan baj féle...

- De Marty...

- Gyerünk, mindenki, irány át Delarioékhoz! - Belépett a garázsba és megnyomta az ajtó gombját, mire az ajtó dübörögve felemelkedett. Tekintete összetalálkozott Paige-ével. - A szomszédban, biztonságban lesztek.

Paige nem vette magára a kabátját, csak terelgette maga előtt a lányokat a nyitott ajtó felé.

- Hívd a rendőröket - kiabálta Marty a felesége után, miközben összegörnyedt a fájdalomtól, amit a kiabálás okozott neki.

Az asszony, aggódó arccal nézett vissza rá.

- Nekem semmi bajom - nyugtatta meg a férfi, de van itt egy pasas, aki csúnyán megsebesült.

- Gyere te is velünk! - kérte az asszony.

- Nem mehetek. Csak hívd a rendőröket.

- De Marty...

- Menj már, Paige, hallod?!

Paige megfogta a két lányka kezét, kiléptek a zuhogó esőbe, de még vetett egy utolsó pillantást a férjére.

Marty figyelte őket, míg felérnek a kocsibejáró végére, aztán elindulnak át az úttesten. Ott motoszkált benne a félelem, hogy talán most látja őket utoljára életben. Hiába volt tisztában azzal, hogy ezt csak a felfokozott adrenalin szint okozza, a félelem kezdett elhatalmasodni rajta.

A jeges szél befújt a garázs legbelső zugáig, és Marty úgy érezte, hogy a verejték szinte jéggé fagy az arcán.

Visszament a konyhába és becsukta az ajtót.

Bár vacogott, mégis egy hideg italt kívánt, mert a torka égett, mintha tűz lángolt volna benne.

A férfi odabent nyilván haldoklik, az utolsókat rúgja. Pokoli rossz bőrben volt, amikor otthagya. Nem is lenne rossz ötlet, ha bemenne és figyelné, hátha élesztésre lesz szüksége, mielőtt a rendőrök megérkeznek. Martyt nem érdekelte, hogy a pasas meghalhat - akarta is a halálát - de addig semmiképpen nem szabad neki, míg meg nem felel a számtalan kérdésre, amik legalább valamit megmagyaráznak ebben az őrült történetben.

Ám még mielőtt bármit is tenne, innia kell valamit, ami enyhíti torkának sajgását. Minden korty rettenetes kint okozott. Amikor megjönnek a zsaruk, akkor majd sokat kell beszélnie.

A csapvíz nem volt elég hideg, tehát Marty a hűtőhöz ment és kinyitotta. Meg, mert volna esküdni, hogy sokkal jobban meg volt pakolva még délelőtt, de nem törődött a dologgal. Soha nem tűnt még vonzóbbnak számára a jeges sör látványa. Kivett egy doboz Coorst, mert abban két decivel több volt, mint a Coronás üvegben.

Az első korty mintha csak fokozta volna az égő érzést a torkában. A második már nem volt annyira maró, a harmadikat már el lehetett viselni. Aztán olyan volt a többi, mint a mézes orvosság.

Egyik kezében a pisztollyal, a másikban a félig telt sörös dobozzal visszaindult a nappaliba.

A Másik eltűnt.

Marty annyira megdöbben, hogy kiejtette a kezéből a sörös dobozt. A pisztolyt azonban talán csak feszítővassal lehetett volna eltávolítani a másik kezéből. A törött korlát maradványai ott hevertek a kőpadlón, amely több helyen megrepedt, vélhetően, amikor ráesett a Smith & Wesson. Holttest sehol.

Attól a pillanattól kezdve, amikor alteregója belépett a dolgozószobába, Marty számára a fényes nappal rémálommá alakult. Az események kicsúsztak a logika láncolatából, a saját otthona elvarázsolt kastéllyá vált. Hiába volt teljesen szurreális a szembesülés a Másikkal, nem kételkedett abban, hogy a dolog valóságos. Most sem voltak kételyei. Nem egy árnyképre lőtt, nem egy rémkép fojtogatta és nem egyedül zuhant le a kőpadlóra. Amikor ott hevert tehetetlenül a Másik a padlón, ugyanolyan valóságos volt, mint törött a korlát darabok, amelyek most is ott feküdtek szerteszét a padlón.

Marty hirtelen megrémült, hogy Paige és a lányok esetleg veszélybe kerülhettek az utcán, gyorsan a bejárati ajtóhoz futott. Be volt zárva, rajta volt a biztonsági lánc. Az őrült tehát nem erre ment ki.

Nem is mehetett el egyáltalán. Hogy tudott volna, abban az állapotban? Ne ess pánikba... Nyugalom.... Gondolkozz...

A Másik katasztrofális sérülései igaziak voltak, nem megjátszotta őket. A fickó tényleg eltörte a gerincét. Az hogy csak a fejét tudta fölemelni, meg az ujjait tudta mozgatni, arra utaltak, hogy eltört a gerince.

Akkor hova tűnhetett?

Föl nem ment. Még ha nem is tört el a gerince és nem bénult meg, akkor sem tudta volna felvonzolni magát az emeletre azalatt az idő alatt, míg Marty odakint volt.

A nappali ajtajával szemben volt egy kis fülkeszerű szoba. Odabent csak annyi fény, ami bejött az ablakon át. Marty belépett, felgyújtotta a villanyt. Nem volt ott senki. Óvatosan kinyitotta a beépített szekrény tükrös ajtaját, de a Másik nem rejtőzködött odabent.

Előszobaszekrény. Semmi. Fürdőszoba. Semmi. A lépcső alatti gardrób. Semmi. Mosókonyha, vendégszoba. Semmi, semmi, semmi.

Marty egyre vadabbul kutatott, s közben meg is feledkezett arról, hogy meg is támadhatják. Arra számított, hogy valahol csak rátalál a Másikra, aki vagy tehetetlenül, vagy talán már holtan hever valahol, hisz maga a szökési kísérlet felélhette maradék energiáját.

A konyhába érve azonban felfedezte, hogy a verandára nyíló ajtó nyitva van. Kintről be-beszökött egy-egy jeges fuvallat. A fogason Paige esőkabátja meg-meglibbent.

Míg Marty az ebédlőn át visszament a nappaliba, addig a Másik egy más úton kijutott a konyhába. Nyilván azon a szűk folyosón mehetett, amelyről a mosókonyha, a vendégszoba és a fürdőszoba nyílt. Ilyen gyorsan nem kúszhatott. A lábára kellett állnia, ha bizonytalanul is, de a lábára.

Nem. Ez képtelenség. Oké, talán nem törte el mégsem a gerincét, de valamije csak eltört. Nem pattanhatott ripsz-ropsz talpra, és utána meg elsétált.

Az ébrenléti rémálom ismét rátelepedett a valóságra. Megint rá kellett jönnie, hogy ez a szörnyeteg valami emberfeletti regenerálódási képességgel rendelkezik, és ez a valami azt mondta, az életéért jött, s félelmesen fel van ahhoz fegyverkezve, hogy el is vegye.

Marty kilépett a nyitott ajtón a verandára.

Az újjáéledt félelem felfokozta az érzékeit, a színek élénkebbek lettek, a szagok erősebbek, minden hangot tisztán és hangosabban hallott, mint valaha. Az egész hasonlatos volt ahhoz a megmagyarázhatatlan érzéshez, amiket bizonyos gyerekkori vagy kamasz álmaiban érez az ember, amikor úgy repül álmában, mint a madár, vagy amikor egy csodálatos nővel szeretkezik, akinek ugyan nem emlékszik sem az arcára, sem a testére, csak a sugárzóan tökéletes szépségére. Ezeket az álmokat nem álomként éli meg az ember, hanem úgy érzi, az egész valami valóságon túli valóság. Ahogy kilépett a meleg, házból a természet hideg birodalmába, Martynak furcsa módon ezek a régi álmok jutottak az eszébe - ahogy minden apró nüánszra felfigyelt.

A veranda felett burjánhó bougainvillea leveleiről csorgott a víz a földre, ahol sötét tócsába állt össze. A vízben ott úsztak a virágszirmok, amelyek olyan kalligrafikus alakzatot vettek föl, mintha egy bölcs kínai rajzolta volna őket.

A hátsó kertben - amely kicsi volt és fallal volt körülvéve, mint általában Kaliforniában - indiai babér és eugenia bokrokat cibált a szél. Az egyik sarokban egy eukaliptuszfa hajlongott, levelei, mint megannyi ezüstös szitakötőszárny. A fák és bokrok árnyékában sok helyre el lehetett bújni.

Martynak esze ágában sem volt ott kutakodni. Ha a Másik kivonszolta magát a házból, hogy itt bújjon meg a zuhogó esőben a jázminbokrok alatt, legyengülten a vérvesztéstől - ami nagyon valószínű -, akkor nem volt sürgős megtalálni. Sokkal fontosabb az, nehogy megszökjön.

Mivel hosszú időn át hozzászoktak a szárazsághoz, a vizet pedig csak az alkalmankénti öntözés jelentette a számukra, a varangyok dühös brekegéssel tiltakoztak az égi áldás ellen. De a fülsiketítő békaária ellenére is tisztán ki lehetett venni a távoli szirénavijogást.

Ha a betolakodó meg akarna szökni, mielőtt a rendőrök megérkeznek, nem sok lehetőség adódik a számára. Ha át tudott mászni a kerítésfalon valamelyik szomszédos kertbe, ami képtelenségnek tűnik, függetlenül attól, milyen varázslatos a regenerálódó képessége, akkor sem lehetett annyi ideje, hogy keresztülfusson a kerten, átverekedje magát a bokrok között, és felmásszon a falra.

Marty jobb felé fordult és kifutott a veranda teteje alól. Néhány lépés után bőrig ázott, miközben előrement a ház melletti járdán.

Amikor a sarokra ért, arra számított, hogy megpillantja hasonmását az út felé bicegni. A járdán nem volt senki, a kapu félig nyitva állt.

Egyre hangosabban lehetett hallani a szirénákat, amikor Marty kifutott a ház elé az útra. Cipője megtelt vízzel, miközben körülpillantott, de nem látott rendőrkocsikat. A Másikat nem lehetett látni sehol. Marty egyedül volt az utcán.

Jóval odébb, olyan távol, hogy nem tudta kivenni a márkáját, egy kocsi hajtott el. Martynak kétségei voltak aziránt, hogy hasonmása vezetné. Még mindig csak nehezen hitte el, hogy a súlyosan megsebesült ember talpra tudott állni, nemhogy beülni a volán mögé. Nyilván itt fekszik valahol a rohadék eszméletlenül egy bokor tövében. A kocsi csikorgó kerekekkel befordult a sarkon, és eltűnt a szeme elől.

Az ellenkező irányból hirtelen fülhasogató erővel hangzott föl a sziréna. Egy fekete-fehér rendőrkocsi kanyarodott be a sarkon, ugyanolyan veszett tempóval, amilyennel a másik eltűnt. Vörös-kék lámpája villogó glóriákat festett az esőfüggönyre. A kocsi hatméternyire állt meg, kifarolva Marty előtt.

Még hallatszott a másik kocsi szirénája, amikor az elsőnek felpattant az ajtaja. Két egyenruhás rendőr pattant ki rajta, és az ajtó fedezékébe guggolt. - Dobja el! Dobja el vagy meghal, seggfej!

Martyban csak ekkor tudatosodott, hogy ott a kezében a 9 mm-es pisztoly. A rendőrök nem tudhattak mást, mint amit Paige mondott el nekik a telefonba: hogy egy embert lelőttek, így aztán azt hitték, hogy ő a bűnöző. Ha nem engedelmeskedik nekik, akkor lelövik - mégpedig teljesen jogosan.

Kiejtette a pisztolyt a kezéből.

Nagy csattanással esett a járda kövére.

Ráparancsoltak, hogy rúgja el magától. Engedelmeskedett.

Amikor fölálltak az ajtók mögött, az egyik rendőr rákiabált:

- Hasra, kezeket a hátra!

Marty meg sem próbálta megmagyarázni, hogy ő a sértett és nem a tettes. Letérdelt, aztán lehasalt a járdára. Bár át volt ázva, még így is olyan hidegnek érezte a követ, hogy egy pillanatra elállt a lélegzete.

Pont szemben volt Vic és Kathy Delario háza, Martynak eszébe jutott, hogy remélhetőleg nem engedték oda Charlotte-ot és Emilyt az ablakhoz. Nem lenne jó, ha így látnák az apjukat, akire két rendőr is pisztolyt szegez. Már így is halálra lehetnek rémülve. Látta maga előtt elkerekedett szemüket, amikor berobbant a konyhába pisztollyal a kezében - nem akarta még jobban megrémíteni őket.

Csontjaiban érezte a hideget.

Amikor a rendőrök odaértek hozzá, megszólalt:

- Semmi gond. Én itt lakom. Ez az én házam. - A hangja még mindig rekedt volt, de tovább torzította a beszédét az, hogy rázta a hideg. Attól félt, azt hiszik, hogy részeg vagy őrült.

- Ez az én házam.

- Maradjon ott, ahol van - dörrent rá az egyik rendőr. - A keze a hátán és fekszik, értve?

A másik megkérdezte:

- Van valami igazolványa?

Marty annyira vacogott, hogy csattogtak a fogai.

- Persze, a tárcámban.

A rendőrök biztosra mentek, megbilincsték és csak azután vették ki a tárcát a zsebéből. A bilincs még meleg volt a járőrökösi melegétől.

Pontosan úgy érezte magát, mint a regényhősei. Határozottan rossz érzés volt.

- Van olyan igazolványa, amiben fénykép van? - kérdezte a rendőr, aki kivette a tárcáját.

Marty fölfelé fordította a szemét, mert szeretett volna mást is látni a rendőrből a cipőjén kívül.

- Persze, az egyik műanyag tokban van a jogosítványom.

A regényeiben, amikor ártatlanokat gyanúsítanak valami bűncselekménnyel, akkor a szerencsétlenek félnek és aggodalmaskodnak. De Marty soha nem írt arról, milyen megalázó ez a helyzet. Itt hasal a járdán kiszolgáltatva a két rendőrnek, holott nem tett semmit. Maga a helyzet - hogy gyanúsítják valamivel, hogy kételkedve hallgatják - önmagában kivált valamiféle büntudatot, szégyenérzetet, hogy rajtakapják valamin, holott tudja, hogy nem követett el semmit.

- Milyen régi ez a kép a jogsijában? - kérdezte a rendőr kezében a tárcával.

- Nem tudom, két vagy talán három lehet.

- Nem nagyon hasonlít magára.

- Tudja, milyenek az automata képek - mondta Marty és dühösen konstataálta, hogy valami esdeklésszerű vegyült a hangjába.

- Engedjék fölállni, minden rendben, ő a férjem, Martin Stillwater - kiáltotta oda Paige, aki nyilván futva érkezett Delorioék házából.

Marty nem láthatta az asszonyt, de a hangja is felvidította és helyreállította a realitásérzékét.

Azt mondogatta magában, hogy minden rendben lesz. A rendőrök belátják, hogy hibáztak, megengedik, hogy fölálljon, átkutatják a környéket és megtalálják a hasonmását, aztán pedig pont kerül az elmúlt lidérces óra végére.

- Ő a férjem! - hallatszott Paige hangja egészen közélről, és Marty meg, mert volna esküdni rá, hogy a rendőrök alaposan megnézik maguknak a feleségét.

Igen vonzó feleséggel áldotta meg az ég, akin akkor is van mit nézni, ha bőrig ázott és kétségbe van esve; nem csak szép volt, de okos is, elbűvölő, szórakoztató, egyszóval rendkívüli. A lányai nagyszerű kölykök. Őelőtte meg biztató írói pályafutás áll, és mélységesen élvezte is a munkáját. Ezt semmi nem fogja megváltoztatni. Semmi a világon.

Hiába vették le róla a bilincset, hiába segítettek neki fölállni, hiába ölelte át szeretettel a felesége, Marty egyre növekvő aggodalommal nyugtázta, hogy az alkony után beköszöntött a szürkület. Körülpillantott asszonya válla fölött, mintha azt mérlegelte volna, melyik sötét zugból érkezik a következő támadás. Olyan hideg volt, mintha havas eső esett volna, a piros-kék villogó bántotta a szemét, a torka égett, mintha sav marta volna, a teste több helyen is sajgott és az ösztöne azt súgta, hogy a legrosszabb még hátra van.

A rendőrök csak nézték, ahogy Paige-et ölelte.

Mintha ellenségességet látott volna a tekintetükben.

A távolban újabb rendőrkocsi szirénája vijjogott.

Borzalmasan fázott.

Harmadik Fejezet

1.

Drew Onslott nem érezte jól magát az oklahomai éjszakában. Az államközi sztráda mindkét oldalán olyan sötét volt az éjszaka, hogy az az érzése támadt, mintha egy borzalmasan széles és feneketlen mélység felett kelne át egy hídon. Ezernyi csillag pötyözte be az eget, ami olyan végtelenségről árulkodott, hogy a férfi még bele, sem mert gondolni.

Városi ember volt, a lelke hozzászokott a nyüzsgéshez. A felhőkarcolók határolta széles sugárutak jelentették számára azt az elfogadható tágasságot, amiben még biztonságban érezte magát. Évek óta New Yorkban élt, de sosem járt a Central Parkban; azt a dimbes-dombos térséget a város szegélyezte ugyan, de Onslott számára már ez is annyira vidékiesnek számított, hogy kis híján dühbe gurult tőle. Igazában a felhőkarcolók dzsungelében érezte jól magát, ahol az emberek tülekedtek a járdán és mindent kitöltött a forgalom, harsogó zaja. Manhattan központjában lévő lakásában még a hálószoba ablakára sem rakott függönyt, hogy az éjszakai fények eláraszthassák a szobáját. Amikor éjszaka felriadt, a vijjogó rendőrkocsik szirénája megnyugtatta, ugyanúgy, ahogyan a kocsik dühös

tülkölése, a részek hangos handabandázása, és az éjszaka hasonló hangjai, amelyek persze nappal sem szűntek meg, hanem csak más dimenziót kaptak. Olyan volt számára ez a folytonos hangzavar, mint selyemhernyónak a gubó, megvédte és mintha arról biztosította volna, hogy soha nem kerül olyan körülmények közé, hogy meditációra vagy gondolkodásra kényszerüljön.

A süket csendet és sötétséget tehát, ami most körülvette, nem neki találták ki. A bérelt Chevrolet utas ülésén kissé összegörnyedve, Drew Onslott a dűhítőén monoton tájról az ölében tartott különleges, elektronikus térképre fordította a figyelmét.

A szerkezet akkora volt, mint egy diplomata táskája, a sarkai lekerekítve, s a kocsiszivargyújtóján át kapta a tápfeszültséget. Fedlapja lapos tévéképernyőhöz hasonlított, az acélkeret alatt gombok sorakoztak. A sárgászöldben villódzó háttéren smaragdzöld jelezte az államközi sztrádákat, sárga az állami főutakat és kék a harmadrendű megyei utakat. A szilárd burkolat nélküli mellékutakat szaggatott fekete vonal mutatta. A településeket - amelyekből igen kevés volt ezen a tájon - rózsaszín folt jelképezte.

A kocsijukat egy vörös pont jelezte, amely a képernyő közepe táján mozgott lassan egy smaragdzöld vonalon, amely az államközi 40-es sztráda volt.

- Úgy négy mérföldnyivel lehet előttünk - jegyezte meg Onslott.

Kari Clocker, a sofőr nem felelt. Clockert még legjobb hangulatában sem lehetett szószátyárnak nevezni. Egy kőszikla beszédesebb.

Az elektronikus térképmező egy száz négyzetmérföldes térséget tízszer tíz négyzetmérföldes négyzetekben mutatott. Onslott megérintette az egyik gombot, mire a kép azonnal huszonöt négyzetmérföldes léptékűvé nőtt.

A vörös pont, mely kocsijukat jelképezte, négyszer akkora nőtt. Most már nem a kép közepén volt, hanem inkább a jobb felső sarok felé.

A képernyő bal sarkában, a valóságban nem egészen négy mérföldre tőlük, egy villogó fehér X állt egyhelyben, néhány milliméternyire a 40-es út mellett. Ez az X jelezte a célpontot.

Onslott szeretett a térképpel dolgozni, mert a színes képernyő hasonlított egy jól megtervezett videojátékhoz. Nagyon szeretett minden videojátékot. Bár már harminckét éves volt, a legjobban a játéktermekben érezte jól magát, ahol mindenféle vibráló színű masinák bővítették el a tekintetet, a fül meg zsongott a sivító, bippegő, bugyborékoló és csilingelő elektronikus szimfóniától.

Sajnos a térképből hiányzott a játék dinamikája. És persze nem volt mellé semmilyen hangeffektus sem.

Mégis izgató dolog volt ez a szerkezet, mert nem mindenki vehet ilyet a kezébe. A neve SATU, a műholdas nyomkövető szerkezet angol rövidítése alapján. Kereskedelmi forgalomba nem került, részben talán azért sem, mert horribilis összegbe kerül, és csak nagyon kevés ember engedhetné meg magának. Ezenkívül nemzetbiztonsági megfontolások miatt is tiltották az eladását. És mivel elsősorban titkos akciókhoz - követéshez, mozgásmegfigyeléshez - tervezték, a viszonylag kis számban készült

szerkezetet a szövetségi bűnüldöző és hírszerző szervek használták az Egyesült Államokban, illetve az Államokkal szövetséges országok hasonló szerveinél.

- Három mérföld - közölte Onslett Clockerrel.

A hallgatag sofőr még csak nem is mordult föl valamiféle válasz gyanánt.

A SATU-ból drótok vezettek egy tíz centi átmérőjű gumi tapadókoronghoz, amelyet Onslett a szélvédő felső szélére rögzített. Ennek a korongnak az aljába volt építve az a mikro elektronikus szerkezet, amely biztosította az összeköttetést a műhold és a térképes vevőszerkezet között. A SATU mindenféle kódolt mikrohullámok segítségével be tudott hatolni számos más magánkézben lévő vagy katonai célú műhold adatbázisába, mozgósítani tudta azt a saját céljai érdekében anélkül, hogy megzavarta volna elsődleges működésüket, vagy riadóztatta volna a tulajdonosokat, hogy az adatbázisba behatolás történt.

Két műhold segítségével, és persze a megfelelő jelkibocsátó szerkezet elhelyezésével, gyakorlatilag tökéletesen meg lehetett határozni - a klasszikus háromszögelő módszer alapján - egy személy vagy egy jármű tartózkodási helyét. Rendszerint a jelkibocsátó egy ártatlan tárgy formájában került a célszemély kocsjába - néha repülőgépebe, hajójára - akit aztán feltűnés nélkül, bármilyen távolságból lehetett követni.

Ebben az esetben a transzpondert egy cipő gumisarkába és talpába építették bele.

Onslett tovább nagyította a térség képét az ellenőrző gombbal. Az új, a korábbinál színesebb képet tanulmányozva megszólalt. - Ez még most is áll. Mintha lekanyarodott volna egy parkolóba pihenni.

A SATU mikro lapkájába beletáplálták az Egyesült Államok, Kanada és Mexikó részletes térképét.

- Két és fél mérföld - közölte Onslett.

Clocker elengedte jobb kezével a volánt, és kivette sportzakója alól a hónalj-tokból a revolverét. Ez egy 357-es Colt Magnum volt, meglehetősen különleges fegyver - kicsit divatjamúlt is - egy olyan profinak, mint Kari Clocker. A férfi kedvelte még a tweed zakókat is, bőrrrel behúzott gombokkal, bőr könyökvédővel és olykor - mint most is - bőr hajtókával. Hasonlóképp különleges gyűjteménye volt kötött mellényekből, természetesen most is ilyet viselt. Színes zoknijait kivétel nélkül úgy választotta meg, hogy lehetőleg minden mást üssön, és nem hordott más cipőt, kizárólag barna hasított bőr gumitalpút. Tekintve a férfi hatalmas termetét, hallgatag viselkedését, nem tűnt valószínűnek, hogy valaki ki mert volna gúnyolni öltözködésbeli ízlését.

- Nem lesz szükség az elefántölőre - jegyezte meg Onslett.

Anélkül hogy társát válaszra méltatta volna, Clocker csak kirakta az első ülésre a kalapja mellé a Magnumot, hogy a keze ügyében legyen.

- Itt van nálam a bénító - folytatta Onslett. - Az pontosan elég lesz.

Clocker még csak feléje sem fordult.

Mielőtt Marty bármit is mondott volna a hatóságoknak a történekről, ragaszkodott hozzá, hogy egy egyenruhás rendőr menjen át Delorioékhoz, és vigyázzon Charlotte-ra és Emilyre.

A Delorio ház ajtajában behúzódtak az eresz alá az eső elől. Marty ott próbálta meg elmagyarázni Vicnek, hogy a lányok még mindig veszélyben vannak.

- Ne engedj be senkit, csak a zsarukat és Paige-et.

- Hát persze, Marty. - Vic tornatanár volt, a helyi középiskola úszócsapatának edzője, cserkész parancsnok, a helyi polgárőrség egyik fáradhatatlan szervezője, aki minden komoly akcióban részt vett, ha segíteni kellett valakin vagy valakiken, és aki még akkor is edzőcipőt viselt, ha öltönyt vett, mintha az elegánsabb cipő megakadályozná a futásban, ha esetleg üldözőbe kell, vegyen valakit.

- Senkit, csak a rendőröket és Paige-et - ismételte. - Bíz csak rám, nem lesz a srácoknak semmi baja, ha velem meg Kathyvel vannak. Jézusom, Marty, mi történt odaát?

- És az Istenért, nagyon fontos, Vic, hogy ne add oda a gyerekeket se rendőrnek, se senkinek, ha Paige nincs ott vele. Még nekem se, csak ha Paige is velem van.

Vic Delorio meglepve pislogott Martyra.

Martynak hirtelen feltolult az emlék, hallotta hasonmása dühös hangját, szinte maga előtt látta a szája sarkában a habot, ahogy kiabálta: „Az életemet akarom, a feleségemet és a gyerekeimet, Paige-et, Charlotte-ot és Emilyt...”

- Világos a dolog, Vic?

- Még neked se...?!

- Csak ha Paige is velem van. Csak akkor!!!

- De mi a fene...?

- Majd később mindent elmagyarázok - vágott közbe Marty. - Mindenki rám vár. - Hátat fordított a barátjának, és keresztülfutott az úttesten.

Otthon, már benn a konyhában, miközben beszámolt a történekről a rendőrnek, aki elsőként érkezett a helyszínre, Marty ujjait egy másik rendőr festékpárnára nyomta és hivatalosan rögzítette az ujjlenyomatait. Erre azért volt szükség, hogy meg tudják különböztetni a behatoló ujjlenyomatait az övétől. Martynak meg is fordult a fejében, hátha ebből a szempontból is azonosak lesznek a Másikkal, mint minden egyébben.

Paige-dzsel is ugyanezt tették. Most először fordult elő, hogy alávetették őket ilyen procedúrának. Bár Marty tökéletesen megértette, hogy szükség van a dologra, ennek ellenére valahogy bántónak találta.

Miután a technikus végzett, megnedvesített egy-egy papír zsebkendőt glycerollal, mondván, ez tökéletesen leviszi a festéket. Nem mondott igazat. Marty hiába dörzsölte egyre vadabban, a festék ottmaradt az ujjbegyén, makacsul beitta magát a redők közé.

Mielőtt nekiültek volna a részletes kihallgatásnak, Marty fölment átöltözni. Aztán bevett négy aszpirint, hogy még mindig kínzó torok fájása enyhüljön.

Feljebb állította a termosztátot, mire a házban egy-kettőre nagyon meleg lett. De még így is át-átfutott a hátán a hideg az átélt élmények vissza-visszatérő üzeneteként.

A rendőrök sem hatottak rá szívmengetően. Ott voltak mindenütt. Egyenruhában, civilben. Marty nem is sejtette, mennyire kegyetlenül lehántják az áldozatról a magánszféra burkait. Nyomozók és technikusok tolongtak a dolgozószobájában, mindent lefényképeztek, hisz ott kezdődött minden. Kiszedegették a golyókat a falból, ujjlenyomatokat rögzítettek, vérmintát vettek a szőnyegen lévő foltból. Azzal az ürüggyel, hogy esetleges bizonyítékokat, további nyomokat találnak, a rendőrök indíttatva érezték magukat arra, hogy akárhova bemenjenek a lakásban, hogy benyúljanak bármelyik szekrénybe, belekotorjanak a fiókokba.

Marty ugyan tudta, hogy ennek így kell lennie, mégis zavaró volt, hogy vadidegeneknek kell megmutatnia, milyen mániákus rendet tart a ruhái között - miként vannak színek szerint csoportosítva -, hogy az egy és a tízcenteseket egy korsóban gyűjti, mint egy kiskamasz és még sorolható lenne egy sor jelentéktelen, ám annál személyesebb apróság, ami senkire sem tartozik.

A nyomozást vezető civil ruhás detektív mindennél jobban idegesítette. A fickót Cyrus Lowbocknak hívták és olyan összetett érzelmi reakciót váltott ki belőle, ami több volt, mint egyszerű zavar.

A detektív jól megélhetett volna abból, hogy fotómodellkedik, hirdethetett volna Rolls-Royce-t, elegáns szmokingot, kaviárt, esetleg akár egy menő brókercéget is. Ötvenes volt, szikár, a haja mákosodott, bőre barna, orra, arccsontja arisztokratikusán finom volt, szeme hihetetlenül szürke. Fekete edzőcipőjében, szürke kordnadrágjában, sötétkék pulóverében, amelyhez inget viselt, Lowbock egyszerre volt elegáns és sportos. Tehetős ember benyomását keltette, nem illett abba a képbe, amit az ember az átlagrendőről alkot.

Lowbock leült az ebédlőasztalhoz, pontosan Martyval szemben. Figyelmesen hallgatta beszámolóját, időnként közbekérdezett, de inkább csak a részletek pontosítása érdekében, és közben felírt mindent a noteszába elegáns arany Montblanc tollával. Paige ott ült Marty mellett, amolyan erkölcsi támasz gyanánt. Csak ők hárman voltak a szobában, bár néha bejöttek a rendőrök rövid konzultációra a főnökkel, kétszer pedig a nyomozó kért elnézést, hogy maga nézzen meg valamit, amit kollégái találtak, s az eset szempontjából fontosnak ítélték.

Marty egy csészéből Pepsit szopogatott, miközben beszámolt élethalál harcáról a betolakodóval. És ugyanazt a büntudatot érezte megint, amit már átélt, amikor kint hasalt a vizes járdán, összebilincselte kézzel. Most azonban határozottan tudta, hogy azért érzi kényelmetlenül magát, mert Cyrus Lowbock hadnagy csendes gyanakvással hallgatja a vallomását.

A detektív udvarias volt, kevésszer szólt. Hallgatása felért egy váddal.

Hogy a nyomozó miért nem hitt neki, nem volt világos. Marty gyanította, hogy a sokéves rendőrmunka, az, hogy nap, mint nap a társadalom ellenségeivel kell foglalkoznia, érthető módon cinikussá teszi az embert. Függetlenül attól, mit biztosít az Egyesült Államok alkotmánya, egy tapasztalt

rendőr jogosnak érzi, hogy minden embert bűnösnek tartson, hacsak az illető nem tudja bizonyítani ártatlanságát.

Marty befejezte vallomását. Merev nyakkal ült, mert a fájdalom még mindig abroncsba szorította a nyakát.

Lowbock egy örökkévalóságig tartó ideig lapozgatott a jegyzeteiben, újraolvasta őket, közben némán ütögette aranyfóliával a lapokat.

Az eső monoton kopogása hozott csak valami életet az éjszakába, bár a vihar valamelyest csillapodott. Időnként megreccsent odafent a padló, az ott dolgozó rendőrök talpa alatt.

De korántsem volt minden rendben. Semmire sem tudtak magyarázatot adni, nemhogy megoldást találni. És újra előtört a férfiban az érzés, hogy megpróbáltatásaik csak most kezdődnek igazán.

... és a feleségem és a gyerekeim, Paige, Charlotte és Emily... - visszhangzott benne a Másik eszelős hangján.

Végül Lowbock Martyra emelte a tekintetét. Őrjítően monoton hangon, amelyből hiányzott minden érzelem, a nyomozó csupán csak ennyit mondott:

- Meglehetősen sajátos történet.

- Tudom, hogy őrültségnek hangzik. - Martynak vissza kellett fognia magát,

nehogy megint magyarázni kezdje: egyáltalán nem túlzott, amikor arról beszélt, mennyire megdöbbenő volt a hasonlatosság közte és támadója között. Úgy érezte, nem kell amiatt szabadkoznia, hogy az igazság ebben az esetben legalább olyan elképesztő, mint a képzelet.

- És azt mondja, hogy nincs ikertestvére, ugye? - kérdezte Lowbock.

- Nincs, uram.

- Egyáltalán nincs fivére?

- Egyedüli gyerek vagyok.

- Féltestvér?

- A szüleim tizennyolc évesek voltak, amikor összeházasodtak, és előzőleg egyikük sem volt házas. Biztosíthatom, hadnagy úr, semmilyen logikus magyarázat nincs ennek a fickónak a létére.

- Hát, nem kell ahhoz házasságot kötni, hogy legyen magának féltestvére... - pontosabban nem is fél, ha már erről van szó. - Lowbock olyan merően nézett Marty szemébe, hogy a férfi úgy érezte, ha most nem állja a pillantását és elkapja a tekintetét, az felér valamiféle beismeréssel.

Míg Marty a nyomozó megjegyzését emésztette magában, Paige megszorította a kezét az asztal alatt, mintha csak azt kérte volna: ne hagyja magát felizgatni. Meg is próbálta azzal nyugtatni magát, hogy a rendőr csak tényről szögezett le, bár sokkal illendőbb lett volna némi zavart mutatni, mondjuk a noteszbe pillantani vagy kinézni az ablakon, ha már ilyen vérlázító dolgokat mond az ember.

Marty körülbelül olyan mereven válaszolt, amilyen mereven a nyakát tartotta:

- Nos, akkor...ez azt jelenti, hogy három lehetőség van. Vagy az, hogy az apám az esküvő előtt fölcsinálta az anyámat, és a bátyámat - a fattyút - kiadták nevelőszülőknek. Vagy azt, hogy már az esküvő után az apám félredugott valami nővel, ebből lett a féltestvérem. A harmadik pedig az,

hogyan az anyám keféletgett valakivel, mindegy, hogy az esküvő előtt vagy után - és a terhességét a család szigorúan titokban tartotta.

Lowbock egy pillanatra sem vette le a szemét Martyról, amikor megszólalt:

- Nagyon sajnálom, Mr. Stillwater, nem akartam megsérteni az érzéseit.
- Én is nagyon sajnálom, hogy mégis megtette.
- Egy kicsit nem túl érzékeny erre a témára?
- Az lennék? - kérdezte Marty élesen és közben arra gondolt, vajon nem reagálta-e *valóban* túl a dolgot.
- Vannak házaspárok, akiknek *születik* gyerekük még az esküvő előtt - magyarázta a detektív - és az ilyen gyerek sokszor állami gondozásba került.
- De nem az én szüleim esetében.
- Tudja ezt bizonyosan?
- *Ismerem* őket.
- Talán meg kéne kérdeznie.
- Lehet, hogy meg is teszem.
- Mikor?
- Majd még gondolkodom róla.

Alig észrevehető mosoly suhant át Lowbock arcán.

Marty meg mert volna esküdni rá, hogy szarkasztikus volt ez a mosoly. Képtelen volt felfogni, miért nem képes ez a nyomozó áldozatnak tekinteni őt.

Lowbock ismét a jegyzeteit tanulmányozta, mintha csak azt akarta volna, hogy sűrűsödjék egy kicsit ez a csend.

Aztán végre mégis megszólalt:

- Ha ez a hasonmás nem a rokona, nem a testvére és nem a féltestvére, akkor mivel tudná magyarázni ezt a figyelemreméltó hasonlatosságot?

Marty megcsóválta a fejét, és felszisszent a nyakába nyilálló fájdalomtól.

- Fogalmam sincs.
- Azt gondoltam, van egy elmélete.
- Sajnálom, de nincs.
- Hisz végül is maga író, nemde?
- És?
- Azt gondoltam, hogy hátha ki tud sütni valamit.
- Nem vagyok nyomozó. Fel tudok építeni egy sztorit, de rejtélyek megoldására nem vállalkozom.
- A tévében a krimi író vagy bármelyik magánszimat, általában okosabb, mint a rendőr - jegyezte meg epésen a nyomozó.
- De a valóságban nincs így - felelte Marty.

Lowbock megint hagyta néhány másodpercig sűrűsödni a csöndet, közben rajzolatott valamit a jegyzetfüzetébe, aztán megszólalt:

- Valóban nincs így.
- Nem keverem össze a valóságot a képzelettel! - jegyezte meg Marty a kelletténél kicsit nyomatékosabban.
- Erre nem is gondoltam - felelte Lowbock, és rajzolatott tovább.

Marty óvatosan Paige felé fordította a fejét, vajon nem vett-e a felesége észre valami ellenségességet a nyomozó hangjában, viselkedésében. Paige felvont szemöldökkel fürkészte a rendőrt, amitől Marty menten jobban érezte

magát; tehát mégsem reagálta túl a dolgot, nem kell paranoiás tüneteket mellékelnie azok mellé, melyeket elmondott Paul Guthridge-nak.

Felesége viselkedésén felbátorodva, Marty előrehajolt és megkérdezte:

- Hadnagy úr, valami baj van?

Mintha meglepte volna a kérdés, Lowbock kissé körülményesen ezt felelte:

- Valóban az a benyomásom, hogy valami baj van, különben ön nem hívott volna bennünket.

Marty visszafogta magát és nem mondta ki azt a durvaságot, amit a nyomozó megérdemelt volna, ehelyett így

- Arról van szó, hogy érzek magában valami ellenszenvet irányomban, és nem tudok rá magyarázatot adni.

- Ellenszenvet? - Anélkül, hogy felnézett volna a rajzolgatásból, a nyomozó Összevonta a szemöldökét. - Nos, nem szeretném, ha egy bűncselekmény áldozata ugyanúgy megrémülne tőlünk, mint ahogy megrémült a támadójától. Ez ugye nem tenne jót a rendőrségről kialakult kedvező képnek, nem igaz? - kerülte el Lowbock az egyenes választ.

Abbahagyta a rajzolgatást, s újra Martyra emelte tekintetét:

- Mr. Stillwater, a pisztoly, amellyel támadóját megsebesítette, ugyanaz volt, amelyet az utcán elvettek öntől?

- Nem vették el, eldobtam, amikor szóltak. Egyébként az volt.

- Egy kilencmilliméteres Smith and Wesson.

- Igen.

- Hivatalos engedéllyel rendelkező kereskedőtől vásárolta?

- Igen, természetesen. - Marty megmondta a bolt nevét.

- Megvan önnek a blokk és a hivatalos szervek által kiadott előzetes engedély?

- Mi köze ennek ahhoz, ami történt?

- Csak rutindolog - felelte Lowbock. - Minden apró rubrikát ki kell majd töltenem a jelentésemben.

Martynak egyre kevésbé tetszett, hogy a beszélgetés kezd kihallgatássá alakulni, de nem tudta, mit tehetne ellene. Paige-re pillantott, mert ő tartott nyilván minden vásárlást.

- Minden papír el van téve, a blokk is, az engedély is - mondta az asszony.

- Két éve vettem - mondta Marty.

- Akkor fent van a garázs padlásán egy ládában - tette hozzá Paige.

- De azért elő tudják keríteni? - érdeklődött Lowbock.

- Nos...ahhoz kell egy kicsit pakolnom - mondta Paige és már állt is volna föl.

- Ó, nem kell az olyan sürgősen - szólt közbe Lowbock, aztán ismét Martyhoz fordult. - És a harmincnolcas Korth, melyet a Taurus kesztyűtartójában találtunk? Azt is ugyanabban a boltban vásárolta?

Marty meglepetten nézett rá.

- Mit kerestek maguk a Taurusban?

Lowbock tettett meghökkenéssel nyugtázta Marty meglepetését, de nála kiszámítottan provokatív volt ez a színjáték.

- A Taurusban? Nyomozunk. Hiszen önök kérték tőlünk, nem? Szóval van olyan hely, ahová nem szabad bepillantunk, vagy kérdés, melyet nem szabad érintenünk? Mert természetesen tiszteletben tartjuk az ön jogos kívánságát.

Olyan finoman fogalmazott a rendőr, hogy Marty minden hevesebb reakciója azt jelezte volna: valami rejtegetni valója van. Egyértelmű volt, hogy Lowbocknak az a meggyőződése, hogy Martynak *igenis* van rejtegetnivalója, és most macskaegér játékot játszik vele, megpróbálja kelepcébe csalni.

- Ugyanott vette ezt a pisztolyt is, ahol a Smith and Wessont? - ismételte meg a kérdést Lowbock.

- Igen.

- És ennek is megvan minden papírja?

- Biztos vagyok benne.

- Mindig ott van a kocsijában a fegyver?

- Nem.

- Ma mégis ott volt.

Marty érezte, hogy Paige némi meglepetéssel néz rá. Pedig most nem tudja neki elmesélni azt a pánikrohamot, ami akkor oly nyomasztó veszélyérzettel tört rá. Ha ugyanis itt, a nyomozó előtt mondja el mindezt, csak azt erősítette volna meg benne, hogy pszichiátriai esettel áll szemben.

Marty belekortyolt a kólába, most nem szomját oltandó, hanem hogy időt nyerjen.

- Nem is tudtam, hogy ott volt - szólalt meg végül.

- Nem volt tudomása arról, hogy a pisztoly a kesztyűtartóban van? - kérdezte a detektív.

- Nem.

- Azzal tisztában van, hogy törvényellenes töltött fegyvert a kocsiban tartani?

„*És mi az istent csináltak maguk az én kocsimban?*”

- Mint mondtam, nem tudtam, hogy ott van, és azt sem tudtam, hogy meg van töltve.

- Nem ön töltötte meg?

- De, valószínűleg én.

- Azt akarja mondani, hogy nem emlékszik rá, mikor töltötte meg és arra sem, hogy került a Taurusba?

- Nyilván az történelhetett, hogy amikor a legutóbb a lőtérre mentem, akkor betöltöttem egy tárat, de aztán mégsem lőttem el.

- És a lőtérről a kesztyűtartóban hozta haza?

- Úgy van.

- Mikor járt lőni utoljára?

- Nem is tudom...három vagy négy hete.

- Akkor egy töltött pisztollyal furikázott egy hónapon keresztül?

- Elfelejtettem, hogy ott van!

Egyetlen hazugság, hogy kimagyarázza, magát egy törvénysértésből, egész hazugság szövevényhez vezetett. Apró hazugságok voltak ezek, de Marty tisztelte annyira Cyrus Lowbock képességeit, hogy tudja, a rendőr rájött a dologra. Mivel pedig a detektív valami rejtélyes oknál fogva amúgy is meg volt győződve arról, hogy a látszólagos sértett igazában gyanúsított, ezért minden hazugság csak további bizonyítékot jelentett arra, hogy valami sötét titkot takargatnak előle.

Finoman hátravetette a fejét, hűvös mosollyal Martyra meredt, hangja azonban mentes volt minden érzelemtől, amikor megszólalt:

- Mr. Stillwater, ön mindig ilyen óvatlanul bánik a fegyverekkel?

- Nem hinném, hogy óvatlan lettem volna.

Megint föl húzta a detektív a szemöldökét.

- Úgy gondolja?

- Úgy.

A nyomozó fölemelte aranytollát, és írt valamit a noteszába. Aztán megint elkezdett rajzolgatni.

- Mondja, Mr. Stillwater, van magának arra engedélye, hogy rejtett fegyvert hordjon?

- Természetesen nincs.

- Értem.

Marty belekortyolt a Pepsibe.

Az asztal alatt Paige megint a kezét kereste. A férfi, hálás volt az asszonynak, hogy így fejezi ki, hogy mellette áll.

Lowbock - látszólag elmélyülten rajzolgatva - megszólalt:

- Fegyverrajongó ön, netán gyűjtő?

- Nem, nem igazán.

- De azért sok fegyvere van.

- Nem olyan sok.

Lowbock elkezdte számolni az ujjain:

- Nos, egy Smith and Wesson, a Korth és...a Colt gyártmányú M16-os az előszobaszekrényben.

Ujjairól Lowbock Martyra emelte hűvös tekintetét:

- Azzal sincs tisztában, hogy az M16-os is meg volt töltve?

- Ezeket a fegyvereket elsősorban kutatási céllal vásároltam. Nem szeretek úgy írni egy fegyverről, hogy előtte nem próbálom ki magam is. - Ez volt ugyan az igazság, de Marty is érezte: ez bizony gyenge érv.

- És betöltve tartja őket, hol egy fiókban, hol a szekrény aljában?

Martynak nem jutott eszébe semmi elfogadható magyarázat. Ha azt mondja, tudta, hogy a fegyverek meg voltak töltve, akkor Lowbock mindjárt azt kezdi feszegetni, miért kell valakinek ennyi fegyver egy békés és biztonságos környéken. Az M16-os nem arra való, hogy az ember az otthonát védje vele, hacsak nem Bejrútban vagy Boszniában él. Ha viszont azt mondja, nem tudta, hogy be voltak tarázva, akkor megint jön Lowbock az óvatlansággal és egyre erősebb lesz a meggyőződése: Marty hazudik.

Nem is beszélve arról, hogy minden mellébeszélés hiábavaló, ha megtalálják a Mossberget az ágy alatt vagy a Berettát a konyhaszekrényben.

Megpróbált tehát uralkodni magán, amikor válaszolt:

- Mi köze a fegyvereimnek ahhoz, ami itt ma történt? Nekem úgy tűnik, messze elkanyarodtunk a tárgytól, hadnagy úr.

- Önnek valóban így tűnik? - kérdezte Lowbock és őszintén meglepődött.

- Igen, valóban így tűnik! - szólt közbe élesen Paige, aki nyilván rájött, jobb helyzetben van ahhoz, hogy keményen beszéljen a hadnaggal. - Maga Úgy állítja be a dolgot, mintha Marty tört volna be valakinek a házába, és ő akarta volna a lakót megfojtani.

Marty is megszólalt:

- Az emberei körülnéztek a környéken. Hozott kutatási engedély magával?

- Miféle kutatási engedélyt?

Martyt már határozottan dühítette a nyomozó megjátszott értetlenkedése.

- Hogy kutassanak a Másik után.

A nyomozó a homlokát ráncolta.

- A hasonmásom, az alteregóm után.

- Ja, hogy utána...! - Ez nem volt ugyan válasz, de Lowbock folytatta saját kérdései alapján, mielőtt Paige vagy Marty pontosabb választ követelhetett volna.

- A Heckler and Kochot is kutatási célzattal vásárolta?

- Miféle Heckler and Kochot?

- A P7-est, amely kilencmilliméteres lőszerrel működik.

- Nekem nincs P7-esem.

- Nincs-e? Ennek ellenére ott hevert a dolgozószobája padlóján odafent.

- Ez volt az ő fegyvere - felelte Marty. - Mondtam önnek, hogy volt fegyvere.

- És azt tudta, hogy a pisztoly csövén menet van a hangtompítónak vágva?

- Én csak annyit tudok, hogy volt fegyvere. Arra nem volt időm, hogy megfigyeljem, van-e rajta menet vagy sem. És nem volt olyan a hangulat sem, hogy katalógusba szedjek minden apró részletet.

- Nem volt rajta hangtompító, ez tény, de volt rá menet vágva neki. Mr. Stillwater, azzal tisztában van, hogy tilos hangtompítóval felszerelhető fegyvert tartani?

- Nem az én pisztolyom volt, hadnagy, értsen már a szóból!

Marty már kezdte mérlegelni, hogy megtagad minden további választ, csak az ügyvédje jelenlétében hajlandó folytatni. De ez örület! Ő a sértett, az Isten szent szerelmére! A rendőrség nem is szállt volna ki, ha nem hívatja ki a feleségével őket!

- Egy Heckler and Koch P7-es, hangtompítóval - nagyon is profi fegyver, Mr. Stillwater. Bérnyilkosok, maffiózók használják, mindegy, minek nevezi őket. Jut eszembe, ön minek nevezné ezt az embert?

- Mi akar ezzel mondani? - kérdezte Marty.

- Hát csak az jutott az eszembe, hogyha mondjuk, írna róla, ön minek nevezné a könyvében?

Marty érezte a ki nem mondott utalást a kérdésben, érezte, hogy ott bujkál benne a lényeg, csak nem tudta pontosan megfogalmazni magában, mi ez.

Minden jel szerint Paige is így lehetett ezzel:

- Megmondaná, hadnagy, pontosan mire akar kilyukadni ezzel a kérdéssel?

Őrjítő volt, ahogy Cyrus Lowbock ismét eltáncolt az összecsapás elől, ahogy lehajtott fejjel jegyzeteibe bújt, mintegy azt mutatva, hogy a kérdésben nincs egyéb, mint egyszerű érdeklődés.

- Nos, igen szerencsésnek mondhatja magát, hogy egy ilyen ember, aki egy hangtompító P7-essel támad magára, nem szerezte meg magának a skalpját.

- Mert megleptem.

- Ez egyértelmű.

- Azzal, hogy volt egy pisztolyom az íróasztal fiókjában...

- Mindig kifizetődik, ha az ember felkészül minden eshetőségre - jegyezte meg Lowbock, aztán gyorsan hozzátette:

- Viszont nagyon nagy szerencséje volt abban is, hogy a kézitusában is fölébe tudott kerekedni. Egy ilyen profi nyilván jó verekedő is, esetleg ismeri az ázsiai harcművészeteket, ahogy a könyvekben meg a filmekben is van.

- Lelassult egy kissé, hisz két golyót is kapott a mellkasába.

A detektív bólintott:

- Igen, csak így lehetett.

- De azért elég jó erőben volt. - Marty finoman megérintette a nyakát.

Lowbock hirtelen témát váltott, hogy ellenfelét kibillentse az egyensúlyából:

- Mondja, Mr. Stillwater, ivott ön ma délután?

Marty dühösen felcsattant:

- Ezt nem lehet ilyen egyszerűen elintézni, hadnagy!

- Szóval nem ivott ma délután?

- Nem.

- Biztos?

- Biztos.

- A világért sem szeretnék vitatkozni önnel, Mr. Stillwater, de amikor először találkoztunk, akkor mintha sört éreztem volna a leheletén, azt hiszem. És a nappali padlóján van is egy doboz kiömlött Coors sör.

- Ittam valamennyit utána.

- Micsoda után?

- Miután vége lett az egésznek. Amikor már ott feküdt a hall padlóján törött gerinccel. Legalábbis én azt hittem, hogy eltört a gerince.

- Tehát úgy gondolta, hogy a lövöldözés és a verekedés végeztével jólesik egy kis sör?

Paige dühösen meredt a detektívre.

- Maga minden erejével azon van, hogy ezt az egészet valami ostobaságnak állítsa be!

- Az istenit, mondja meg a szemembe, miért nem hisz nekem? - tette hozzá Marty.

- Nem igaz, hogy nem hiszek önnek, Mr. Stillwater. Tudom, hogy ez az egész helyzet nagyon nehéz, fel van dülva, ki van merülve. Én viszont még mindig csak ismerkedem a helyzettel. Ezt kell, tegyem, mert ez a munkám. És tényleg nem gyártottam eddig semmilyen elméletet, vagy magánvéleményt..

Marty bizonyos volt abban, hogy nem ez az igazság. Lowbock már eleve egy egész sor előítéllettel érkezett, amikor leült vele az étkező asztalához.

Miután kiitta a maradék Pepsit a poharából, Marty megszólalt:

- Valamit innom kellett az eset után, mert pokolian égett a torkom. És úgy gondoltam, a sör lesz a legmegfelelőbb.

Lowbock megint csak firkálgatott valamit Montblanc tollával a jegyzetfüzetébe.

- Tehát csak egy doboz Coors fogyott...

- Még annyi sem. Csak a felét, maximum kétharmadát ittam meg. Amikor egy kicsit jobb lett a torkom, kimentem megnézni, hogy a Másik..., szóval... a hasonmás mit csinál. Magammal vittem a sörös dobozt. Annyira meglepett, hogy ez a rohadék meglógott, holott félholtnak tűnt, hogy a sört kiejtettem a kezemből.

- Tehát fél doboz Coorst ivott csak. - jegyezte meg Lowbock.

- Úgy van.
- Legfeljebb kétharmadnyit.
- Igen.
- De semmivel sem többet.
- Nem.

Ahogy végzett a rajzzal, Lowbock felnézett a jegyzetfüzetéből és azt mondta:

- És mi van azzal a három Coronás üveggel a konyhai mosogató alatt a szemétdörben?

3.

- Itt a pihenő kijárata - olvasta Drew Onslett. - Látja a táblát?

Clocker nem felelt.

Onslett figyelmét ismét a SATU ernyőjére összpontosította:

- Tuti, hogy itt van, valószínű, hogy vizek a klotyóban, vagy elnyújtózik a hátsó ülésen és szundikál egy keveset.

Egy kiszámíthatatlan és veszélyes ellenféllel szemben indulnak akcióba, de mindez Clockert láthatóan nem zavarta. Úgy ült a kormány mögött, olyan rezzenéstelen arccal, mintha meditációs állapotba süllyedt volna. Medveszerű teste olyan ernyedő volt, mint egy tibeti szerzetesé, aki transzcendentális meditációban lebeg a föld felett. Hatalmas kezei a kormányon nyugodtak, vastag ujjait alig hajlította be, minimális erővel fogta a volánt.

- Itt van a pihenő - szólt Onslett, ahogy közeledtek a bekötőút végéhez.
- Hol lenne máshol? - felelt kérdéssel Clocker.
- Hogyan?
- Ott van, ahol van.

A nagydarab ember nem volt sokbeszédű, de ha megszólalt, akkor a mondandója felét mintha rejtjelezte volna. Olybá tűnt, a férfi annyira öntörvényű, hogy nincs szüksége emberi kapcsolatokra és kommunikációra; a saját gondolatai és megfigyelései nagyon jól elszórakoztatták. Egy dolog bizonyos volt: Clocker nem volt olyan ostoba, mint ahogy kinézett; az IQ-ja jóval magasabb volt az átlagnál.

Az út menti parkolót nyolc nátriumgőz lámpa világította meg. Egy nagy lakókocsi állt csupán a betonon.

- Most már teljesen befedtük a pasast. - Onslett kikapcsolta a SATU-t és a szerkezetet letette a lába közé a kocsi padlójára. - Semmi kétség, a mi Alfie-nk ott húzta meg magát abban az országúti disznóólban. Nyilván valami szerencsétlen nyugdíjas házaspártól nyúlta le, és most élvez egy ilyen kocsi teljes kényelmét.

Elhajtottak egy füves térség mellett, ahol három piknikasztal állt és vagy hatméternyire megálltak a Road Kingtől, a sofőr oldalában.

Fény nem szűrődött ki a lakókocsiból.

- Függetlenül attól, hogy Alfie-nk milyen messzire ment - jegyezte meg Onslett -, most is az a véleményem, hogy a srác jól fog reagálni ránk. Csak mi

vagyunk neki, nem igaz? Nélkülünk teljesen egyedül marad a világban. A fenébe is, hisz mi vagyunk a családja.

Clocker lekapcsolta a világítást és leállította a motort.

Onslett megint megszólalt:

- Nem tudom, milyen állapotban van, de nem hiszem, hogy ránk támadna. A jó öreg Alfie nem olyan. Lehet, hogy kinyírna akárkit, aki az útjába kerül, de minket semmiképp sem. Magának mi a véleménye?

Amikor kikászálódott a Chevrolet-ből, Clocker benyúlt a kalapjáért és vele együtt kihúzta a 357-es Colt Magnumját is.

Onslett fogta a zseblámpát és a bénító pisztolyt. A jókora fegyvernek két csöve volt egymás fölött, mindkettőben két természetes injekciós töltet. Állatkerti használatra készítették, s csak nyolc-tíz méterről lehetett vele pontosan célozni, ami tökéletesen megfelelt Onslettnak, hisz nem oroszlanra indult a szavannában.

Onslett hálás volt a sorsnak, hogy a pihenőben nem volt más utazó. Abban reménykedett, hogy gyorsan elvégzik Clockerrel a feladatukat és felszívódnak, mire valamilyen jármű bukkanna föl a bekötőúton. Megállt Clocker mellett a Road King sofőrajtajánál és maga is azt fontolgatta, miként juthatnának be a lakókocsiba feltűnés nélkül. Ha Alfie odabent van, ahogy a SATU elektronikus térképe jelezte, akkor már bizonyosan tisztában van azzal, hogy megérkeztek.

Nem beszélve arról, hogy Alfie úgy volt kondicionálva, hogy Onslett utasításaira abszolút engedelmességgel válaszoljon. Szinte elképzelhetetlen volt, hogy megtámadja őket.

Szinte...

Hiszen abban is majdnem biztosak voltak, hogy Alfie nem szökök meg tőlük, és mégis... Ezek után már jobb az óvatosság. Miután megacélozta magát egy váratlan esemény fogadására, Onslett finoman kopogtatott az ajtón. Bár maga is nevetségesnek érezte, hogy ilyen körülmények között pont a kopogás lenne a leghelyesebb megoldás, várt néhány másodpercet és megint kopogott, ezúttal hangosabban.

Senki nem válaszolt.

Az ajtó nem volt bezárva, így aztán beléptek.

Sárga fény áradt be a szélvédőn a parkoló felől, ami megvilágította a lakókocsi vezetőfülkéjét. Onslett látta, hogy nem kell közvetlen támadástól tartaniuk.

Föllépett a lépcsőre, és bepillantott a Road King hátulsó részébe, ahol viszont már olyan sűrű volt a sötétség, mint egy katakombában.

- Béke legyen veled, Alfie - szólalt meg csendesen.

Ez a parancs mindig azonnal kiváltotta a már-már rituális választ, akárcsak a misében: Béke van bennem atyám.

- Béke legyen veled, Alfie...

Újra csend...

Onslett nagyon megkönnyebbült volna, ha hallja az engedelmes választ: *Béke van bennem, atyám.* Ez a négy egyszerű szó azt jelentette volna, hogy alapvetően minden rendben van, hogy Alfie dezertálása nem valamiféle

lázadás következménye, hanem inkább valami átmeneti zavar, s a gyilkosságsorozat, amelyet elkövetett, megbocsátható, túl lehet lépni rajta.

Bár tudta, hogy teljesen haszontalan, Onslett harmadszorra is próbálkozott, ezúttal még hangosabban, mint korábban:

- Béke legyen veled, Alfie...

Mivel a várva várt válasz újra csak elmaradt, föl kattintotta a zseblámpát, és bemászott a Road Kingbe.

Közben önkéntelenül is arra gondolt, micsoda őrültség lenne, ha itt lőnék le ebben a vadidegen lakókocsiban, valahol az oklahomai sztráda mentén - ilyen fiatalon, mindössze harminckét évesen! Egy ilyen ígéretes tehetségű fiatalember - mondanák a gyászolók - két diplomával - az egyik Princetonból, a másik a Harvardról!

Ahogy Clocker is bemászott mögötte, Onslett előbb balra, aztán jobbra irányította a fénypázmát. Úgy villóztak az árnyak, mint az elveszett lelkek fekete köpenyei vagy szárnyai.

Csak családjának néhány tagja - és még kevesebben manhattani művész, író és kritikus barátai közül - tudták milyen munka végzése közben vesztette életét. A többség értetlennek és bizarrnak találná a halálát, és olyan vad pletykázkodás indulna, mint ahogy a madarak nekiesnek egy tetemnek...

A lámpa fénye előbb műanyag borításos szekrényekre esett. Egy tűzhelyre, egy krómacél mosogatóra.

... a halála körül elburjánzanának a mítoszok - gondolkodott tovább egy lehetséges végen - és emlékéit valamilyen furcsa tisztelet kezdené övezni. Ez a tisztelet számított szinte kizárólag Drew Onslett szemében fontosnak. Megkövetelte magának már kisfiú kora óta. Születésétől fogva kijárt ez neki, nemcsak azért, mert a családja régen kiérdemelte, hanem mert a családjának ez a tisztelet valóban ki is járt.

- Béke legyen veled, Alfie - mondta idegesen.

Egy kéz, fehér és kemény, mint a márvány, várta, hogy ráessen végre a zseblámpa fénye. Az alabástrom ujjak az étkezőfülke szőnyegére lógtak. Följebb pedig egy ősz hajú férfi holtteste görnyedt a véráztatta asztal fölél.

4.

Paige fölállt az asztal mellől, odament a legközelebbi ablakhoz, nagyobbra nyitotta a réseket a spaletták deszkái közt és kinézett a lassan sötétedő viharos tájra. A hátsó udvart figyelte, ahol nem volt világítás. Tisztán csak az esőt látta, mást nem, ez is úgy nézett ki az üveg mögül, mint valami apró szemű köpedék, talán mert legszívesebben leköpte volna Lowbockot. Bele, egyenesen az arcába!

Benne több volt az ellenséges indulat, mint Martyban, nemcsak a detektív, hanem az egész világ ellen. Egész felnőtt életében azon dolgozott, hogy küzdjön a gyerekkori konfliktusok feloldásáért. Am egy olyan provokációval szemben, mint ez a mostani, megint úgy érezte, saját gyerekkori tehetetlensége tör fel ismét, ezért dűhe Lowbockra irányult, s egyre nehezebben tudta kordában tartani érzelmeit.

A tudatos távoltartás - az ablak felé fordulva tekintetét elfordítja a nyomozó felől - bevált módszer az önuralom fenntartására. Nagyon remélte, hogy a recept kis klienseinél jobban bevált, mint most nála, mert még mindig fortyogott benne a düh.

Eközben az asztal mellett ülő Marty igyekezett logikusan és készségesen együttműködni a nyomozóval. Ő amilyen makacs volt, mindig bízott benne, hogy minden ellenséges magatartást le tud szerelni. Marty pedig most nagyon dühös volt - dühösebb, mint az asszony valaha is látta -, de még most is szinte irracionálisán bízott a szavak erejében, amelyekkel minden körülmények között vissza lehet állítani a harmóniát.

- Akkor nyilván ő itta meg azokat a söröket - mondta Lowbocknak.

- Ő? - kérdezte a nyomozó.

- A hasonmásom. Nyilván órákkal korábban a házban lehetett már, mielőtt hazaérkeztem.

- Tehát a behatoló itta meg a három üveg Coronát?

- Tegnap, vagyis vasárnap este vittem ki a szemetet, tehát tudom, hogy nem maradhattak üres üvegek a hétvégéről.

- Ez a fickó azért tört be magához, mert...mit is mondott pontosan?

- Azt mondta, hogy kell neki az élete.

- Kell neki az élete?

- Igen. Megkérdezte tőlem, miért raboltam el tőle az életét, és végül is ki vagyok.

- Tehát betör ide - mondta Lowbock -, izgatott, őrültségeket beszél, állig fel van fegyverezve, de míg arra vár, hogy maga hazaérkezzék, elengedi magát, és legurít három üveg sört.

Anélkül, hogy elfordult volna az ablaktól, Paige megszólalt:

- A férjem nem itta meg azokat a söröket, mert nem alkoholista.

- Hajlandó vagyok a szondájukba fújni, ha kívánják. Ha én ittam meg azokat a söröket, akkor annak nyilván nyomának kell lennie a véralkohol szintemben is.

- Nos - mondta Lowbock - ha valóban ezt akartuk volna tenni, akkor ezzel kezdtük volna a dolgot. De erre nincs szükség, Mr. Stillwater. Egyáltalán nem állítottam, hogy ittasnak találánám, s hogy mindezt, amit állít, csak az alkohol hatására képzelte.

- Akkor mit állít? - kérdezte Paige.

- Néha - jegyezte meg Lowbock - az emberek azért isznak, mert így merítenek erőt egy bonyolultabb feladathoz.

Marty felsóhajtott.

- Lehet, hogy gyenge a felfogásom, hadnagy. Tudom, hogy van valami roppant kellemetlen feltételezés abban, amit épp mondott, de a világ minden kincséért sem lennék képes rájönni, hogy mi az.

- Mondtam, hogy rá kell, jöjjön valamire?

- Kérem, próbáljon meg kevésbé titokzatosan fogalmazni, és mondja meg nyíltan, miért kezel úgy engem, mint egy bűnöst, s nem, mint egy áldozatot?

Lowbock hallgatott.

Marty nem hagyta annyiban:

- Tisztában vagyok azzal, hogy ez egy hihetetlen helyzet, ez a hasonmás dolog, de ha nyíltan a szemembe mondja, mi miatt olyan szkeptikus, talán sikerül eloszlatnom a kételyeit. Legalábbis megpróbálnám.

Lowbock olyan hosszú ideig nem felelt, hogy Paige már-már vissza akart fordulni az ablaktól, hogy lássa, nem árul-e el valamit ez a hallgatás.

Végül mégis megszólalt a nyomozó:

- Pereskedő világban élünk, Mr. Stillwater. Ha egy kényes helyzet nyomozása közben egy rendőr a legkisebb hibát is elköveti, a kapitányságot azonnal beperlik, ami nem ritkán azzal jár, hogy a tiszt karrierjének vége szakad. Sok remek rendőrrel történt már meg ez.

- Hogy jön ide a per? Én nem akarok beperelni senkit, hadnagy.

- Tegyük fel, hogy egy fickó kap egy telefont, hogy fegyveres rablás zajlik itt meg itt, erre teszi a dolgát, kimegy a helyszínre, és sakkhelyzetbe kerül, mert lőnek rá, ő meg lelövi a tettest önvédelemből. Ilyenkor mi történik?

- Úgy vélem, elmondja magától is.

- Az, hogy mire magához tér, a tettes családja meg az Amerikai Polgárjogi Unió beperli a kapitányságot erőszakos fellépésért és anyagi kompenzációt követel, a tiszt menesztését a testülettől, sőt lehet, hogy a szegény balekot bíróság elé citálják és megvádolják azzal, hogy fasiszta.

- Egyetértek magával, hogy ez rohadt helyzet - jelen- tette ki Marty. -

Manapság valóban a feje tetejére állt a világ, de...

- Ha ugyanaz a rendőr nem reagál kellő erővel, és esetleg valami járókelő megsérül, mert nem lőtték szét idejében a tettes fejét, akkor a kapitányságot tétlenség címen perlik be az áldozat családtagjai, és ugyanazok a polgárjogi aktivisták másznak a zsaruk nyakába, csak ezúttal más okból. Ha túl gyorsan húzza meg a ravaszt, akkor azt mondják, hogy érzéketlen annak a kisebbségi csoportnak a problémáira, amelynek a tettes is a tagja volt, ha nem elég gyors, akkor azt mondják, persze, mert a tettes is fehér volt, vagy egyszerűen csak kijelentik, hogy a rendőr alkalmatlan, vagy, hogy gyáva.

- Én nem csinálnám a maga munkáját. Én tudom, milyen nehéz - jegyezte meg Marty. - De itt nem az a helyzet, hogy lőtt a rendőr vagy nem lőtt, nem is értem, hogy jön ide ez a példa.

- Egy rendőr legalább akkora bajba kerülhet, ha vádaskodik, mintha lelőne egy tettest - felelte Lowbock.

- Tehát arra akar kilyukadni, hogy szkeptikus a sztorimmal kapcsolatban, de nem mondja meg miért, egészen addig, amíg nincs megdönthetetlen bizonyítéka arra, hogy kitaláció az egész.

- Még azt sem fogja elismerni, hogy fenntartásai vannak - jegyezte meg Paige keserűen. - Nem foglal állást, sem így, sem úgy, mert az állásfoglalás önmagában kockázatvállalás.

- De hadnagy! Hogy jutunk így a dolog végére, mivel tudom magát meggyőzni, hogy valóban az történt, amit mondtam, ha nem mondja meg nekem, miért kételkedik a szavaimban?

- De Mr. Stillwater, én nem mondtam, hogy kételkedem a szavaiban.

- Jézusom! - sóhajtott föl Paige.

- Csak annyit kérek - mondta Lowbock -, hogy válaszoljon a kérdéseimre a legjobb tudása szerint.

- Mi meg csak annyit kérünk - szólalt meg még mindig háttal Paige -, hogy találja meg azt az őrültet, aki meg akarta ölni Martyt.
- Vagyis ezt a hasonmást. - Lowbock színtelenül ejtette ki a szavakat, de éppen ettől hangzottak azok olyan bicska nyitogatóan gúnyosoknak.
- Igen - sziszegte Paige - ezt a hasonmást. - Az asszony nem kételkedett abban, hogy Marty igazat mond, akármilyen vadnak is tűnt a dolog, és azt is határozottan érezte, hogy ennek a hasonmásnak a léte kapcsolatba hozható férjének amnéziás rohamával, sőt magyarázatot is ad bizarr rémálmaira. És a nyomozóval szemben érzett dühe is alábbhagyott, amint ráérezett, hogy valamilyen oknál fogva a rendőrség nem lesz a segítségükre. Mérge átadta a helyét a félelemnek, mert ráérezett, hogy valami hihetetlenül furcsa, ismeretlen veszéllyel kell szembenézniük, és ezt teljesen egyedül lesznek kénytelenek megtenni.

5.

Clocker visszajött a Road King vezetőfülkéjéből, és beszámolt arról, hogy a slusszkulcsot gyújtásra kapcsolva találta, de a benzintank minden bizonnyal üres volt és az akkumulátor lemerült.

Miután tartott tőle, hogy a zseblámpa fénye gyanús lehet kívülről, ezért Drew Onslett gyorsan megvizsgálta az étkezőfülkébe gyömöszölt tetemeket. Mivel a kiömlött vér már teljesen megszáradt, tisztában volt azzal, hogy a nő és a férfi már jó ideje halott. És bár a hullamerevséget még mindkét tetemen tapasztalni lehetett, már nem voltak teljesen merevek; a rigor mortis kezdett enyhülni, ahogy az általában lenni szokott a halál beállta utáni tizennyolcadik és harminchatodik óra között.

A tetemeken nem volt észlelhető a bomlás jele. A helyiségben terjengő kellemetlen szag a hullák nyitott szájából jött, ahogy elbomlott a gyomrukban lévő élelem.

- Úgy saccolom, hogy valamikor tegnap délután óta lehetnek halottak - mondta Onslett Clockernak.

A Road King már több mint huszonnégy órája áll a parkolóban, ami azt jelenti, hogy legalább egy járőrnek látnia kellett. Az állami törvények pedig nyilván itt is tiltják a parkolóban való kempingezést. Nincs villany, nem lehet rácsatlakozni a vízre, a csatornára, ami egészségügyi kockázatot jelent. Néha persze a rendőrök elnézők a nyugdíjasokkal, akik nem mernek olyan viharos időben vezetni, mint amilyen valamikor tegnap kora dél- után zúdult Oklahomára. Az Amerikai Nyugdíjas Szövetség matricája a lakókocsi hátoldalán csak megerősítette ezt a feltevést. De nincs az az együtt érző zsaru, aki engedélyezne két egymást követő éjszakát. Bármelyik pillanatban idekanyarodhat egy járőrkocsi, és számítani lehet a kopogtatásra az ajtón.

Onslett a figyelmét a lakókocsi egyéb részeire irányította. A konyhai pulton bukkant rá az otthagyt cipőkre. Alfie egy fogas konyhakéssel szabályosan lefűrészelte a cipője sarkát, és rábukkant az elektronikára és az azt működtető apró elemekre.

Ahogy a szétvagdalt Rockport cipőt nézte, Onslett hátán végigfutott a hideg a várható katasztrófa miatt.

- Soha nem mondta senki neki, hogy mi van a cipőjében... - forgatta a kezében a megcsonkított lábbelit.

- Hát, azért tudja, amit tud - jegyezte meg Clocker.

Onslett úgy értelmezte Clocker megjegyzését, hogy Alfie kiképzése kiterjedt a legbonyolultabb elektronikus figyelőszervezetek megépítésére is.

Nyilvánvaló hát, hogy bár senki nem mondta neki, hogy bepóloskálták, azzal tisztában lehetett, hogy létezik olyan mikrotranszponder, amit bele lehet helyezni feltűnés nélkül egy cipő sarkába, és amely elegendő energiával üzemeltetve képes műholdról is érzékelhető jelet leadni minimum hetvenkét órán keresztül.

Alfie ugyan nem volt képes felidézni magában, hogy kicsoda is ő, meg hogy ki irányítja, annyi intelligencia azonban volt benne, hogy rájöjjön: irányítói valamiképpen szemmel tarthatják, nehogy dezertálhasson - bár abban szilárdan bíztak ezek az emberek, hogy ilyen lázadásra soha nem kerülhet sor. Onslett előre rettegett attól, hogy jelentenie kell a rossz hírt New York-nak. A szervezet nem szokta megölni a rossz hír hozóját, különösen akkor nem, ha a vezetékneve Onslett volt. Azzal azonban Onslett is tisztában volt, hogy mivel ő Alfie operatív tisztje, akkor is kimondatlan vádak érik majd, ha mindenki tudomásul is veszi, hogy védence lázadásához semmi köze. Az isten verje meg, a hiba nyilván Alfie alapkondicionálásában lehet, nem az ő irányító módszerében.

Clockert otthagya őrködni a konyhában, míg Onslett körülnézett a lakókocsi egyéb részeiben is.

Nem talált semmi érdekeset, csak egy halom piszkos ruhát a hálófülke padlóján. A zseblámpa fényében csak kevéssé kellett megpiszkálnia a ruhákat a cipője orrával ahhoz, hogy lássa, ezeket viselte Alfie, amikor vasárnap reggel felszállt a Kansas Citybe induló gépre.

Onslett visszament a konyhafülkébe, ahol Clocker várt rá a sötétben. A zseblámpa fénykévéjét utolsó alkalommal irányította a halott nyugdíjasokra. - Micsoda felfordulás. Ennek nem kellett volna megtörténnie. - Onslett nem az áldozatokra gondolt az előbb, hanem arra, hogy Alfie most már nem egyszerű dezertőr, hanem olyasvalaki, aki veszélyes a szervezetre és mindenkire, aki csak benne van. Nem volt benne szánalom a halott házaspár iránt, mi több, úgy gondolta, hogy jobban elvan a világ enélkül a két parazita nélkül, akik csak koloncok voltak a társadalom nyakán, és megőrijítették az embereket, ahogy cammogtak az utakon lassú lakókocsijukkal.

Most, hogy az egész szervezet veszélybe került, mert nyomát vesztették Alfie-nak, s ezzel rászabadult a világra valami ismeretlen veszedelem, a visszatérés Oklahoma Citybe ezen a lakatlan, holdbéli tájon sivár és nyomasztó lesz.

- Menjünk innen - mondta Onslett, és átnyomakodott Clocker mellett, majd elindult a Road King vezetőfülkéje felé. Nem hitt ugyan Istenben, de most azért imádkozott, hogy a visszaúton Kari Clocker most is megszokott hallgatásába burkolózzék.

Cyrus Lowbock rövid időre kimentette magát, hogy konzultáljon a kollégáival, akik beszélni akartak vele.

Marty megkönnyebbült, ahogy kiment a nyomozó. Paige is eljött az ablaktól, és odaült a székre a férje mellé.

- Most csak annyit szeretnék, hogy vége legyen már ennek. Nem volna szabad itt lennünk, mert az a másik odakint van valahol és szabad - mondta Marty.

- Szerinted aggódnunk kell a kislányokért?

...*Kell nekem... az én kis Emilym, az én kis Charlotte-om...* - futott át a férfi agyán.

- Igen, én halálosan aggódom.

- De te kétszer is mellbelőtted azt a fickót.

- Meggyőződésemm volt, hogy ott fekszik a hallban törött gerinccel, de valahogy felállt és elmenekült. De lehet, hogy csak elbicegett valahogy, és az sem kizárt, hogy köddé vált. Nem tudom, Paige, mi a fene történik itt, de sokkal vadabb, mint amit valaha is papírra vettem...

- De nemcsak Vic és Kathy vigyáz rájuk odaát, hanem egy rendőr is.

- Ha ez a rohadék megtudja, hol vannak a lányok, egy szempillantás alatt végez a rendőrrel, meg Kathyvel és Viccel.

- De hisz elbántál vele!

- Szerencsém volt, Paige, iszonyú szerencsém. Nem gondolta, hogy az íróasztalomban is van egy pisztoly, de azt sem, hogy használni merem.

Megleptem. Ezt nem fogja hagyni még egyszer. Most viszont mellette van a meglepetés, mint fegyver.

Odaemelte a poharat a szájához és a nyelvére csúsztatta a jégkocka maradékát.

- Marty, mikor szedted elő a garázsbeli szekrényből a fegyvereket és töltötted be őket?

Marty a jégkockával a szájában válaszolt.

- Láttam, mennyire megdöbbenett. Ma délelőtt. Mielőtt elmentem volna Paul Guthridge-hoz.

- És miért?

Marty igyekezett a tőle telhető legjobban elmagyarázni, hogy milyen érzés kerítette a hatalmába, hogy valami az életére tör és elpusztítja, mielőtt rájöhetne, hogy micsoda. Megpróbálta azt is elmagyarázni, ahogy ez az érzés pánikrohammá alakult, úgy érezte, azonnal fegyverekre van szüksége, mert különben teljesen megbénítja a félelem.

- És valóban jött is valami... - mondta az asszony. - Megérkezett ez a hasonmás. Megérezted előre...

- Igen, azt hiszem, erről van szó. Bár nem volt vízióm. Nem láttam, hogy jön valami, a szó konkrét értelmében. Csak ez a szörnyű feszítő érzés dolgozott bennem, olyasvalami, mint amikor az ember a vidámparkban belefeszül a hullámvasúton az ülésébe.

- Igen, azt hiszem értem...

- ...És a roham - folytatta Marty - százszorosan rosszabb lett később, már alig bírtam levegőt venni. Aztán hirtelen véget ért, épp akkor, amikor indultam az

orvoshoz. Amikor meg hazaérkeztem, ez a nyomorult már itt volt a lakásban. De nem éreztem semmit, amikor beléptem.

Egy pillanatig hallgattak.

A szél nekiverte az ablaktábláknak az esőcseppeket. Paige szólalt meg elsőnek.

- Hogy a fenébe nézhetett ki pontosan úgy, mint te?!

- Halvány fogalmam sincs.

- És miért mondta, hogy elraboltad az életét?

- Ezt sem tudom, egyszerűen fogalmam sincs.

- Meg vagyok rémülve, Marty. Most mi tévők legyünk?

- Hogy később mit, azt nem tudom. De ma éjjel, az biztos, hogy nem maradunk itt. Elmegyünk egy szállodába.

- És ha a rendőrök nem találják meg a holttestét, akkor mi lesz holnap meg holnapután?

- Fáradt vagyok, és minden csontom fáj, nem tudok rendesen gondolkodni. Most csak a ma éjszakára tudok koncentrálni, Paige. A holnap miatt majd elég lesz akkor aggódni, ha beköszönt.

A nő arcára kiült a szorongás.

- Szeretlek - mondta a férfi, és finoman megsimogatta az asszony fejét.

A nő a férje kezére tette a kezét és azt mondta:

- Istenem, én is annyira szeretlek, Marty, téged és a lányokat, jobban, mint az életemet. Nem szabad, hogy bármi történjék velünk, az életünkkel, amit felépítettünk. Egyszerűen nem szabad.

- Nem is hagyjuk! - mondta a férfi - de a szavai üresen és hamisan csengtek, mint egy hözöngő kisfiúé.

Mindketten tisztában voltak azzal, hogy nem bízhatnak a rendőrségi védelemben.

Lowbock hadnagy a nappalin keresztül érkezett vissza az étkezőbe. Úgy nézett ki, úgy mozgott, mintha egy férfidivat-lapból lépett volna ki. A kezében egy műanyag bizonyítékos zacskó volt, benne egy fekete, cipzáras bőrtok - feleakkora lehetett, mint egy borotválkozó készlet. Letette a zacskót az asztalra és leült.

- Mr. Stillwater, be volt a ház zárva ma délelőtt, amikor elment itthonról?

- Bezárva? - kérdezett vissza meglepetten Marty, miközben arra várt, mire akar a másik kilyukadni. - Hogyne, alaposan bezártam mindent. Általában körültekintő vagyok az ilyesmikben.

- És gondolkozott esetleg azon, hogy tudott mégis bejutni a behatoló?

- Talán betört egy ablakot. Vagy befeszített egy ajtót.

- Tudja, mi van ebben? - kérdezte a nyomozó és megütögette a nylonzacskóban lévő bőrtokot.

- Attól tartok, nem.

- Én azt hittem, megismeri. Lent találtuk a hálósobában.

- Sosem láttam hasonlót.

- Az öltözőszekrényen volt.

Paige szólalt meg türelmetlenül:

- Essünk túl rajta, hadnagy!

- Ez kérem egy hiánytalan zárnyitó készlet.

- Szóval így jutott be? - kérdezte Marty.

Lowbock megvonta a vállát.

- Legalábbis úgy néz ki.

- Kezdek fáradni, hadnagy. Gyermekeink vannak, akikért aggódunk. Egyetértek a feleségemmel. Én is azt mondom, essünk már túl rajta.

A detektív előrehajolt, és a megszokott átható nézésével meredt Martyra, majd megszólalt:

- Nézze uram, én már huszonhét éve vagyok rendőr, és most először találom magam szembe olyan esettel, hogy egy betörő zárnyitó készletet használt volna.

- Na és?

- Általában betörnek egy ablakot, felfeszítik a zárat, ahogy ön is mondta. Néha kibuktatnak a sínből egy tolóablakot. Egy átlagos betörő ezerféle módon bejuthat egy házba - és mindegyik módszer gyorsabb, mint piszkálgatni egy zárat.

- Ez nem egy átlagbetörő volt.

- Ó, látom én ezt - mondta Lowbock és hátradólt székében. - Ez a fickó jóval színpadiasabb, mint egy átlagos bűnöző. Először is kiköpött úgy néz ki, mint ön, arról hadovál, igen furcsán, hogy vissza akarja kapni az életét, egy bérgyilkoshoz illő fegyver van nála, olyan szuper betörőkészlete van, mint egy hollywoodi film betörőcsászáranak, kap a mellébe két golyót, de meg se kottyán neki, annyi vért veszít, amibe egy normál ember belepusztulna, ez azonban továbbáll. Ez a fickó vérmes alak, de nagyon rejtélyes is, az a fajta, akit leginkább Andy Garcia szokott játszani, vagy mondjuk Ray Liotta abban a de Niro-s gengszterfilmben.

Marty hirtelen megértette, mire akar a nyomozó kilyukadni, és az is világos volt neki, miért. A kihallgatás elkerülhetetlen és nyilvánvaló végkövetkeztetése már sokkal korábban világos lehetett volna a számára, de Marty azért nem jutott el a következtetésig, mert az túlságosan is nyilvánvaló volt. Mint író, sokkal izgalmasabb és egzotikusabb magyarázatot akart találni Lowbock alig palástolt hitetlenkedésére és ellenségességére, holott Cyrus Lowbock mindvégig a szokott klisé szerint cselekedett.

A nyomozó még egy sokkal kellemetlenebb felfedezéssel is előállt. Előredőlt, rezzentelen tekintettel belenézett Marty szemébe.

- Vannak a kislányainak állatai, Mr. Stillwater?

- Charlotte-nak igen, több is.

- Furcsa egy állatsereglet.

Paige jéghideg hangon ezt mondta:

- Charlotte nem gondolja őket furcsának.

- És ön?

- Én sem. Mit számít, hogy furcsák-e vagy sem?

- Hosszú ideje megvannak ezek az állatok a kislányának? - érdeklődött Lowbock,

- Némelyik régebben, mások nem - felelte Marty, akit készületlenül ért ez az újabb fordulat, még úgy is, hogy most már tudta, milyen elméletre építkezik Lowbock.

- És szereti ezeket az állatokat, úgy értem, a kislányuk?

- Igen, nagyon, mint minden gyerek. Mindegy, milyen furcsának találja őket ön, ő szereti őket.

Lowbock bölintott, megint hátradőlt és tollával a jegyzetfüzetét ütögetve megszólalt:

- Ez megint egy bizarr íz, de azért meggyőző. Úgy értem, ha ön lenne a detektív és némiképp kételkedne az egész előadott forgatókönyvben, akkor kétszer is meg kéne gondolja, vajon a betolakodó volt-e az, aki elpusztította az összes állatot. Logikus lépés lenne ez a részéről?

Martynak elszorult a szíve.

- Ó, ez nem igaz - szólalt meg riadtan Paige. - Odalett Whiskers, Loretta és Fred...az összes kedvenc?

- Az egérnek kitekérték a nyakát - mondta Lowbock, tekintetét mindvégig Martyra függesztve. - A teknőst agyontaposták, hasonlóképpen a bogarat is. A többit nem vizsgáltam meg alaposabban.

Marty alig bírta a dühén uralkodni, az asztal alatt ökölbe szorította a kezét, mert tisztában volt azzal, hogy Lowbock azzal vádolja, hogy ő ölte meg az állatokat, csak hogy hitelesítse körmönfont meséjét. Senki nem gondolná, hogy egy szerető apa képes lenne agyontaposni a kislánya kedvenc teknőseit és kitekerni a nyakát egy kedves kisegérnek abból a gonosz célból, ami Lowbock szerint Martyt motiválta. Valamilyen perverz gondolatmenet szerint tehát Marty azért pusztította el az állatokat a nyomozó szerint, mert kellett ez az alantas indíték, hogy ezzel tegye föl a koronát kolosszális hazugságára.

- Charlotte-nak ez iszonyú fájdalom lesz - jegyezte meg Paige.

Marty arca vérvörös volt a dühtől. Érezte, milyen forró az arca, mintha órákat ült volna a kvarclámpa alatt, a fülei pedig szabályosan égtek. Azt is tudta azonban, hogy a nyomozó azt hiszi, hogy a dühe nem más, mint a szégyen, a beismerés megnyilvánulása.

Amikor Lowbock arcára kiült a nyájas mosoly, Marty legszívesebben orrba vágta volna.

- Mr. Stillwater, javítson, ki legyen szíves, ha tévednék, de nem volt mostanában az egyik könyve a bestseller listán? A tavalyi keményfedelű művének zsebkönyv változata?

Marty nem felelt.

Lowbock nem is várt választ. Folytatta.

- És úgy egy hónapon belül várható az új könyve, amelyikről azt rebesgetik, hogy ez lesz az első keményfedelű kiadásban megjelenő bestsellere, nem igaz? És az sem kizárt, hogy most is épp egy könyvön dolgozik. Láttam a dolgozószobájában egy kézirat részletét, ha nem tévedek. És azt hiszem, ha egyszerre két könyv is előrelendíti a pályáján, akkor köztünk szólva, a gázon kell tartsa a lábát, ha profitálni akar ebből a sikerből.

Paige a homlokát ráncolva, egész testét megfeszítve figyelt, látszott, hogy pillanatokon belül megéri, miből fakad a nyomozó nevetséges feltételezése. Ő volt a hirtelenharagú a családban; és mivel maga Marty is alig bírta visszafogni magát, hogy ne másszon a detektív képébe, nem tudta, vajon hogy reagál majd Paige, ha Lowbock végre egyértelműen hangot ad a hülye következtetésének.

- Az sem következmények nélkül való, ha az emberről cikk jelenik meg a *People* magazinban - folytatta a nyomozó. - És azt hiszem, ha Mr. Murder maga lesz a célpontja egy igencsak rejtélyes támadásnak, akkor az ember egy csomó ingyen reklámhoz jut a sajtó jóvoltából. És pont akkor, amikor a pályafutása döntő ponthoz érkezett.

Paige úgy rándult hátra ültében, mint akit arcul ütöttek. A reakciója felkeltette Lowbock figyelmét.

- Igen, Mrs. Stillwater...? Mondani akar valamit?

- Csak nem hiszi...

- Mit hiszek, Mrs. Stillwater?

- Hogy Marty hazudik!

- Mondtam volna ilyet?

- Gyűlöli, ha reklámozzák.

- Akkor nagyon makacsak lehettek a *People* riporterei.

- Nézze meg a férjem nyakát, az isten szerelmére! Milyen vörös, hogy meg van dagadva, szerintem órákon belül tele lesz kék foltokkal. Csak nem képzelem, hogy ezt is magának csinálta?

Az objektivitás, őrijítő látszatához még mindig ragaszkodva, Lowbock csak ennyit mondott:

- Ön ezt hinné, Mrs. Stillwater?

Az asszony összeszorított foggal csak annyit mondott, amit Marty soha nem mert volna maga kimondani:

- Maga egy seggfej.

Lowbock meglepetten húzta föl a szemöldökét, mint akinek fogalma sincs, mivel érdekelt ki ezt az ellenséges megjegyzést, majd megszólalt:

- Mrs. Stillwater, nyilván nem tudja, hogy a világ tele van kételkedőkkel, akik azt állítják, hogy a fojtogatás a legbiztonságosabb formája annak, ha valaki el akarja hitetni, hogy rátámadtak. Úgy értem, ha az ember a karjába vagy a lábába szúr, az is igen meggyőző, csak fennáll a veszélye annak, hogy az ember elszámítja magát. Ha például beleszúr egy nagyobb vivőérbe, akkor bizony sokkal több vért lát, mint amennyit tervezett. Ha pedig az ember meg akarja magát löni, annak még komolyabb a kockázata, például a golyó gellert kap egy csonton és mélyebbre fúródik, s beállhat a sokkos állapot.

Paige olyan hirtelen pattant föl, hogy a széke felborult.

- Takarodjon!

Lowbock tettetett ártatlansággal pislogott rá.

- Bocsásson meg, hogy mondja?

- Takarodjon a házamból - mondta Paige. - Ebben a szent pillanatban.

Bár Marty rájött, hogy ezzel az utolsó reményüket is elvesztik, hogy megnyerjék maguknak a nyomozót és rendőri védelemhez jussanak, ő is felállt és a dühtől remegve azt mondta:

- A feleségemnek igaza van, hadnagy. Azt hiszem, jobb, ha most elmegy és viszi az embereit is.

Cyrus Lowbock szinte provokatívan ülve maradt és azt mondta:

- Úgy érte, menjünk, mielőtt lezártuk volna a vizsgálatot?

- Igen, úgy - felelte Marty.

- Mr. Stillwater... Mrs. Stillwater, tisztában vannak azzal, hogy törvényellenes, ha valaki félrevezeti a rendőrséget?

- Nem vezettük félre a rendőrséget - jegyezte meg Marty.

- Csak egyvalaki van a helyiségben, aki álságosan viselkedik - mondta Paige.

- Tisztában van maga azzal, hogy törvényellenes, ha valaki rendőrnek adja ki magát?

Jó lett volna látni, ahogy a nyomozó arca elvörösödik a dühtől, szeme összeszűkül, ajka elvékonyodik, Lowbock azonban dühítően nyugodt maradt.

Ahogy lassan felállt, ezt mondta:

- Ha az odafent talált vér esetleg disznó vagy marha vére lenne, akkor azt a laborosaink meg tudják állapítani természetesen.

- Meglehetősen jól ismerem a törvénytörési orvostan eszközeit - biztosította a nyomozót Marty.

- Ó, igen, hisz ön krimi író. A People magazin szerint ön igen széles spektrumban végez kutatásokat minden könyve előtt.

Lowbock becsukta a noteszát, és rácsíptette a tollát. Marty várt.

- Ilyen típusú kutatásai közben találkozott-e azzal, Mr. Stillwater, mennyi vér van, egy mondjuk, önhöz hasonló természetű emberben?

- Öt liter.

- Pontosan. - Lowbock rátette a noteszét a nylonzacskóban lévő zárnyitó készletre. - Úgy saccra, bár ebben kétségtelenül tapasztaltabb vagyok önnél, úgy gondolom, hogy egy-másfél liter vér ömölhetett a fenti szőnyegre. Ez az úgynevezett hasonmás vérkészletének húsz vagy harminc százaléka. Tudja, mit várnék még, ha ennyi vért találok valahol? A testet, amelyből kifolyt, mert minden képzeletet felülmúl, hogy egy ilyen súlyosan sebesült alak képes legyen elmenekülni a helyszínről.

- Mondtam már önnek, hogy én sem értem a dolgot.

- Nagyon rejtélyes - jegyezte meg Paige, a nyomozó hanghordozását utánozva.

Marty megállapította magában, hogy legalább egy pozitív dolog volt ebben a káoszban: hogy Paige egy másodpercig sem kételkedett benne, holott a logika azt kívánta volna; most is mellette áll, vadul és elszántan. Hiába töltöttek el egymás mellett oly sok évet, Marty úgy érezte, hogy soha nem szerette még ennyire az asszonyát.

Lowbock fölvette az asztalról a bizonyítékos zacskót és a jegyzetfüzetét, s azt mondta:

- Ha a vérről kiderül, hogy embertől származik, akkor az egy sor újabb kérdést vet föl, tehát folytatnunk kell a vizsgálatot. Függetlenül attól, hogy önök mit kívánnak. Egyébként, laboreredmény ide vagy oda, hallani fognak még rólam.

- Repes a szívünk, hogy ismét vendégül láthatjuk - mondta Paige, s a hangjából kiveszett az eddigi él, mintha nem is tekintené a nyomozót veszélyesnek, egyszerűen csak egy komikus figurának.

Marty érezte, hogy átragad rá a felesége hangulata, megértette, hogy mindkettőjük ezzel a fekete humorral reagálják le az elmúlt, feszültségekkel teli órákat. Így szólt:

- Mindenképpen nézzen csak be, hadnagy, iszik nálunk egy jó teát.

Furcsa módon, a nyomozót kizökkentette egyensúlyából a házaspár viccelődése, mint ahogy korábban hatástalan volt rá a dühük vagy a makacs ragaszkodásuk ahhoz, hogy a behatóan igenis létezett. Láthatóan elbizonytalanodott, lerítt róla, hogy legszívesebben megint leülne velük, hogy újra átbeszéljék a dolgot. De a bizonytalanság olyan gyengeség volt a szemében, aminek nem adhatta sokáig át magát. Ez a bizonytalanság gyorsan utat engedett a jól ismert ravasz arckifejezésnek, amikor megszólalt:

- Elvisszük a hasonmás Heckler and Kochját az ön fegyvereivel együtt, amíg nem mutatja be a szükséges engedélyeket, amelyeket kértünk.

Egy szörnyű pillanatig Marty azt hitte, hogy megtalálták a Berettát is a konyhaszekrényben és a Mossberg vadászpuskát is az ágy alatt az emeleten. Így aztán itt maradnak minden védelem nélkül.

De Lowbock felolvasta a listát, amely csak hármat említett:

- Egy Smith and Wesson, egy harmincnolcas Korth és egy M16-os.

Martynak erőlködnie kellett, nehogy kiüljön az arcára a megkönnyebbülés.

Paige rászólt a nyomozóra:

- Hadnagy, soha nem akar már eltakarodni innen?

A detektív ezúttal nem tudta megakadályozni, hogy legalább meg ne ránduljon az arca a dühtől.

- Látom, hogy nem tartóztat, asszonyom. Megtenné, hogy a kérését megismételné a kollégáim jelenlétében is?

- Most is a pereskedéssel jön? - kérdezte Marty.

- Egyébként boldogan megismétlem, hadnagy, ha kívánja - jegyezte meg Paige.

Marty soha nem hallotta a feleségét ilyen hangnemben beszélni. És ez most jó. Ha elmennek a rendőrök, akkor ez a düh átsegíti majd Paige-et az éjszakán. Amíg dühös, addig nem fél...

7.

Amikor becsukja a szemét és megpróbálja elképzelni a fájdalmat, akkor egy finom tűzfüggönyt lát maga előtt. Egy csodálatos fényű, vörösben-sárgában izzó tűzhálót, amely lüktető tarkójából indul ki, körbeöleli az oldalát és bonyolultan behálózza a mellkasát, a has tájékát.

Azzal, hogy látványként fogja fel a fájdalmat, tökéletesebben tudja érzékelni, hogy az állapota javul-e vagy romlik. Pontosabban, csupán csak az érdekli, milyen gyorsan gyógyul. Más alkalommal is megsebesült már, bár soha nem ennyire súlyosan, ezért tudja, mire számíthat; a folytonos állapotromlás teljességgel új és riasztó élmény lenne a számára.

A fájdalom borzalmas volt egy vagy két percig, miután meglőtték. Úgy érezte, mintha egy szörnyű magzat ébredt volna föl benne, és próbálna kitörni belőle.

Szerencsére azonban hihetetlenül jól tűri a fájdalmat. Abból is erőt merít, hogy tudja, a fájdalom gyorsan enyhül és fokozatosan elviselhetővé válik.

Mire kibotorkál a hátsó ajtón és elindul a Honda felé, a vérzés teljesen eláll, éhsége pedig kínzóbb, mint a sebeinek fájdalma. Gyomra görcsösen össze-összerándul, mintha egy követelőző kéz nyitná-csukná odabent a markát.

Miközben elhajt a háztól a viharos szélben, egyre fokozódik az éhsége, elkezd miatta reszketni. Nem a hiány tünetekre jellemző reszketés ez, hanem komolyabb, a fogai is össze- összekoccannak bele. Annyira rángatózik a karja, hogy alig bír kormányozni. A hőhullámok váltják egymást a vacogással, a verejtéke hidegebb, mint az eső, amely eláztatta a haját, a ruháit.

Rendkívüli anyagcseréje hatalmas erőt ad neki, félelmetes energiát, nincs szüksége mindennapos alvásra, a szervezete képes hihetetlenül gyorsan meggyógyulni, egyszerűen általában áldás ez a számára, ugyanakkor sokat is követel tőle. Egy átlagos napon is olyan az étvágya, amivel megszegyenítene két favágót. Ha kihagyja az alvást, ha megsérül, vagy ha más szokatlan terhelésnek teszi ki a szervezetét, akkor az éhsége pillanatokon belül kízóvá fokozódik, s nem foglalkoztatja más, mint a szükséglet, s ilyenkor képes akármit befalni.

Bár a Honda utastere tele van üres ételtartókkal - mindenféle dobozokkal, csomagolópapírokkal, műanyag fóliával - egyikben sem talál még csak egyetlen morzsát sem. Amikor a San Bernadino hegységből leért Orange megye síkabb térségeire, akkor ette meg az utolsó falatokat, most csak néhány beszáradt csokoládémorzsa maradt, pár szemnyi só, csillogó olajmaradék a nylonzacskók belsejében, ami nem ad neki elegendő energiát, hiába nyalogatja le a sötétben.

Mire észrevesz egy gyorséttermet az út mellett, amelynek van autós kiszolgáló részlege is, addigra jeges úr tátong a gyomrában, amely szinte befalja őt magát is. A szervezete mintha magát falná föl azért, hogy meggyógyítsa, mintha két sejtet zabálna föl azért, hogy egy újat létrehozzon. A férfi a kezét harapná legszívesebben, hogy enyhítse gyötrelmeit. Megpróbál uralkodni magán és embertelen éhségén, hiszen most nincs más választása. Üresnek és törékenynek érzi magát, törékenyebbnek, mint a vékonyfalú karácsonyfadíszek.

Az étterem a McDonald hálózathoz tartozik. A falba épített apró hangszóró-mikrofont megkoptatta az idő, s amikor megszólal benne a hang és üdvözlí, az egész szerkezet recseg és szörcsög. Mivel bízik abban, hogy remegő hangja nem fog szokatlannak tűnni, a gyilkos megadja a rendelését, amivel egy kisebb iroda teljes személyzetét jól tarthatná: hat sajtburger, ugyanannyi Big Mac és sült krumpli, két halas szendvics és két csokoládé shake, végezetül egy félliteres kóla.

Hosszú sorban állnak az autók a kiadó ablak előtt, s őrijítőén lassan haladnak. Nem lévén más választása, vár, mert véráztatta ruhában, szétlőtt ingben nem mehet be egy étterembe vagy egy boltba, hacsak nem akarja felhívni magára a figyelmet.

Bár erei már meggyógyultak, két mellsebe nem sokat javult, mert nem jutott a szervezete kellő üzemanyaghoz. Az a két lyuk, amelybe kényelmesen bele tudná dugni akár a mutatóujját is, sokkal nagyobb riadalmat keltene, mint véres ruhája.

Az egyik lövedék teljesen átment rajta, a hátán, a gerincoszlopától balra távozott. Azzal pedig a gyilkos tisztában van, hogy a távozó golyó nagyobb sebet üt, mint bármelyik a mellén. Amikor nekidől az ülésnek, érzi, milyen messze vannak egymástól a szélei.

Nagy szerencséje, hogy egyik lövés sem érte a szívét. Az egyszer s mindenkorra betett volna neki. Ettől és az agyát szétroncsoló fejlődéstől fél kizárólag.

Amikor odaér a pénztárlakhoz, azzal a pénzzel fizet, amit Jacktól és Frannie-től vett el huszonnégy órával ezelőtt Oklahomában. A pénztárgép mellett ülő lány csak a karját látja, amikor feléje nyújtja a pénzt, ezért igyekszik uralkodni a remegésén, nehogy felkeltse a pénztáros kíváncsiságát. Arca szerencséire árnyékban van; éjszaka is van, esik is, így aztán a lány nem láthatja összeroncsolt mellkasát és fájdalomtól összerándult arcát.

A kiadó ablaknál több fehér zacskóba csomagolva kapja meg az ennivalót, melyeket odarak a mellette lévő, szeméttel teli ülésre, miközben sikerül takarásban hagynia az arcát ez elől a kiszolgáló elől is. Minden akaraterejére szüksége van, nehogy menten feltépje az egyik zacskót és belemélyessze fogait a hamburgerbe. Annymira még most is tiszta maradt az agya, hogy belássa: botrányt kavart, ha feltartja az autósört.

Az étterem parkolójának legsötétebb pontján áll meg, lekapcsolja a reflektort és az ablaktörlőt. Az arca olyan beesett, hogy amikor megpillantja a visszapillantó tükörben, azonnal tudja: az elmúlt néhány óra alatt több kilót fogyott. A szeme beesett, s mintha korommal kenték volna körül. A műszerfal világítását a leggyengébbre állítja, de a motort nem állítja le, mert ebben az állapotában szüksége van arra a melegre, amelyet a fűtés ad. Árnyék vetül az arcára. A szélvédőn lecsorgó vizén megcsillannak az étterem neonfényei, s a külvilág rövidesen amorf alakot ölt, miközben jótékonyan eltakarja őt a kíváncsi szemek elől.

Gépbarlangjának oltalmában a gyilkos visszatér a primitív ember szokásaihoz, sőt olyan, mintha nem is lenne teljesen ember, amikor állati türelmetlenséggel veti rá magát az ennivalóra, s töm többet belőle a szájába, mint amennyit képes lenyelni. A morzsák lassan belepik a mellét, s amikor belekortyol a csokishake-be, az is kicsordul a szája szegletéből. Többször is mellényel, s amikor görcsös köhögésben tör ki, a szájából kirepülő falatok elborítják a kormányt, a műszerfalat, ennek ellenére ugyanúgy fal, mint eddig, s nyög nagyokat elégedetten.

Őrült tempójú zabálása közben rátelepszik valami tompa bambaság, egyfajta transzállapot, amelyből arra riad föl, hogy három nevet rebeg monoton egyhangúsággal, mintha egy tibeti mantrát mondana: *Paige... Charlotte... Emily...*

Tapasztalatból tudja, hogy a hajnali órákban újabb éhségroham fog rátörni, bár ez már nem lesz olyan pusztító, mint amilyen ez volt. Néhány tábla csokoládé, egy doboz konzervkolbász vagy néhány előre csomagolt hot dog - attól függően, hogy szénhidrátra vagy fehérjére van igénye a szervezetének - elveri majd az éhét.

Képes lesz ismét a figyelmét a kritikus problémákra összpontosítani anélkül, hogy fiziológiai természetű dolgaira koncentrálna. A leg súlyosabb kérdés ebben a pillanatban, hogy a feleségét és a lányait folytonos rabságban tartja az a férfi, aki elrabolta tőle az életét.

Paige... Charlotte... Emily...

Könnyek homályosítják el a szemét, amikor arra gondol, hogy szerettei ennek a gyűlöletes gonosztevőnek a kezében vannak. Pedig milyen drágák ők neki, ők jelentik számára az egyetlen kincset, az élet értelmét, a jövőt.

Felidézi magában az örömet, amikor bejárta a házát, amikor megállt a kislányai szobájában, amikor megsimogatta az ágyat, ahol majd együtt lesz a feleségével. Abban a pillanatban, amikor megpillantotta szerettei fényképét az íróasztalán, tudta, hogy ők neki rendeltettek, s az ő szeretetük által végre megmenekülhet a zavaros gondolatoktól és a kétségbeejtő magánytól, amelytől ki tudja, mennyi ideje szenved.

Természetesen eszébe jut első zavarba ejtő találkozása a gonosztevővel, hogy mennyire megdöbbenette hasonlóságuk, még a hangjuk is ugyanaz volt. Azonnal megértette, hogy tudott ez az ember a helyébe lépni anélkül, hogy ez akárkinek feltűnt volna.

Bár a ház átvizsgálása nem oldotta meg a rejtélyt, honnan jött a gonosztevő, eszébe jutott több film is, amelyek talán választ adhatnak, ha módja lesz őket megint megnéznie. *A Hullatolvajok inváziójának* két verziója, az elsőben Kevin McCarthyval, a másodikban Donald Sutherlanddel a főszerepben. Vagy ott van John Carpenter filmje, *A dolog*. De szóba jöhet a *Marslakók inváziója* is. Volt egy film Bette Midlerrel és Lily Tomlinnal a főszerepben, de ennek a címe nem jutott az eszébe. Vagy a *Koldus és királyfi*, vagy *A Hold Parador felett*. Nyilván van még más is...

A filmekben megvan az élet minden problémájára a megoldás. Filmekből tanulta a romantikát, a szerelmet, a családi élet örömét. A sötét mozi termekben, ahol az időt töltötte két ölés között, megtanulta hiányolni azt, amiből neki nem jutott ki soha. És a filmek segítségével fogja megoldani az ő elrabolt életének rejtélyét.

De előbb cselekednie kell.

Volt még valami, amit szintén a filmekből tanult. Előbb a tett, aztán a gondolkodás. A filmekben az emberek ritkán törik a fejüket, ha bajba kerülnek. *Cselekszenek*, ha meg kell oldaniuk életük legváltóságosabb helyzetét. Állandóan mozgásban vannak, szüntelenül, elszántan keresik az alkalmat, hogy szembeszálljanak ellenségeikkel és élethalál harcban legyőzzék őket, mert mindig ők győznek, ha megvan bennük a szándék és mellettük az igazság. Benne megvan a szándék!

Neki van igaza!

Elrabolták tőle az életét!

Ő az áldozat, ő szenvedett. Megismerte a kétségbeesést, eltűrt minden szenvedést, kínlódott, elárulták, mint Omar Sharifot is a *Doktor Zsivágóban*, vagy mint Robin Williamset a *Garp szerint a világban*, Michael Keatont a *Batmanben*, vagy mint Sidney Poitier-t *A forró éjszakában*, Johnny Deppet az *Ollókező Edward-ban*. Ő is ott van azok között a megalázott, kihasznált, megvetett, félreértett és letaposott kisemberek között, akik benépesítik a képernyőt, és akik hősiiesen felveszik a harcot ellenségeikkel. Az ő szenvedése van olyan fontos, mint az övéké, az ő sorsa is a dicsőséges győzelem, és az ebben való reménye is legalább olyan erős, mint amazoké.

Ez a felismerés meghatja a gyilkost. Hirtelen zokogni kezd, de nem bánatában, hanem örömeiben, előnti a kellemes érzés, hogy tartozik valahová, hogy ő is az emberek közül való. Ez a megvilágosodás arra készíti, hogy felkeljen és járjon, állja a kihívásokat, harcoljon és győzzön.

„Paige, jövök hozzád...” - mondja zokogva.

Feltépi a kocsiját, és kiszáll a zuhogó esőbe.

„Charlotte, Emily, nem hagyok benneteket cserben. Bízatok bennem. Ha kell, meg is halok értetek...”

Legyőzve a megint jelentkező éhségét, a Honda végéhez megy, és kinyitja a csomagtartót. Talál egy jókora szerszámot, aminek az egyik vége feszítőben végződik, ezzel szokták levenni a dísztárcsát, a másik vége pedig csavarkulcs, amivel a kerékrögzítő csavarokat lehet meglazítani. Megnyugtatóan jó súlyú, megbízható szerszám.

Visszamegy, beül a kormány mögé és lerakja a szerszámot a szagos szeméthalomra, amely mostanra teljesen elborítja a szomszédos ülést.

Látja maga előtt a családi fényképet és ezt mormolja: „Meghalok értetek.”

Egyre gyorsabban gyógyul. Amikor megvizsgálja a mellsebeit, már csak fele akkora mélyen tudja bedugni beléjük az ujját, mint korábban.

A második sebben az ujjá valami keménybe ütközik, amiről úgy gondolja, hogy valami elmozdult inköteg lehet. De gyorsan rájön, hogy ez az a golyó, amely nem ment át rajta. A teste kiveti magából. Addig piszkálja a körmével, amíg a golyó nagy cuppanással ki nem jön, és leesik a padlóra.

Bár tisztában van azzal, hogy anyagcseréje és regenerálódó képessége rendkívüli, nem tekinti magát különbnek a többi embernél. A filmek megtanították rá, hogy az emberek így vagy úgy mind rendkívüliek: az egyik mágnesként vonzza a nőket, a másik határtalanul bátor, megint mások, mint akiket Sylvester Stallone vagy Arnold Schwarzenegger szokott alakítani, sértetlenül kerülnek ki a golyózáporból és fél tucat emberrel elbánnak kézitusában. A gyors gyógyulás nem tűnik annál különösebbnek, mint egy átlagos filmhős képessége, aki sértetlenül kerül ki mindenből, még ha meg is járja közben a poklot.

Kivesz egy halas szendvicset a maradék enivalóból és három falással eltünteti, aztán kikanyarodik a parkolóból. Most már csak egy áruházat kell találnia.

Mivel Dél-Kaliforniában jár, nem kell sokáig várnia: egy hivalkodó épületkomplexumra bukkan, amely tele van mindenféle boltokkal, a teteje több acéllemezből van, mint egy csatahajó, a betonfalai pedig egy középkori erődöt formáznak, mindez körülvéve egy lámpákkal megvilágított parkkal. A kegyetlenül kommercializált stíluson enyhít a park, a benne sorakozó fenyők, babérbokrok, a fűzhöz hasonló melaleukák és pálmafák.

Elhalad egy végtelen autósor mellett, amikor meglát egy esőkabátos férfit, aki sietősen lép ki egy üzletből, mindkét kezében jókora nylon zsákokkal. A férfi megáll egy fehér Buick csomagtartójánál, leteszi a csomagját és a zsebébe nyúl a kulcsért.

A Buicktól háromautónyira van egy szabad parkoló. A Honda, amely egészen Oklahomától ideszállította, megérett a nyugalomba vonulásra. Itt kell őt hagyni.

Kiszáll a kocsiból, jobbában a szerszámmal. A combjához szorítva viszi, nehogy feltűnést keltsen.

A vihar valamelyest enyhült. Nem olyan erős a szél, és villámok sem cikáznak az égen.

Bár az eső semmivel sem lett melegebb, most mégis frissítőnek találja, semmint vacogtatónak.

Ahogy elindul a bevásárlóközpont - és a fehér Buick - felé, tekintetét körbehordozza a parkolón. Úgy látja, senki nem figyel. Egyik kocsni sem készül indulni; nem lát fényszórót felgyulladni, nincs árulkodó kipufogó gáz sem. A legközelebbi mozgó kocsni háromsornyira van.

A bevásárló férfi közben megtalálta a kulcsait, kinyitja a Buick csomagtartóját és beteszi az egyik nylonzsákot. Amikor lehajol a másikért, hirtelen megérzi, hogy nincs egyedül, arra fordítja a fejét, éppen akkor, amikor látja, hogy a vasszerszám zúdul az arca felé, amelyre aztán a rémület sem tud kiülni.

A második ütésre valószínűleg nincs szükség. Az első minden bizonnyal csontszilánkokat juttatott az agyba. A gyilkos ennek ellenére másodszor is lesújt a tehetetlen áldozatra.

Behajítja a vasrudat a csomagtartóba, amely tompán koppan valamiben, a csomagtérben.

Kelj fel, járj, álld a kihívást, harcolj, győzz!

Most már nem érdekli, hogy figyelik-e vagy sem, felkapja a hullát, ahogy egy kezdő testépítő kacérkodik a súlyzóval, aztán a kocsni megrendül a váratlan tehertől.

Csupán az este és a zuhogó eső jelent valamelyes védelmet, amire szüksége van, hogy levegye a tetemről az esőkabátot. A halott egyik szeme mereven előre néz, a másik azonban szabadon mozog üregében, a szájra pedig ráfagyott az utolsó, rémült sikoly, amely már nem hangzik el.

Amikor átázott ruhájára veszi a kabátot, valahogy bőnek érzi, az ujjai jó három centivel hosszabb, de átmenetileg megteszi. Most rengeteg a teendője, és ehhez borzasztóan kevés ideje van.

Elveszi a halott tárcáját, amely bizsergetően duzzad a készpénztől.

A másik nylonzsákot a tetemre hajítja, aztán becsukja a csomagtartót. A kulcs ott fityeg a zárban.

Beül a Buickba, ujjai a fűtésgombot keresik, ahogy kihajt a parkolóból.

Kelj fel, járj, álld a kihívást, harcolj, győzz!

Most már csak egy benzinkútra van szüksége, nem mintha tankolnia kéne a Buickot, hanem mert nyilvános telefont keres.

Hirtelen eszébe jutnak a hangok, amelyeket a konyhából hallott, miközben a lépcsőkorlát romjai közt agonizált a hall padlóján. Az a gonosztevő kizavarta Paige-et és a lányokat a házból, mialatt ő, az igazi apa a halállal viaskodott és megpróbált legalább négykézlábra állni.

...Vidd át őket szembe Vichez és Kathyhez...

És egy másodperccel később egy igen hasznos név hangzott el: *Vidd át őket Delorioékhoz...*

Bár igazából a szomszédjai, mégsem tudja felidézni magában, ki is Vic és Kathy Delorio, és azt sem, hogy hol laknak. Ezt az ismeretet ugyanúgy

elrabolták tőle, mint ahogy az egész életét. De ha benne vannak a telefonkönyvben, akkor nem lesz nehéz megtalálni őket.

Kell egy benzinkút, ahol ott ég a kék Pacific Bell reklámtábla is.

Ahogy elhalad a plexi telefonfülke mellett, szinte tudattalanul maga előtt látja a lánccal odaerősített, vaskos telefonkönyvet.

A Buick motorját hagyja járni, amikor átvág a pocsolyán a fülke felé. Amikor behúzza maga mögött az ajtót, kigyullad a villany, és elkezd őrgöngve lapozni a telefonkönyvben.

Szerencséje van. Megvan a név: Victor W. Delorio. Ilyen névvel csak egy embert jegyeztek Mission Viejoból. Ott lakik, ahol ő. Telitalálat! Hosszan memorizálja a címet.

Beszalad a benzinkút árudájába és vesz néhány szelet csokoládét. Pontosán húszat. Most ugyan nem éhes még, de rövidesen szüksége lesz rájuk.

Azzal a pénzzel fizet, amit a Buick csomagtartójában lévő halott tárcájában talált.

- Maga aztán édesszájú - mondja az eladó.

Már a Buickban ül, kikanyarodik a benzinkúttól, hirtelen nagyon aggódni kezd a családjáért, mely aggodalom egy pillanatra sem csökken benne. Lehet, hogy elviszik őket egy távoli helyre, ahol képtelen lesz megtalálni őket. Bánthatják is őket. Meg is ölhetik. Bármi megtörténhet. Épp csak megpillanthatta a fényképüket, kezdeteként velük újra ismerkedni, mégis elveszítheti őket anélkül, hogy megcsókolhatná az arcukat és megmondhatná nekik, mennyire szereti őket. Ez olyan kegyetlenül igazságtalan dolog. Vadul ver a szíve, újra előnti a fájdalom, amely nem is olyan rég múlt el sebeiből.

Istenem, mennyire *szüksége* van a családjára! A karjába akarja zárni őket, s érezni akarja az ölelésüket. Meg akarja nyugtatni őket és nyugalomra akar lelteni a körükben. Amint tőlük hallja majd a nevét, akkor bizonyosan tudja majd, hogy ismét lett belőle *valaki*-

Ahogy a gázba tapos, miközben a közlekedési lámpa sárgáról vörösre vált, remegő hangon beszél a gyermekeihez: „Charlotte, Emily...legyetek bátrak, jövök. Jön hozzátok apa! Jön apa!”

8.

Lowbock hadnagy távozott utolsónak a házból.

Miközben a többi rendőr kocsinak hangosan becsapkodták az ajtaját, majd egymás után kikanyarodtak a ház elől, még egyszer megállt és megfordult, s alig észrevehetően Paige és Marty felé küldött egy mosolyt. Minden jel szerint feszítette a düh, amelyet nagy nehezen tudott csak magában tartani.

- Megkeresem önöket, amint meglesznek a laboreredmények.

- Alig várjuk - mondta Paige mosolyogva. - Igazán *elbűvölő* volt a társasága.

- Jó estét, Mrs. Stillwater - mondta Lowbock, aztán Martyhoz fordult. - Jó estét, Mr. Murder.

Marty tisztában volt azzal, milyen gyerekes dolog a detektívre csukni az ajtót, de olyan örömet okozott! Miközben a biztonsági láncot akasztotta a helyére, míg Marty a zárat fordította rá, Paige megszólalt:

- Mi volt ez a Mr. Murder?
- Így neveznek a *People* magazin cikkében.
- Még nem is láttam.
- Már a címloldalon rajta vagyok. De azért olvasd csak el. Nevetséges, kicsit gyáva és különöc könyvmolynak írnak le. Jézusom, ha ma olvasta a cikket, akkor nem hibáztathatom Lowbockot, ha önbetörésre, szenzációhajhászásra gyanakszik.
- A pasas akkor is egy idióta - jegyezte meg Paige.
- Ez a sztori attól még *képtelenségnek* tűnhet.
- Én elhittem neked.
- Tudom, és nagyon szeretlek is érte.
- Hogy van a torkod? - kérdezte Paige.
- Túl fogom élni.
- Ez a hülye azt hitte, hogy képes voltál *magadat* fojtogatni.
- Nem így volt. De el kell ismernem, tényleg nehéz elhinni az általam előadott történetet.
- Próbáld már ne az ő szemszögéből nézni a dolgot. Megőrijtesz! Most mi lesz? Nem kéne eltűnnünk?
- Megyünk, amilyen gyorsan csak lehet - felelte a férfi. - És addig nem is jövünk vissza, amíg ki nem derítjük, mi a fene történik velünk. Becsomagolnál vagy két bőröndbe, csak amire néhány napig szükségünk lehet?
- Hát persze! - felelte az asszony és elindult a lépcső felé.
- Én közben áttelefonálok Vicnek és Kathynek, minden rendben van-e, aztán jövök én is segíteni. És Paige... a Mossberg ott van a franciaágy alatt.

A nő már ment felfelé a törött lépcsőn, s csak ennyit mondott:

- Oké!
- Vedd elő az ágy alól, hogy kéznél legyen, amíg csomagolsz.
- Rendben - felelte az asszony.

A férfi úgy érezte, nem sikerült kellőképpen meggyőznie a feleségét, ezért hozzátette:

- Ha átmész a lányok szobájába, akkor is vidd magaddal.
- Rendben.

A férfi olyan erővel csattant fel, hogy az asszony megtorpant, és visszaneézett. A férfi nyaka megint fájdalmasan összerándult, ahogy felnézett a feleségére.

- Komolyan beszélek, Paige!

Az asszony meglepetten nézett a férjére, mert még soha nem hallotta így beszélni.

- Oké. Ott lesz mindig a kezem ügyében.
- Akkor jó.

Marty elindult a konyhai telefon felé, elért az ebédlőig, amikor hallotta, hogy Paige felsikolt az emeleten. Annyira hevesen kezdett verni a szíve, hogy alig tudott levegőt venni, visszarohant a hallba. Arra számított, hogy Paige-et a Másik szorításában találja.

A nő ott állt a lépcsőforduló tetején és döbbsen meredt a szörnyű foltra a szőnyegen, melyet most látott először. - Amikor mondták, akkor sem tudtam elhinni...

- Lenézett Martyra. - Ennyi vér...hogyan tudott ezután csak úgy elsétálni?

- Nem tudott volna, ha hétköznapi ember. Ezért vagyok meggyőződve róla, hogy visszajön. Lehet, hogy nem ma este, vagy talán nem is holnap, lehet, hogy csak egy hónap múlva, de biztos visszajön.

- Marty, ez örület!

- Tudom.

- Magasságos Isten! - sóhajtott a asszony, majd besietett a hálósobába.

Marty bement a konyhába, s magához vette a szekrényből a Berettát. Bár délelőtt saját kezűleg töltötte meg, most mégis kipattantotta a tárat és ellenőrizte, majd visszacsapta a helyére, majd egy mozdulattal csőre töltötte.

Több sáros lábnyomot is látott a csempepadlón. Sok még nedves is volt. Az elmúlt két órában a nyomozók ki-bejártak a zuhogó esőben, s láthatóan nem nagyon töltötték azzal az idejükkel, hogy lábat töröljenek. Marty tudta, hogy sok dolguk volt a rendőröknek, s kisebb dolguk is nagyobb volt annál, hogy a rendre vigyázzanak. Ahogy a lábnyomokat kerülgette, elgondolkodott. Az igazságszolgáltatás még mindig abból az előfeltevésből indul ki, hogy a bűn szülője elsősorban a társadalmi igazságtalanság. A bűnözőt ugyanúgy a társadalom áldozatának tekinti, mint azokat, akiket megölt vagy kirabolt. Nemrég engedtek szabadon egy kaliforniai börtönből egy férfit, aki hat évet húzott le egy tizenegy éves kislány megerőszakolásáért és megöléséért. Hat évet. Persze a kislány nem támadt fel. Az ilyen igazságtalanság annyira mindennapos, hogy a hírt épp csak megemlítették az újságok. Ha a bíróságok nem védnek meg egy ártatlan, tizenegy éves kislányt, és ha a képviselőház vagy a szenátus nem hoz olyan törvényt, amellyel erre szoríthatná a bíróságokat, akkor nem számíthatnak az emberek arra sehol sem, hogy a politikusok vagy a bírók megvédik őket.

De az Isten verje meg! Akkor legalább abban bízhatnának, hogy a rendőrök megvédik őket, hiszen kint járnak ők is az utcán a dolgok sűrűjében, s tudják, hogy állnak valójában a dolgok. A washingtoni politikusbanda és a nagyképű bírák hatalmas pénzeket húznak, de nem ismerik a valóságot; testőrök vigyázzák minden lépésüket, magániskolákba küldik a gyerekeiket - elvesztették minden kapcsolatukat azokkal a károkkal, amelyek az ő jó voltukból szakadtak a kisember nyakába. Nem így a rendőrök. A rendőr igazában melós. Dolgozó nők és férfiak gyülekezete. Nap, mint nap találkoznak a bűnnel, tudják azt is, hogy legalább annyira ott van ez az előjogokat élvező rétegek soraiban, mint a közép vagy a szegény rétegek között, mint ahogy azzal is tisztában vannak, hogy a bűnért sokkal inkább az emberi természet okolható, mintsem a társadalom.

A rendőrség a barbárság elleni harc előretolt állása. De ha cinikussá válnak a rendszerrel szemben, amelyet meg kéne védeniük, és ha elhiszik magukról, hogy ők az igazság kizárólagos bajnokai, akkor ez egyenlő azzal, hogy nem törődnek többé az igazsággal. Amikor az embernek szüksége van rájuk, akkor elvégzik a papírmunkát, megcsinálják a törvényszéki orvosi vizsgálatokat,

hogy a bürokraták elégedettek legyenek, otthagyják sáros lábnyomukat a padlón és minden együttérzés nélkül hagyják magukra az áldozatokat.

Ahogy a betárazott Berettával a kezében ott állt a konyha közepén, Marty tudta, hogy ő és Paige ezúttal maguk építenek ki védelmi vonalat a világ közönye ellen. Nincs felettesük, nincs felettük más hatalom, aki meg tudná őket védeni.

Bátorságra, ugyanakkor szárnyaló fantáziára volt szüksége. Mintha hirtelen az egyik horror regényének szereplőjévé alakult volna. Ebben a sötét világban a túlélés a gyors gondolkodáson, a gyors cselekvésen és a totális kegyetlenségen múlik. Azon a képességen, hogy az ember képes legyen elképzelni, hogy a legrosszabb még nem történt meg vele, s hogy felkészüljön erre, nehogy meglepje a bekövetkezése.

Marty agya üres volt.

Fogalma sem volt, mit csináljon, hova menjen. Most becsomagolnak és elmennek. De mi lesz utána? Félt, hogy nem bír megbirkózni a helyzettel. Odament a telefonhoz és átszólt Delorióékhoz. Amikor az első csengés után Kathy felvette, csak ennyit mondott:

- Marty vagyok.

- Jól vagy, Marty? Láttuk, hogy elmennek a rendőrök, és elment az a rendőr is, akit ideküldtek, de nem szóltak egy szót sem. Úgy értem, minden rendben vagy? Mi a csuda történt?

Kathy jó szomszéd volt, aki őszintén aggódott, de Marty nem akarta azzal vesztegetni az idejét, hogy részletesen beszámol neki, min ment keresztül.

- Hol van Charlott és Emily?

- Nézik a tévét.

- De hol?

- Hát a nappaliban.

- Zárva van minden ajtó?

- Persze, azt hiszem.

- Akkor nézd meg őket. Van fegyveretek?

- Fegyverünk? Miről van szó, Marty?

- Hogy van-e fegyveretek? - ismételte meg a kérdést Marty.

- Én nem bízom a fegyverekben, de Vicnek azt hiszem, van.

- És most is nála van?

- Nincs, mert...

- Akkor mondd meg neki, hogy töltsen meg és vegye magához, míg át nem megyünk a nejemmel a lányokért.

- Marty, ez nekem nem tetszik. Én...

- Csak tíz percről van szó, Kathy. De lehet, hogy ennél is kevesebb idő kell csak.

A férfi letette a kagylót, mielőtt a nő válaszolni tudhatott volna.

Felsietett a vendégszobába, amelyet Paige dolgozószobának használt. Ő vezette a háztartási számlakönyvet, ő intézte a család pénzügyeit.

Az íróasztal jobb alsó fiókjában voltak a számlák és a kifizetett csekkek másolatai. Ebben a fiókban voltak a csekk-könyvek, a takarékkönyvek, melyeket Marty úgy vett magához, hogy nem vette le róluk a befőttes gumit, amellyel rögzítve voltak. Belegyömöszölte őket a dzsekije egyik zsebébe.

Az agya most már nem volt üres. Azon gondolkozott, milyen biztonsági intézkedéseket tegyen, bár tisztában volt azzal is, hogy ezt azért nem lehet intézkedési tervnek nevezni.

A saját dolgozószobájában bement a gardrób szobába, és kiválasztott négyet a polcokon lévő húsz, harminc kartondoboz közül, amelyekben húsz-húsz keményfedelű könyv volt. Kettesével bírta csak lecipelni a garázsba, berakta őket a BMW csomagtartójába, miközben feljajdult, mert húzódtott a nyaka.

Miután másodszor is lement a kocsihoz, felment a nagy hálószobába, ahol megtorpant, mert Paige azonnal felkapta a puskát és ráfogta.

- Bocs - mondta, amikor megpillantotta a férjét.
- Jól titted, amit tettél - mondta a férfi. - Összeszedted a lányok holmiját?
- Nem, még csak itt végeztem.
- Akkor megyek, és elkezdek nekik összecsomagolni - válaszolt a férfi.

Követte a vérnyomokat Charlotte és Emily szobáig, elhaladt a törött korlát mellett, ahonnan lepillantott a hall padlójára. Mintha azt várta volna, hogy odalent hever most is a halott a törött padlócsempéken.

9.

Charlotte és Emily ott kucorgott a Delorio házaspár nappalijában a heverőn, a fejüket összedugták. Úgy tettek, mintha nagyon lekötötte volna a figyelmüket a buta tévékomédia, amely egy buta család buta gyerekeiről szólt, arról milyen bután oldják meg az összes buta problémájukat. Miközben látszólag a tévét figyelték, Mrs. Delorio a konyhában készítette a vacsorát. Mr. Delorio eközben vagy föl-alá sétálgatott a szobában vagy az ablakból nézte a rendőröket. Mivel így magukra hagyták őket, a két kislány suttogva gondolatot tudott cserélni, vajon mi történhet otthon.

- Lehet, hogy aput lelőtték - aggodalmaskodott Charlotte.
- Már mondtam vagy egymilliószor, hogy nem.
- Mit tudsz te, hisz csak hétéves vagy!

Emily felsóhajtott.

- Mondta is, hogy semmi baja, még a konyhában, amikor a mami azt hitte, hogy megsebesült.
- Csupa vér volt - jegyezte meg Charlotte.
- Azt mondta, hogy ez nem az ő vére.
- Erre nem emlékszem.
- Én viszont igen! - jegyezte meg nyomatékkal Emily.
- Ha nem apát lőtték meg, akkor kit?
- Talán a betörőt - mondta Emily.
- De mi nem vagyunk gazdagok, Emi. Mit keresett volna nálunk egy betörő? Hé, lehet, hogy apának le kellett lőnie Mrs. Sanchez.
- De miért pont Mrs. Sanchez? Hisz ő csak egy takarítónő.
- Mert mondjuk megőrült - jelentette ki Charlotte, s a lehetőségnek nagyon meg is örült.

Emily megrázta a fejét. r Mrs. Sanchez ilyen nem csinál. Ő egy kedves néni.

- Egy kedves ember is meg tud örülni.

- Dehogy.

- De igen.

Emily összekulcsolta a mellén a karját.

- Mondj egyet is.

- Hát, Mrs. Sanchez - felelte Charlotte.

- Mrs. Sanchezen kívül.

- Jó, akkor Jack Nicholson.

- Ő meg kicsoda?

- Egy színész. Tudod, ő volt a Batmanben a Joker, és tisztára őrült volt.

- Mert nyilván mindig tiszta őrült.

- Nem, néha egészen kedves, például amikor azt az úrhajóst játszotta Shirley MacLaine-nel, és Shirley lánya nagyon beteg lett és meg is halt, és Jack mégis olyan kedves volt.

- Nem beszélve arról, hogy ez nem is Mrs. Sanchez napja - mondta Emily.

- Micsoda?

- Mindig csütörtökön szokott jönni.

- Tényleg, Emi, ha megőrült, akkor úgyse tudja, milyen nap van ma - tiltakozott Charlotte, s tetszett is a saját érve, mert tisztára logikusnak tűnt a számára. -

Lehet, hogy megszökött az őrültek házából, és elkezd mindenhol takarítani. Aztán amikor elkapja az őrület, akkor kiírja a családot.

- Kicsit lökött vagy - jegyezte meg Emily.

- Nem, idefigyelj - magyarázta izgatott suttogással Charlotte - tisztára olyan, mint Hannibál Lecter.

- Hannibál, a kannibál? - suttogta ijedten Emily.

Egyiküknek sem engedték meg, hogy megnézzék a filmet - amelyet Emily makacsul csak a Bárányok ballagásaként emlegetett -, mert anya meg apa úgy gondolta, nem nézhetik meg ilyen kis gyerekek, de az iskolatársaik elmesélték a tartalmát, mert ők videón számtalan alkalommal.

Charlotte érezte, hogy Emily most már nem olyan biztos Mrs. Sanchez felől. Végül is Hannibál, a kannibál is orvos volt, aki, amikor megőrült, leharapta az emberek fülét, orrát, így aztán mindjárt nem tűnt olyan abszurdnak, hogy létezhetnek őrült bejárónők is.

Mr. Delorio bejött a szobába és széthúzta a függönyt az ablak előtt, hogy kinézzen a hátsó udvarba, amelyet alig világított meg a verandára vetődő fény. Jobb kezében egy pisztolyt tartott. Korábban soha nem tartott magánál fegyvert.

Ahogy hagyta a függönyt visszahullni a helyére, elfordult a franciaablaktól, rámosolygott a két kislányra.

- Minden rendben, kislányok?

- Minden - felelte Charlotte. - Jó ez a kis film.

- Nincs szükségetek valamire?

- Nincs, köszönjük - felelte Emily. - Jó ez a film.

- Tényleg nagyon jó - erősítette meg Charlotte is.

Amikor Mr. Delorio kiment a szobából, mindketten utána bámultak.

- Vajon miért van nála pisztoly? - kérdezte Emily.

- Hogy megvédjen minket. És tudod, ez mit jelent? Mrs. Sanchez még mindig életben van, valahogy elmenekült, és meg akar ölni valakit.

- De mi van akkor, ha a következő, aki megőrül, Mr. Delorio lesz? Fegyvere is van, előle nem tudnánk elmenekülni.

- Légy már eszednél! - torkolta le a húgát Charlotte, de aztán hirtelen megértette, hogy egy tornatanár ugyanolyan erővel megőrülhet, mint egy bejárónő. - Figyelj, Emi, tudod, mit csinálunk, ha megőrül? Hívjuk a rendőroket.

- Arra nem lesz időnk, kis buta. Ha baj van, akkor meg kell rúgni a mogyoróit.

Emily a homlokát ráncolta.

- Hogyhogy?

- Emlékszel a szombati filmre? - kérdezte Charlotte. Mami annyira ideges volt, hogy bement a mozi igazgatójához, hogy szóvá tegye, hogy lehet ezt a filmet korhatár nélkül vetíteni, amelyben ennyi az erőszak és ilyen trágárságokat mondanak. Az igazgató azt mondta, hogy ez nem korhatár nélküli film, hanem tizenégy éven felülieknek ajánlott, ami ugye nem ugyanaz. Anyát az a jelenet bosszantotta föl, amikor a főhős úgy menekült meg a rossz fickótól, hogy keményen a lába közé rúgott. Később, amikor megkérdezték tőle, mit akart a rossz fickó, akkor a főhős azt mondta: Azt nem tudom, hogy mit akart, de arra szüksége volt, hogy keményen belerúgjanak a mogyoróiba.

Charlotte azonnal érezte, hogy ez a mondat idegesítette a mamáját. Később meg is kérdezhette volna tőle, mert anya és apa mindig mindenre válaszoltak. De néha izgalmasabb volt, ha az ember maga jött rá a válaszra, mert akkor tudta, hogy olyasmit tud meg, amiről a szülei úgy gondolták, nem is tudja.

Otthon megnézték a szótárban, van-e valamilyen magyarázat a mogyoróra, ami miatt ideges lett a mamája. Amikor rábukkant a definícióra, hogy fordulat a heregolyók megnevezésére, meg kellett néznie ugyanabban a szótárban a heregolyót. Ezután leosont apa dolgozószobájába, hogy többet is megtudjon az orvosi szótárból a dologról. Igencsak furcsa dolgok derültek ki. De megértette. Pontosabban...valamennyit. Talán többet is, mint amennyit tudni akart. Mindent elmagyarázott Emilynek, amennyire csak tudott. De Emi egy szót sem hitt el az egészből, és minden jel szerint azonnal ki is ment minden a fejéből.

- Mint abban a filmben szombaton... - emlékeztette Charlotte a húgát. - Ha nagyon veszélyesre fordulnak a dolgok, és Vic bácsi megőrül, akkor keményen a lába közé kell rúgni.

- Ja, igen... - mondta kételkedve Emi. - Bele kell rúgni a heremogyorójába.

- Heregolyók, nem mogyorók.

Emily megvonta a vállát.

- Mindegy.

Mrs. Delorio lépett be a szobába, és kezét egy sárga konyharuhába törölgette. Hagyma szaga volt, mert azt vágott az előbb, amikor átjöttek hozzájuk.

- Kértek még egy kis Pepsit, lányok?

- Nem, köszönjük, Kathy néni - felelte Charlotte.

- Remek műsor - tette hozzá Emily.

- Az egyik kedvencünk - bólogatott Charlotte.

A csengő megszólalt.

- Azt hiszem, a szüléitek lesznek - mondta Mrs Delorio, és kisetett ajtót nyitni.

Olyan erőszakosan szólalt meg ismét a csengő, mintha valaki belefeküdt volna.

Vic kipillantott az apró halszemlencsén az ajtó előtt álló emberre. Martin Stillwater volt az.

Kinyitotta az ajtót, hogy a szomszédja be tudjon jönni.

- Jóságos Isten, mintha valami rendőrkongresszus lett volna nálatok. Mi volt ez az egész?

Marty szemügyre vette barátját, különösen a kezében lévő pisztolyt nézte meg jól magának, aztán mintha döntött volna. Alaposan elázott az esőben, az arca természetellenesen sápadt volt, mint egy porcelánfiguráé. Olyan beesett volt, mintha valami komoly betegségből épült volna föl.

- Jól vagytok, Paige-nek nem esett baja? - kérdezte Kathy, aki kilépett a hallba Vic mögött.

Marty bizonytalan lépést tett előre, épp csak átlépte a küszöböt, Vic nem tudta miatta becsukni az ajtót.

- Csak nem az aggaszt, hogy összevized a padlót? - kérdezte Vic. - Gyere csak be egész nyugodtan.

Anélkül, hogy egy lépést is tett volna beljebb, Marty benézett a házba Vic válla felett. Nyakig begombolt fekete esőkabátot viselt, amely egy kicsit mintha nagy lett volna rá, talán ezért is nézett ki úgy, mintha összement volna.

Vic már épp azt hitte, hogy a szomszédja megnémult, amikor Marty megszólalt:

- Hol vannak a gyerekek?

- Biztonságban - felelte Vic.

- Szükségem van rájuk - jelentette ki Marty. A hangja nem volt reszelős, mint az előbb, hanem mintha hiányzott volna belőle az élet.

- Az Isten szerelmére, öreg barátom, nem tudnál egy kicsit leülni, hogy megtudjuk, mi ez a...

- Szükségem van rájuk, most azonnal - jelentette ki Marty. - Ők az enyémeik.

Nem is élettelen ez a hang, hanem feszült, gondolta Vic Delorio, mintha Marty megbénult volna a rémülettől, s félne szabad utat engedni az érzelmeinek. Egy kicsit remegett is. Az arcán nemcsak eső, hanem verejtékcseppek is megcsillantak.

Kathy előrelépett és megkérdezte:

- Mi baj, Marty?

Vic ugyanezt akarta kérdezni. Marty Stillwater mindig jó kedélyű ember volt, nyugodt, könnyen elmosolyodó fajta, de most olyan feszült és esetlen volt. Akármin is ment ma este keresztül, mélyen megrendíthette.

Mielőtt Marty válaszolni tudott volna, Charlotte és Emily bukkant föl a hall végében. Minden bizonnyal akkor bújhattak esőkabátjukba, amikor meghallották apjuk hangját. Kabátjukat gombolva léptek előre.

Charlotte hangja megremegett, ahogy megszólalt:

- Apa?

Kislányai láttán Martynak könnyekkel telt meg a szeme. Amikor Charlotte hozzászólt, előbbre lépett, így aztán Vic be tudta végre hajtani az ajtót.

A gyerekek odarohantak az apjukhoz, Marty térdre hullott a padlón, s a két kislány szinte feldöntötte. Miközben így ölelkeztek ott hármában, a két kislány egymás szavaiba vágva kérdezték:

- Jól vagy, apu? Annyira megijedtünk. Tényleg nincs semmi baj, apu? Annyira szeretünk! Csusrom vér voltál. Mondtam a huginak, hogy ez nem a te véred volt! Betörő volt az, vagy Mrs. Sanchez kezdett őrjöngeni, esetleg a postás, a mami is jól van? Most már vége a dolognak? Milyen kár, hogy ilyen kedves emberek is meg tudnak őrülni! Mindhárman egyszerre beszéltek, mert míg a kislányok kérdezték, addig Marty sem maradt néma:

- Én kis Charlotte-om, kis Emily-m, annyira szeretlek benneteket, soha nem hagyom, hogy elraboljanak titeket tőlem. - Arcukat, homlokukat csókolgatta, s vadul magához szorította őket remegő karjával, mintha évek óta nem látta volna őket.

Kathy mosolyogva könnyezett a háttérben, s szemeit a sárga konyharuhával törölgette.

Vic is meghatónak találta a jelenetet, de nem került annyira a hatása alá, mint a felesége, mert Marty olyan furcsán viselkedett, nem is furcsán, hisz túl volt egy betörővel való összecsapáson - feltéve, ha ez történt - de valahogy... nos, furcsa volt az egész. Az is olyan szokatlan volt, amiket Marty összehordott:

- Emily és Charlotte, milyen szépek vagytok, mint azon a fényképen, az enyémekek vagytok, ti vagytok a jövőm. - A hangszíne is szokatlan volt, remegett és különösen gyorsan beszélt. Az egészben volt valami teátrális. Mintha színpadi szerepet alakított volna, mintha arra figyelt volna, nehogy eltévessze a szövegét.

Mondják, hogy a tehetséges emberek időnként furcsák, különösen az írók, ezért amikor Vic először találkozott Martyval, azt várta, hogy különc lesz. De Marty a legnormálisabb, leglogikusabb gondolkodású ember volt, akivel valaha is eddig találkozott. Most ez a kép kezdett összeomlani Vicben.

Marty fölállt, két lányát mindvégig magához szorította, és az ajtó felé tartva hátraszólt:

- Most mennünk kell.

Vic megszólalt:

- Marty, öreg barátom, hogy képzeled, hogy itt hagysz minket faképnél, miközben majd megőrülünk a kíváncsiságtól.

Marty csak annyi időre engedte el Charlotte-ot, amíg ki nem nyitotta az ajtót. Aztán ismét megragadta a kislány kezét.

Amikor az író nem méltatta válaszra Vicét, az a feleségére pillantott és látta, hogy az asszony arckifejezése is megváltozott. A könnyek, még ott csillogtak az arcán, de a szeme száraz volt és látható volt benne a döbbenet.

Tehát nemcsak nekem furcsa, állapította meg magában.

Kilépett a házból, és látta, hogy az író lehajtott fejjel a járda felé lépdél öles léptekkel, a két lányt kézen fogva. A levegő jeges volt. Brekegtek a békák, de valahogy természetellenes volt ez az ének, hideg és erőtlen, mintha valami csikorgó gépezet adta volna ezt a hangot. A hang arra készítelte Vicét, hogy

menjen vissza a házba, üljön le a kandalló elé, igyon, egy jó erős kávét, benne egy kevéske brandyvel.

- Az istenért - szólt utána még egyszer szomszédjának - várj már egy kicsit!
Az író megállt és visszafordult, a két kislány ott vacogott mellette.

Vic így szólt:

- Barátok vagyunk, és szeretnénk segíteni. Mindegy, mi a baj, mi szeretnénk segíteni.

- Semmit sem tehettek, Victor.

- Victor? Ember, te is tudod, mennyire gyűlölöm, ha leviktoroznak. Senki nem hív így, még ősz édesanyám sem meri, ha tudja, hogy nem akar felbőszíteni.

- Bocsáss meg... Vic. Nekem csak... annyi minden kavarog a fejemben. - A lányokkal a nyomában megint elindult a járdán.

Egy kocsi parkolt a járda végén. Egy új Buick. Úgy csillogott az esőben, mint egy ékkő. Járt a motorja, és senki nem ült benne.

Vic nem törődve a zuhogó esővel, utánuk futott.

- Ez a te kocsid?

- Aha - felelte Marty.

- És mióta?

- Ma vettem.

- És Paige hol van?

- Mindjárt találkozunk vele. - Marty arca halottsápadt volt. Láthatóan remegett, s szeme olyan furcsán csillant meg a lámpafényben. - Nézd, Vic, a gyerekek bőrig áznak.

- Én ázom itt tisztára át - jelentette ki Vic. - Nekik van esőköpenyük. Paige ott van a házban?

- Már elindult. - Marty aggodalmas pillantást vetett a szemközti házra, ahol még a földszinti és az emeleti ablakokban is égett a villany. - Találkozunk vele útközben.

- Emlékszel, mit mondtál nekem...

- Vic, kérlek...

- Magam is majdnem elfelejtettem, csak akkor jutott az eszembe, amikor elértétek a járdát.

- Mennünk kell, Vic.

- Azt mondtad nekem, hogy csak akkor adjam oda neked a gyerekeket, ha Paige is veled van. Másnak ne! Emlékszel, hogy ezt mondtad?

Marty lecipelte a két nagy bőröndöt a konyhába.

A 9 mm-es Beretta Parabellum nadrágja korcába volt dugva.

Kényelmetlenül nyomta a hasát. Rénszarvas mintás gyapjúsövetet viselt, ami elrejtette a kíváncsi tekintetek elől a pisztolyt. Vörös-fekete sí dzsekijén nem volt fölhúzva a cipzár, hogy gyorsan elő tudja rántani a pisztolyt, elég, ha csak leejti a bőröndöt.

Paige belépett mögötte a konyhába. Nála is volt egy bőrönd, s másik kezében a Mossberg vadászpuska.

- Ne nyisd ki a külső ajtót - mondta neki Marty, miközben lement a konyhai ajtón, amely a garázsba vezetett.

Nem akarta addig nyitva tartani az ajtót, amíg berakodik a csomagtartóba, mert akkor lett volna egy sebezhető pontjuk. Úgy gondolta, hogy a Másik visszaosonhatott, miután a rendőrök elmentek, s esetleg ott bujkálhat odakint.

Paige a férje után ment a garázsba, és felgyújtotta a fénycsővilágítást. A fénycsövek hosszú ideig villogtak, árnyak ugráltak a falon, a kocsi és az ajtó között.

Hirtelen kigyulladtak a fénycsövek. A kemény, hideg fehér fény olyan volt, mint a téli nap, s a falon ugráló árnyak azonnal abbahagyták táncukat.

Néhány méternyire van már a Buicktól, szorosan fogja a lányok kezét, mindjárt el tud menni velük. Az ő kis Charlotte-jával, Emilyjével. Oly közel a jövő, oly dühítőén közeli.

De Vic nem hagyja menni. Megy utánuk, mintha nem is esne az eső, és folyton hadovál, kérdezet, kíváncsi a nyomorult.

Olyan közel van a kocsi. Jár a motor, égnek a reflektorok. Egyik kezét Emily fogja, a másikat Charlotte. Szeretik őt, tényleg szeretik. Ölelték, csókolták a hallban, annyira örültek neki az ő kislányai. Megismerik az apjukat, az *igazi* apjukat. Ha be tud ülni a kocsiba, ha becsukja az ajtót és elindul, akkor már örökre vele lesznek.

- Azt mondtad, hogy ne adjam, oda senkinek a gyerekeket, ha Paige nincs veled - mondja megint Vic. - Senkinek, még neked sem. Emlékszel ugye, hogy ezt mondtad?

Rámered Vicro, nem annyira azért, hogy a válaszát mérlegelje, hanem hogy végezzen ezzel a nyomorulttal. De megint támad az éhség, reszket, erőtlenek a térdei, alig várja, hogy magába tömjön egy szelet csokoládét, amely ott várja az első ülésen - a cukor, a szénhidrát, az energia, amelyre szüksége van a teljes gyógyuláshoz.

- Marty, ugye emlékszel, mit mondtál?

Nincs nála fegyver sem, ami normális körülmények között nem okozna problémát. Jól kiképezték arra is, hogy pusztá kézzel öljön. Lehet, hogy meg is lenne benne az erő, legyengült állapota ellenére is, s annak ellenére is, hogy Vic bizonyosan fölvenné vele a harcot.

- Még furcsának is találtam - folytatta Vic -, de azt mondtad, hogy még *neked* se adjam oda őket, hacsak nincs veled Paige.

A probléma az, hogy ennek a nyavalyásnak viszont van pisztolya - és kellően gyanakvó is.

Másodpercről másodpercre zsugorodik az esélye, hogy el tudjanak menekülni, ezt is elmossa az eső. A lányok most is fogják a kezét. Szorosan fogja a kezüket, de kezdik rángatni, és egyre kevésbé tudja, mit csináljon. Rámered Vicro, agya száguldva keres valami elfogadható magyarázatot, mint amikor ma délután leült a szövegszerkesztő elé, hogy belekezdjen egy új könyvbe.

Mozogj, vedd föl a kesztyűt, küzdj és győzz!

Hirtelen rájön arra, hogy úgy tudja megoldani ezt a problémát, ha úgy viselkedik, mint egy barát, ahogyan a barátok beszélnek egymással a filmekben is. Ettől eloszlik a másik gyanúja.

- Vic, jóságos Isten... tényleg... tényleg ezt mondtam volna? - Elképzeli, hogy ő most Jimmy Stewart, mert mindenki szereti Jimmy Stewartot, mindenki megbízik benne. - Nem is tudom, mi történt velem, nyilván nem voltam magamnál a félelemtől... nagyon meg lehettem rémülve ettől az őrült dologtól.

- Mi van veled, Marty?

- Bonyolult a dolog, Vic, ez minden...annyira hihetetlen, hogy szinte én sem hiszem el. Órákba telne, míg el tudnám mesélni, de nincs erre egy órád, most nincs. A gyerekeim, ezek a kis aranyosok, veszélyben vannak, Vic, és Istenemre mondom, hogy nem élném túl, ha valami történne velük.

Tisztán látja, hogy új viselkedésének megvan a kívánt hatása. Odatereli a kislányokat a kocsihoz, most már tudja, hogy szomszédja nem állítja meg őket.

De Vic csak megy utánuk a pocsolyákban csattogva.

- Nem tudsz elmondani azért valamit?

Kinyitja az ajtót, beülteti a kislányokat, aztán még egyszer Vichez fordul.

- Szégyellem, amit mondanom kell, de miattam sodródtak veszélybe, az apjuk miatt, mert abból élek, amiből.

Vic meglepetten néz rá.

- Könyveket írsz.

- Vic, tudod te, mire képes egy elszánt rajongó?

Vicnek elkerekedik a szeme, aztán megint összeszűkül, mert az arcába csapódnak az esőcseppek.

- Mint az a nő néhány éve, aki letámadta Michael J. Foxot.

- Igen, úgy van, olyasmi történt velem is, mint Michael J. Fox-szal. - Most már mindkét kislány benn van a kocsiban. Becsapja rájuk az ajtót. - Csak ez most egy fickó, nem valami őrült nő, és ma éjjel odáig merészkedett, hogy betört a házba, vadul rám támadt, le kellett lőnöm. El tudsz engem képzelni, amint rálövök valakire, Vic? Most attól rettegek, hogy visszajön, ezért biztonságos helyre kell vinnem a kislányokat.

- Atyaisten... - szólal meg Vic, aki hitelt ad a történetnek.

- Csak ennyit mondhatok, Vic, ez is több mint amire időm volna...tehát menj csak vissza szépen...még tüdőgyulladást kapsz itt nekem. Néhány nap múlva föl hívlak, és elmesélek mindent.

Vic még mindig habozik.

- Ha valamiben tudnánk segíteni...

- Menj csak vissza, így is nagyon sokat tettél, most meg tisztára eláztatod magad. Tiszta víz vagy. Menj csak vissza, nehogy most meg amiatt kelljen aggódnom, hogy miattam kaptál tüdőgyulladást.

Miután odaáll Marty mellé a BMW csomagtartójához, Paige letette a táskát és a Mossberg vadászpuskát. Amikor a férfi kinyitotta a csomagtartót, Paige meglepődött a könyves dobozok láttán.

- Ez meg minek?

- Lehet, hogy kellenek - felelte a férfi.

- De mire?

- Majd később elmagyarázom. - Marty bedobta a bőröndöket is a csomagtartóba.

Amikor kiderült, hogy csak két bőrönd fért be, az asszony ezt mondta:

- Mivel csak a legszükségesebbeket csomagoltam össze, legalább az egyik dobozt ki kéne venni.

- Nem. Majd berakom a táskát hátra a padlóra. Emily lába úgysem ér le a földre.

Már félúton a ház felé tart, Vic visszanez a Buickra. Még mindig Jimmy Stewart szerepét játssza:

- Menj már, Vic, menj már! Kathy ott vár az ajtóban, még meghal, ha nem mész be, ha nem mentek be mindketten a házba.

Megfordul, megkerüli a Buick végét és csak akkor néz vissza ismét a házra, amikor már a vezető ajtajához ér.

Vic is fent áll az ajtóban, ott áll Kathy mellett, most már messze ahhoz, hogy meg tudja akadályozni a menekülését, akár fegyverrel, akár fegyver nélkül.

Odaint Delorióéknak, azok visszaintenek. Beül a Buickba a volán mögé, szinte elvész a bő esőkabátban. Magára húzza az ajtót.

Az út túloldalán, az ő házában, az emeleten is, lent is ég a villany. Az imposztor van odabent Paige-dzsel. Az ő szépséges Paige-ével. Most nem tehet semmit, még nem, míg nincs fegyvere.

Amikor a hátsó ülésre pillant, látja, hogy Charlotte és Emily már be is kötötte magát az biztonsági övvel. Jó kislányok. És milyen szépek az egyforma esőkabátban és a műanyag esőkalapban. Még a fényképeiken sem látszanak ilyen szépnek.

Egyszerre kezdenek beszélni, előbb Charlotte:

- Hova megyünk, apu, hol szereztük a kocsit?

Emily így:

- És hol a mami?

Mielőtt válaszolni tudna, kegyetlenül lerohanják a kérdéseikkel:

- Mi történt, kire lőttél, megöltél-e valakit?

- Mrs. Sanchez volt az?

- Ő is megőrült, mint Hannibál, a kannibál, apu, tényleg megbuggyant?

Kikandikál a jobboldali ablakon, látja, hogy Delorióék bemennek a házba és bezárják az ajtót.

Emily így szól:

- Apu, ez igaz?

- Tényleg, apu, ez igaz, amit Mr Deloriónak mondtál, hogy olyan, mint a Michael J. Fox-szal, ez igaz? Olyan aranyos pasi!

- Legyetek már csöndben! - mondja nekik türelmetlenül. Sebességbe teszi a Buickot, rálép a gázra. A kocsi rándul, lefullad, mert elfelejtette kiengedni a sebességváltót.

- Miért nincs velünk a mami? - kérdezi Emily.

Charlotte izgalma nő, a hangja egyre jobban idegesíti, szinte beleszédül.

- Jézusom! Tiszta vér az inged, szóval valakit tényleg lelőttél, hú, de gusztustalan, mindjárt elhányom magam!

Egyre jobban vágyik valami ennielőre. A keze annyira reszket, hogy a slusszkulcs hangosan csörömpöl, amikor újra be akarja indítani a motort. Bár az éhség nem lesz olyan szörnyű, mint az előbb, most még eljut néhány háztömbnyire, csak akkor lesz szüksége igazán azokra a csokoládéokra.

- Hol a mami?

- Biztos ő akart előbb téged lelőni, tényleg le akart lőni, vagy kése volt? Az baromi rémületes lehetett, egy kés...mije volt, apu?

Az önindító köszörül, a kocsi beleremeg, de a motor nem ugrik be, nyilván telenyomta benzinnel a porlasztót.

- Hol a mami?

- Tényleg pusztá kézzel megküzdted vele, elvetted a kést tőle vagy mi, apu, hogy csináltad, tudsz karatézni, tényleg tudsz?

- Hol a mami? Mondd meg azonnal, hol van a mami!

Az eső dübörög a kocsi tetején. Pattog a motorháztetőn. A benzinben tocsogó motor őrijítően nem reagál. *Rrrrrrrrr*. Az ablaktörő csattog, csattog. Ide-oda. Előre-hátra. A kislányhangok egyre jobban sivítanak a hátsó ülésen. Mintha megvadult méhek zümmögnének. *Zzzzzz-zzzz*. Remegő kezére összpontosít, nehogy kiejtse belőle a kulcsot. A görcsbe rándult, nyirkos ujjai közt folyton megcsúszik. Fél, hogy túlkompensál, és eltöri a kulcsot. *Rrrrrrrrrrrrrrrrrrr*. Éhezik. Ennie kell. El kell innen tűnni. Döng. Bong. Döngeti a tetőt az eső. A fájdalom újraéled már majdnem begyógyult sebeiben. Fáj a lélegzetvétel. Az a rohadt motor! *Rrrrrrrr*. Nem indul. *Rrrrrrrrrrrrrrrrrrr*. Apu-apu-apu-apu-apu, *zzzzzzzzzzzz*.

A kudarcból düh, a dühből gyűlölet, a gyűlöletből erőszak. Az erőszak néha lecsillapít.

Ég benne a vágy, hogy megüssön valamit, bármit, hátrafordul, a lányokra mered, aztán elordítja magát:

- Kuss, legyen, kuss már, kuss!

Megdöbbennek. Mintha soha nem hallották volna még így beszélni.

A kicsik az ajkukba harapnak, képtelen a szemükbe nézni, az oldalsó ablak felé fordítja a fejét.

- Csönd már, az Isten szerelmére, legyen már csönd!

Amikor újra előrefordul és megpróbálja elindítani a motort, a nagyobbik lány elsírja magát, mint egy csecsemő. Csattog az ablaktörő, köszörül az önindító, nyög a motor, masszívan dübörög a tetőn az eső, szinte beszakad az agya, nem bírja elviselni. A lányokra visít, olyan erővel, hogy egy pillanatra elnyeli a hang a sírást, minden külső hangot. Azt mérlegeli, hogy hátramászik a sikoltozó kis nyomorulthoz és leállítja, megüti, megrázza, a kezét az orrára és a szájára tapasztja, míg nem jön belőle semmilyen hang, míg abba nem

hagyja a sírást, abba nem hagyja a rugdalózást, egyszerűen abbahagyja, mindent abbahagy...

...amikor hirtelen beugrik a motor és finoman duruzsolni kezd.

- Azonnal visszajövök - mondta Paige, miközben Marty berakta a bőröndöt a BMW vezetőülése mögé. A férfi fölnézett és látta, hogy Paige készül bemenni a házba. - Várj, mit csinálsz?

- Le kell oltani a villanyt.

- Hagyd a pokolba! Ne menj vissza oda!

Mintha egy regényből vagy egy filmből való lett volna ez a pillanat, villant át Marty agyán. Összecsomagoltak, eljutottak a kocsiig, ennyire közel a meneküléshez, aztán visszamennek a házba valami ostobaság miatt, vakon bízva a menekülésükben, és valahogy ott van a pszichopata, vagy, mert visszament, míg ők a garázsban ténykedtek, vagy, mert valahol sikerült meghúzódnia, mialatt a rendőrök átkutatták a házat. Ők meg mennek szobáról szobára, oltogatják a villanyt, s a ház lassan sötétségbe borul - amikor a hasonmás hirtelen anyagiasul, mint valami árny az árnyékból. Tudta, irracionális ez a félelem, hogy visszamenjen a házba leoltani a villanyt, ugyanakkor erős tiltás élt benne, hogy abba az átkozott házba akár ő, akár a felesége még egyszer betegye a lábát.

- Hagyd a villanyt! - mondta. - Zárj be, és nyisd ki a garázsajtót, hozzuk a gyerekeket, és menjünk innen!

Miközben Marty bezárta a csomagtartót, a garázs ajtaja felemelkedett. Még egyet kattant, és teljesen kinyílt.

Kinézett az esős éjszakába, jobb keze a nadrágja korcába dugott Beretta markolatán nyugodott. A képzelete most sem hagyta nyugton, azt várta, hogy az a szörnyű hasonmás szembe jön vele a kocsijelzőn.

Ehelyett azonban amit látott, rosszabb volt, mint amit legelszabadultabb képzeletében is ki tudott volna találni. Egy kocsijelző állt az utcán Deloríóék háza előtt, de nem Deloríóéké volt. Marty még soha nem látta. A kocsijelző lámpája égett, a sofőr pedig kínlódott a gyújtással; egyre csak köszörült, köszörült. Bár a sofőrből csak egy árnyékot látott, a hátsó ablakból mintha egy sápadt gyerekarc nézett volna kifelé. Marty még ilyen messziről is biztos volt benne, hogy a Buick hátsó ülésén Emily ül.

Paige közben kordnadrágjának zsebéből a kulcsokat próbálta előhúzni, hogy bezárja a garázs és a konyha közti ajtót.

Marty lebévult a döbbenettől. Sem szólni, sem moccanni nem tudott.

A Buick motorja közben berántott, aztán felbőgött. Szürke felhőként dőlt a kipufogóból a füst.

Martyban nem is tudatosult, hogy leküzdötte bénaságát, csak amikor már kívül volt a garázson, a kocsijelző közepén és vágta az utca felé. Úgy érezte magát, mintha teleportálta volna saját magát, holott csupán az ösztön, az állati rémület vezette, és teste megelőzte a gondolatait.

A Beretta ott volt a kezében. Nem is emlékezett rá, hogy előhúzta volna a derekából.

A Buick elkanyarodott a járda mellől, Marty balra fordult és utána vetette magát. A kocsi lassan ment, mert a vezetője még nem vette észre, hogy üldözik.

Emily még mindig ott volt az ablakban. Rémült arcát most már nekiszorította az üvegnek. Egyenesen az apjára nézett.

Marty közeledett a kocsihoz, már csak három méterre lehetett a hátsó lökhárítótól. Aztán a kocsi könnyedén meglódult, sokkal gyorsabb volt, mint ahogy ő futott. A kerekek sísteregve hasították a vizet.

Mintha Emily Kháron ladikján ült volna, és nem házak között vitték volna át, hanem magán a Styx vizén is, át, egyenesen a holtak földjére.

Martyt elárasztották a kétségbeesés fekete hullámai, de a szíve még vadabbul vert, mint korábban, és olyan erőt talált magában, amelyről nem is képzelte, hogy létezik. Gyorsabban futott, mint valaha. Lábai úgy döngtek az aszfalton, mint egy hatalmas kalapács, karjaival mintha úszott volna, fejét leszegte, szemét egy pillanatra sem vette le a zsákmányról.

A háztömb végénél a Buick lelassított. A kereszteződésben le is állt.

Marty kifulladásra utolérte. Hátsó lökhárító. Hátsó sárhányó. Hátsó ajtó.

Emily arca ott volt az ablakban. A kislány most felnézett rá.

Annyira kitágultak az érzékei a rémülettől, mintha tudattágító drogot vett volna be. Hallucinogén módon érzékelte az esőcseppeket saját maga és a kislánya közt az ablakon - girbe-gurba alakjukat, ahogy megcsillant rajtuk az utcai lámpák fénye - mintha minden egyes esőcsepp ugyanolyan fontos lett volna, mint bármi más a világon. Ugyanígy a kocsi belsejét sem csak elmosódott sötétségnek érzékelte, hanem maga előtt látta a számtalan szürke, kék és fekete árnyalat szövedékét. Emily sápadt arca mögött a sötétség tapintható formái között megpillantotta egy másik gyerek alakját, Charlotte-ét.

Amint egy szintbe ért a sofőr ajtajával és éppen elkapta a kilincset, amikor a kocsi ismét meglódult. Jobbra kanyarodott a kereszteződésben.

Marty megcsúszott és majdnem elesett. Amikor visszanyerte az egyensúlyát, kezében a pisztollyal, a kocsi már befordult a keresztutcába.

A sofőr jobbra fordult, nem vette észre Martyt a bal oldalán. Fekete kabát volt rajta. Csak a tarkója látszott az esőáztatta ablakon keresztül. A haja sötétebb volt, mint Vic Delorióé.

Mivel a kocsi a kanyarban lassan ment, Marty megint utol tudta érni, a fülében dübörgött a szívverése. Most már nem nyúlt a kilincs után, mert nyilván az ajtó be volt zárva. Elvész a meglepetés ereje, ha ezzel próbálkozik. Fölemelte a Berettát és a férfi tarkójára célzott.

A gyerekek megsérülhetnek a szétfreccsenő üvegszilánkoktól. Meg kell kockáztatnia. Különböző örökre elveszítheti őket.

Bár kicsi volt az esély rá, hogy a sofőr Vic Delorio vagy egy másik ártatlan ember, Marty képtelen volt úgy meghúzni a ravaszt, hogy nem tudja, kire lő. Párhuzamosan mozgott a kocsival, amikor elkiáltotta magát:

- Hé, hé!

A sofőr feléje kapta a fejét és ránézett az oldalsó ablakon.

A pisztoly csöve mögött Marty a saját arcába pillantott. A Másik! A tükörben felvillanó arc megtelt gyűlölettel és dühvel.

A sofőr lába meglepetésében lecsúszott a gázpedálról. Egy alig érzékelhető pillanatig a Buick lelassult.

Alig egy méterre volt az ablaktól, amikor Marty kétszer meghúzta a ravaszt. Mielőtt eldörrent volna az első lövés, mintha azt látta volna, hogy a sofőr oldalra vetődik, bár kezét nem vette le a volánról, hogy elrántsa a fejét a tűzvonalból. A pisztoly torkolata felvillant, aztán az üvegcserepek homályba borították az ellenfele sorsát.

Alig hangzott föl a második lövés, az első után szinte azonnal, a kerekek felsikítottak. A Buick meglódult, mint amikor egy elszabadult ló ki akar törni rodeó kapuján.

Rohant a kocsi után, de az elviharzott hatalmas kipufogófüstöt eregetve maga után. A hasonmás még élt, talán megsérült, de élt és meg akart szökni.

A kocsi áthúzott a szembejövő sávba. Ha így száguld tovább, nekirobban a járdaszegélynek és beszáguld valakinek a kertjébe.

Marty már el is képzelte, hogy a kocsi nekirohan a járdaszegélynek, felborul, nekivágódik az egyik fának, vagy a ház oldalának, lángba borul, és a lányai a lángoló acél koporsóban rekednek.

A Buick orra visszarándult az út közepe felé, a saját sávjába. Még mindig száguldott, már semmi reménye nem volt, hogy utolérje őket.

De Marty csak rohant, mintha a saját életéről lett volna szó, égett a torka, szúrt a melle, mintha tűkkel döfködtek volna a lábait. Jobb keze olyan erővel szorította a Beretta markolatát, hogy csuklójától a válláig lüktetett a karja. És ahányszor csak a lába a földre huppant, ott visszhangzott a fülében két kislánya neve, de ezt a hangot csak a tudatában hallotta.

Amikor az apjuk rájuk ordított, hogy: kuss, Charlotte úgy érezte, mintha az arcába vágta volna, hiszen életének kilenc éve alatt mondhatott, tehetett bármit, soha semmi nem hozta ki a sodrából az apját. És nem is értette, mi dühítette föl ennyire, hiszen nem csinált semmit, csak feltett néhány kérdést. Igazságtalan volt, hogy a papa leszidta; és csak fokozta rosszallását, hogy az apja soha nem volt vele igazságtalan. Mintha azért lett volna mérges rá, mert van, mintha undorodott volna tőle, ez pedig elviselhetetlennek tűnt. Lehet, hogy a saját apja most már soha nem fogja őt szeretni? Az apja arcáról soha nem fog eltűnni a düh, és ő sem lesz képes elfelejteni, milyennek látta az előbb. Minden megváltozott közöttük örökre. Mindezt egyetlen másodperc alatt megértette, mielőtt még az apja abbahagyta volna az ordítást, és ömleni kezdtek a könnyei.

Alig vette észre, hogy a kocsi végre elindul, csak akkor szakította ki magát a nyomorúságos gondolataiból, amikor Emily feléje fordult, és megragadta a karját. Vadul suttogott:

- Az apu!

Charlotte először azt hitte, hogy Emily is szemrehányást akar neki tenni. Ám mielőtt nekitámadt volna, hirtelen tudatosodott benne, milyen vidáman csendül a testvére hangja. Valami fontos dolog történik.

Nagyokat pislogott, nyelte a könnyeit, amikor látta, hogy Emily már ismét az ablakhoz szorítja az arcát. Amikor a kocsi a kereszteződésbe ért, követte a húga tekintetét.

Amint megpillantotta apját a kocsi mellett futni, azonnal tudta, hogy ő az igazi apjuk. A volán mögötti apa - aki gyűlölködően nézett rájuk, és ok nélkül ordítzik velük - hamisítvány. Valaki más. Vagy valami más. Egyáltalán nem jött zavarba, hogy két apát látott, nem volt gond, hogy rájöjjön, melyik az igazi.

Ahogy a kocsi befordult a keresztutcába, apa felemelte a pisztolyát és elkiáltotta magát:

- Hé, hé!

Amikor az álapa rájött, hogy ki az, aki kiabál, Charlott elkapta Emily kabátját, és elrántotta a hógát az ablaktól.

- Bukj le, takard el az arcod, gyorsan!

Összeölelkeztek, karjukkal egymás fejét takarták.

BAMM!

Charlotte még soha nem hallott ilyen erős hangot. Csengett a füle.

Már-már újra elsírta magát, most félelmében, de keménynek kellett maradnia a húga miatt. Ilyenkor egy nővérnek kötelességei vannak!

BAMM!

Éppen csak egy szívdobbanásnyival később dörrent el a második lövés, de Charlotte tudta, hogy az alaput eltalálták, mert fájdalmasan felkiáltott, majd elkezdtek belőle röpködni a csúnya szavak. De ahhoz elég jól volt, hogy tovább vezessen, és a kocsi még jobban megugrott.

Ide-oda rángatott, aztán vadul jobbra fordult.

Charlotte érezte, hogy nekimennek valaminek. Ha nem zúzódna össze az ütközéskor, akkor Emmel igen gyorsan ki kell ugraniuk a kocsiból, és fedezékbe kell rohanniuk, hogy apu le tudjon számolni a hamisítvánnyal.

Mert nem volt egy pillanatig sem kétsége, hogy apu el tud bánni a másikkal. Bár még nem olvashatta a könyveit, tudta, hogy gyilkosokról, fegyverekről és autós üldözésekről írt, meg ilyesmikről, tehát pontosan tudta, hogy mit kell tennie. A hamisítvány nagyon megbánja, hogy összeakasztotta a bajszát apuval; jó hosszú ideig a börtönben fog aszalódni majd ezért.

A kocsi visszaperdült balra, az első ülésen az álapa fájdalmasan vinnyogott.

Charlott egyik kezével a hógába kapaszkodott, a másikkal kitapogatta a biztonsági öv gombját és az ujját finoman ráhelyezte.

A kocsi nekicsapódott valaminek, a vezető beletaposott a fékbe. A kocsi fara kifarolt balra, s a vezető melletti ajtó nekicsapódott valaminek. Charlotte lenyomta a gombot, és a biztonsági öv kipattant. Odanyúlt Em övéhez.

Emily ajtaja beszorult, bárminek is csapódtak neki. Csak Charlotte oldalán menekülhettek.

Magához rántotta a hógát, kinyomta az ajtót, és kilökte a járdára.

Közben Emily már húzta is, mintha Emily akarná őt megmenteni.

Az álapa hallotta, hogy kijutnak. Utánuk vetette magát az első ülésről.

- Kis kurva! - és elkapta Charlotte esőkalapját.

Charlotte kirántotta a fejét a kalapból, ki az ajtón, ki a zuhogó esőbe, négykézláb mászott az aszfalton. Felnézett és látta, hogy Emily is négykézláb menekül a szemközti járda felé. Charlotte talpra állt, és a húga után futott. Valaki a nevüket kiáltotta.

Alig valamivel a következő sarok előtt a száguldó Buick nekirohant egy letört faágnak, és oldalra perdülve szánkázott a vízben.

Marty megörült, hogy utolérheti őket, miközben halálra rémült, hogy baja eshet a két lányának.

A Buick hirtelen hangos csattanással nekivágódott egy parkoló Ford Explorernek. Bár a csattanásba beleremegett az éjszaka, a kocsi nem állt a feje tetejére, és nem is gyulladt ki.

Marty legnagyobb megdöbbenésére felpattant a kocsi jobb oldali hátsó ajtaja és a gyerekei röptek ki belőle.

Rájuk kiáltott, hogy meneküljenek a kocsi közeléből. De a kicsiknek nem volt szüksége a tanácsaira. Megvolt a maguk terve, azonnal menekültek az utca túloldala felé, ahol fedezéket kerestek.

Marty rohant. Most, hogy a lányok kint voltak a kocsiból, a dühe erősebb volt a félelménél. Fájdalmat akart okozni a vezetőnek, meg akarta ölni. De ez nem forró gyűlölet volt, hanem jéghideg, egy agyatlan hulló vad dühe, melynek örvényétől saját maga elrémült.

Már egész közel volt, amikor a kocsi motorja ismét felbőgött, a kerekek füstölögve kipörögtek. A Másik próbált elmenekülni, de a jármű fennakadt a Fordon. Csikorgott a fém, aztán nagyot pattant, amikor a Buick lassan kezdett leválni.

Marty jobban szeretett volna közelebbről lőni, de érezte, hogy ennél közelebb nem fog jutni. Megtorpant, két kezével megmarkolta a Berettát, de annyira remegett a keze, hogy nem is látta a célgömböt, átkozta magát gyengeségéért, hogy ilyenkor nem tud szilárd lenni.

Az első lövés ereje magasan felkapta a csövet. Marty leengedte a kezét, mielőtt újra tüzelt volna.

A Buick elszabadult az Explorer fogságából és néhány méternyit előre gurult. Egy pillanatig nem érték a földet a kerekek, bénán pörögtek a levegőben és felverték a pocsolya vizét.

Meghúzta a ravaszt, aztán elégedetten fölfordult, amikor a Buick hátsó ablaka szétrobbant, aztán újból tüzelt, és maga elé képzelte, hogy ugyanígy robban szét annak a mocsadéknak a feje a volán mögött. Miután a kerekei a földre huppantak, a Buick távolodni kezdett. Marty utána lőtt többször is, pedig tudta, hogy most már lőtávon kívül van. Mégis lőtt, egyre lőtt. Vért akart, bosszút, és kiürítette a tárat - teljesen elvesztette az önuralmát.

Paige a BMW-vel keresztülrohant a piroson. A kocsi a kanyarban csaknem két kerékre állt, ahogy befordult a keresztutcába.

Elsőként Martyt pillantotta meg az út kellős közepén. Állt terpeszbe tett lábbal, és a távolodó Buickra tüzelte.

Az asszony lélegzete elakadt, a szíve elszorult. A kislányok minden bizonnyal a távolodó kocsiban vannak.

A padlógig nyomta a gázpedált, ki akarta kerülni Martyt és a Buick nyomába eredni, letolni az útról, pusztán kézzel nekiesni az emberrablónak, kikaparni a mocskok szemét. Ekkor pillantotta meg az élénksárga esőkabátokat az egyik lámpa alatt. A két lány ott állt összeölelkezve. Kicsiknek és törékenyeknek látszottak az esőn át a sárga fénykörben.

Elhúzott Marty mellett és megállt a járda mellett. Feltépte az ajtót és kiugrott a BMW-ből, égve hagyta a világítást, a motor járt.

Odadutott a gyerekekhez és közben mintha kívülről hallotta volna saját magát:

- Hála Istennek, hála Istennek, hála Istennek! - Még akkor sem bírta abbahagyni, amikor már ott kuporgott a lányok mellett, és magához szorította őket, mintha a két szó varázserővel bírt volna, mintha attól tartott volna, hogy a két lány eltűnik a karjai közül, ha abbahagyja a hála szavait.

A kislányok vadul kapaszkodtak belé. Charlott az anyja nyakába temette az arcát, Emily szeme tágra kerekedett.

Marty is térdre huppant mellettük. Szüntelenül tapogatta a gyerekek arcát, mint aki nem hisz a szemének, hogy még mindig élnek. Közben egyfolytában csak ezt ismételte: - Jól vagytok, semmi bajotok, nem sérültetek meg? - Csak egy kis horzsolást talált Charlotte bal tenyerén, ami akkor történt, amikor kiugrott a kocsiból, és négykézlábra esett.

A nagy változás azonban az volt a kislányokban, hogy szokatlanul csendesek voltak?

Egy-két ember kijött a házából, és megállt a verandán. Látni akarták, mi történt - most, hogy már vége lett a lövöldözésnek. Mások az ablakaikban lógtak.

Szirénákat lehetett hallani a távolból.

Marty felállt,

- Menjünk innen.

- De jön a rendőrség - szólalt meg Paige.

- Éppen azért.

- De...

- De ugyanolyan szemetek lesznek, mint korábban voltak, ha nem szemetebbek.

Ölébe kapta Charlotte-ot és futva indult vele a BMW-hez, miközben egyre erősebben vijjogott a szirénák hangja.

Üvegszilánkok fúródtak a bal szemébe. A feszített biztonsági üvegből szilánk halom lett. De az apró üveg kristályok a szem szövetében rettenetes fájdalmat okoztak. A szemének minden mozdulatára csak egyre mélyebbre fúródnak és még nagyobb kárt okoznak.

Nem akar pislogni, finoman lefogja a szemét és megpróbál csupán a jobb kezével kormányozni.

Időnként le kell vennie a kezét a szeméről, mert szüksége van a bal kezére is. Jobb kezével feltép egy csokoládét és a szájába gyömöszöli. Az anyagcsere kemencéje követeli a fűtőanyagot.

A golyó felsértette a szemöldökét ugyanazon az oldalon. A seb olyan széles, mint a mutatóujja, és valamivel több mint két centi hosszú. A csontig feltépte a bőrt. Először vadul vérzett. Most már sűrűsödött a folyás, mert gyorsan alvadt a vére, de ráragadt az ujjára, ahogy a szemét befogta.

Ha az a golyó két hüvelykkel balra érkezik, pont a halántékába fúródik, és maga előtt nyomja a csontszilánkokat az agyába.

Fél a fejsebektől. Nem tudja, felépül-e olyan nyomtalanul egy agysérülésből is, mint a másfélékből. Talán egyáltalán nem is tudna felépülni.

Mivel fél szemére vak, óvatosan vezet. Félszemmel nem érzékel mélységet. És a pocsolós utcák veszélyesek lehetnek.

A rendőröknek most már biztosan megvan a Buick leírása, sőt, talán még a rendszáma is. Keresni fogják, ha nem is aktívan, mindenesetre rutinszerűen. A sofőr oldalán lévő sérülés csak könnyebben nyomra vezet.

Nincs olyan állapotban, hogy most egy újabb kocsi lopjon. Még gyenge a három órával korábbi sebesülései miatt is.

Sebaj - biztatja magát - holnap majd visszaszerzi a családját, a saját életét. Annyi ideig botorkált a sötétben, hogy egy nap már igazán semmiség. Milyen közel is volt a sikerhez! Egy rövid pillanatra megint az övéi voltak a lányai. Charlotte. Emily.

Felidézi az örömet, amikor a Delorio ház előszobájában magához ölelte őket. Milyen kedvesek voltak, ahogy összecsóskolták az arcát. És hogy csilingelt a hangjuk. Apu, apu...!

Majdnem elsírja magát. De nem, ezt nem teheti. Ha elkezd rángatózni a megsérült szem szövet, elviselhetetlenek lesznek a fájdalmai, és ha a jobb szeme is megtelik könnyel, akkor teljesen megvakul.

El Toróból átgurul Laguna Hillsbe, ahol a házak fényei melegen világítanak az esőn át, és ez megint eszébe juttatja a családi örömet. Erről viszont eszébe jut, hogy a gyerekei csúnyán elhagyták, és a könnyektől elindul a düh felé. Nem érti, miért választanának az ő édes lánykái egy sarlatánt az apjuk helyett, amikor pillanatokkal korábban még csókjaikkal árasztották el. Zavarja ez az érthetetlen árulás. Szinte rágja belülről.

Amikor Marty ráfordult a Marguerite Parkway-re és elindult dél felé, Paige végre megkérdezte:

- Hova megyünk?

A férfi a visszapillantó tükörbe pillantott.

- Nem tudom, csak innen el. Most gondolom át, hova mehetnénk.

- Talán most hittek volna neked.

- Kizárt.

- Azok az emberek biztosan látták a Buickot.
- Talán. De nem látták a vezetőt. Senki sem támasztaná alá a sztorimat.
- Vic és Kathy látták.
- És azt hitek, hogy én vagyok.
- Most rájönnek, hogy nem te voltál.
- Nem láttak minket együtt, Paige. És ez számít, a fene vigye el! Hogy valaki együtt lásson miket. Egy külső tanú.
- Ott volt Charlotte és Emily - felelte Paige. - Ők egyszerre láttak benneteket. Marty a fejét csóválta.
- Nem számít. Bárcsak számítana. De Lowbock nem adna két kisgyerek vallomására.
- Nem is olyan kicsi! - jegyezte meg Emily Paige mellől, de a hangja még vékonyabbnak tűnt, még kislányosabbnak, mint máskor.

Charlotte továbbra is hallgatott. A két lány még mindig reszketett. De Charlotte jobban, mint Emily. Szabályosan rátapadt az anyjára, és fejét behúzta a kabátja gallérjába.

Marty a legmagasabbra kapcsolta be fűtést. A BMW-ben fullasztó hőségnek kellett volna lennie. De nem így érezték.

Paige így szólt:

- Talán mégis inkább vissza kéne mennünk és megpróbálhatnánk logikusan beszélni velük. Marty hangja acélkemény volt.
- Drágám, ez képtelenség. Gondolj csak bele. Azonnal elvonnák a Berettámat. Ezzel lőttem a fickóra. Az ő szemszögükből, így vagy úgy, de bűntény történt és ezt a légyvert használták közben. Vagy valaki valóban el akarta rabolni a lányokat, és én megpróbáltam feltartóztatni. Vagy megint kitaláltam valamit, csak hogy jobban menjenek a könyveim. Talán felbéreltem az egyik barátomat, hogy ő vezesse a Buickot, én meg vaktölténnyel utána lövöldöztem, a saját gyerekeimet hazugságra kényszerítem, szóval előállók egy újabb hamis feljelentéssel.
- Lowbock ezek után nem fogja erőltetni az elméletét.
- Ő? Egy frászt nem.
- Marty, miért tenné?

A férfi felsóhajtott.

- Oké, rendben, talán nem fogja, esetleg nem.
- Rá fog jönni, hogy valami sokkal súlyosabb dolog történt - erősítgette Paige.
- Hidd el, nem fog neked hinni, mert el kell, ismernem, hogy ennél nagyobb őrültséget még én sem hallottam. Ha elolvasod azt a cikket a People magazinban, az csak rátesz... Rögtön elvonná a Berettámat. És gondold el, hogyan reagálna, ha megtalálná a vadászpuskát a csomagtartóban! Ha elveszi mindkét fegyverünket, védtelenség maradunk. Aztán a zsaruk elmennek, és tegyük fel, a hasonmásom két perc múlva besétál a házba, amikor már nincs semmink, amivel megvédhetnénk magunkat.
- Ha a rendőrök nem hisznek nekünk, és ha nem kapunk hivatalos védelmet, még mindig eljöhetünk.
- Nem, Paige, én a szó szoros értelmében mondtam, hogy a fickó két perccel később besétálhat a házba. És akkor nem lesz semmi esélyünk, hogy elmeneküljünk.

- Nem hiszem, hogy kockáztatná...

- De igen, kockáztatná! Szinte azonnal visszajött, amint a rendőrök először elmentek - nem igaz? Szemrebbenés nélkül odament Delorióék házához, és becsengetett. Mintha élvezné a veszélyt. Ez örület, és nem vagyok hajlandó kiszolgáltatni a gyerekek, vagy a te, vagy a saját életemet egy örültnek, akiről nem tudom, mire képes.

Paige tudta, hogy Martynak igaza van. Ezzel együtt fájdalmas volt elfogadni a tényt, hogy olyan képtelen a helyzetük, amin a törvény sem segít. Ha nem kapnak segítséget és védelmet, akkor az állam megtagadja tőlük egyik legalapvetőbb kötelességét: hogy a büntető törvénykönyv szigorú betartásával biztosítsa a rendet. Hiába ülnek egy bonyolult gépben, hiába haladnak jól megvilágított úton, ez a mulasztás azt jelenti, hogy nem élnek civilizált világban.

Amikor Marty ráfordult a Crown Valley Parkway-re Laguna Niguel felé, Charlotte végre megtörte a csendet.

- Apu?

Paige a visszapillantó tükörben látta Marty aggódó pillantását.

- Tessék, kicsim?

- Mi volt az a valami? - kérdezte Charlotte.

- Micsoda, drágám?

- Az a valami, ami olyan volt, mint te.

- Nos, ez az egymillió dolláros kérdés. De akárki is, ember és nem egy dolog. Egy ember, aki szörnyen hasonlít hozzám.

Paige az emeleten látott vére gondolt, aztán arra, hogy a hasonmás milyen gyorsan magához tért a mellkasi sebeiből, milyen gyorsan elmenekült, hogy aztán nem sokkal később elég erőt gyűjtsön az újabb támadásra. Ez nem volt emberi.

Charlott kisvártatva ismét megszólalt, és Paige döbbenet hallgatta, ahogy az ő gondolatait visszhangozza:

- Nem, ez nem volt ember... Ez egy dolog volt. Hideg, csúnya és sötét belül. És én még megcsókoltam és azt mondtam neki: „szeretlek”.

Az elegáns lakótelep húsz vagy még több nagy házból áll, mindegyikben legalább tíz-tizenkét kényelmes apartmannal. Az egész egy kis erdő közepén terül el.

A komplexumon belül szerpentinszerű utcák haladnak. A lakóknak közös autótároló is a rendelkezésükre áll, vörösfenyő építmények, amelyeknek csupán hátsó fala és teteje van. Egy-egy ilyen autós pajtába nyolc-tíz kocsi fér. Bougainvillea fut fel a tartóoszlopokra, amitől az egész építmény kecsesebbnek látszik, pedig a virágok színét kifakítja a higanygőzlámpák fénye.

Talál fedetlen parkolókat is, ahol a járdaszigetre fehér betűkkel ezt festették: **KIZÁRÓLAG LÁTOGATÓINK SZÁMÁRA.**

Egy hosszú zsákutca végében rábukkan az ideális parkolóra, ahol nyugodtan éjszakázhat. A hat hely mindegyike üres, az utolsót pedig egy

másfél méteres oleander sövény takarja. Beáll farral, szorosan a sövény mellé, a sövény eltakarja a kocsi sérült oldalát.

Egy akácia fedi el a legközelebb eső lámpa fényét. A Buick jórészt árnyékban áll.

A rendőrök hajnal előtt egyszer, ha erre járnak. De akkor sem a rendszámtáblákra kíváncsiak, hanem betörésre vagy más bűntényre utaló jeleket keresnek.

Lekapcsolja a reflektort, leállítja a motort, összeszedi a maradék csokoládét, majd kiszáll a kocsiból és lerázza magáról az üvegtörmelékét.

Az eső már nem esik.

A levegő hűvös és tiszta.

Hátraül a hátsó ülésre és finoman becsukja az ajtót. Nem valami kényelmes ágy, de volt már rosszabb is. Magzati pózba kucorodik, a felöltő a takarója.

Miközben várja, hogy legyűrje az álom, megint csak a lányaira gondol és az árulásukra. Vajon jobban szeretik az alapát, mint az igazit? Ezt a szörnyű lehetőséget meg kell vizsgálnia. Mert ha ez igaz, akkor ez azt jelenti, hogy akiket a legjobban szeret, nem áldozatok, mint ő, hanem aktív részesei az ellene szőtt grandiózus összeesküvésnek.

Az álapa nyilván elnéző velük. Hagyja, hogy azt egyenek, amit csak akarnak. Akkor fekszenek le, amikor akarnak.

A gyerekek természetüknél fogva anarchisták. Szabályokra van szükségük, különben felnőve vadak lesznek és antiszociálisak.

Majd ha végez a gyűlölt bitorlóval, és visszaszerzi az ellenőrzést a családjá felett, szabályokat állít fel és szigorúan betartatja őket. A helytelen viselkedés azonnal meg lesz torolva. A fájdalom a legjobb pedagógiai eszköz. Ismét rend lesz a Stillwater házban, és a gyermekei minden tettük előtt józanul mérlegelni fogják a szabályokat, amelyeket felállít nekik.

Természetesen eleinte utálni fogják, hogy ilyen szigorú. Nem fogják érteni, hogy éppen az érdekükben az. Azonban minden egyes könnycsepp, amelyet büntetései kicsalnak belőlük, édes lesz a számára. Jottányira sem lesz engedékeny velük, mert tudja, időben ők is meg fogják érteni, hogy csak azért irányítja ilyen szigorúan őket, mert ennyire mélységesen törődik velük. És szeretni fogják a szigorú apát. Felnéznek majd rá, amiért megrendszabályozza az életüket, amire szükségük van - és amire titokban vágnak - de aminek természetüktől fogva ellenállnak.

Paige-et szintén tisztességre kell tanítania. Tudja ő jól, mire van szüksége egy nőnek. Látta azt a filmet Kim Basingerrel, amelyből világosan látszott, mennyire összefonódik a szex és a fegyelem iránti vágy. Különös boldogság szállja meg, amikor Paige nevelése jut eszébe.

Attól a naptól fogva, hogy elrabolták tőle az életét, a családját és az emlékeit - ez lehetett egy, de akár tíz éve is, fogalma sincs - azóta döntően a filmekben keresztül tart kapcsolatot az élettel. A kalandok, amiket átél a sötét mozi teremben ugyanolyan valóságosak a számára, mint a gépkocsi ülése, ahol most fekszik, vagy a csokoládé, amely szétolvad a szájában. Emlékszik szeretkezéseire Sharon Stone-nal, Glenn Close-szal, mindkettejüktől azt tanulta, hogy minden nő potenciálisan szex mániás és áruló. Emlékszik, milyen pajzán volt a szex Goldie Hawn-nal, hogy milyen vad Michelle Pfeifferrel és

milyen kapkodó Ellen Barkinnal, amikor tévesen gyilkossággal gyanúsította, de azért a szobája falához szorította és csak belehatolt. John Wayne, Clint Eastwood, Gregory Peck és sokan mások a szárnyaik alá vették és megtanították, hogy bátor legyen és határozott. Azt is tudja, hogy a halál egy végtelenül bonyolult misztérium, mert annyira ellentmondó tapasztalatokat szerzett róla. Tim Robbins megmutatta neki, hogy a halál utáni élet csupán illúzió, Patrick Swayze viszont azt, hogy a halál utáni élet vidám dolog, és ugyanolyan valóságos, mint bármi más, sőt még az ember szerettei (mint például Demi Moore) találkoznak is velünk, ha maguk is átérnek a túlvilágra. Ellenben Freddi Kruegertől tudja, hogy a túlvilág egy szörnyű rémálom, ahonnan az ember vissza tud térni, hogy édes bosszút álljon. Amikor Debra Winger meghalt rákban, és magára hagyta a gyászoló Shirley MacLaine-t, vigasztalhatatlan volt, ám néhány nappal később ismét életben látta, szebbnek és fiatalabbnak, mint valaha, Richard Gere oldalán. Paul Newman is sok bölcsességbe vezette be életről, halálról, biliárról, pókerről és tisztességről; ezt az embert az egyik legjobb tanárának tartja azóta is. Ugyanígy Wilford Brimley-t, Gene Hackmant, a nagydarab és vén Edward Asnert, Róbert Redfordot és Jessica Tandyt is. Sokszor ellentmondó dolgokat tanul ezektől a barátaitól, de éppen valamelyikőjüktől hallotta egyszer azt is, hogy minden hitnek egyforma értéke van és nincsen egyetlen igazság, ezért aztán gond nélkül megvan az ellentmondásokkal, amelyekben él.

Magzati pózban kuporog a Buick hátsó ülésén, fél szemére vakon, golyóktól tépetten és fáradtan, halálosan fáradtan, és pillanatnyilag legyőzötten, de nincs kétségbe esve. Hiszen van még egy előnye csodásan ellenálló szervezetén, összehasonlíthatatlan életerején és a gyilkolás művészetének kimerítő ismeretén kívül. Ugyanilyen fontos az is, hogy birtokában van a nagy bölcsességnek, melyet a nyilvános és magánvetítőkből szívott magába, és amely biztosítani fogja végső győzelmét. Tudja, mi az a nagy titok, amit csak a legbölcsebbek rejtegetnek titkos fülkéikben: pontosan tudja, mi az, amire minden nő vágyik, még ha csak tudat alatt is, és tudja, mi az, amit minden gyerek akar, de nem meri kimondani. Tisztában van vele, hogy a felesége és a gyerekei vágnak arra, hogy uralkodjék felettük, móresre tanítsa őket, megverje, szexuálisan alávesse, sőt megalázza őket. Az első adandó alkalommal ki is fogja elégíteni legmélyebb vágyaikat, úgy, ahogy arra az engedékeny álpapa soha nem képes, és ekkor ismét egy család lesznek, harmóniában és szeretetben élnek, mint akiket összetart örökre az ő semmivel össze nem hasonlítható bölcsessége, ereje és jó szíve.

Lassan álomba szenderül, tudja, hogy amikor felébred, ismét teljesen egészséges lesz, és visszatér az ereje.

Második Rész

Meseóra Az Örültek Házában

*Hol kettéválik remény és értelem,
helyébe örület lép és páni félelem.*

*Jobbak, szabadabbak a reménytől leszünk,
S ha úgy akarjuk, reményvirágot lelünk.
Bárányt és oroszlánt heverni együtt ki lát?
(Hacsak egy másik bolygón nincsen ilyen világ...)
És ne mondd a bagolynak: kíméld az egereit,
hisz ezzel megcsúfolná a természetet.
A vihar sem csendesül, hiába nyöszörögsz.
A tenger sem nyugszik le, de azért könnyörögsz.
A természet - jóságos, máskor meg kegyetlen
Hasztalan, hogy ember ezen elmerengjen.
Hisz' ő is kétarcú, akár a föld s az ég,
Láthatja bárki, ha másra s magára néz.
A jobbításnak ellenáll, mit is tehetne más.
Bár sose mond le róla, hogy egyszer lehetne más.
(A számba vett csapások könyvéből)
Erezzük, hogy az élet egy fekete komédia, de talán
élni tudunk ezzel. Mindazonáltal - mivel az egészet
az istenek szórakoztatására írták - egy-egy jó poén
könnyen a fejünkbe kerülhet.
(Martin Stillwater: A két eltűnt áldozat)*

Negyedik Fejezet

1.

Amint otthagyták az út menti parkolót, ahol a két öregember hullája a lakókocsi konyhájában hevert és elindultak Oklahoma City felé, Drew Oslett elővette a speciális rádiótelefonját és felhívta a New York-i központot. Jelentette a fejleményeket és utasítást kért.

A telefon, amelyet használt, még nem volt bolti forgalomban. Az átlagpolgár számára soha nem is lesz elérhető mindaz a tulajdonsága, melyeket Oslett. modellje kínált.

Ugyanúgy a szivargyújtóba kellett kötni, mint a többi celluláris telefont, és gyakorlatilag az egész világon használni lehetett, nem csupán az adott államban vagy körzetben, ahová rendszeresítették. Miképpen a SATU-nak, az elektronikus térképnek, ennek a készüléknek is egy távközlési műholddal volt összeköttetése. De a fenn keringő távközlési műholdak kilencven százalékával fel tudta venni a kapcsolatot, kikerülve a földi irányító központokat, be tudott hatolni a biztonsági kódokon és szinte bármelyik hívószámot hívni tudta úgy, hogy a hívásnak sehol nem maradt semmiféle nyoma.

Nyugodtan megbeszélhette felsőbb kapcsolatával, hogy mit találtak a parkolóban, nem kellett attól tartania, hogy lehallgatják őket, ugyanis a telefonba be volt építve egy zavaró, amelyet egyetlen gomb lenyomásával működésbe léptetett, s az irodában lévő hasonló szerkezet ismét érthetővé tette a szöveget. Ám ha valaki behallgatott volna az Oklahoma és New York közt folyó beszélgetésbe, az nem hallott volna semmit, csak kibogozhatatlan vartyogást.

New York-ot csak annyiban aggasztotta a halott nyugdíjas házaspár, hogy esetleg az oklahomai hatóságok a gyilkosságot összefüggésbe hozzák Alfie-vel és rajta keresztül a Hálózattal, így nevezték ugyanis egymás közt a szervezetüket.

- A cipőt nyilván nem hagyták ott? - kérdezte New York.

- Persze hogy nem - felelte Oslett, akit sértett, hogy a kérdést egyáltalán feltették neki.

- Mert a sarokba épített elektronika...

- Itt van nálam a cipő.

- ... vadonatúj fejlesztés, most került ki a laboratóriumból. Ha egy szakértő kezébe kerül, annak elszállna az agya és esetleg...

- Nálam van a cipő! - csattant föl dühösen Oslett.

- Oké. Akkor csak nyugodtan találják meg a hullákat és próbálják megfejteni, mi történt. Nem a mi dolgunk a szemétszállítás.

- Pontosan.

- Rövidesen hívom megint.

- Számítok rá - felelte Oslett.

Miután szétkapcsoltak, és várta a kapcsolata újabb jelentkezését, Oslett fenemód nyomorultul érezte magát. Nem is mert belegondolni abba, hogy hosszabb időt kell még együtt töltenie ezzel a hallgatag bugrissal, Clockerrel. Szerencsére hozott magával hangosan pityegő elektronikus játékokat. Lehajolt, a kocsipadlójáról felvette a Game Boyt, és a fejére helyezte a fülhallgatót. Rövidesen teljesen belefeledkezett a játékba.

Kertvárosi fények bukkantak föl a látóhatáron, amikor újból felnézett, mert Clocker megkocogtatta a vállát. A lábai között megcsendült a celluláris telefon.

New York-i felettese olyan komoran beszélt, mintha most jött volna az anyja temetéséről.

- Milyen gyorsan érnek Oklahoma City repülőtérére?

Oslett továbbította a kérdést Clockernek.

Clocker kifejezéstelen arca meg se rezzent, ahogy válaszolt:

- Fél óra, negyven perc - feltéve, ha a valóság fonala nem kuszálódik össze közben.

Oslett közölte New York-kal a becsült időt, a sci-fit persze kihagyta.

- Siessenek, amilyen gyorsan csak tudnak - utasította őket New York. - Utaznak Kaliforniába.

- Kaliforniába hova?

- A John Wayne reptérre, Orange megyébe.

- Rábukkantak Alfie nyomára?

- Fogalmunk sincs, mi a szarra bukkantunk.

- Kérem, ne fogalmazzon olyan átkozottul precízen - jegyezte meg Oslett. - Nem tudom követni.

- Amikor megérkeznek Oklahoma Citybe, keressenek egy újságos standot és vegyék meg a People magazin legfrissebb számát. Nézzék meg a hatvanhat, hatvanhét és hatvannyolcas oldalt. Akkor pontosan annyit fognak tudni, mint mi.

- Ez valami vicc?

- Mi is csak most bukkantunk rá.
- Mire? - kérdezte Oslett. - Nézze, engem nem érdekel, hogy milyen botrány van megint az angol királyi családban, vagy, hogy milyen diétát tart Julia Roberts, hogy szép maradjon az alakja.
- Mondom, a hatvanhatos, hatvanhetes és a hatvan-nyolcas oldal. Ha látták, hívjanak föl megint. Minden jel szerint derékig állunk a benzinben, és valaki már meggyújtotta a gyufát.

New York letette, mielőtt Oslett válaszolni tudott volna.

- Megyünk Kaliforniába - mondta Clockernek.

- Minek?

- A People magazin véleménye szerint tetszeni fog a hely - felelte Oslett, Clocker stílusában.

- Az könnyen lehet - hagyta helyben Clocker, mintha tökéletesen értette volna, amit Oslett mondott.

Amikor elérték Oklahoma City külvárosát, Oslett megnyugodott a civilizáció jeleinek láttán, bár inkább golyót eresztett volna a fejébe, semmint itt kelljen élnie. Ha a legnagyobb volt a nyüzsgés Oklahoma Cityben, az akkor sem érte utol a manhattani lüktetést, az érzékeknek azt a túlterhelését, ami Oslett számára olyan létfontosságú volt, mint a víz vagy a táplálék, fontosabb, mint a szex.

Seattle jobb volt, mint Oklahoma City, bár ezt sem lehetett Manhattanhez mérni. Igazában túl sok ott az ég egy városhoz képest és nincs akkora tömeg sem. Az utcák csendesek és az emberek olyan.. olyan nyugodtak. Az ember azt hinné, hogy nincsenek tisztában azzal, hogy mint mindenki, ők is előbb vagy utóbb meg fognak halni.

Tegnap, vagyis vasárnap délután kettőkor együtt várakoztak Clockerrel a seattle-i nemzetközi repülőtéren, akkor kellett volna Alfie-nak visszaérkeznie a Missouri állambeli Kansas Cityből. A Boeing 747-es tizennyolc percet késett, és Alfie nem volt a fedélzetén.

Már majdnem tizennégy hónapja dolgoztatta Oslett Alfie-t, ennyi ideje állították Alfie-t ugyanis munkába, de még soha semmi ilyesmi nem fordult elő. Alfie mindig hűségesen megjelent, ahol kellett, elutazott, ahová küldték, végrehajtott bármilyen rábízott feladatot, és olyan pontos volt, mint egy japán mozdonyvezető. Egészen tegnapig.

Nem estek azonnal pánikba. Közbejöhethetett valami - esetleg valami közlekedési baleset - és Alfie ezért nem ért ki időben a reptérre.

Igaz, abban a pillanatban, amint valami miatt eltért a tervtől, Alfie-nak jelentkeznie kellett volna egy philadelphiai számon - tudatalattijába ugyanis be volt programozva ez a parancs.

Míg Oslett és Clocker a reptéren várakozott, addig egy Kansas City-beli hálózati összekötő elment a motelbe, ahol Alfie-nak meg kellett szállnia. Attól tartottak, hogy szegény fiúból kitörlődött az egész kiképzési és beidegzési anyag, ahogy az információ eltűnik a komputerből, ha a keménylemez véletlenül eltörik, és most a nyomorult meredten ül szobájában.

De Alfie nem volt a motelben. És nem volt a legközelebbi Kansas City-Seattle járaton sem.

Egy hálózati ember magán Learjetjén Oslett és Clocker elrepült Seattle-ből. Mire éjszaka Kansas Citybe érkeztek, addigra már rábukkantak Alfie elhagyott bérelt kocsijára Topeka egyik kertvárosában, alig egy órányira Kansas Citytől nyugatra. Most már szembe kellett nézniük az igazsággal. Egy rossz fiúval van dolguk, Alfie dezertőr lett, akár milyen hihetetlen is ez számukra.

Mivel a Hálózat, mint mindenhol, Kansas Cityben is lehallgatta a rendőrségi rádiót, megtudták, hogy Alfie álmukban végzett a két célszeméllyel valamikor vasárnapra virradóra éjfél és egy óra között. Eddig a pontig a terv szerint járt el.

Ezután nyoma veszett. Feltételezték, hogy valamikor a közép amerikai idő szerinti egy órákor léphetett meg, ami azt jelenti, hogy három óra múlva már két teljes napja szökésben van.

Vajon képes volt negyvennyolc órán keresztül egyfolytában hajtani Kaliforniáig? Ezen törte a fejét Oslett, amikor Clocker ráfordult az Oklahoma City-i Repülőtérré vezető útra.

Sejtették, hogy Alfie autóval ment, mert eltűnt egy Honda nem messze attól a helytől, ahol az elhagyott bérkocsit megtalálták.

Kansas Citytől Los Angeles majdnem háromezer kilométerre van. Jóval negyvennyolc órán belül odaérhetett, ha ez volt a rögeszméje, és ha egy szemhunyaszt sem aludt. Alfie három-négy napot kibírt alvás nélkül. És ugyanolyan rögeszmés volt, mint egy politikus, aki zsebre akarja vágni az utolsó centet is.

Még vasárnap éjszaka Oslett és Clocker Topekába ment, hogy megvizsgálják az elhagyott gépkocsit. Remélték, hogy találnak valami nyomot, amin elindulhatnak dezertőr bérgyilkosuk után.

Mivel Alfie-nak volt annyi esze, hogy ne használja a hamis hitelkártyákat, melyekkel ellátták - és amelyek alapján lenyomozhatták volna a hollétét - és mivel rendelkezett azokkal a képességekkel, amelyekre egy sikeres fegyveres rabláshoz szükség van, ezért egyik hálózati emberük belenézett a topekai rendőrség számítógépes adatbankjába. Ott találtak egy jelentést arról, hogy vasárnap hajnali négykor kiraboltak egy kisáruházat; a pénztárossal egy fejlődés végzett és a helyszínen talált töltény- hüvely megerősítette, hogy az elkövető 9 mm-es löszert használt. Alfie-t a Kansas City-beli munkához egy Heckler & Koch P7-es Parabellummal látták el, az pedig szintén 9 mm-es.

Megnézték a rendőrök, mi volt az utolsó vásárlási tétel, amit a pénztáros még beütött. Szokatlanul nagy mennyiségű csomagolt szendvics, sajtos ropi, sós mogyoró, mini fánk, csoki szeletek és hasonló magas kalóriájú enivaló. Mivel Alfie anyagcseréje hihetetlenül gyors volt, gyanították, hogy a fiú ilyesmikből tankolt volna fel, ha hosszú útra indul, melynek során nélkülöznie kell az alvást.

Ezután megint hosszú időre nyoma veszett.

Ha nyugatra indul Topekából a 70-es államközi úton, akkor elérhet Coloradóba, ha északnak, akkor a 75-ös szövetségi sztrádán kell mennie. Délre utak mennek Chanute, Fredonia és Coffeyville felé. Délnyugat felé pedig eljuthat Wichitába. Egyszóval akárhova.

Elméletileg, percekkel azután, hogy kimondták rá: dezertőr, aktiválni lehetett volna a cipője sarkába épített transzpondert egy kódolt

mikrohullámú jellel egy műholdon keresztül, amely besugározza az Egyesült Államok egész kontinentális területét. Ezután egy sor geostacionárius műhold segítségével behatárolhatják a tartózkodási helyét, elkapják és hazaviszik néhány óra alatt.

De adódott egy sor probléma. Csak hétfő délutánra sikerült észlelniük a transzponder által sugárzott jelet Oklahomából, a texasi határtól keletre. Oslett és Clocker, aki addig Topekában vesztegelt, Oklahoma Citybe repült, kocsit bérelt és elindult a 40-es államközín nyugat felé, egy elektronikus térképpel felszerelve, amely elvezette őket a két halott nyugdíjashoz és az elhagyott Rockport cipőhöz, amelynek felvágták a sarkát, tehát felfedezték benne az elektronikát.

Most ismét az Oklahoma City-i repülőtéren voltak, gurultak ide-oda, mint két golyó a világ leglassúbb tivoli játékában. Mire odaértek a kocsikölcsönzőhöz, hogy leadják az autót, Oslett legszívesebben ordított volna. Kizárólag azért nem ordított, mert azt csak Clocker hallotta volna. Ezzel az erővel akár a Holdat is megugathatná.

A terminálban találtak egy újságos standot, és megvették a legfrissebb *People* számot.

Clocker vett még egy csomag gyümölcsízű rágógumit, egy kitűzőt, rajta a felirat: LÁTTAM OKLAHOMÁT - AKÁR MEG IS HALHATOK, és persze a százmilliomodik Úrszekerek regényváltozatot.

Kint a sétányon, ahol a gyalogosforgalom közel sem volt olyan sűrű, sem olyan érdekesen bizarr, mint a New York-i Kennedy vagy La Guardia repülőtéren, Oslett leült egy padra, amelyet kornyadozó növények vettek körül jókora betonvirágtartókban. Ellapozott a hatvanhatodik és hatvanhetedik oldalpárig.

MR. MURDER

Martin Stillwater, a Dél-Kaliforniában élő krimi író sötétséget és gonoszt lát ott is, ahol más csak napfényt.

Az átmenő oldal nagy részét, ahol a cikk kezdődött, az író fényképe töltötte ki. Alkony. Vészjósló felhők. Göcsörtös fák a háttérben. Bizarr látószög. Stillwater felülről néz a kamerába, arcvonásai emiatt eltorzulnak, szeme megcsillan a benne tükröződő fénytől. Úgy néz ki, mint egy elmebeteg gyilkos.

A fickó láthatóan szereti az önreklámozást, boldogan beöltözne Agatha Christie-nek is, csak vegyék a könyveit. De a nevét adná egy müzlihez is: *Martin Stillwater kriminális müzlije*, ami zabpehelyből meg valami rejtélyes adalékanyagból állna, minden dobozban lenne egy kis figura, amely egy hullát formázna. Össze kellene gyűjteni mind a tizenkét áldozatot - mindegyikkel másként végeztek - és a beküldők közt egy igazi túlélő készletet sorsolnak ki (Rambo kés, kézigránát, konzervtej és persze egy doboz Kriminális müzli).

Oslett elolvasta a cikk első oldalát, de még mindig nem értette, miért szökött fel tőle a New York-i kapcsolatának a vérnyomása. Ahogy Martin Stillwater-ról olvasott, úgy érezte, hogy sokkal helytállóbb lett volna a cikknek a „Mr. Unalom” címet adni. Drew Oslett annyira iszonyodott a könyvektől, mint más ember a fogorvostól, és az volt a véleménye, hogy azok az emberek,

akik írják őket, a század rossz felében születtek, és inkább igazi munkát végeznének: foglalkozhatnának számítógép tervezéssel, kibernetikus, vezérléssel, űrkutatással vagy alkalmazott száloptikával, egyszóval olyasmivel, amivel hasznosan hozzájárulhatnak az életminőség javításához most, az ezredforduló közeledtével. S a könyvek még csak nem is szórakoztatóak. Az írók minduntalan bele akarják az olvasót bűjtatni a hősek bőrébe, olykor kénytelen az ember végiggondolni bizonyos dolgokat, magának kell elképzelni helyszínt, arcvonásokat. Mindennek nincs kitéve, ha filmet néz. Kit érdekel, mit gondol valaki! Az számít csak, amit tesz. Cselekvés és gyorsaság - ez az, amitől haladnak a dolgok!

A cikk harmadik oldalára lapozott, ahol ismét látott egy fényképet Martin Stillwaterről.

- A rohadt életbe!

Ezen a fényképen az író az íróasztalánál ült, és egyenesen a kamerába nézett. A fényviszonyok furcsák voltak a képen, mivel látszólag csak az opálburájú lámpából eredt a megvilágítás. A férfi itt egészen másként festett, mint az előző oldalon.

Clocker a pad másik végén ült, mint egy hatalmas idomított medve emberi ruhában, aki türelmesen vár, míg a cirkuszi zenekar beje nem vág az ő muzsikájába. Teljesen belemélyedt az *Úrszekerek* első fejezetébe.

Oslett odamutatta neki a képet:

- Ezt nézze meg!

Clocker végigolvasta a bekezdést, csak aztán nézett az újságra.

- Ez Alfie.

- Nem az.

Clocker unottan rágta a rágógumiját.

- Tisztára úgy néz ki.

A tizenkét ülés magán jet utas kabinjában, ahol kellemes meleg volt és mindent homokszínű hasított bőr borított, Clocker az első sorokban ült és a *Földönkívüliek*

támadását olvasta. Oslett a gép közepe táján ült.

Épp csak felszálltak Oklahoma Cityben, amikor felhívta New York-i kapcsolatát.

- Oké, láttam a *People-t*.

- Mintha pofán rúgták volna, mi? - kérdezte New York.

- Mi folyik itt?

- Még nem tudjuk.

- Gondolja, hogy ez a hasonlóság merő véletlen?

- Az lehetetlen. Tisztára mintha egyiptéjű ikrek volnának!

- Azért kell Kaliforniába mennem, hogy szemügyre vegyem ezt a seggfej író?

- ... és hogy esetleg megtalálja Alfie-t.

- Gondolja, hogy Alfie Kaliforniában van?

New York így felelt:

- Hát, valahová csak mennie kellett. Egyébként, amint ez a *People* a kezünkbe került, elkezdünk mindent összebányászni Martin Stillwaterről, amit csak lehetett. Épp most kaptuk a fülest, hogy volt valami balhé a Mission Viejo-i házában ma estefelé.

- Miféle balhé?

- Megírták már a rendőri jelentést, de még nincs benne a kapitányság komputerében, ergo, nem férünk hozzá. Meg kell szereznünk a gépelt jelentés másolatát. Eddig annyit tudunk, hogy állítólag betört valaki a házba. Martin Stillwater rálőtt valakire, de a jelek szerint a fickó meg tudott lépni.

- Gondolja, hogy köze van ehhez Alfie-nak?

- Errefelé nem nagyon hiszünk a véletlenekben.

A Learjet motorhangja megváltozott, elérte a repülési magasságot és utazósebességre állt.

Oslett megszólalt:

- De hogy szerzett Alfie tudomást Stillwaterről?

- Nyilván olvassa a *People-t* - felelte New York és idegesen felnevetett.

- De ha Alfie volt a betörő, mit gondol, miért ment Stillwaterhez?

- Még nem állítottunk föl hipotézist.

Oslett felsóhajtott.

- Úgy érzem magam, mintha egy kozmikus vécécsészében lennék, amit a jóisten éppen most húzott le.

- Talán körültekintőbben kellett volna bánnia a fiúval.

- A dolog nem a bánásmód miatt következett be - mordult föl Oslett.

- Hé, nehogy azt gondolja, hogy vádaskodom! Csak közöltem magával, amit itt az egyik lehetséges verzióként emlegetnek.

- Szerintem a műholdas nyomkövetés vallott kudarcot.

- Hogy találhattak volna rá, ha levette a cipőjét?

- De hogyhogy másképp napba telt, míg rábukkantunk arra a kurva cipőre?

„Rossz idő volt Közép-Nyugaton, napfolttevékenység, mágneses anomáliák, túl nagy területet kellett letapogatni...” - kifogás kifogás hátán.

- Nekik legalább voltak kifogásaik - jegyezte meg gonoszul New York.

Oslett némán dühöngött magában. Gyűlölte, hogy távol kell lennie Manhattantól. Abban a pillanatban, hogy a gépe átrepülte New York határát, előmászta a nagyratörő törpék, és elkezdték fúrni, hogy lerántásuk közepé.

- Egy emberünk fogja várni magukat Kaliforniában - közölte New York. - Az illető tájékoztatja magukat a fejleményekről.

- Fantasztikus.

Oslett homlokát ráncolva meredt a telefonra és le- nyomta az END gombot, amivel véget vetett a beszélgetésnek.

Égető szüksége volt egy italra.

A pilótán és a másodpilótán kívül a gépen volt még egy stewardess is. Az ülés karfáján lévő gombbal lehetett hívni a gép farrészében lévő kabinjából. Másodperceken belül ott termett, és Oslett rendelt tőle egy dupla scotchot jéggel.

Vonzó szőke nő volt, borvörös blúzban, szürke szoknyában, és ugyanolyan szürke kosztümkabátban. Oslett utána fordult és szemügyre vette a lábait.

Azon gondolkozott, vajon könnyű lenne-e vele. Ha le tudná venni a lábáról, kivinné magával a budiba, és betenné neki amúgy álltában.

Egy percig eljátszadózott képzeletben a dologgal, de aztán szembenézett a valósággal, és kiverte a fejéből az egészet. Még ha könnyen meg is kapná a nőt, kellemetlen következményei lehetnek a dolognak. A nő esetleg odaül mellé, ne adj isten, egészen Kaliforniáig és neki végig kéne hallgatnia az eszmefuttatásait életről, halálról, eleve elrendeltetésről, meg a cserebogár halhatatlanságáról.

Amikor a nő kihozta az italt, megkérdezte tőle, milyen videokazettái vannak. Megvolt minden idők legnagyobb filmje, a *Halálos fegyver 3*. Már nem is tudta pontosan, hányszor nézte meg, de soha nem érezte, hogy az ismétléstől meguntta volna. Ez volt az ideális film, mert nem volt olyan sztorija, amit követni kellett volna, nem várta el a nézőtől, hogy a szereplők jellemfejlődését figyelje, az egész erőszakos cselekmények egymásutánjára épült.

Négy különböző helyre helyezett monitor tette lehetővé, hogy egyszerre négy filmet is vetítsenek az utasoknak. A stewardess az Osletthez legközelebb lévőre vetítette ki a *Halálos fegyver 3*-at és adott neki egy fejhallgatót.

A férfi feltette a fejhallgatót, a hangot felcsavarta és elégedetten hátradőlt.

Később, ahogy elszopogatta a scotchot, elszundikált, miközben Danny Glover és Mel Gibson érthetetlenül ordított egymással, dühöngött a tűz, ugattak a géppuskák, bombák robbantak és dübörgött a zene.

2.

A hétfő éjszakát Laguna Beachen töltötték egy motelben, ahol két egymásba nyíló szobát vettek ki. A hely nem volt túl elegáns, de minden tiszta volt, a fürdőszobában pedig jó sok törölközőt találtak. Az ünnepek elmúltak, a nyár még messze volt, a motelben alig voltak vendégek.

A nap eseményei megtették a hatásukat. Paige olyan álmos volt, mintha egy hete nem aludt volna. Még a túlságosan puha és enyhén teknőszerű ágyban is úgy érezte, mintha a paradicsomban lenne.

Pizzát vacsoráztak a motelszobában, Marty ment ki érte a moteltől néhány sarokra lévő étterembe, és hozott salátát, cannolit is.

Amikor visszaérkezett, öklével verte az ajtót, és sápadtan, rémülettől elkerekedett szemmel zuhant be a szobába. Paige először azt hitte, hogy összefutott a hasonmással, de aztán rájött, hogy a férje azt várta, hogy szerettei elmentek közben - vagy meghaltak.

Mindkét szoba külső ajtaján volt erős biztonsági zár és lánc is. De a biztonság kedvéért egy-egy székkal kitámasztották a kilincset is.

Minden rémisztő dolog ellenére, hihetetlen módon a kislányok boldogan elhitték Martynak, hogy ez az este, távol az otthonuktól, valami különleges ünnep. Nem voltak hozzászokva ahhoz, hogy motelben éjszakázzanak, így aztán minden, a pénzbedobásra működő, masszírozó ágytól az ingyenes papírig és borítékig, az aprócska szappanig, elég egzotikus volt a számukra ahhoz, hogy lekösse a figyelmüket.

Az lepte meg őket a leginkább, amikor mindkét vécében papírt találtak az ülőkén, amelyre három nyelven is ráírták, hogy a helyiség fertőtlenítve van. Ebből Emily arra következtetett, hogy a motelvendégek egy része „igazi disznó” lehet, akik arra sem képesek, hogy rendet hagyjanak maguk után, Charlotte viszont azon medítált, hogyha ilyen különleges kiírás van a kagylón, akkor itt nemcsak Lysolt vagy másfajta fertőtlenítőszeret használnak, hanem esetleg olyasmit is, mint a lángszóró vagy a radioaktív besugárzás.

Marty azt is észrevette, hogy a motel automatáiban olyan egzotikus üdítők is vannak, amiket a kislányok otthon nem szoktak kapni, tehát ezekkel is fel lehet őket dobni. Vásárolt csokoládés Yoo-Hoo-t, Sparkling Grape-et, Cherry Crusht, Mountain Dew-t, Tangerine Treatet és Pineapple Fizzt. Ültek négyesben az egyik szoba hatalmas franciaágyán, amelyre rárakták a pizzás dobozokat, a padlón meg ott sorakozott a sokféle üdítőital literes palackokban. Charlotte és Emily szükségét érezte, hogy mindegyik italt végigkóstolja vacsora előtt és után is.

Csalápterápiás gyakorlata folytán Paige már rég rájött, hogy a gyerekek sokkal könnyebben feldolgozzák a traumatikus élményeket, mint a felnőttek. Ez különösen akkor igaz, ha stabil a család, szeretettel veszik őket körül és ők maguk is tudják, hogy tisztelik és szeretik őket. Büszke volt magára, hogy a saját gyerekei ilyen erősek és rugalmasak érzelmileg - aztán babonából le is kopogta a dolgot az ágy fejtámláján.

Ennél is meglepőbb volt, hogy miután megfürödtek, pizsamába bújtak és lefeküdtek, Charlotte és Emily ragaszkodott hozzá, hogy Marty folytassa a mesét a Télapó gonosz ikertestvéréről. Paige rájött, milyen kellemetlen - sőt, hátborzongató - hasonlóság van a mese fonala és saját életük rémületes fordulatai között. Bizonyos volt abban is, hogy ezzel tisztában van Marty is és a kislányok is. Ennek ellenére Marty legalább annyira örült, hogy folytathatja a verset, mint amennyire a kicsik vágytak hallani.

Letette a széket az ágy lábához, pontosan középre. Még abban a rohanásban is, ahogy összekapkodták a holmijukat, nem feledkezett meg a füzetéről, melynek ezt a címet adta: *Történetek Charlotte és Emily számára*. Leült és kinyitotta a füzetet.

Mellette a padlón ott hevert a vadászpuska.

A Beretta a toaletasztalon volt, Paige-től kéznyújtásnyira.

Marty kivárta, míg a csend kellően várakozás teli légkört teremt.

A jelenet nagyon hasonlított ahhoz, amit Paige már többször megélt otthon a kislányok szobájában, két lényeges eltéréssel. A hatalmas franciaágyban eltörpültek a lányok, mint a gyerekek szoktak a tündérmesékben, amikor besettenkednek az óriás kastélyába, hogy lopjanak maguknak egy kis ennivalót, utána meg bebújnak az ágyába aludni. Es az is különbség volt, hogy nemcsak a füzetre csíptetett olvasólámpa adott fényt, hanem az éjjeliszekrényen álló lámpa is.

Paige úgy ült le az ágy végére, hogy maga is meglepetten tapasztalta, mennyire izgatja, hogyan folytatódik majd a verses mese.

Azon tűnődött, vajon mi lehet a mesében, hogy az emberek legalább annyira vágnak rá, mint a vízre vagy az ennivalóra - és sokkal inkább akkor, amikor rossz idők járnak, mint amikor jók. Soha nem jártak annyian moziba,

mint a gazdasági válság idején. A könyveladás is megugrik gazdasági pangás alatt. Több ez, mint egyszerű szükséglet, hogy elterelje az ember a figyelmét a gondjairól és átadja magát az önfeledt szórakozásnak. Ennél sokkal mélyebb és misztikusabb dologról van szó.

Amikor már megtelt a levegő feszültséggel, Marty úgy ítélte, elkezdheti. Mivel Charlotte és Emily is ragaszkodott hozzá, hogy az elejétől olvassa megint, Marty engedelmesen felolvasta a mesét egészen odáig, hogy a Téalapó gonosz ikertestvére megáll a konyhaajtó előtt a Stillwater házban, és nekikészül a betörésnek.

Apró horgokkal és mindenféle ijesztő szerszámmal nagy sietve és nesztelenül kinyitja mindkét zárat.

Észrevétlenül besurran, s ott áll a konyhában.

Most aztán bőviben van a rosszcsontkodásnak.

Kinyitja a frigót s felfal minden süteményt, közben azon töprenkedik, mi mindent csinálhatna még.

Kiborogatja az összes tejet a konyha kövére, szalámit, vaját, aztán ráhajt apa sörére. Szétdobálja a szeletelt kenyeret, kiönti a szörpöt, aztán elvigyorodik és a puding tetejére köpköd.

- Juj, fúj - jegyezte meg Charlotte.

- Micsoda rendetlenség lehetett! - ráncolta a homlokát Emily.

- És milyen puding volt az? - folytatta Charlotte. Paige felelt neki.

- Sajtpuding.

- Böö! Akkor nem csoda, ha beleköpött.

A parafatáblán, a telefon melletti falon észrevesz néhány kitűzött gyerekrajzot. Emily festett egy kedves, mosolygós fejet, Charlotte elefántot, mely a léghen lebeg. A gonosztevő piros filctollal előveszi, megtapogatja, kinyitja, aztán magát elneveti, és ráfirkantja mindkettőre: „Jujj, fúj!”

Jól tudja, hogy a két kislány ettől dúl-fúl.

- Ez egy kritikus! - kiált föl Charlotte elképedve és apró öklével belebokszol a levegőbe.

- Kritikusok, ugyan! - jegyezte meg Emily és égnek fordította a tekintetét, ahogy apjától annyiszor látta.

- Uram atyám! - szólalt meg Charlotte és tenyerébe temette az arcát - egy kritikus a mi házunkban!

- Tudtátok, hogy ez egy rémes történet! - felelte Marty.

Eszement kuncogás bugyborékol belőle, amikor újabb gonosz csíny jut az eszébe.

Merthogy gonoszsága nagyobb, mint amilyen bátor, azonnal menekül is kifelé a konyhából, mert megpakolta öt kiló kukoricával a mikrót (átkozott legyen a nap, amikor megszületett!) s ha bekapcsolja, az öreg sütő, BUMM, meg is hótt.

- Öt egész kilóval?! - Charlotte fantáziája belódult.

Felkönyökölt és kitört belőle az izgatott szóáradat:

- Akkor ahhoz szívlapát kell, hogy kilapátoljuk a konyhából, meg egy teherautó, mert abból egy egész hegy pattogatott kukorica lesz. Kéne ahhoz egy tonna karamellizált cukor, hogy cukros popcornt csináljunk belőle. Hű, seggig járnánk a kukoricában!

- Mit mondtál? - kérdezte Paige hirtelen.
- Hogy kell egy szívlapát...
- Nem, milyen szót használtál?
- Miféle szót?
- Hogy segg - mondta Paige türelmesen.
Charlotte felhúzta a szemöldökét.
- De ez nem csúnya szó.
- Tényleg?
- Folyton mondják a tévében.
- Nem minden intelligens és ízléses, amit a tévében mondanak.
Marty leengedte a füzetet.
- Sőt, alig van benne olyasmi.
- Én láttam már a tévében folytatta Paige - hogy kocsival lehajtanak egy meredek hegyoldalon, hogy megmérgezik az apjukat, mert kell az örökség, kárdpárbajt vívni, bankot rabolni - csupa olyasmit, amit nem szeretném, ha egyikőtök is csinálna.
- Különösen ezt az apamérgezéses akciót - jegyezte meg Marty.
Charlotte megszólalt:
- Oké, akkor nem mondom, hogy „segg”.
- Jól van.
- De mit mondjak helyette? A „valag” az jó?
- Legyen inkább „fenék” - javasolta Paige.
- Azt hiszem, ez nem is olyan rossz.
Nem mert Martyra nézni, mert attól félt, hogy kipukkad belőle a nevetés, amikor Paige megszólalt:
- Egy ideig mondd azt, hogy „fenék”, aztán, ha nagyobb leszel, akkor mondhatod, hogy „valag”, amikor meg felnőtt leszel, akkor használhatod a „segg” szót is.
- Részemről oké - egyezett bele Charlotte, és visszarakta a fejét a párnára.
Emily, aki egész idő alatt komoly arccal törte valamin a fejét, végül megszólalt. - Öt kiló pattogatni való kukorica nem is fér be a mikroba.
- Dehogynem fér bele - nyugtatta meg Marty.
- Én nem hiszem.
- Leellenőriztem, mielőtt írni kezdtem volna - jelentette ki határozottan a férfi.
Emily arcára kiült a kételkedés.
- Hisz tudod, hogy mindennek alaposan utánanézek - makacskodott Marty.
- Most lehet, hogy nem tetted-jegyezte meg kételkedve a kislány.
Marty kijelentette:
- Pedig ez öt kiló.
- Rendben van - hagyta jóvá Emily. - Folytasd az olvasást.
Marty fölvezte az egyik szemöldökét.
- Tényleg hallani akarod ezt a felületesen ellenőrzött, nem igazán meggyőző butaságot?
- Hát csak egy kicsit tovább - ismerte el Emily.
Marty színpadiasan nagyot sóhajtott, rákacsintott Paige-re, aztán fölvezte a füzetet és folytatta a mesét:

Körbesettenkedik a gonosz a földszinten, azt nézi, mi rosszat tehetne még itten. Megpillantja az ajándékokat a díszes fa alatt, azt mondja: "Buli lesz itt pillanatok alatt, kiveszem a szép holmikat a csomagból, és döglött hallá, macska kakivá varázslom. Stillwaterék reggel kávéhalmot, tejtócsát, pulóver és játék helyett macskakakát - öröm helyett találnak hát csúnya kalamajkát.

- Ezt nem ússza meg szárazon! - jelentette ki Charlotte.

- Megússza - torkolja le Emily.

- De nem.

- Ki tudná megfékezni?

Charlotte és Emily fent alszik a szobában, mindkettő karácsonyfát lát álmában. Hirtelen riasztja őket fel egy csúnya zaj, kinyitják a szemük, hogy lássák, mi a baj. Teljes a csend, még egy egér se surran, a lányok mégis érzik: itt egy gonosztevő van. Nevezd ezt előérzetnek vagy megézésnek, de nem kizárt, hogy bűze volt a gonosz leheletének.

Nem vesznek papucsot se, kipattannak az ágyból, két rendíthetetlen törpe, a két kis bátor!

„ Valami nem stimmel” - suttog a kis Emily, s utánanéznak együtt, mert jó testvérek - ami nem semmi.

Ez a fejlemény - hogy Charlotte és Emily előlépett a mese főszereplőjévé - feldobta a lányokat. Felültek az ágyban, egymásra néztek és elnevettek magukat.

Charlotte megismételte Emily korábbi kérdését:

- Na, ki tudja megfékezni?

- Hát majd mi! - rikkantja Emily.

- Hát... lehet - vetette közbe Marty.

- Jajaj! - sópánkodott Charlotte.

Emily azonban bizakodó volt.

- Ne félj, apu csak izgalomban akar minket tartani.

Végül csak megfékezzük az öreg trolit. A nappaliban odalent, a karácsonyfa alatt, a gonosz ál-Télapó nevet hatalmasat. Szép gyűjteménye van szörnyű ajándékból, szerezte szemétből, pincéből és a csatornából.

Kicseréli a szép órát, mit Lottie-nak szántak, egy csúnyaságra, amit csak rossz kislány kap. Pedig a kis Lottie nem rossz kislány - csak vitaminját nem veszi be néhanapján. Veszi az órát, és annak helyébe zöldesen csillogó varangyos béka tetemet csen. Emily csomagjából kilopja a szépséges babát, amit helybe tesz, attól majd mindenkit kitör a frász. Bűzösen nyáladzik, már-már lassan fortyog is, „Én sem tudom, mi ez”, mondja a gonosz is.

- Szerinted mi lesz ez, mami? - kérdezte Charlotte.

- Szerintem az a koszos térdzokni, amit már fél éve nem találsz.

Emily kuncogni kezdett, mire Charlotte azt mondta:

- Igenis megtalálom majd... előbb vagy utóbb.

- Ha tényleg ez lenne a dobozban, akkor biztos, hogy nem nyitom ki - jelentette ki Emily.

Pizsamásán, mezítláb settenkedik a két kislány, hogy kiderítse, mitől már, hogy a ház így fejre állt. Olyan kicsik, olyan karcsúk, olyan törékenyek, hogyan akarnak győzni a gonosz ál-Télapó felett? Tanultak tán Tae Kwon Do-t vagy karatét? Hát nem. Sajnos a válasz ez ma még. Van akkor tán kézigránát a

zsebükben? Halálsugár elrejtve jól a szemüregükben? Hát nem, ám osonnak lefelé rendíthetetlen. Pedig nem is tudják, ez a Téalapó milyen veszélyes, hogy rosszabb, mint a nátha, a fogfájás és a méreg. De bennük attól van ekkora erő, hogy testvérek - és erre mindenki, de mindenki vevő.

Charlotte megint a levegőbe boksolt és felrikoltott:

- Mert testvérek!

- Testvérek! - kiáltotta Emily is és ő is maga elé rántotta az öklét.

Amikor rájöttek, hogy az esti penzum végére értek, ragaszkodtak hozzá, hogy Marty olvassa el újra a mai részt. Paige is ugyanezt kérte, újra akart hallani mindent, sorról sorra.

Bár Marty nagyon ódzkodott, fáradságra hivatkozott és kérette magát, nagyon csalódott lett volna, ha nem kéri tőle az ismétlést.

Mire az apa az új részlet végéhez ért, Emily épp csak ki tudta mondani félálomban:

- Testvérek... - Charlotte már csendesen horkolt.

Marty felállt és nesztelenül visszavitte a sarokba a széket. Megnézte, minden jól be van-e zárva, ajtó és ablak, ellenőrizte, nincs-e a függönyön rés, ahol valaki bekukucskálhatna.

Paige megigazította a takarót a gyerekeken, aztán megcsókolta a homlokukat. Olyan erővel érezte a benne eláradó szeretetet, hogy szinte elszorult tőle a torka.

Amikor Martyval együtt nyugovóra tértek a szomszéd szobában, magukkal vitték a fegyvereket, az éjjeli lámpát nem oltották le és a két szoba közti ajtót szélesre tárva hagyták. Az asszony mégis úgy érezte, életveszélyesen távol vannak tőle a kislányok.

Hallgatólagos megegyezéssel egymás mellé feküdtek az egyik ágyon. Még a gondolatát is elviselhetetlennek tartották, hogy külön legyenek egymástól.

Marty leoltotta az éjjeli lámpát. Elég fény jött be a szomszéd szobából, amely megvilágította a szoba nagyobb részét. Megjelentek a sarkokban az árnyak, de a sötétséget sikerült kordában tartani.

Fogták egymás kezét, és bámulták a mennyezetet, mintha a vakolaton megjelenő fény-árnyék mintákból akarnák kifürkészni a sorsukat. De nemcsak a mennyezettel volt így az asszony; az elmúlt néhány órában bármire is nézett, mindenütt vészjósló előjeleket vélt felfedezni.

Se ő, se Marty nem vetkőzött le éjszakára. Bár nehezen volt hihető, hogy bárki követhette volna őket anélkül, hogy észrevették volna, készen akartak állni, ha gyorsan tovább kell menniük.

Az eső már vagy két órája elállt, de még mindenünnen hallatszott az álmosító csepegés. A motel az óceán partjától nem messze állt, s a partnak csapódó hullámok hangja kellemes, nyugtató hatással volt rájuk.

- Árulj el valamit - szólalt meg Paige halkán, nehogy áthallatsszék a szomszéd szobába a hangja.

A férfi hangja fáradtan csendült.

- Akármilyen is a kérdés, valószínűleg nem tudom rá a választ.

- Mi történt odaát?

- Az előbb? A másik szobában?

- Aha.

- Mágia.
- Komolyan kérdeztem.
- Én is komolyan gondolom - felelte Marty. - Az ember nem tudja kianalizálni, milyen mélyebb hatással van ránk a mese, hogy miért és hogyan hat. Semmivel sem értjük jobban, mint Arthur király, aki nem tudta, hogy csinálja Merlin a csodáit.
- Rémülten és összetörve érkeztünk ide. A gyerekek hallgatagok voltak, halálra voltak rémülve. Mi meg csak vakkantgattunk egymásra...
- Dehogyan vakkantgattunk.
- De igen.
- Oké, elismerem, de csak néha.
- Ami kettőnk között túlságosan is sok. Mindannyian olyan... kelletlenek voltunk egymással. Mintha görcsbe rándultunk volna.
- Én nem érzem, hogy ennyire rossz lett volna a helyzet...
- Hallgass azért néha egy gyakorlott családterapeutára - mondta az asszony.
- Ez tényleg ennyire rossz volt. Erre te jössz a nonszensz kis meséddel...és mindenki megnyugszik. Segített megerősíteni a köztünk lévő szálakat. Nevettünk, jót szórakoztunk. A kislányok feloldódtak, észre se vettük és már aludtak is.

Egy ideig egyikőjük sem szólt.

Az éjszakát elborító hullámverés ritmikus surrogása olyan volt, mintha egy hatalmas szív dobogott volna.

Amikor Paige behunyta a szemét, azt képzelte, megint kislány, és összekucorodik édesanyja ölében, pedig ezt oly ritkán engedték neki, feje az asszony melle alatt, fülével pedig hallja a szívverését, azt a megnyugtató, ritmikus susogást, amiről tudja, hogy az édesanyja szeretetének hangja.

Hálás volt a sorsnak, hogy ott van neki Marty, Charlotte és Emily. De amíg csak él, mindig lesznek olyan pillanatai, mint a mostani volt, amikor egy olyan egyszerű dolog, mint a monoton hullámverés, emlékezteti arra a mélységes mély szomorúságra és elszigeteltségre, amelyben élt egész gyermekkorában.

Minden erejével azon volt, hogy kislányaik soha, egyetlen pillanatig se kételkedjenek abban, hogy szeretik őket. Most ugyanilyen acélos volt benne az elhatározás, hogy az örületnek és az erőszaknak ez a váratlan berobbanása az életükbe, darabkányit se raboljon el Charlotte és Emily gyerekkorából, ahogyan az vele történt annak idején. Mivel a szülei egymástól való elidegenedése abban csúcspontot ért el, hogy mindketten elidegenedtek közös gyereküktől, Paige-nek nagyon gyorsan fel kellett nőnie, hogy érzelmei épségben maradjanak. Már középiskolás lányként pontosan tisztában volt azzal, hogy a világ hideg és közönyös, megértette, hogy kizárólag magára támaszkodhat, hogy elviselje azokat a csapásokat, melyekkel olykor az élet a legkegyetlenebbül lesújt az emberre. De az ő kislányainak nem kell megtanulniuk ezt a szörnyű leckét egyetlen nap leforgása alatt. Kizárt dolog! Különösen nem hét és kilenc évesen. Kétségbeesetten óvni szeretne volna még őket néhány évig az emberi lét kegyetlen valóságától, azt akarta, hogy fokozatosan, boldogan, minden keserűség nélkül nőhessenek föl.

Marty törte meg elsőként a kettejükre rátelepedett, kellemes csendet.

- Amikor Vera Conner agyvérzést kapott, mi meg egy héten keresztül folyton ott ültünk az intenzív osztály előtti hallban, rengeteg embert láttunk, akik jöttek-mentek és mindegyik azt akarta tudni, életben marad-e a hozzátartozója vagy sem.

- Nehéz elhinni, hogy Vera már két éve halott.

Vera Conner az UCLA-n volt pszichológia professzor, ő volt az egyetemista Paige mentora, aztán lassan átalakult a legjobb barátjává. Az asszonynak nagyon hiányzott Vera. Mindig is hiányozni fog.

Marty folytatta:

- Voltak emberek, akik csak ültek a folyosón és meredtek maguk elé. Mások járkáltak, bámultak kifelé az ablakon, izegtek-mozogtak. Volt, aki walkmant hallgatott, más Game Boy-t nyomogatott. Mindenféle módon töltötték az időt. De azt észrevetted, hogy azok, akik látszólag a legjobban viselték a dolgot, akik a legbékésebbek voltak, azok mind regényt olvastak?

Martyn kívül és persze a negyven év korkülönbséget nem számítva, Vera volt Paige legjobb barátja, és egyben az első ember, aki törődött vele. Az a hét, amit Vera kórházban töltött - előbb zavarodottan és rettenetes fájdalommal, később kómában - volt a legszörnyűbb hét Paige életében; majdnem két év telt el azóta, de Paige még most is könnyezett, ha eszébe jutott Vera végórája, ahogy ott állt az ágya mellett és szorongatta nem reagáló kezét. Mivel érezte, hogy közel a halál, ezért Paige egyfolytában olyasmiket mondott a haldoklónak, amiket - remélte - Isten engedni hallott a szerencsétlennek: *Szeretlek, örökké hiányozni fogsz, olyan anyám voltál, amilyen az igazi soha nem volt velem.*

Azok az órák kitörölhetetlenül belevésődtek Paige emlékeibe, sokkal kegyetlenebb részletességgel, mint szeretne volna. Nemcsak a látogatók halljának elrendezésére emlékezett rémületes aprólékossággal, hanem pontosan emlékezett minden arcra, akik csak megfordultak ott, akár csak néhány perc erejéig is.

Marty tovább folytatta:

- Mi mind a ketten regényeket olvastunk...és persze még néhányan, de nem azért, hogy így meneküljünk a valóság elől, hanem...mert a jó regény egyszermind orvosság is.

- Orvosság?

- Az élet átkozottul nélkülöz minden rendet, a dolgok csak úgy megtörténnek, mintha nem is lenne értelme sok mindennek, amin keresztül kénytelen menni az ember. Néha az az ember érzése, hogy a világ egy őrültek háza. A mesélés azonban rendet kényszerít mindenre. Egy történetnek van eleje, közepe, vége. Amikor pedig a végére érünk, akkor tudjuk, hogy szólt valamiről. Még ha nem is valami intellektuálisan magasrendű szövegről van szó, lehet akár naiv is, de mindig szól valamiről. És ez reményt ad, ezért orvosság. Azt hiszem, ha valamelyik egyetemnek eszébe jutna végezni egy vizsgálatot, akkor kiderülne, hogy akik regényt olvasnak, azok között kevesebb a depressziós, kevesebb követ el öngyilkosságot, boldogabban viselik el az életet. Azért persze nem mindegyik regény gyógyhatású. A szar-az-élet-nincs-Isten-az-emberek-szemetek fajta, divatosan pesszimista könyvek nem.

- Dr. Marty Stillwater, aki receptre felírja a reményorvosságot...

Az asszony a férfi felé fordult, aki meg feléje és meg- csókolták egymást. Hosszan, puhán és finoman. Aztán összeölelkezve hallgatták a hullámokat.

Szavak nélkül megállapodtak abban, hogy nem beszélnek többet az aggodalmaikról, vagy, hogy mit kell csinálniuk reggel. Olykor egy érintés, egy csók, egy ölelés többet mond minden szónál, többet, mint egy józanul kigondolt tanács vagy terápia, amivel egy pszichológus szolgálhat.

Az éj testében az óceán szíve lassan, megbízhatóan dobogott. Emberi szemszögből nézve az óceán örök erő, ám isteni perspektívából csupán átmeneti.

Ahogy lassan belecsúszott az öntudatlanságba, Paige nagyon meglepődött, hogy képes aludni. Hirtelen, mint egy madár szárnya, megrebbent a rémülettől, hogy öntudatlanul - következőképp sérülékenyen - hever egy idegen helyen. De fáradsága erősebb volt, mint a félelme, a tenger nyugalma körülölelte és elragadták az álmok, vissza a gyerekkorába, amikor a fejét anyja melle alatt a hasához nyomta, és kereste a szívverés mögött azt a bizonyos suttogást, a szeretetét.

3.

Fején a hallgatóval Drew Oslett géppuskaropogásra, robbanásokra, ordítózásra és zenére ébredt, mely oly erővel bömbölt, mintha a végítélet kísérezeneje lett volna. A tévé képernyőjén Glover és Gibson rohant, ugrott, ütött, lött, vetődött, fordult egy lángoló épületben.

Oslett elmosolyodott és ásított, aztán megnézte az óráját és látta, hogy több mint két és fél órát aludt. Nyilván az történhetett, hogy a stewardess, látva hogy a film úgy hat rá, mint egy altatódal, visszatekerceselte és újraindította.

Most már közeledniük kell úti céljukhoz, nem lehet már egy óra se hátra és leszállnak a John Wayne reptéren Orange megyében. Levette a fejhallgatót, fölállt és előrement a kabinba, hogy megmondja Clockernek, miről beszélt valamivel korábban New Yorkkal. Clocker aludt ültében. Levetette bőrfoltos könyökű és hajtókéjú tweedzakóját, de kiskarimás bőrkalapját, benne az apró vadkacsatollakkal, most sem vette le a fejéről. Nem horkolt, de a szája nyitva volt, és szája sarkából finoman csorgott a nyál, egész állkapcsa gusztustalanul csillogott.

Néha az volt Oslett érzése, hogy a Hálózat valami kolosszális tréfát űz vele, hogy pont Kari Clockerrel rakta párba.

Az apja a Hálózat egyik komoly beosztású szervezője volt, és Oslettnak eszébe is jutott, hogy az öreg nem azért adta-e mellé ezt a nevetséges figurát, hogy ezzel is megalázza. Gyűlölte az apját, de azzal is tisztában volt, hogy ez az érzés kölcsönös. Végül azonban mégis arra az elhatározásra jutott, hogy az öreg, minden szembenállásuk ellenére, nem játszana vele macskaegér játékot - elsősorban azért, hogy ne legyen nevetség tárgya az Oslett név. A család nevének becsülete felette állt a személyes érzelmeknek és a családtagok közötti nézeteltéréseknek.

Az Oslett családban bizonyos dolgokat nagyon korán megtanult az ember, Drew sokszor úgy érezte, mintha ezzel a tudással született volna; az Oslett név értéke szinte magukban a génekben eredeztett. Semmi sem - talán csak a hatalmas vagyon - volt olyan fontos, mint a nemzedékek óta élő név; egy jól csengő név ugyanolyan hatalmat szült, mint egy rémületes vagyon, mert a politikusok és a bírók könnyebben fogadtak el megvesztegetés gyanánt egy táskányi pénzt, ha az olyan emberektől származott, akiknek a családja szenátorokat, külügyminisztereket, iparbárókat, a környezetvédelem és a művészet jeles pártolóit adta az országnak.

Az, hogy Clockerrel osztották be a munkára, egyszerű tévedés lehetett. Végül úgymint kiküszöböli ezt a rendellenességet. Ha a Hálózat bürokratái eléggé lassúak és nem szervezik át ezt a munkát, és ha sikerül Alfie-t használható állapotban visszaszerezni, akkor Oslett megint a szárnyai alá veszi a fiút és arra instruíja, hogy végezzen Clockerrel.

Az Űrszekerek ott hevert nyitva és lapjára borítva Clocker mellkasán. Oslett óvatosan, nehogy felébressze a nagy embert, felemelte a könyvet.

Kinyitotta az első oldalon, nem törődve, hol tartott benne Clocker, és elkezdte olvasni, mert úgy gondolta, talál majd valami utalást arra, vajon miért bővöl el annyi embert az Enterprise űrhajó és legénysége kalandjai. Néhány bekezdésen keresztül az istenverte író nem csinált mást, mint bevezette Kirk kapitány gondolataiba. Előrelapozott két fejezetet, és menten benne találta magát Spock pengelogikájú gondolataiban, továbblapozott, és megismerkedhetett „Bones” McCoy észjárásával.

Dühösen becsukta az *Utazás a Világegyetem középpontjába* című regényt és odacsapta Clocker mellkasára.

A nagydarab ember olyan hirtelen egyenesedett fel, hogy kis kalapja belepottyant az ölébe. Álmosan kérdezte:

- Mi... mi van?
- Mindjárt leszállunk.
- Még szép - mondta Clocker.
- Egy kapcsolatot vár minket.
- Az élet lényege a kapcsolat.

Oslett pocsék hangulatban volt. Egy dezertőr bérgyilkost üldöznek, közben az apjára gondol, majd mérlegeli, milyen potenciális katasztrófát jelent Martin Stillwater, aztán beleolvast az Űrszekerekbe, most meg Clocker titokzatoskodó megjegyzéseit is végig kell hallgatnia. Túl sok volt ez neki, és még azt várják tőle, hogy mindezt jó humorral el is viselje. Így szólt:

- Ennek a kapcsolatnak lehet, hogy mostanára van valami infója, hol lehet Alfie. Ugrásra késznek kell lennünk. Maga teljesen ébren van már?

Clocker szemhéja alig láthatóan megrebbent.

- Soha nem vagyunk teljesen éberek.
- Nagyon kérem, hagyja már ezeket a misztikus sületlenségeket! Most nem vagyok türelmes hangulatban.

Clocker nézte a társát egy darabig és azt mondta:

- Magának igen heves a vére, Drew...
- Tévedés, a gyomrom nem veszi be ezt a szöveget.
- A vak gyűlölet vihara...

- Bassza már meg!!! - csattant föl Oslett.

A sugárhajtómű hangja fokozatosan megváltozott. Egy pillanattal később a stewardess is megjelent és bejelentette, hogy megkezdték a leszállást Orange megye repülőtere felé, majd megkérte őket, kapcsolják be biztonsági öveiket.

Oslett Rolex hajnali 1:52-t mutatott, de az óra még oklahomai idő szerint járt. Visszaállította nyolc perccel éjfél előttre.

Mire leszálltak, átketyegett az óra hétfőről keddre, mint ahogy egy időzített bomba óraszerkezete közeleg a robbanás pillanata felé...

Az összekötő - aki húszas éveinek végét taposta, nem sokkal lehetett fiatalabb, mint Drew Oslett - a magánrepülőtér várótermében várta őket. Közölte, hogy Jim Lomax a neve, ami nagy valószínűséggel nem lehetett igaz.

Oslett viszonzásul tájékoztatta, hogy őket meg Charlie Brownnak és Beavis Butttheadnek hívják.

Az összekötő láthatóan nem vette a humort. Segített a csomagokat vinni, melyeket aztán berakott a parkolóban álló zöld Oldsmobile csomagtartójába.

Lomax az a fajta kaliforniai volt, aki templomként tisztelte a testét. A fitness és egészséges táplálkozás mánia már régóta eljutott az ország legtávolabbi szegletébe, és az amerikaiak mind feszes ülepre és erős szívre vágytak még Alaszkában is. Mindazonáltal Kalifornia volt az a hely, ahol először készítették sárgarépa koktélt, vagy ahol az első mag és ásványvíz bárnt megnyitották és még mindig az egyetlen hely az Államokban, ahol sok ember meggyőződéssel vallja, hogy a nyers jicamareszelék van olyan jó, mint a sült krumpli. Ennek ellenére kevés kaliforniai volt olyan elszánt, hogy úgy fejlessze testének templomát, mint ez a Jim Lomax. Olyan volt a nyaka, mint egy gránit oszlop, vállai, mint a mészker boltozat, mellkasával megtarthatott volna egy templomhajót, a hasa olyan lapos volt, mint egy oltárkő - szóval minden jel szerint azon munkálkodott, hogy katedrális legyen a testéből.

Bár az éjjel vihar söpört át a környéken és a levegő még mindig csípős hideg volt, Lomaxon csak farmer volt és póló, mintha az elemek ugyanolyan kevésbé hatottak volna rá, mint egy erőd falaira. Nem járt, hanem szinte ügetett, minden mozdulatát kiszámított kecsességgel alakította, és olyan öntudattal, mint aki tisztában van azzal, hogy az emberek irigykedve nézik.

Oslett gyanította, hogy Lomax nem egyszerűen büszke, hanem hiú, sőt talán nárcisztikus. Testének katedrálisában egyetlen istent tiszteltek, az ő saját énjét, amely ott lakozott. Ennek ellenére, Oslettnak tetszett a fickó. A legvonzóbb az volt benne, hogy Lomax társaságában Kari Clocker tűnt a kisebbnek. Hajói belegondolt, ez volt az egyetlen vonzó a fickóban, de Oslettnak ez tökéletesen elég volt. Clocker lassúnak, vénnek és puhának tűnt mellette. Mivel Oslettet többször megrémisztette Clocker mérete, most örömmel töltötte el, hogy Clocker ugyanezt érezheti Lomax láttán - bár dühítő volt, hogy ezt egy szemrebbenéssel sem mutatta.

Lomax vezetett. Oslett melléje ült, Clocker pedig bekucorodott hátra.

Rákanyarodtak a MacArthur bulvárra. Bent jártak a gazdag negyedben, ahol felhőkarcolók, impozáns irodaházak sorakoztak, melyek közül több a helyi közigazgatás irányításának adott helyet. Az út és az épületek között

bokrokkal, cserjékkel és fákkal teliültetett parkok húzódtak, melyeket rejtett lámpákkal világítottak meg.

- Az ülése alatt - mondta Lomax Oslettnak - ott találja a Mission Viejo-i rendőrség jelentésének másolatát a Stillwater házban történt incidensről. Nem volt könnyű megszerezni. Most olvassa el, mert magammal kell, vigyem és meg kell, semmisítsem.

A jelentésre volt tűzve egy ceruzalámpa, amivel világíthatott. Miközben végighajtottak a MacArthur bulváron Newport Beach felé, Oslett elolvasta a jelentést, közben egyre fokozódott a csalódottsága és a dühe. Mire befejezte, ráhajtottak a Csendes-óceáni parti sztrádára és délnek fordultak, s áthajtottak Corona Del Mar-on is.

- Ez a zsarú, ez a Lowbock - mondta Oslett - úgy gondolja, hogy az egész önreklámozás, szerinte nem is történt behatolás.

- Ez nekünk csak jó - jegyezte meg Lomax és elvigyorodott, ami nagy hiba volt, mert ettől tisztára úgy nézett ki, mint egy poszter figura, amely a született elmebetegek együtt érző támogatására szólítja fel az embereket.

Oslett így felelt.

- Ha arra gondolok, mekkora izgalomban lehet a helyi Hálózat, akkor nem csupán ennyire van szükségünk, hanem csodára.

- Hadd nézzem...! - szólt előre Clocker.

Oslett hátraadta a jelentést és a ceruzalámpát, aztán azt mondta Lomaxnak:

- Honnan tudta a mi rosszfiúnk, hogy Stillwatert épp itt találja meg?

Lomax megvonta mézskővállát. Ezt senki nem tudja. Oslett undorral felnyögött.

A sztráda jobb oldalán elsuhant mellettük egy roppant elegáns golfpálya, aztán már csak az óceán volt az út mellett, amitől Oslettnak az az érzése támadt, mintha a végtelen peremén hajtanának.

Lomax folytatta:

- Mi úgy látjuk, hogy ha rátapadunk Stillwaterre, az emberünk előbb-utóbb fölbukkan, és akkor visszaszerezhetjük.

- Most hol van ez a Stillwater?

- Fogalmunk sincs.

- Remek...

- Nézze...alig fél órával azután, hogy a zsaruk elmentek, ott volt ez a másik dolog Stillwaterékkal, mielőtt odaértünk volna hozzájuk, utána meg... azt hiszem elbújtak valahol.

- Miféle másik dolog?

Lomax a homlokát ráncolta.

- Senki se tudja biztosan. Egy saroknyira volt a házuktól. Mindenki más részletet látott, de egy pofa, aki a tanúk leírása szerint Stillwater lehetett, többször rálőtt egy pofára, aki egy Buickot vezetett. A Buick nekirohant egy parkoló Explorernek, ráakadt, de csak egy pillanatig. Két kiskölyök, akikre ráillik a Stillwater gyerekek leírása, kiugrott a Buick hátsó üléséről és visszafutott, a Buick meg elhúzott, miközben Stillwater kilőtte rá az összes golyóját. Aztán a semmiből előkerült egy BMW - amire ráillik a Stillwaterék egyik kocsijának

leírása - benne Stillwater feleségével, aztán mindenki bepattant és elhajtottak.

- A Buick után?

- Nem. Az már rég elhajtott. Az egész olyan, mintha azelőtt akartak volna eltűnni, mielőtt a zsaruk odaérnek.

- Látta valaki a fickót a Buickban?

- Nem. Túl sötét volt.

- A mi kis rosszfiúnk volt.

- Maga tényleg azt hiszi...? - kérdezte Lomax.

- Ki más lehetett volna?

Lomax furcsán nézett rá, aztán elgondolkozva vissza előre, keresztül a szélvédőn.

- Miért nincs itt a második incidensről szóló jelentés? - kérdezte Oslett.

- Nincs ilyen. Nem volt feljelentés. Nincs áldozat. Csak az Explorer cserbenhagyásos koccanásáról van jelentés.

- Aszerint, amit Stillwater a zsaruknak mondott, a mi Alfie-nk azt hiszi, hogy ő Stillwater, pontosabban, hogy neki kéne annak lennie. Azt hiszi, hogy elrabolták tőle a feleségét. Szerencsétlen bolond totál kiakadhatott. Nyilván ezért is ment vissza nyomban, és rabolta el a Stillwater gyerekeket, mert meg van győződve róla, hogy azok az ő gyerekei.

Egy útjelző tábla jelezte, hogy rövidesen eléri Laguna Beach határát.

- Hová megyünk? - kérdezte Oslett.

- Dana Pointba, a Ritz-Carlton Hotelbe - felelte Lomax. - Ott lesz a lakosztályuk. Azért mentem a hosszabb úton, hogy mindketten elolvashassák a rendőri jelentést.

- Aludtunk a gépen. Én azt hittem, hogy amint leszállunk, azonnal akcióba lendülünk.

Lomax meglepetten nézett rá.

- És mit csináltak volna?

- Először is elmentünk volna a Stillwater házba körülnézni.

- Nincs ott mit látni. Egyébként nekem magukat a Ritz-Carltonba kell vinnem. Aludjanak, aztán legyenek nyolcra indulásra kész.

- Hova megyünk?

- Arra számítanak, hogy reggelig rábukkannak Stillwaterék vagy a maguk sráca nyomára. Valaki majd odamegy magukhoz a szállodába és tájékoztatja magukat. Addig pihenjenek. Ebben nem is lesz gond, mert ez a Ritz. Úgy értem, baromira jó hely. Remek a kaja. Kérhetnek reform reggelit, nem kell azt a zsíros szart enniük, amit másutt adnak. Omlett tojásfehérjéből, hétmagos kenyérral és zsírtalanított joghurttal.

Oslett így felelt:

- Én pedig azt reméltem, hogy a megszokott reggelimet fogyaszthatom, amihez Manhattanben szoktam. Aligátor embrió, sült angolna fejekkel, fokhagymás vajon párolt hínárral, utána pedig egy dupla adag borjúvelő rántva. Ó, ember, maga el se képzelem, hogy feszül az ember az energiától egy ilyen reggeli után.

Lomax annyira megdöbben, hogy hagyta az Oldsmobile sebességét a felére visszaesni.

- Hát...jól főznek a Ritzben, de nem biztos, hogy kapnak majd ilyen egzotikus kajákat, mint amelyet New York-ban. - Előrenézett megint, a kocsi pedig felgyorsított. - Egyébként ez reformkaja lenne? Nekem úgy tűnik, egy kicsit sok lehet benne a koleszterin.

Íróiának nyoma nem volt Lomax hangjában. Egyértelmű volt, hogy elhitte: Oslett aligátor embriót, angolna fejet és rántott borjúvelőt eszik reggelire minden áldott nap.

Oslettnek, ha vonakodva is, de szembe kellett néznie a ténnyel, hogy léteznek még annál is rosszabb partnerek, mint akivel jelenleg megverte a sors. Kari Clocker csak hülyének látszott, de ez itt mellette...

Laguna Beachen a december volt az uborkaszezon, az utcákon szinte egy lelket sem lehetett látni kedden éjszaka háromnegyed egykor. A város központjában a hármaskereszteződésnél megálltak a piros lámpánál, pedig egyetlen más autó nem volt a láthatáron.

Oslett megadóan nyugtázta magában, hogy a város ugyanolyan halott, mint Oklahoma, és erős honvágya támadt Manhattan után: ott egész éjjel rohángálnak a riadóautók, a mentők, vijjog a sziréna, folyamatos a túlkölés, részegek ordítanak, vitatkoznak, a drogtól kába csövesek érthetetlenül vartogognak - mindez még éjszaka is behallatszott a lakásába, és most nagyon fájdalmasan hiányzott neki ebben az Isten háta mögötti tengerparti kisvárosban.

Ahogy kifelé hajtottak Laguna Beachből, Clocker előre adta a Mission Viejo-i rendőrség jelentését.

Oslett kíváncsi volt, hogyan kommentálja a dolgot. Hátsó ülésen azonban csönd honolt. Oslett nem bírta uralkodni magán, félig hátrafordult, és megkérdezte:

- Nos?

- Nos micsoda?

- Mi a véleménye?

- Nem sok jó... - felelte Clocker a hátsó ülés sötétjéből.

- Nem sok jó, mindössze? Szerintem kolosszális méretű szarban vagyunk.

- Hát... - szólalt meg Clocker azzal a gyűlölt filozofikus hanghordozásával - minden titkos fasiszta szervezetnek el kell egy kicsit áznia néha...

Oslett felnevetett, előre fordult, rápillantott a komor Lomaxra és még nagyobb nevetett.

- Kari, néha az az érzésem, hogy maga igazán jó fickó.

- Jó vagy rossz - felelte Clocker - mindkettő ugyanazzal a rezonanciával mozog szubatomikus szinten.

- Hé, nehogy elrontsa már ezt a szép pillanatot! - figyelmeztette Oslett.

4.

Sötét éjszaka van, amikor fölébred zavaros álmából, amelynek főszereplői átvágott torkok, szétlőtt koponyák, borotvával felvágott csuklók és megfojtott prostituáltak, de ő nem ül fel, nem sikolt vagy kapkod levegő után, mint az az ember, aki rémálomból ébred, mert őt mindig megnyugtatják az álmai.

Magzati pózban fekszik a hátsó ülésen, és bele-belezuhan a gyógyító álomba.

Arcának egyik felét elborítja valami sűrű, ragacsos anyag. Óvatosan az arcához emeli a kezét és megtapogatja, próbálja kideríteni, mi lehet az. Amikor üvegszilánkot talál a ragadós anyagban, rájön, hogy gyógyulóban lévő szeme vetette ki az üveget a megsérült szemanyaggal együtt, melynek helyére azóta beépült az egészséges szövet.

Pislog, kinyitja a szemét és megint ugyanolyan jól lát a bal szemével is, mint a jobbal. Még a sötét Buickban is tisztán látja az alakokat, ahol nem feszül az ablaknak akkora sötétség.

Órákkal később, amikor a hajnal fényében hosszú árnyakat vetnek a pálmák, teljesen ép lesz és egészséges. Ismét készen áll arra, hogy visszaszerezze a saját életét.

„Charlotte...” - suttogja.

Odakint lassan világosodni kezd. A vihar nyomában érkező felhők vékonyak, foszlottak. Köztük néz le a Hold sápadt arca a tájra.

„...Emily...”

A kocs ablakán túl az éjszaka puhán ragyog, mintha egyetlen szál gyertya adná a világosságot.

„... Apunak nem lesz semmi baja...semmi baja...ne aggódjatok... apunak nem lesz kutya baja...”

Most érti csak meg, hogy az vonzotta alteregójához, mint a mágnes, hogy ők lényegileg egyek - és ezt súgta meg neki a hatodik érzéke. Nem tudott róla, hogy létezik egy másik énje, de valami autonóm életfunkció vonzotta hozzá, amely ugyanolyan létfontosságú, mint a szívverés, vagy más bel szerv működése - amely az ember tudatos akaratán kívül működik.

Még mindig félálomban azon töri a fejét, vajon ezt a hatodik érzéket összekapcsolhatja-e a tudatos akaratával, hogy így bármikor kapcsolatba kerülhessen az ál-apával, amikor csak akar.

Elképzeli magát vasszoborként, amelyet mágneseztek. A másik énje, aki ott bujkál valahol az éjszakában, hasonló figura. Minden mágnesnek van pozitív és negatív pólusa. Elképzeli, hogy az ő pozitívja összekapcsolódik az ál-apa negatívjával. Az ellentétek vonzzák egymást.

Keresi ezt a vonzást, aztán szinte azonnal meg is érzi. Láthatatlan erőhullámok hömpölyögnek feléje gyengén, aztán még gyengébben.

Előbb nyugat, aztán dél felől. Nem olyan messze. Alig néhány mérföldnyire.

A vonzás alig érzékelhető, előbb furcsán kellemes, aztán hirtelen nagyon fájdalmas lesz. Úgy érzi, ha most ki kellene szállnia a kocsiból, azonnal felkapná valami erőtér, lebegne a föld felett, és hihetetlen nagy sebességgel elkezdené száguldani a gyűlöletes ál-apa felé, aki elrabolta tőle az életét.

Hirtelen megérzi azt is, hogy ellensége tudatában van, hogy keresik és érzékeli az erővonalakat, amelyek összekapcsolják őket.

Abbahagyja a képzelődést a mágneses vonzásról. Azonnal visszahúzódik teknőspáncéljába és magába záródik. Még nem kész rá, hogy felvegye a harcot, és nem akarja riadóztatni ellenségét, hogy a találkozásra órákon belül sor kerül.

Becsukja a szemét.

Mosolyogva álomba süllyed.

Gyógyító álomba.

Először a múlttól álmodik, álmát benépesítik azok, akikkel végzett, és a nők, akikkel szeretkezett, és akiket a koitusz után átsegített a túlvilágra. Aztán profetikus jelenetek következnek, ezekben szeretteivel van - aranyos feleségével, csodaszép lányával, akik szolgáian kedvesek és alázatosak vele, miközben minden aranyfényben úszik, majd ezüstben, rubinban, amethystben, jádében és indigókékben.

Marty úgy riadt föl rémálmából, mint akit összetörtek. Még azután is, hogy szertefoszlottak az álomképek és már tudta, hogy a motelszobában fekszik, nem kapott levegőt, és a kisujját sem tudta megmozdítani. Kicsinek és jelentéktelennek érezte magát, és furcsa módon biztos volt abban, hogy valami megmagyarázhatatlan erő arra készült, hogy atomjaira kalapálja szét. Hirtelen, robbanásszerűen áramlott a tüdejébe a levegő. A bénultság egy görcsös rándulással ért véget, amely tetőtől talpig végighullámzott rajta. A mellette fekvő Paige-re pillantott, attól félt, hogy megzavarta az álmát. Az asszony motyogott valamit, de nem ébredt fel.

Amilyen óvatosan csak bírta, a férfi kimászott az ágyból, odament az ablakhoz, résnyire húzta a nehéz sötétítőfüggönyt, s kipillantott a parkolóra és a mögötte húzódó part menti sztrádára. Egy teremtett lelkét sem látott a kocsik körül. A vihar magával vitte a szelet kelet felé, s a fák olyan mozdulatlanul álltak, mintha festett színpadi díszletek lettek volna. Észak felé elhúzott a sztrádán egy kamion, ez volt az egyetlen mozgás az éjszakában.

A szemközti falon, a vastag drapéria mögött egy elhúzható franciaablak volt, amely egy óceánra néző balkonra nyílt. Ez alatt egy kis strand húzódott. Könnyedén nem lehetett fölmászni az erkélyre, és a strand amúgy is teljesen elhagyatott volt.

Elfordult az ablaktól, hagyta a függönyt visszahullani a helyére, közben foszforeszkáló számlapos órájára pillantott. Hajnali három volt.

Nagyjából öt órát alhatott. Nem túl sok, de elégnek kell lennie.

A nyaka elviselhetetlenül sajgott, és a torka is kapart.

Bement a fürdőszobába, óvatosan behúzta maga után az ajtót és föl kattintotta a villanyt. Toalett táskájából elővett egy üveg extra erős Excedrint. A címke szövege azt tanácsolta, hogy a dózis ne legyen nagyobb egyszerre két tablettánál, s huszonnégy óra alatt maximum nyolcat lehet bevenni. A pillanat azonban azt sugallta, hogy most egyszerre vegyen be négyet, aztán a szájába vett egy mentolos pasztillát a torokfájása enyhítésére.

Miután visszatért a hálószobába, magához vette a vadászpuskát és átment a nyitott ajtón a kislányok szobájába. A kislányok behúzták a fejüket a takaró alá, hogy ne bántsa a szemüket az éjjeli lámpa fénye.

Kipillantott az ablakon. Semmi.

A széket oda helyezte, ahol fény éri az arcát, nehogy a kislányok, ha véletlenül felébrednének, halálra rémüljenek egy felismerhetetlen alaktól. Leült, térdeit szétnyitotta és letette a puskát a combjára.

Bár volt öt fegyvere - igaz, ezekből hármát lefoglalt a rendőrség - és bár egész jó lövő volt, s habár meglehetősen sok olyan történetet írt, amelyben a főhős habozás nélkül nyúlt fegyveréhez, Martyt mégis meglepte, mennyire tétovázás nélkül hagyatkozott ő is a fegyverekre, amikor veszélybe került. Valahogy azt várta, hogy, felébred benne a gátlás, amikor ujja ráfeszül a ravaszra. Azt várta, hogy legalább egy pillanat erejéig úrrá lesz rajta a megindultság, amikor mellbe lőtte azt a csirkefogót, még ha az a nyomorult meg is érdemelte. Tisztán emlékezett arra is, hogy milyen sátáni vigyor ült ki az arcára, amikor a Buickra ürítette a Beretta tárját. Be kellett látnia, hogy a gőnjeiben bujkáló vadember ugyanúgy létezett benne, mint bárki másban.

Mindez a felismerés nem hatott rá drámaian. Csupán azt nyugtázta magában egyszer és mindenkorra, hogy képes megölni akárhány embert, ha a saját életét vagy Paige-ét, és a gyerekeit kell megmentenie. S bár egyetértett azzal, hogy az erőszak elleni fellépés - ha globálisan vetjük fel a kérdést - a civilizáció utolsó mentsvára, nem érezte magát reménytelenül reakciónak vagy esetleg degeneráltnak, csupán olyan embernek, aki úgy cselekszik, ahogy azt a természet megkívánja.

Micsoda nap volt, amin keresztül kellett menniük! Szörnyű. Egyetlen jó vetülete volt csak a dolognak - kiderült, hogy amnéziás rohamai, rémálmai nem valami testi vagy elmebéli betegség következményei. A baj nem benne volt. A rémember igenis létezett! Am ettől aligha lehetett elégedett. Bár visszaszerezte önbecsülését, annyi minden mást elveszített...

Vegyük csak azt, hogy haza már soha nem mehetnek...

Fél órával hajnal hasadta előtt ébred, kipihenten és egészségesen.

Visszaül előre és felkapcsolja a belső világítást és megvizsgálja a homlokát s bal szemét a visszapillantó tükörben. A szemöldöke felett lévő golyó tépte seb nyomtalanul begyógyult. A szeme sem látszik sérültnek, még csak nem is belövellt.

A fél arca azonban tele van alvadt vérrel és a gyors gyógyulásának beszáradt melléktermékével. Arcának ez a fele úgy néz ki, mintha épp egy horrorfilmhez kezdett volna sminkelni.

Beletúr a kesztyűtartóba, és talál egy csomag papír zsebkendőt. Ezalatt pedig egy kis doboz alkoholos törülközőt apró fóliatasakokban. Citromillatuk van. Nagyon kellemes. Megtisztítja az arcát velük, aztán ujjaival megfésüli kócos haját. Bár a bő felöltő, melyet nyakig begombolt, eltakarja véres és lyukas ingét, az attól még véres és mocskos a rácsöpögött mustártól és ketchuptól, amely még az esőáztatta McDonald parkolóban lezajlott őrült zabálásának a maradványa.

Gondolván hátha talál valami használhatót, kiveszi a kulcsot a gyújtásból és hátramegy a csomagtartóhoz, majd kinyitja. A közelben lévő, lomboktól

takart lámpa fényében látja, hogy a halott tágra meredt szemmel néz rá, mintha megrémült volna, hogy újra látja.

A két nylon szatyor ott hever a tetemen. Ráborítja mindkettőt a halottra. - A Buick tulajdonosa több holmit is vásárolt. Köztük a legfontosabbnak egy bő, magas nyakú pulóver tűnik.

Baljába veszi a pulóvert és jobbjával óvatosan visszanyomja a csomagtartó tetejét, nehogy nagy zajt üssön. Az emberek rövidesen ébredezni kezdenek, de egyelőre még látszólag mindenki alszik a lakásokban. Bezárja a csomagtartót és zsebre vágja a kulcsot.

Az ég még sötét, de a csillagok fénye halványul. Nem több mint negyedóra és hajnalodik.

Egy ekkora lakótelepen legalább két-három mosodának is lennie kell, elindul, hogy keressen egyet. Egy percen belül megtalálja a táblát, amely útbaigazít a tornaterem, az uszoda, a kölcsönző és a legközelebbi mosoda felé.

A gyalogút szépen nyírt pázsitú, bokros, fás parkban kanyarog, melyet kovácsoltvas lámpák világítanak meg. Szépen elrendezett, kellemes kis lakótelep. Nem bánná, ha itt kéne laknia. Persze a Mission Viejo-i háza sokkal szebb és vonzóbb, és nyilván a kislányok meg Paige sem akarna máshova költözni.

A mosoda ajtaja zárva, de ez nem jelent komoly akadályt. Olcsó zárat raktak rá az asztalosok. Mivel gyanította, hogy szüksége lesz rá, korábban magához vette a hulla tárcájából a hitelkártyáját, amellyel pillanatok alatt kinyitja az ajtót.

Odabent hat éremmel működő mosógép sorakozik, négy gázzal működő szárító, mosópor és öblítő automaták, valamint egy nagy asztal, amelyen össze lehet hajtogatni a ruhát. A fal mellett két nagy falikút. Minden tisztán csillog a fénycsövek fényében.

Leveszi magáról a felöltőt és az összemocskolódott inget, összegyömöszöli őket és belerakja a sarokban álló szeméttartóba.

A mellkasán nyoma sincs a sebhelyeknek. Felesleges megnéznie a hátát, tudja úgysis, hogy a kimeneti, feltépett seb is észrevehetetlenül összeforrott.

Megmossa a hónalját és a fali tartóról levett papírtörölközővel megtörölközik.

Alig várja már, hogy végre a saját fürdőszobájában lezuhanyozzon, még mielőtt a nap véget ér. Amint megtalálja az ál-apát és végez vele, és amint visszakapja végre a szeretteit, lesz ideje ilyen hétköznapi örömökre is. Paige együtt fog vele zuhanyozni. És nagyon fogja élvezni.

Ha muszáj, kimoshatja a farmert is az egyik gépben a Buick tulajdonosától elvett pénzen. De amikor lekapirgálja a rászáradt mustárt, kethupot és lekvárt, aztán letörölgeti egy nedves törölközővel, elégedett az eredménnyel.

A pulóver kellemes meglepetést okoz. Arra számít, hogy ez is nagy lesz, mint a felöltő, de a halott nyilván nem magának szánta. Tökéletesen áll rajta. A színe - áfonya vörös - remekül passzol a farmerhez, s persze neki is jól áll. Ha lenne a helyiségben tükör, akkor az egy minden gyanú felett álló, tiszteletreméltó, sőt, vonzó férfiút mutatna.

Odakint a hajnal még csak a távolból dereng.

A madarak elkezdnek csiripelni a fákon.

Kellemesen édes illatú a levegő.

Behajítja a Buick kulcsát a bozótba, odasiet a legközelebbi fedett parkolóhoz és módszeresen végig próbálgatja az ajtókat. Épp amikor már-már azt hinné, mindegyik zárva lesz, egy Toyota Camry ajtaja enged.

Becsusszan a volán mögé. Keresi a kulcsot a napellenző mögött. Az ülés alatt. Nincs szerencséje.

Nem számít. Mi ő, ha nem találékony fickó? Mire az ég észrevehetően is kivilágosodik, sikerül beindítania a motort és már úton is van megint.

Nyilvánvaló, hogy a Camry tulajdonosa legkevesebb két órán belül észreveszi, hogy ellopták a járgányt, és jelenti a rendőrségnek. Semmi gond. Addigra már másik kocsin lesznek a rendszám táblák, a Camryn szintén újak, tehát egyszerűen láthatatlanná válik a rendőrség számára.

Megújult erővel hajt végig Laguna Niguel hegyei közt a rózsaszín hajnalban. Az ég még csak halványkék, de a felhők peremét vörösre festi a kelő nap fénye.

December első napja van. Ez az első nap. Új életet kezd. Mostantól kezdve ő irányítja az eseményeket, mert nem becsüli többé le az ellenségét.

Megöli az alapát, s megköveteli a lányoktól, hogy végignézzék, mert ez fontos lecke lesz a számukra, bizonyíték arra nézve, hogy az ál-apa hosszú távon nem győzedelmeskedhet, s ha nem engedelmeskednek igazi apjuknak, akkor ezt csak súlyos büntetés terhe mellett tehetik.

Ötödik Fejezet

1.

Nem sokkal azután hogy megvirradt, Marty fölébresztette Charlotte-ot és Emilyt.

- Irány a zuhany, rövidesen útra kelünk, hölgyeim. Sok a teendőnk ma délelőtt.

Emily egy szempillantás alatt ébren volt. Kimászott a takaró alól, és ott állt virágmintás pizsamájában az ágyon, szinte szemmagasságban az apjával. Kérte a reggeli puszit és az ölelést.

- Szuper álmom volt az éjjel!

- Na, hadd találjam ki. Azt álmodtad, hogy nagylány vagy és Tom Cruis-zal randizol.

- Butaság! Azt álmodtam, hogy kimész az automatákhoz, és hozol nekünk reggelire Mountain Dew-t meg csokikat.

- Sajnálom, de ez nem egy bevált prófécia volt.

- Apu, ne légy már most is író, ne használj ilyen nagy szavakat!

- Azt akartam mondani, hogy ezúttal az álom nem válik valóra.

- Ezt tudtam előre - mondta a kislány. - Te meg a mami folyton prédikáltok, ha reggel csokit akarunk enni.

Emily kibontakozott apja karjai közül és leugrott a földre.

- Megyek a vécére.

- Kezdetnek nem rossz. Aztán zuhanyozz le, moss fogat és öltözködj.

Charlotte szokás szerint most is hosszabban ébredezett. Mire Emily behúzta maga mögött a fürdőszoba ajtaját, neki még csak annyira tellett, hogy lelökte magáról a takarót és lassan kiült az ágy szélére. Hunyorogva szemlélgette a lába fejét.

Marty odaült mellé. - Igen, ezeket hívják „lábujjagnak”.

- Mmmm - mondta felelet helyett a kislány.

- Azért van rájuk szükség, hogy legyen valami a zokni elejében is.

Charlotte hatalmasat ásított.

Marty folytatta. - Sokkal nagyobb szükséged van rá persze, ha balett táncos akarsz lenni. Az egyéb szakmákban viszont nem lényegesek.

A kislány fölnezett az apjára, arcára kiült, hogy „apa megint humorizál, akkor tessék vigyorogni”.

A fürdőszobából felhangzott a lezúduló víz hangja, és egy másodperccel később nyílt az ajtó és Emily kiszólt. - Egyedül akarsz vécézni vagy kezdhetek zuhanyozni?

- Csak zuhanyozz! - felelte Charlotte. - Már ide bűzlesz.

- Tetőd meg mindjárt hányok.

- Te már meg is rohadtál.

- Azért, mert így akarom - felelte Emily, valószínűleg azért, mert már nem tudta tovább fokozni a dolgot.

Ó, az én kis finom, jól nevelt lánykáim!

Emily bement és kezdte beállítani a zuhany hőfokát, Charlotte pedig az apjához fordult. - Le kell szednem ezeket a szűrőket a fogaimról. - Fölállt és elindult a nyitott ajtó felé, a küszöbön megállt és megfordult. - Apu, mennünk kel ma iskolába?

- Ma nem.

- Én is így gondoltam. - Egy pillanatig habozott. - És holnap?

- Nem hiszem, picinyem. Valószínűleg holnap sem.

Újabb habozás.

- És megyünk még valaha egyáltalán iskolába?

- Hát persze, természetesen.

A lány hosszan bámulta az apját, aztán bólintott és bement a fürdőszobába.

A kérdés felzaklatta Martyt. Nem tudta, hogy a lánya csak fantáziál azon, hogy milyen lenne az élet iskola nélkül, ahogy a legtöbb gyerek szokott, vagy épp aggodalmának adott hangot, hogy mekkora bajba kerültek.

Aztán meghallotta, hogy a szomszéd szobában megszólal a tévé, tehát Paige felébredt.

Paige átszólt.

- Marty, gyere gyorsan, ezt nézd meg!

Az asszony a tévé előtt áll. Épp a reggeli híradó ment.

- Rólunk van szó - mondta a nő.

A férfi a házukat látta a képernyőn. Egy riporter nő állt az utcán, háttal a háznak, arccal a kamera felé.

Marty leguggolt a tévé elé, és feltekerte a hangot.

...a rejtély tehát nem oldódott meg, a rendőrség ezért nagyon szeretne beszélni ma délelőtt Martin Stillwater-el...

- Ó, pont ma délelőtt akarnak velem beszélni - jegyezte meg Marty undorral.

Paige az ujját a szájához tette, hogy lecsendesítse a férjét.

- ...az író felelőtlen tréfájáról van-e szó, hogy így csináljon ingyen reklámot magának, vagy valami sokkal szörnyűbből? Most, hogy a rendőrségi laboratóriumban megállapították, hogy a Stillwater házban talált nagy mennyiségű vér embertől származik, talán még égetőbbé vált, hogy a hatóságok is választ szeretnének találni erre a kérdésre.

Ezzel ért véget a bejátszás. A riporter bement a nevét, a helyszínt, s csak ebben a pillanatban vette észre Marty a kép sarkában a „LIVE” feliratot. A négy betű ott volt ugyan egész idő alatt, de ennek jelentőségét nem ismerte föl azonnal.

- Élőben adták? - kérdezte Marty. - Nem küldenek ki riportert a helyszínre, hacsak nem zajlik épp a sztori.

- Hát ez zajlik - jelentette ki Paige. Ott állt karba tett kézzel a tévé előtt és homlokát ráncolva meredt a képernyőre. - Ez az örült még mindig szabadlábban van valahol.

- Én arra céloztam, hogy ha az épületben benn rekednek a rablók vagy tűzdráma zajlik és a kommandósok épp meg akarják az épületet ostromolni. Tévés szempontból a miénk unalmas ügy, nincs akció, nincs a helyszínen senki, akinek az orra alá lehetne dugni a mikrofont, csak egy üres ház, ez minden. Nem olyan sztori ez, amire ugranak élőben. Túl sok pénzbe kerül és semmi izgalom benne.

Közben visszakapcsoltak a stúdióba. Marty legnagyobb meglepetésére, a műsorvezető nem a Los Angeles-i helyi adó hírolvasója volt, hanem egy jól ismert híradós személyiség.

Marty döbbenten szólalt meg:

- Ez országos híradó. Mióta számít országos hírnek egy betörés?

- De rád is támadtak - jegyezte meg Paige.

- Na és? Ebben az országban manapság tíz másodpercenként követnek el ennél szörnyűbb dolgokat.

- De te híresség vagy.

- Egy francokat vagyok az.

- Lehet, hogy nem szereted a dolgot, de attól még az vagy.

- Nem vagyok én akkora híresség, hisz csak két könyvem jelent meg paperback alakban, százezres példányszámban. Te is tudod, milyen nehéz bekerülni akárcsak egy egy-két perces beszélgetés erejéig egy országos műsorba meghívott vendégként. - Ujjával a műsorvezető felé bökött. -

Nehezebb, mint meghívatni magad a Fehér Házba valami díszvacsorára!

Még ha lenne sajtóügynököm, akkor se tudna bejuttatni, ha a poklot megjárna is az érdekemben! Én nem vagyok elég híres. A szemükben én egy senki vagyok.

- Ugyan, Marty...miket beszélsz?

A férfi odament az ablakhoz, ahonnan kilátni a parkolóra és résnyire húzta a függönyt. Sápadt napfény. Masszív forgalom a sztrádán. A fákat finoman mozgatja a part menti szellő.

Semmi nem tűnt fenyegetőnek vagy szokatlannak, Marty valahogy mégis az egészet vészjóslónak érezte. A világ elvesztette számára meghitt, ismerős voltát. A különbségeket nem lehetett szabatosan megfogalmazni, inkább szubjektív volt ez, semmint objektív, inkább a lélek érzékelte, s nem az érzékszervek, ettől persze még valóságos volt. És e sötét változás üteme egyre gyorsult. Nemsokára ezen az ablakon, vagy bármely más ablakon kinézve úgy fogja érezni, mintha egy úrhajó ablakából pillantana egy idegen bolygóra, amely csak felszínesen hasonlítana a saját világára, amely a csalóka felszín alatt idegen és életveszélyes.

- Nem hinném - szólalt meg Marty lassan -, hogy a rendőrök normális körülmények között ilyen gyorsan analizálnak egy vérmintát, azt pedig tudom, hogy nincs a mindennapos gyakorlatukban, hogy egy laboreredményt ilyen könnyedén kiadjanak a sajtónak. - Visszaengedte a függönyt a helyére és Paige felé fordult, akinek befelhőzte homlokát az aggodalom. - Országos híradó? Élőben? Én nem tudom, Paige, mi a fene történik velünk, de ez furcsább, mint amilyennek még tegnap éjjel hittem.

Míg Paige zuhanyozott, addig Marty odahúzott a tévé elé egy széket és elkezdte váltogatni a csatornákat, hogy más híradókba is belenézzen. Épp a végét kapta el egy másik róluk szóló riportnak az egyik helyi adón, majd egy másik országos hálózaton talált egy harmadikat, ezt elejétől végéig látta.

Hiába próbált küzdeni a rátörő paranoia ellen, de az volt a határozott benyomása, hogy mindhárom riport - persze egyértelmű vádaskodás nélkül - azt akarta sugallni, hogy hamis bejelentést tett, aztán hamisan vallott a Mission Viejo-i rendőrségnek, és valódi indítéka az volt, hogy a könyveit reklámozza vagy pedig valami ennél sötétebb és szokatlanabb dolog. Mindegyik riportba bevágták a *People* legújabb számából a fotókat, különösen azt, amelyen izzó szemével úgy nézett ki, mint valami őrült. És mind a háromban hangsúlyosan szó volt a rendőrség által lefoglalt három fegyverről, mintha csak egy kertvárosi túlélés mániás lenne, aki bunkerben él, amely zsúfolva van fegyverekkel és lőszerrel. A harmadik riport végéből mintha az is kicsendült volna, hogy veszélyes is lehet, bár olyan finoman, hogy inkább a riporter hanghordozásából és arckifejezéséből lehetett erre következtetni, mint a szövegből.

Feldúltan kapcsolta ki a készüléket. Egy percig csak meredt az üres képernyőre. A holt képernyő szürkése éppen illett a hangulatához.

Miután mindenki lezuhanyozott és felöltözött, a lányok beültek hátra a BMW-be, és engedelmesen bekapcsolták biztonsági öveiket, míg a szülők bepakoltak a csomagtartóba.

Amikor Marty lenyomta a csomagtartó tetejét és kulcsra zárta, Paige odasúgta neki, hogy a kislányok ne hallják: - Te tényleg komolyan gondolod, hogy ilyen messzire el kell mennünk? Valóban ennyire rossz a helyzet?

- Nem tudom... Folyton ezen töröm a fejem, mióta csak felébredtem, három óra óta, és most sem tudom eldönteni, hogy nem reagálok-e túl a dolgot.
- Ezek nagyon súlyos lépések, sőt kockázatosak...
- Ez az egész... olyan furcsa... Sokkal veszélyesebb, mint egy szimpla örült pisztollyal. Az a Másik félelmet nem ismerve tör a célja felé. Az éjjel még akkor is rettegettem, amikor a lányok már benn voltak a kocsiban. - Marty ösztöne azt súgta, hogy nem csak a Másiktól kell tartania. Valami más ellenség is fenyegeti őket a háttérből, valami hatalmas, szervezett erő. Erről a félelméről azonban egyelőre hallgatott.

Paige beharapta az alsó ajkát, gondolataiba mélyedt, tekintete elkalandozott a szélfúttá fák felé.

- Te is érzed, ugye...? - szólalt meg a férfi.
- Igen - válaszolt határozottan Paige a félbehagyott kérdésre.
- Állandóan azt érzem, hogy ellenséges szemek követnek minket.
- Mintha a világ megváltozott volna körülöttünk...

2.

A Ritz-Carlton elegáns luxusszálloda volt, bőven használtak építéséhez márványt, mészkövet. Neves művészek alkotásai és antik remekek díszítették az előcsarnokot, a közös helyiségeket. Elegáns formaruhájukban a nesztelenül járó, de mindenütt jelenlévő személyzetből mintha több lett volna, mint vendégből. Egészében minden a szülőházára emlékeztette Oslettet, a connecticuti családi birtokra, bár ott több és értékesebb festmény és szobor bújta meg a sarkokban és a falakon, mint itt, és minden egyes családtagra hatfőnyi személyzet jutott. A birtokhoz tartozott még egy helikopter leszálló hely, amelyre katonai helikopterek is le tudtak szállni, ha esetleg a legmagasabb helyről érkezett vendég.

Abban a lakosztályban, ahol Drew Oslett és Kari Clocker megszállt, a két hálószobához tartozott még egy tágas nappali, volt benne tökéletesen felszerelt bártól márvány zuhanytálcáig minden. A fürdőszoba olyan tágas volt, hogy egy balett táncos akár próbálhatott is volna ott a reggeli tisztálkodás közben. Igaz nem szolgáltak Pratesi törölközőkkel, melyhez Oslett egész életében szokva volt, de kiváló egyiptomi gyapotból készültek, puhák voltak és jó nedvszívók.

Kedd reggel 7:50 volt, amikor Oslett felöltözött, magára vette bálnacsont gombos fehér vászoningét, melyet Londonban Theophilusnál csináltatott, tengerészkék kasmír blézerét, melyet római szabója műhelyében kézzel varrtak, szürke gyapjúnadrágját és fekete papucscipőjét, amelyet egy Párizsban élő olasz cipész varrt szintén kézzel, majd végül a barna, kék, aranyárga csíkos nyakkendőjét kötötte föl. Díszsebkendőjének színe tökéletesen passzolt nyakkendőjének sárgájához.

Ebben az öltözékben, igazán kitűnő hangulatban indult Clocker keresésére. Nem mintha kívánta volna a nagydarab férfi társaságát, egyszerűen csak lelki

békéje kedvéért akarta tudni, társa hogy áll. Titkon éltette a remény, hogy egy szép napon majd holtan találja, egy infarktus vagy egy agyvérzés végez vele, esetleg egy földön kívüli halálsugár, amelyről a nyomorult folyton olvasott.

Clocker kint ült a nappaliból nyíló erkélyen. Nem vett tudomást a Csendes-óceán lélegzetelállító panorámájáról, teljesen belefeledkezett *A fekete galaxis* utolsó fejezetébe. Ugyanazt a kalapot viselte a vadkacsa tollakkal, ugyanazt a tweedzakót és hasított bőr cipőt, melyet korábban is, igaz, új vörös zoknit húzott, frissen vasalt nadrágot és fehér inget. Más volt bohócmintás kötött mellénye is, ezúttal kék, sárga, rózsaszín és szürke mintákkal. Nem volt rajta nyakkendő, ám a hatást helyettesítette a dús, fekete szőrzet, amely kikandikált gallérja alól.

Oslett első köszönésére nem reagált. Másodszorra behajlított mutatóujjával üdvözölte társát, ahogyan az *Úrszekerek* szereplői köszönnek egymásnak, de egy pillanatra sem vette le a szemét a könyv lapjáról. Oslett vérnyomása kezdett felfelé kúszni, és a társának szánt válogatott halálnemek villantak át az agyán.

Meleg volt, már húsz fok is lehetett. A kék ég és a kellemes szellő ajándék volt az előző éjszaka borzongató hűvössége után.

Pontban nyolckor - amikor Oslett már majdnem megőrült a sirályok rikácsolásától s a korai szörfözők tengerpartról felhallatszó nevetésétől - megjelent a Hálózat képviselője, hogy tájékoztassa őket a fejleményekről. Ez az alak, merőben ellentéte volt annak a fiatal összekötőnek, aki tegnap éjjel várta őket 9 repülőtéren. Ez a Savile Row-n készült öltönyt viselt, nyakkendőt és méregdrága Gucci cipőt.

Közölte, hogy Péter Waxhillnek hívják, és minden bizonnyal igazat mondott. Elég magas beosztása volt a Hálózatban ahhoz, hogy tudja Oslett és Clocker igazi nevét - bár John Galbraith és John Maynard Keynes név alatt foglaltatott számukra a szállóban lakosztályt -, tehát nem volt értelme letagadni a sajátját.

Waxhill negyvenes éveinek elejét taposhatta, úgy tíz évvel tűnt idősebbnek Oslettnél, kefefrizurája a halántékán már enyhén őszült. Hat láb magas volt, sovány, de kisportolt, jóképű, de nem szépfiúsan, szívélyes, de meglehetősen visszafogottan. Úgy viselkedett, mint aki évtizedekig diplomata volt, sőt még inkább úgy, mintha genetikailag erre a pályára programozták volna.

Miután bemutatkozott, majd ejtett néhány szót az időjárásról, Waxhill komolyra fordította a szót:

- Vettem magamnak a bátorságot, és megérdeklődtem a szobaszolgálatnál, reggeliztek-e már. S miután megtudtam, hogy nem, ismételten vettem magamnak a bátorságot és rendeltem három személyre, hogy reggelizés közben nyugodtan megtárgyalhassuk a dolgot. Remélem, nem tettem rosszul?

- Dehogyan - felelte Oslett, akit teljesen elbűvölt a férfi modora.

Alig hallgatott el, amikor megszólalt a csengő, s Waxhill beengedte a két pincért, akik egy fehér abrosszal letakart tálaló kocsit toltak, tele mindenféle edénnyel. A nappali közepén aztán fölemelték a kocsi rejtett oldalszárnyait, amitől az átalakult egy kerek asztallá, felrakták a tányérokat, asztalkendőket

és a csillogó evőeszközöket olyan puha és gyors mozdulatokkal, ahogy a bűvész osztja a kártyát. Az asztal alatt lévő feneketlen szekrényéből olyan hirtelen varázsolták elő a reggelit, mintha a semmiből került volna oda: megpaprikázott rántotta, sonka, kolbász, pirítós és zsemle, melegházi eper barnacukorral és tejszínnel, friss narancslé és egy ezüst hőálló kanna kávé került az asztalra.

Miután az asztalhoz ültek, Oslett megkérdezte Waxhillt:

- Harvard vagy Yale?
- Yale. És ön?
- Én Princetonba jártam, aztán a Harvardra.
- Én viszont a Yale-re, aztán meg Oxfordba.
- Az Elnök is járt Oxfordba - jegyezte meg Oslett.
- Valóban? - Waxhill felhúzta a szemöldökét, mintha a hír újdonság lett volna a számára. - Oxford patinás hely.

Miután befejezte a *Paraziták bolygója* utolsó fejezetét, Kari Clocker is bejött az erkélyről, s Oslett bemutatta Waxhillt a társának. Amikor kezet fogtak, Waxhillről lerítt, hogy nem sikoltozik az örömtől.

Odahúztak egy-egy széket az asztalhoz és leültek reggelizni. Clocker most sem szabadult meg a kalapjától.

Miután megpakolták tányérukat, Waxhill megszólalt:

- Az éjszaka folyamán sikerült néhány érdekes dolgot összeszednünk Martin Stillwaterről. Ezek közül a legfontosabb az, hogy a nagyobbik lánya öt éve hosszú időt töltött kórházban.
- Mi baja volt? - kérdezte Oslett.
- Eleinte nem tudták kideríteni. A tünetök alapján rákra gondoltak. Charlotte - így hívják a gyereket, aki négy éves volt abban az időben - egy ideig nagyon rossz állapotban volt, de aztán kiderült, hogy egy meglehetősen ritka vérképzőszervi problémáról van szó, ami azonban nagyon jól kezelhető.
- Szerencsés volt - jegyezte meg Oslett, bár egyáltalán nem érdekelte, hogy a Stillwater gyerek él-e vagy hal-e.
- Így van - felelte Waxhill - ám amikor állapota a legkritikusabb volt, amikor az orvosok azt hitték, napjai vannak csak hátra, az anyjától és apjától is vettek le csontvelőt. Ez egy speciális túvel a szegycsontból történik.
- Fájdalmas lehet.
- Kétségkívül. Azért volt erre szükség, hogy eldöntsék, melyikük lehet a lehetséges donor a csontvelő-átültetéshez. Charlotte csontveleje kevés új vért termelt, és a tünetek arra utaltak, hogy valami rosszindulatú daganat akadályozza a véresejtképződést.

Oslett beleharapott a rántottába. Volt benne bazsalikom is, amitől mennyei lett az íze.

- Nem látom, milyen összefüggés van Charlotte betegsége és a mi jelenlegi problémánk között.

Waxhill rövid hatásszünet után szólalt meg ismét.

- A lány a Los Angeles-i Cedars-Sinai-ban feküdt.

Oslett kezében megmerevedett a villa.

- Pontosan öt évvel ezelőtt - ismételte meg nyomatékkal Waxhill.
- És melyik hónapban?

- Decemberben.
- Melyik nap vették le Stillwatertől a csontvelőmintát?
- Tizenhatodikán, december tizenhatodikán.
- A fenébe! De nekünk is volt vérmintánk, biztonsági tartalék...
- Stillwatertől is vettek vért. A laborvizsgálathoz kellett a csontvelőmintához mellékelni.

Oslett végre lassan a szájába tette a falatot, megrágta, lenyelte, aztán megszólalt:

- Hogy kutyulhatták össze ennyire az embereink?
- Ezt szerintem soha nem tudjuk már meg. De nem is annyira a „hogyanon” van a hangsúly, mint inkább a tényen, hogy valóban összekutyulták a dolgot - és ezen már nem tudunk változtatni.
- Tehát nem ott kezdtünk hozzá, ahol hittük.
- Illetve nem azzal, akivel gondoltuk - pontosított Waxhill.

Miután megtörölgette a száját az asztalkendőben és belekortyolt a narancslébe, Waxhill folytatta:

- Azzal kapcsolatban, hogy a maga Alfie-ja miképpen szerzett tudomást Stillwater létezéséről és hogy nyomozta ki, hol lakik, pillanatnyilag két teóriánk van.

Oslett figyelte arra, hogy a férfi azt mondta, „a maga Alfie-ja” és nem azt, hogy „a mi Alfie-nk”, ami lehet, hogy nem jelent semmit. De arra is utalhat, hogy megkezdődött a fúrás, hogy ráhárítsák a felelősséget, a vitathatatlan tény ellenére, hogy a katasztrófa a tudományos procedúra hibájának egyenes következménye, és semmi köze ahhoz, hogy miképpen bántak a fiúval az elmúlt tizennégy hónapban.

- Az egyik az - magyarázta Waxhill -, hogy Alfie-nak kezébe kerülhetett Stillwater egyik könyve, a hátoldalon a szerző fényképével.
- Ez azért nem lehetett ilyen egyszerű.
- Egyetértünk. Bár a szerző életrajzában a könyv fülén szerepel, hogy Mission Viejban lakik, ami jó ötletet adhatott Alfie-nak.

Oslett így szólt:

- Ha az ember megpillantja az ikertestvére képét, akiről soha nem hallott korábban, természetes, hogy izgatni kezdi a dolog - kivéve Alfie-t. Míg egy átlagember szabadságában áll, hogy kutatni kezdjen, Alfie-ra ez nem jellemző. A fiú keményen célra van állítva.
- Mint egy puskagolyó.
- Pontosan. Itt eltért a kiképzésétől, amit egy pillanatnyi trauma kellett, hogy okozzon. A fenébe, ez nem is kiképzés volt. Inkább idomításnak vagy agymosásnak kéne nevezni...
- Be van programozva.
- Igen, programozva. Olyan, mint egy gép, csupán az, hogy meglátja Stillwater fotóját, nem zökkenheti ki a kerékvágásból. Ez ugyanolyan képtelenség, mintha a személyi számítógépe az irodájában elkezdene spermát termelni, meg haját növeszteni a hátán, csak azért, mert szkennelrel felvitte a winchesterére Marilyn Monroe képét.

Waxhill csendesen nevetett.

- Tetszik ez a hasonlat. Azt hiszem, használni is fogom, hogy megváltoztassam néhány ember elképzelését, persze megjegyzem majd, hogy öntől származik.

Oslettnek hízelgett Waxhill elismerése.

- Kiváló a sonka - jegyezte meg Waxhill.

- Igen, valóban kiváló.

Clocker megállás nélkül evett.

- A másik és egyben a kisebbségi vélemény - folytatta Waxhill - sokkal egzotikusabb - bár nekem hihetőbben - hangzik. Eszerint a hipotézis szerint Alfie-nak van egy titkos képessége, amiről nem is tud, és talán nem is ért teljesen, és nem is tud ellenőrzése alatt tartani.

- Titkos képesség?

- Valami nagyon kezdetleges extraszensz érzékelés...ami azonban elég erős ahhoz, hogy kapcsolatot épüljön ki közte és Stillwater között, hogy vonzódjanak egymáshoz...amiatt ugye, ami közös bennük.

- Nem erőltetett ez egy kicsit?

Waxhill elmosolyodott és bólintott.

- Elismerem, egy kicsit tényleg úgy hangzik, mintha egy Űrszekerek filmből vettem volna...

Oslett megdermedt, rápillantott Clockerre, de a nagydarab ember egy pillanatra sem vette le a szemét a tányérjára púpozott ennivalóról.

- Igaz, maga az egész projekt is olyan, mint egy sci-fi, nem igaz? - fejezte be Waxhill.

- Ez kétségtelen - ismerte el Oslett.

- Tény, hogy a génebérszek felruházták Alfie-t néhány kivételes képességgel. Tudatosan tették. Nem képzelhető el, hogy eközben akaratlanul emberfeletti képességeket is kapott?

- Vagy embertelen képességeket - szólalt meg most először Clocker.

- Nos, ez a dolognak egy sokkal kellemetlenebb vetülete - jegyezte meg Waxhill és végigmérte Clockert - viszont valószínűleg szabatosabb így a megfogalmazás. - Ismét Oslett felé fordult és folytatta: - Valami extraszensz kapcsolat, vagy valami furcsa mentális összekapcsolódás rombolhatta le Alfie-ban a programot, teljesen kitörölte vagy átalakította.

- A fiú Kansas Cityben volt, Stillwater pedig Dél-Kaliforniában, az Isten szerelmére!

Waxhill megvonta a vállát.

- A tévéműsor teszem azt, egész a világ végéig eljut. Ha Chicagóból egy lézernyalábot a galaxis vége felé kilövnék, a fény valamikor csak odaér, több ezer év múlva, amikor Chicago helyén már rég sivatag lesz - és egyre halad tovább. Valószínű, hogy nincs értelme távolságról beszélni, ha a gondolathullámokról van szó vagy bármiről, ami kapcsolatba hozta Alfie-t ezzel az íróval.

Oslettnek elment az étvágya.

Clockernek pedig mintha megkettőződött volna.

Waxhill a péksüteményes kosárra mutatott.

- Fantasztikus a kifli, ha nem vette volna észre, némelyikben mandulakrém töltelék van.

- A mandulás kifli a kedvencem - jegyezte meg Oslett, de nem nyúlt a kosár felé.

Waxhill megszólalt:

- A világ legjobb kiflijét...

- ...Párizsban árulják - szólt közbe Oslett - egy kis kávéházban, alig egy saroknyira...

- ... a Champs Elysée-től - fejezte be Oslett legnagyobb meglepetésére Waxhill a mondatot.

- A tulaj, Alfonse...

- ... és hitvese, Mirielle...

- ... szakácszenik és remek vendéglátók.

- Elbűvölő emberek - tette hozzá Waxhill.

A két férfi egymásra mosolygott.

Clocker újabb kolbászt tett a tányérjára, Oslett pedig legszívesebben leverte volna a fejéről a buta kalapját.

- Ha véletlenül kiderül, hogy a fiúnak rendkívüli képességei vannak, akármilyen gyengék is, amelyekkel nem szándékoztuk őt felruházni - mondta Waxhill -, akkor számításba kell vennünk, hogy lehetnek olyan képességei, amelyekkel viszont szándékosan ruháztuk fel, de amelyek nem működnek úgy, ahogy elterveztük.

- Attól félek, nem tudom követni önt - jegyezte meg Oslett.

- Elsősorban a szexualitásról beszélek.

Oslett meglepődött.

- Alfie-t ez teljesen hidegen hagyja. Látszatra férfi, de impotens.

Waxhill nem szólt egy szót sem.

- Úgy csinálták a génebéseket, hogy impotens legyen - nyomta meg a szót Oslett.

- Egy impotens férfi attól még erőteljesen érdeklődhet a szex iránt. Igaz, joggal állíthatja valaki, hogy éppen amiatt válik a számára mániává a szex, mert frusztrálja, hogy nem tud erekciót produkálni.

Oslett egész idő alatt a fejét ingatta, miközben Waxhill beszélt.

- Nem, megint csak nem ilyen egyszerű a dolog. Nem csupán impotens, hanem több száz órán keresztül kondicionálták, hogy kiirtsák belőle a szexuális érdeklődést, részben mélyhipnózisban, részben pedig olyan drogok segítségével, amelyek a tudatalattiját gyakorlatilag bármilyen parancs befogadására készítették. Ennek a fiúnak a szemében, a nő és a férfi közt az a legfontosabb különbség, hogy másként öltözködnek.

Waxhill, akit láthatólag nem tudott Oslett meggyőzni, narancslekvárt kent a pirítósra, amikor megszólalt:

- Az agymosás, hiába csinálják roppant kifinomult eszközökkel, kudarcot vallhat. Ezt elismeri ugye?

- Igen, de egy normális alany esetében az okozza a gondot, hogy ki kell iktatni egy egész élet tapasztalatait, és úgy beépíteni az új viselkedésmintákat és a hamis emlékeket. Alfie esetében más a helyzet. Ő olyan volt, mint egy üres füzet, benne nem volt semmilyen ellenállás a viselkedésmintákkal, emlékekkel és érzésekkel szemben, amiket bele akartunk táplálni a csinos kis üres fejébe.

Nem volt ugyanis semmi az agyában, amit előbb ki kellett volna mosnunk onnét.

- Lehet, hogy pontosan azért vallott kudarcot a tudatkontroll Alfie-nál, mert annyira magabiztosak voltunk, hogy vele könnyen megy majd.

- A tudat saját magát kontrollálja - jegyezte meg Clocker.

Waxhill furcsa arccal nézett rá.

- Én nem hiszem, hogy kudarcot vallott volna - folytatta makacsul Oslett. - Lényeg az, hogy a beépített impotenciája működjön.

Waxhill leharapott egy darabot a pirítósból, megrágta és lenyelte, majd az egészet leöblítette egy korty kávéval.

- De lehet, hogy a teste ezzel is megbirkózik.

- Hogy mondja?

- A teste, amelyet hihetetlen és emberfeletti regenerálódó képességgel ruháztak föl.

Oslett úgy rándult össze, mint akibe gombostűt döftek.

- Egy pillanat. A sebei példátlanul gyorsan begyógyulnak, ez igaz. Lőtt seb, égésnyom, törött csont. Ha megsérül, a teste csodálatosan rövid idő alatt helyreállítja eredeti, programozott állapotát. És ez a kulcsszó. Az eredeti, programozott állapot. Nem képes átalakítani magát, nem tud mutálódni, az Isten szerelmére!

- És ebben biztosak vagyunk, ugye?

- Igen!

- Miért?

- Hát... mert... különben... elképzelhetetlen.

- Képzeld el, hogy Alfie igenis potens - mondta Waxhill. - És nagyon is érdeklődik a szex iránt. A fiút úgy programozták, hogy hatalmas erőszak-potenciál legyen benne, hogy szabályos biológiai gyilkoló gép legyen, akiből hiányzik a bűntudat és képes minden kegyetlenségre. Képzeld el, hogy ez a bestialitás egy erős kéjvággyal párosul, és gondoljuk csak el, hogy táplálja és erősíti egymást a szexuális készítés és az erőszakvágy, ha nem gátolja ezt civilizált és erkölcsös tudat.

Oslett eltolta maga elől a tányérját. Már az enivaló látványától hányingere volt. - Ezzel is számoltunk. Épp ezért iktattunk be olyan átkozottul sok biztonsági tényezőt.

Waxhill is félretolta a tányérját, ujjait rákulcsolta a kávéscsészére.

- Alfie tehát rátalált Stillwaterre és most az író családját akarja. Most már teljes ember, legalábbis fizikai értelemben, és a szexualitás gondolata után megjelent a nemzés gondolata is. Feleség és gyerekek. Csak a jóisten tudja, miféle torz elképzelései lehetnek a család céljáról. De talált egy kész családot, és magának akarja. Szenvedélyesen. Nyilván úgy gondolja, hogy ez a család az övé.

A bank, hogy állja a versenyt, korán nyitott és későn zárt. Marty és Paige már ott akart lenni az ajtónál, természetesen Charlotte és Emily társaságában, amikor a cégvezető kinyitott kedden reggel nyolckor.

Marty ódzkodott visszatérni Mission Viejóba, de úgy gondolta, különösebb nehézség nélkül lebonyolíthatják a tranzakciót annál a bankfióknál, ahol a folyószámlájukat kezelték. Nyolc vagy kilencsaroknyira volt ez a házuktól. A legtöbb pénztáros látásból ismerte őt is és Paige-et is.

A bank különálló téglalapú épülete a vásárlóközpont parkolójának északnyugati sarkában állt, hatalmas fenyők árnyékában, kétfelől utcák határolták, másik két irányból pedig több holdnyi aszfaltozott terület. A parkoló szemközti sarkában állt egy jókora L-alakú épület, amelyben harminc vagy negyven üzlet kapott helyet, köztük egy szupermarket is.

Marty a déli oldalon parkolt le a kocsijával. A rövid séta a BMW és a bank ajtaja közt a gyerekekkel és Paige-dzsel idegesítő volt, mert a kocsiban kellett hagyni a fegyvereket. Marty érezte, mennyire sebezhetőek.

Nem tartotta kivitelezhetőnek, hogy magukkal vigyenek titokban egy vadászpuskát, még egy olyan kis modellt sem, mint amilyen a Mossberg. De nem kockáztatta meg azt sem, hogy magánál tartsa a Berettát, mert nem tudhatta, hogy a bank biztonsági rendszere nem riasztana-e.

Miközben Marty a pénztár felé indult, Paige leültette a gyerekeket a hosszú helyiségben egy bőrrel borított padra, amelyet a kliensek számára tartottak fent. Bár Paige és a gyerekek alig ötméternyire voltak tőle, s tisztán láthatta is őket, ha arra fordult, Marty mégsem örült annak, hogy akár csak egy ekkora távolságra is, de el legyenek vágva egymástól.

Amikor Marty közölte a pénztárossal, hogy ki akar venni a számlájáról hetvenezer dollárt - a számla teljes összege hetvennégyezer volt - a nő először azt hitte, hogy csekkszámára akarja utalni, ezért a megfelelő nyomtatványt csúsztatta Marty elé. Marty tisztázta a félreértést és megkérdezte, lehetséges-e a teljes összeget százdollárosokban megkapnia.

A nő így felelt:

- Ó, értem. Nos,... ez nagyobb összegű tranzakció, semhogy saját hatáskörömben intézkedhessek, uram. Engedélyt kell, kérjek a főpénztárostól vagy a fiókvezető helyettestől.
- Természetesen - felelte Marty olyan könnyel, mintha minden héten ekkora összegeket venne ki a számlájáról.

A nő hátrament egy üvegfalú irodába, ahol egy idősebb nővel tárgyalt.

Miközben Várt, Marty hol a csarnok déli, hol a keleti bejáratát figyelte. Igyekezett közönyös arcot vágni, holott arra számított, hogy a Másik bármelyik pillanatban besétál az egyik ajtón, kezében egy Uzival.

Írói képzelődés... De talán nem is akkora átok ebben a helyzetben. Olykor segíthet az életben maradásban. Egy dolog azonban bizonyos volt: még a legvadabb írói képzelet sem biztos, hogy lépést tud tartani a valósággal.

A remélnél hosszabb időre van szüksége, hogy megfelelő rendszámtáblát találjon a lopott Toyota Camryra. Túl sokáig aludt és a szükségesnél sokkal

több időt töltött azzal, hogy elfogadhatóvá varázsolja magát. Most már ébrednek a világ, s most már nincs meg az az éjszakai csend, amire az akcióhoz szüksége lenne. A kerttel határolt lakótelep, árnyas fedett parkolóival és a benne veszteglő számtalan kocsival, ideális kínálatot jelenthetne, de amint nekiáll próbálkozni ezzel vagy a táblával, rájön, hogy túl sok lakó indul már munkába.

Végül szorgos kutatómunkáját siker koronázza. Talál egy parkolót a templom mögött. Bent folyik a reggeli istentisztelet. Hallja az orgonát. A hívők tizennégy autót hagytak a parkolóban. Nem valami nagy választék, de azért céljának megfelel.

Járatja a Camry motorját, miközben olyan kocsit keres, melynek kulcsát tulajdonosa a gyűjtásban hagyta. A harmadik autóban, ami egy zöld Pontiac, ott lóg a teljes kulcskészlet.

Kinyitja a Pontiac csomagtartóját, reméli, hogy talál egy szerszámkészletet, benne csavarhúzóval. Mivel a Camryt slusszkulcs nélkül indította el, ezért nem tudja kinyitni a csomagtartóját. Megint csak szerencséje van: teljes elsősegélynyújtó készletet talál, egy dobozban pedig szerszámokat, csavarhúzókból négy különböző méretűt is.

Isten vele van.

Néhány perc alatt kicseréli a Camry rendszám tábláját a Pontiacéval. Visszarakja a csavarhúzót a csomagtartóba, a kulcsot pedig a gyűjtésbe.

Miközben a Camry felé halad, a templomban felharsan egy himnusz, melynek dallama nem ismerős neki. Ebben nincs semmi meglepő, mivel csak háromszor volt emlékezete szerint templomban. Kétszer azért, hogy valamivel eltöltse az időt, míg a mozi kinyit, harmadszor pedig azért, mert követett egy nőt, akivel meg szeretett volna osztozni a szexuális gyönyörökben, aztán pedig a halál intim pillanataiban.

Most pedig áll az enyhe reggeli szélben, kicsit hajlong, szeme becsukva. Meghatja a himnusz dallama. Talán van tehetsége a zenéhez is. Ki kell, derítse ezt is. Talán játszik valamilyen hangszeren, és akkor hátha könnyebb dalokat szerezni, mint könyvet írni.

Mire vége a dalnak, már bent ül a Camryban és elhajt.

Martynak úgy tűnt, szerencséire senki nem látta a bankban a róla szóló híradást, mert sem a pénztáros, sem a főnöke nem említette a betörést.

A főnökasszony megállapította, hogy a kivenni szándékozott összeg szokatlanul nagy, s mintha azt várta volna, hogy Marty valami magyarázatot ad, miért kockáztatja, hogy ennyi pénzt tart magánál. Marty csak annyit mondott, valóban nagy az összeg, és kifejezte reményét, hogy nem okoz a hölgyeknek túl sok különmunkát. Erre a kedélyeskedésre valószínűleg szükség volt, ha azt akarta, hogy minél korábban lebonyolítsák a tranzakciót.

- Nem vagyok biztos benne, hogy sikerül a teljes összeget százasokban kiadnunk - mondta a vezető helyettes. Halkan beszélt, igen diszkrétan, holott csak két másik ügyfél volt a bankban, és azok sem hallótávolságon belül.

- Meg kell néznem, mekkora készletünk van ebből a címletből.

- Ha van közte néhány húszas meg ötvenes, az nem baj - nyugtatta meg Marty a nőt. - Csak nem szeretném, ha túl terjedelmes lenne a csomag. Bár a fiókvezető helyettes és a pénztáros igen szívélyes volt és udvarias, Marty érezte, hogy kíváncsiak. Hisz végül is a pénz volt a munkájuk és tudhatták, hogy kevés törvényes - és annál is kevesebb értelmes - oka lehet valakinek, hogy hetvenezer dollár készpénzzel mászkáljon.

Marty pénztárosa elkezdte végigkérdezgetni a kollégáit, mennyi százas van a fiókjukban, miközben főnöke eltűnt egy ajtó mögött a pénztársor végében.

Marty Paige-re és a lányokra pillantott. Keleti ajtó. Déli ajtó. Az órája. És eközben csak mosolygott, mosolygott, mosolygott, mint egy hülye.

Negyed óra és már itt se vagyunk, mondta magában. De lehet, hogy csak tíz perc. Kint vagyunk innen, úton vagyunk, s ha úton vagyunk, akkor biztonságban vagyunk.

Bemegy egy Denny's-be, előbb kimegy a vécére, aztán beül egy boxba és rendel magának egy hatalmas reggelit.

A pincérnő egy csinos barna nő, akit Gayle-nek hívnak. A nő elviccelődik, mekkora étvágya van. Mintha ki akarna kezdeni vele. A férfi fontolgatja is magában, hogy randevút kér tőle. Nagyon jó alakja van és formás, vékony lábai.

De ha lefekszik Gayle-lel, akkor házasságtörést követ el, hiszen neki Paige a felesége. Azon törli a fejét, vajon akkor is házasságtörés lenne-e, ha miután lefekszik Gayle-lel, megöli.

Miután bőkezű borralalót ad a nőnek, elhatározza, hogy egy vagy két hét múlva visszatér, és randevút kér tőle. Aranyos kis orra van, érzéki a szája.

Már megint a Camryban ül, ám mielőtt beindítaná a motort, becsukja a szemét, kitisztítja az agyát és elképzeli, hogy mágneses vonzás támad közte és az álapa között, ahogy az ellentétes pólusok vonzzák egymást. Keresi ezt a vonzóerőt.

Most sokkal közelebb érzi magához ellentétes pólusát annál, mint amit a legutóbb, az éjjel tapasztalt. A vonzó erő összehasonlíthatatlanul erősebb, mint akkor volt. Olyan erősnek érzi a vonzást, hogy meglepetésében fel is nyög, belekapaszkodik a kormányba, mintha attól tartana, hogy a következő pillanatban kirepül a Toyota szélvédőjén és röpül, mint egy puszkagolyó, egyenesen bele az álapa szívébe.

Tudja azt is, hogy az ellensége azonnal érzékeli a kapcsolatot. A férfi rémülten menekül.

Keletnek.

Aztán délnek.

Ez azt jelenti, hogy a fő irány Mission Viejo, bár kétli, hogy az imposztor olyan biztonságban érezné magát, hogy hazamenne már.

A lökéshullám, mintha egy nagy erejű robbanás keltette volna, mellbe vágta Martyt és majdnem le is lökte a lábáról. Két kézzel kapaszkodott meg a pultba a pénztárlak előtt, hogy el ne veszítse az egyensúlyát. Nekidőlt a pultnak teljes súlyával. Mintha annyira összesűrűsödött volna a levegő, hogy menten folyékonyá válik, de semmi nem esett szét, nem tört össze vagy dőlt le. Minden jel szerint őrá hatott a dolog egyedül.

Az első lökéshullám elmúltával, Marty úgy érezte, mintha lavina temette volna maga alá. Mintha több megatonna hó zúdult volna rá, elakadt a lélegzete. Lebénult, fázott.

Gyanította, hogy arca elsápadt, mint a viasz. Biztos volt abban is, hogy nem tud megszólalni, ha beszélnek hozzá. Ha most odajönne valaki az ablakhoz, akkor azonnal lelepleződne, hogy a már-már nyegle tartás félelmet takar. Rájönnének, hogy nagy bajban van, és vonakodnának odaadni neki ennyi készpénzt - egy olyan embernek, aki vagy beteg, vagy őrült.

Egyre vadabbul fázott, ahogy megérezte azt a mentális simogatást, amely ugyanabból a rosszindulatú és félelmetes jelenésből áradt, amelyet előző nap tapasztalt a garázsban, mielőtt elindult volna az orvoshoz. Mintha egy szellem jeges „keze” érintené meg agyvelejének göcsörtös felszínét, mintha ujjjaival akarná kitapogatni, hol van.

Most már tudta, hogy ez a szellem valójában a hasonmása, akinek nem abban áll a legnagyobb hatalma, hogy gyorsan felépül halálos sebeiből.

Megszakítja a mágneses kapcsolatot. Kikanyarodik a gyorsétterem parkolójából.

Bekapcsolja a rádiót. Michael Bolton a szerelemről énekel.

Nagyon meghatja a dal, majdnem könnyezik. Most, hogy végre valaki lett belőle, hogy várja egy feleség és két gyerek, már tudja, mit jelent igazából a szeretet. Azon töri a fejét, vajon hogyan tudott ilyen sokáig nélküle élni. Délnek indul. Aztán keletnek.

Hívja a végzete.

Hirtelen ereszti el a szellemkéz Martyt. Elmúlik a súlyos nyomás, a világ visszaugrik a normális kerékvágásba - ha létezik még ilyesmi egyáltalán.

Megnyugtatónak találja, hogy a roham csupán öt vagy tíz másodpercig tartott. Egyik bankember sem figyelt fel arra, hogy valami baja volt.

Ugyanakkor egyre sürgetőbb volt, hogy megkapja végre a készpénzt. Ránézett Paige-re és a gyerekekre, akik a helyiség túlsó végében ültek. Tekintete idegesen hol a kelet, hol a déli ajtót pásztázta.

A Másik már tudta, hol vannak. Percek kérdése, hogy rejtélyes és engesztelhetetlen ellenségük megjelenjen...

Hiába döbbsentette meg a feltételezés, hogy Alfie átalakult nemi vágyakkal rendelkező és azokat kielégíteni képes lényvé, Oslett elhatározta, hogy aggodalmait nem fogja kimutatni, legalábbis nem Péter Waxhill előtt.

- Nos, ez az egész nem több mint feltételezés - jelentette ki.

- Igen - felelte Waxhill - de most vizsgáljuk a múltat, hogy a teória megállja-e a helyét.

- Miféle múltat?

- A rendőrségi aktákat az összes városban, ahová Alfie-t munkára küldtük az elmúlt tizenégy hónapban. Történt-e nemi erőszak, vagy azzal kombinált gyilkosság azokban az órákban, amikor épp nem ténykedett nekünk.

Oslett szája kiszáradt. A szíve hevesen vert. Nem érdekelte, mi történt Stillwaterékkal. Az sem érdekelte, ha a Hálózat összeomlik, és semmi sem valósul meg magasztos terveiből. Végül is létre lehet hozni majd egy hasonló szervezetet, és az álom folytatódhat tovább. De ha a rossz fiút képtelenség lesz elkapni és megállítani, ez katasztrofális hatással lenne az Oslett családra, kockára tenné a vagyonát, évtizedekre visszaszorítaná a politikai hatalmát. A gondolat, hogy a félve tisztelt Oslett név közneveltség tárgyává legyen, netán közbotrányé, és minden tévés bohóc erről viccelődjék és minden újságban cikkek jelenjenek meg róluk, a New York Timestól a National Enquirerig, egyszerűen elviselhetetlen volt.

- Nem jutott soha az eszébe - kérdezte Waxhill -, hogy mit csinál a maga fiúja a szabadidejében, két megbízatás között?

- Természetesen szoros megfigyelés alatt tartottuk az első hat hétben. Moziba járt, étterembe, nézte a tévét, olyasmikkel verte el az idejét, amivel az emberek szokták - éppen úgy, ahogy akartuk. Semmi furcsát, semmi szokatlant nem tapasztaltunk. Az meg egészen biztos, hogy nem volt dolga nővel.

- Nyilván kifogástalanul viselkedett, ha tudta, hogy figyelik.

- De nem tudta. Képtelenség. Nem szűrhatta ki az embereinket. Kizárt. A legjobbak voltak. - Oslett érezte, hogy túl vehemensen tiltakozik, ennek ellenére nem tudta megállni, hogy ne tegye hozzá még egyszer: - Kizárt dolog...

- Lehet, hogy ugyanúgy érezte őket, ahogyan megérezte ezt a Martin Stillwatert is. Valami extraszensz módszerrel.

Oslettnek kezdett egyre kevésbé tetszeni Waxhill. Miután fölvette a kávéskannát és töltött mind hármójuknak, Waxhill folytatta:

- De még ha tényleg csak moziba járt és tévét nézett - ez magát nem aggasztotta?

- Nézze, ez az ember állítólag a tökéletes bérnyilkos. Be van programozva. Nincs bűntudata, egy pillanatra sem ingadozik. Nehéz elkapni, és még nehezebb megölni. Ha valami tényleg elromlik, akkor sem lehet kideríteni, kik állnak mögötte. Nem tudja, kik vagyunk, és hogy miért kell ezeket az embereket megölnie, tehát nem lehet felhasználni ellenünk tanúként. Ez egy zéró, egy váz, egy totálisan üres ember. Ellenben működni kell a társadalomban, nem szabad feltűnést keltenie, úgy kell, viselkedjen, mint egy átlagos Joe, ezért azt kell tennie, amivel az igazi emberek eltöltik a szabadidejüket. Ha hagytuk volna, hogy csak üldögéljen a szállodai

szobában és bámulja a falakat, a szobalányok bizonyosan szóvá tették volna a furcsa viselkedését, emlékeztek volna rá. Egyébként is, mi baj volna egy-két filmben, egy kis tévészésben?

- A kulturális behatás. Ez valahogy megváltoztathatja.

- A természet számít, meg az, hogy hogyan programozták és nem az, hogy mit csinál szombat délután. - Oslett hátradőlt a székén. Jóval biztosabb volt magában, mivel sikerült valamennyire meggyőznie saját magát. - Nézzék csak meg a múltat! Nem fognak semmit találni.

- Lehet, hogy máris találtunk. Egy prostituáltat Kansas Cityben. Megfojtották egy olcsó motelben, szemben egy bárral, melyet Kék Lagúnának hívnak. Két bárpincér is adott a férfiről személyleírást, akivel elmenni látták. Úgy tűnik, mintha Alfie lenne az.

Oslett már az elején érezte, hogy azonos az osztálykötődése Péter Waxhillel és hasonlóak lehetnek a tapasztalataik is. Sőt, még a barátság lehetőségét sem zárta ki. Most azonban kényelmetlenül érezte magát, mert Waxhill mintha élvezte volna, hogy csupa aggasztó hírrel áraszthatja el.

- Egyik kapcsolatunknak sikerült mintát szereznie a Kansas City rendőrség tudományos vizsgálati osztályáról abból a spermából, melyet a prostituált vaginájában találtak. Most már úton van a New York-i laborba. Ha Alfie spermája, rövidesen tudni fogjuk.

- De hisz nem képes spermát termelni! Úgy volt programozva...

- Szóval, ha az övé, azt tudni fogjuk. Fel van térképezve a srác teljes génszerkezete, amit jobban ismerünk, mint Attenborough a természet titkait. Mert ez teljesen egyedi. Jellemzőbb, mint az ujjlenyomat.

Yale-i fickók...Mind egyforma. Önelégült seggfejek!

- Clocker virsliszerű hüvelyk és mutatóujja közé vette az érett melegházi epret. Alaposan szemügyre vette, mintha kivételesen komoly elvárásai lettek volna a gyümölcs minőségével kapcsolatban, s meg sem enné, ha nem üti meg a kívánt szintet, aztán megszólalt:

- Ha Alfie-t vonzza valami Martin Stillwater után, akkor elsősorban azt kell tudnunk, hol van most Stillwater.

- Fogta az epret, amely majdnem akkora volt, mint egy kisebb citrom és belepottyantotta a szájába.

- Tegnap éjjel az egyik emberünk körülnézett a házukban - magyarázta Waxhill. - A jelek arra mutatnak, hogy sietve csomagoltak. Nyitva voltak a fiókok, a holmik szétdobálva. Találtak egy-két megpakolt bőröndöt, melyeket aztán mégsem vittek magukkal. Úgy tűnik, nem tervezik a hazatérést az elkövetkező néhány napon belül, ennek ellenére figyeltetjük a házat.

- És halvány fogalmuk sincs, hol a fenében lehetnek - jelentette ki Oslett, akinek perverz örömet okozott, hogy Waxhillt sarokba szoríthatta.

Waxhill azonban a legkisebb zavar nélkül válaszolt:

- Nem tudjuk, hogy pillanatnyilag hol vannak, ezt nem...

- Aha.

- ...viszont úgy gondoljuk, hogy nagy valószínűséggel van egy hely, ahol a nyomukra bukkanhatunk. Stillwater szülei Mammoth Lakes-ben laknak. Más rokona nincs is

a nyugati parton, hacsak nincs olyan barátjuk, akiről nem tudunk. Viszont bizonyosan felhívja a szüleit, még akkor is, ha nem megy hozzájuk.

- És a nő szülei?

- Tizenhat éves volt, amikor az apja fejbe lőtte az anyját, aztán végzett magával is.

- Érdekes... - Oslett arra gondolt, hogy az átlagember életének ordenárésága elképesztő tud lenni.

- Valóban az - jegyezte meg Waxhill, de mintha máshogy értelmezte volna a dolgot. - Paige az iskolából hazaérve fedezte fel a holttesteket. Néhány hónapig egyik nagynénje nevelte. De nem kedvelte az asszonyt, ezért bírósághoz fordult, hogy mondják ki hivatalos nagykorúságát.

- Tizenhat évesen?

- A bírót sikerült megnyernie, ezért rá nézve kedvezően döntött. Ritkán, de előfordul ilyesmi.

- Remek ügyvédje lehetett.

- Én is úgy gondolom. Áttanulmányozta a vonatkozó bírói döntéseket, aztán saját magát képviselte a bíróság előtt.

Egyre rosszabbul állt a helyzet. Martin Stillwaternek akkora szerencséje volt, hogy sikerült Alfie fölé kerekednie, ami azt jelenti, hogy sokkal félelmetesebb figura, mint az a seggfej, akinek a *People* lefestette. Most meg kiderült, hogy a feleségének is átlagon felüli az ereje - ami igencsak komoly ellenfélle léptette elő őket.

- Ki kell kényszeríteni, hogy Stillwater mihamarabb felhívja a szüleit. Ehhez pedig - vetette fel Oslett - be kell vetnünk a Hálózat sajtókapcsolatait, hogy a sztori a címlapra kerüljön.

- Már megtettük - közölte Péter Waxhill dühítő nyugalommal. Kezével mutatta a képzeletbeli szalagcímeket:

- A Krimi író Lelőtte a betörőt...Önreklám vagy Életveszély?... A Gyilkos elől bujkálnak vagy a rendőrség elől? - ilyesfélékre gondolok. Ha Stillwater meglátja a lapokat, vagy a tévéhíradót, azonnal felhívja a szüleit, mert tudja, hogy aggódnak.

- Lehallgatjuk a telefonjukat?

- Hogyne. Rá van kötve egy hívóazonosító szerkezet is. Abban a pillanatban, amint Stillwater hívása befut, mi már tudjuk a számot, ahonnét jelentkezik.

- És közben mit csinálunk? - kérdezte Oslett. - Csak ülünk itt, reszelgetjük a körmünket és zabáljuk az epret? - nézett rá nem leplezett undorral Clockerre.

Waxhill arany Rolexére pillantott.

Oslett próbált valami hivalkodó gesztust fölfedezni abban, ahogyan a férfi a drága órát nézte. Nagyon boldog lett volna, ha sikerül lelepleznie egy primitív sznobot a kifinomult viselkedés álcája alatt.

De Waxhill ugyanazzal a könnyedséggel pillantott órájára, ahogyan Oslett szokott az ő arany Rolexére: mintha egy olcsó japán szerkezet lenne, amelyet kiárusításon vásárolt volna.

- Még ma délelőtt Mammoth Lakes-be kell utazniuk.

- De nem tudhatjuk biztosan, hogy Stillwater felbukkan-e vagy sem.

- Ez logikus - jegyezte meg Waxhill. - Ha mégis, akkor jó esélyünk van arra, hogy Alfie is odamegy. Tehát begyűjthetik a fiúkat. Ha Stillwater nem menne

oda, csak felhívna a *mater-i* és a *paier-t*, akkor onnét azonnal oda- mehetnek repülővel vagy kocsival, ahonnan telefonált.

Mivel nem nagyon akaródzott neki, hogy egy perccel is tovább az asztalnál üljön, mert attól félt, hogy Waxhill újabb rossz hírekkel rukkol elő, Oslett megtörölte asztalkendőjében a száját, és székét hátralökve felállt. - Akkor induljunk. Minél tovább van a srác szabadlábon, annál nagyobb a veszélye, hogy valaki együtt látja őt Stillwaterrel. Ha ez bekövetkezik, a rendőrök kezdnek majd hitelt adni az író sztorijának.

Waxhill ülve maradt, kávéját kavargatta, és megszólalt:

- Még egy valamit.

Oslett gyűlölt volna visszaülni, mert ezzel elismerte volna, hogy Waxhill a helyzet ura. Holott Waxhill *valóban* a helyzet ura volt, de csak azért, mert információ birtokában volt, nem pedig azért, mert Oslett felettese lett volna a hierarchián belül, vagy más szempontból. Legrosszabb esetben is egyenlő volt a rangjuk; de sokkal valószínűbbnek látszott, hogy kettejük közül Oslett a nehézsúlyú. Ott állt tehát az asztal mellett, úgy nézett le a Yale-i fickóra.

Bár Clocker közben befejezte az evést, ő is ülve maradt. Oslett nem tudta eldönteni, hogy partnerének viselkedése kisebb áruházzal ér-e fel, vagy gondolatai Spockon és bandáján járnak a világegyetem valamelyik Isten háta mögötti pontján.

- Ha likvidálniuk kell a fiúkánkat - mondta Waxhill elgondolkodva - az sajnálatos, de elfogadható. Ha vissza tudják terelni a karámba, ahol kezelésbe vesszük, az még jobb. Akárhogy is megy viszont...Stillwatert, a feleségét és a kölykeit mindenképpen likvidálni kell.

- Ez nem gond.

5.

A fiókvezető odament Martyhoz, miközben a férfi a pénztáráblaknál várakozott, alig valamivel azután, hogy a sötét hullám elárasztotta. Mrs. Takudas elsősorban amiatt aggódott, hogy azért vesz-e ki ilyen hatalmas összeget a folyószámlájáról, mert valami nem nyerte meg a tetszését a bankkal kapcsolatban.

Marty meglepődött, milyen könnyen el tudott mosolyodni és könnyed hangon sikerült megnyugtania a nőt, hogy egyáltalán nem elégedetlen a bankkal. Belül reszketett és vacogott, de ezek a rezgések szerencsére nem törtek felszínre, s nem hallatszottak a hangján.

Amikor Mrs. Takuda elköszönt, Marty odapillantott Paige-re és a gyerekekre, aztán a keleti és a déli ajtóra, végül Timex órájára. Mintha egy nagy vörös kéz söpörte volna le a másodperceket a számlapról, s Marty homlokát egyszerre kiverte a veríték. A Másik közeleg... Mennyi idejük van még? Tíz perc? Két perc? Öt másodperc? S ekkor újabb hullám árasztotta el.

Nyugodt tempóban halad a sugárúton. A reggeli nap megcsillan a szembejövő kocsik krómozásán. Phil Collins énekel a rádióban - az áruhárról.

Miközben együtt érez a szenvedő Collinsszal, ismét elképzeli a mágneses vonzódást. Kattan. Létrejön a kapcsolat. Ellenállhatatlan erő vonzza keletnek és délnek, tehát még mindig jó irányba halad.

Másodpercekkel később megszakítja a kapcsolatot, reméli, hogy rövidesen újra érzékeli az alapát anélkül, hogy le kéne lepleznie magát. De még ez alatt a rövid kapcsolatteremtés alatt is érzi, hogy az ellenség érzékelt a behatolást.

Bár ez a hullám rövidebb ideig tartott, mint a korábbi, semmivel sem volt enyhébb. Marty úgy érezte, mintha egy kalapáccsal verték volna mellbe.

Közben megjelent a pénztáros az ablaknál. Kötegetett száz- és húszdollárosok voltak nála, ezeket két - nagyjából három hüvelyk magas - oszlopban lerakta Marty elé a pultra.

A pénztárosnő kezdte kiszámolni a hetvenezret.

- Rendben lesz - szólott közbe Marty. - Csak tegyék a pénzt, kérem, két bélelt borítékba.

A pénztáros meglepetten nézett föl és azt mondta:

- De Mr. Stillwater! Ön aláírta a kivétéről szóló papírt, nekünk viszont le kell számolnunk a pénzt.

- Nem kell, én biztos vagyok benne, hogy korrektül megszámlálták.

- De a szabály az...

- Bízom önökben, Mrs. Higgins.

- Nagyon köszönöm, de mégis azt hiszem, hogy...

- Nagyon kérem...!!!

6.

Csupán azzal, hogy ülve maradt, miközben Drew Oslett türelmetlenül álldogált az asztal mellett, Waxhillnek továbbra is sikerült uralnia a helyzetet. Oslett gyűlölte ezért, egyszersmind csodálta is.

- Majdnem bizonyos - folytatta Waxhill -, hogy a feleség és a két gyerek is látta Alfie-t a második incidens során tegnap éjjel. Nyilván csak keveset tudnak, de ha tudják, hogy Stillwater igazat mondott, amikor hasonmást emlegetett, akkor is túl sokat tudnak.

- Mondtam, hogy nem gond... - ismételte meg Oslett türelmetlenül.

Waxhill bólintott.

- Persze, hogy nem, de a központ azt akarja, hogy csinálják egy bizonyos módszerrel.

Oslett ezzel feladta, nagyot sóhajtott és leült. - Éspedig?

- Hogy úgy nézzen ki, Martin Stillwater totál kiborult.

- Szóval legyen előbb gyilkosság, aztán öngyilkosság?

- Igen, de ebből sem a szimpla. A központ azt akarja, hogy nézzen úgy ki, hogy Stillwater valami pszichikai kényszer hatására cselekedett.

- Rendben.

- Szóval, először a feleséggel és a két kölyökkel végezzenek, a kegyetlenség látszatát keltve. Kötözzék össze kezüket, lábukat, és úgy röpjöjjenek két-két golyót beléjük. Nem felejtik el?

- Persze hogy nem.

- Fontos, hogy mindent így csináljanak, hogy ne térjenek el a forgatókönyvtől.

- És mi a sztori, amit ezzel el akarunk érni? - kérdezte Oslett.

- Nem olvasta a cikket a *People* magazinban?

- Az egészet nem - ismerte el Oslett. - Stillwater olyan pitiáner seggfejnek tűnt.

Waxhill folytatta:

- Néhány évvel ezelőtt Marylandben egy férfi pontosan ugyanígy végzett a feleségével és a két lányával. A férfi tekintélyes ember volt a városban, ezért mindenki megdöbbsent. Tragédia volt. És senki nem értette, miért. Értelmetlen volt az egész, nem volt jellemző a férfirra. Stillwater érdeklődését felkeltette az eset, elhatározta, hogy regényt ír belőle, hogy feltárja a rejtett indítékokat. De aztán több hónapos kutatás után mégis ejtette az ötletet. Az újságírónak bevallotta, hogy teljesen depressziós lett a dologtól. Azt mondja, hogy a regényeivel ő rendet akar teremteni a káoszban, de egyszerűen nem talált elfogadható magyarázatot a marylandi gyilkosságra.

Oslett némán ült egy darabig, próbálta gyűlölni Waxhillt, de úgy tapasztalta, hogy ez a gyűlölet igen gyorsan elhalványult benne.

- Azt kell, mondjam, hogy... csinos kis ötlet.

Waxhill szinte félénken mosolyodott el és megvonta a vállát.

- A maga ötlete volt? - kérdezte Oslett.

- Igen, az enyém. Én javasoltam a központnak, és ott azonnal haraptak is rá.

- Zseniális... - jegyezte meg őszinte csodálattal Oslett.

- Köszönöm.

- Nagyon nettó kis kép. Stillwater pontosan úgy végez a családjával, ahogy az a marylandi pasas, amiből azonnal kiderül, hogy valójában azért nem tudta megírni azt a regényt, mert a sztori túlságosan is találó volt rá, mert titkon ő is ezt akarta tenni a saját családjával.

- Pontosan.

- És azóta is ez járt a fejében.

- Kísértette álmában.

- Pszichotikus készletet érzett, hogy szimbolikusan megerősöködjön...

- ... és szó szerint megölje...

-... a lányait...

- ... és a feleségét is, azt az asszonyt...

- ... aki megszülte őket - fejezte be Oslett.

Ismét egymásra mosolyogtak, mint amikor korábban a kedves kis párizsi kávéházzal beszéltek a Champs Elysée-n.

Waxhill szólalt meg először:

- Soha nem jön rá senki, mi köze van a gyilkosságnak ahhoz az örült bejelentéshez, hogy betört egy hasonmás a házába, de arra következtetnek, hogy a hasonmásnak valahogy összefüggésben kell lennie Stillwater téveszméivel.

- Most jut csak az eszembe, hogy Alfie vérenek, amit a házban találtak, meg kell egyeznie Stillwater vérével.

- Igen. Vajon időről időre vért vett le magától, hogy így csináljon magának örült önreklámot? De miért? Nyilván számtalan teóriával előállnak majd, de végül is ez sokkal kisebb rejtély lesz, mint az, amit tett a családjával. Soha senki nem fogja kideríteni az igazságot.

Oslett kezdte remélni, hogy megtalálják Alfie-t, meg- mentik a Hálózatot és végül a tekintélyük is csorbítatlan marad.

Waxhill Clockerhez fordult és megkérdezte:

- És maga, Kari? Magának nincs ezzel semmi gondja?

Bár ott ült az asztalnál, Clocker mégis mintha valahol messze járt volna. Úgy tért vissza a figyelme, mintha eddig valahol az Enterprise űrhajó legénységével csatangolt volna az űrben.

- Ötmilliárd ember él a Földön - mondta -, ezért úgy hisszük, hogy túl sokan vagyunk, de a világmindenségben minden egyes embernek ezernyi csillag jut, sőt végtelen sok csillag.

Waxhill csak nézte Clockert, várta a további magyarázatot. Amikor rájött, hogy Clockernek nincs más mondanivalója, ismét Osletthez fordult.

- Szerintem Kari arra céloz - mondta Oslett - hogy... szóval, hogy mit számít, ha néhány ember egy kicsivel korábban hal meg, mint ahogy a dolgok természetes menetéből adódna.

7.

A nap magasan jár a távoli hegyek fölött, ahol a legmagasabb csúcsokat már hó borítja. Furcsa ez a téli táj ezen a tavaszias decemberi délelőttön, amikor a környék tele van pálmafákkal és virágokkal.

Délkeletnek tart, Mission Viejo irányában. Ő a kerekeken gördülő bosszú. A kerekeken gördülő igazságszolgáltatás. Gördül, csak gördül.

Arra gondol, hogy találnia kéne egy fegyverboltot és venni egy vadászpuskát, vagy valami olyan fegyvert, amire nem kell kivárni az előzetes hatósági engedélyt. Ellenfele fel van fegyverkezve, ő viszont nem.

Azonban nem akar késlekedni, üldözi az emberrablót, aki elrabolta tőle a családját. Ha az ellenség kénytelen folyton úton lenni, akkor sokkal valószínűbb, hogy valamilyen hibát követ el. A folytonos feszültség sokkal jobb fegyver, mint bármilyen puska.

És ő a bosszú, az igazság és az erény. Ennek a filmnek ő a hőse, és a hősök sosem halnak meg. Lelőhetik őket, összeverhetik, lezuhanhatnak a szakadékba, megkéselhetik őket, bezárhatják őket egy mérges kígyókkal teli toronybörtönbe, és mégis minden elképzelhető szörnyűséget kibírnak anélkül, hogy elvesznének. Mint Harrison Ford vagy Sylvester Stallone vagy Steven Seagal vagy Bruce Willis vagy Wesley Snipes, ő is legyőzhetetlen, és erényes, magasztos célok vezérik.

Rájön arra is, miért volt kudarcra ítélve tegnap délutáni első támadása az általa ellen, minden hősi mivolta ellenére. Ahogyan őt is vonzotta valami két napon át nyugat felé, ugyanúgy érezte az általa is, hogy valami közeleg. Mire szembetalálták magukat odafenn a dolgozószobában, addigra az általa fel tudott készülni.

Mostanra azonban már rájött: ahogyan kezdeményezni tudja a köztük lévő kapcsolatot, ugyanúgy meg is tudja szüntetni. Ugyanúgy szabályozni lehet, mint a villanyt, csak le és föl kell kapcsolni. Nem kell tehát állandóan „égetnie a villanyt”, elég, ha csak föl- fölkapcsolja, s amint megéri a vonzást, lekapcsol, és az irányra tapad, így anélkül is az ellenség nyomában tud maradni, hogy az érzékelné az ő közelségét.

Amikor megáll egy piros lámpánál Mission Viejo szívében, maga elé képzel egy háromszázhatvan osztatú körkapcsolót. Lecsavarja kilencvenre, s azonnal megéri az ellenség vonzóerejét, ezúttal valamivel távolabbra kelet s valamelyest észak felől.

Félúton voltak a BMW felé, amikor Marty újabb nyomáshullámot érzékelt - mögötte pedig az álmában kísértő pusztító lényt. Az érzés most nem volt olyan erős, mint amikor a bankban érte, de két lépés között kapta el, és kibillentette az egyensúlyából. Megingott, botlott néhányat és elesett. A két bélelt boríték, tele pénzzel, végigszánkázott az aszfalton.

Charlotte és Emily fölkapta a borítékokat, Paige fölsegítette a férjét.

Amint elmúlt a hullám, Marty csak állt remegve és ezt mondta:

- Fogd a slusszkulcsot, jobb, ha most te vezetsz. Érzem, hogy a nyomomban van, vadászik rám.

Paige rémülten pillantott körbe a parkolón.

- Nem, még nincs itt - mondta Marty. - Olyan, amit korábban is éreztem. Mintha valami nagyon hatalmas és gyors dolog gázolt volna át rajtam.

Már csak két sarok, de talán annyi sem. Lassan vezet, kémleli az utcát. Keresi őket. Rádudál egy autós mögötte. Vélhetően türelmetlen. Lassan, nagyon lassan hol jobbra, hol balra kémlel, nézi az embereket a járdán, a szembe jövő kocsikban. Megint rádudálnak. Ökölbe szorítja a kezét és fölemeli a középső ujját, amitől a másik valószínűleg megszeppen. Lassan, nagyon lassan hajt. Nem látja őket. Ismét az agyában lévő kapcsolóra gondol. Most csak hatvan fokig csavarja. Így is erős a kapcsolat, érzi az ellenállhatatlan vonzást. Elöl, balra. A bevásárló központnál.

Amikor Marty beült előre a felesége mellé, behúzta az ajtót, kezében a két boríték, melyeket kislányai szedtek össze, ismét megremegett a Másik és a közte létrejött kapcsolattól. Bár ez a remegés jóval enyhébb volt, mint bármelyik korábbi, egyáltalán nem érezte magát ettől nyugodtabbnak.

- Tűnjünk el innen - sürgette Paige-et és előhúzza az ülés alól Berettóját.

Paige beindította a motort, Marty hátrafordult és látta, hogy a lányok éppen bekötik magukat. Miközben Paige kifarolt a parkolóhelyről, a lányok tekintete találkozott Martyéval. Mindketten meg voltak rémülve.

Túlságosan is szerette őket ahhoz, hogy hazudni akart volna nekik. Nem játszott meg, hogy minden rendben van, inkább azt mondta:
- Várjatok csak, mindjárt meglátjátok, hogy a mami is tud úgy vezetni, mint én.

Amikor Paige direktbe kapcsolta a sebességváltót, megkérdezte:
- Merről jön?
- Nem tudom. De ne menj arra, amerről jöttünk. Rossz érzéseim vannak. Menjünk egy másik úton.

A bank vonzza inkább, nem a bevásárlóközpont, leparkol a keleti bejárat előtt.

Amikor leállítja a motort, mintha gumicsikorgást hallana. A szeme sarkából látja, hogy egy kocsi kanyarodik ki gyorsan az épület déli vége mellől. Megfordul, és megpillant egy fehér BMW-t, huszonöt-harminc méterrel odébb. Olyan gyorsan száguld a bevásárlóközpont felé, mint a villám.

Villanásnyi időre látja a sofőr arcát, egy pofacsontot, az áll vonalát. És a szikrázóan szőke haját.

Néha az ember három hang alapján felismeri a kedvenc dalát, mert a dallam szinte bele van égve az agyába. Ugyanígy, egyetlen villanás elég a profil egy darabjából, de felismeri a feleségét. Ismeretlen emberek ki akarták irtani a memóriájából, de a fénykép, melyet tegnap látott az asszonyról, mélyen belevésődött a szívébe.

„Paige...” - suttogja.

Elindítja a Camry motorját, kifarol a parkolóból, és a bevásárlóközpont felé indul. A több holdnyi aszfalt ásítozik előtte üresen, korán van még, csak a szupermarket, egy fánküzet és egy írószerbolt van nyitva. A BMW áthajt a parkolón, széles ívben kikerül néhány parkoló kocsit, balra fordul, és elindul észak felé.

Követi az autót, de nem túl agresszíven. Ha elveszti is őket szem elől, könnyen behatárolhatja őket annak a rejtélyes kapcsolatnak a segítségével, amely közte és a gyűlölt másik között kialakítható, aki bitorolja az életét.

A BMW eléri az északi kijárót és ráfordul az utcára. Mire ő is odaér a kijárához, a BMW már két sarokkal arrébb jár, áll a piros lámpánál és alig lehet látni.

Kint jár a Riverside Freeway-n, nem messze Coronától, amikor ismét bekapcsolja a képzeletbeli áramkört, amely az alapával összeköti. Most mindössze az ötösre csavarja föl, ami arra elég, hogy érzékelje maga előtt az alapát, bár pontos tájolásra nem használható. Hat fok, hét, nyolc. A nyolc túl sok. A hét ideális. Bekapcsolva hagyja a csatornát, amely irányítja, mint valami vezérfonal, anélkül, hogy riasztaná az ellenséget. A BMW-ben ülő improvizátor Riverside felé hajt, feszülten és óvatosan, de nincs tudomása róla, hogy figyelik.

Hogy sikerült szabályoznia eddig ismeretlen képességét, talán sikerül úgy lecsapnia a bitorlóra, hogy a meglepetés erejével ezúttal ő rendelkezik.

Bár a BMW-ben ülő ember számít a támadásra, hisz ezért menekül, de hozzá van szokva ahhoz is, hogy erre figyelmeztetik a gondolatai. Ha nem tapasztal elegendő ideig semmit az éterből, nem érzi a rémisztő kapcsolatot, lassan visszanyeri az önbizalmát. Ezzel egyenes arányban csökken az elővigyázatossága és sebezhetővé válik.

A vadásznak csak a csapást kell követnie, a nyomot, ki kell várnia a megfelelő pillanatot, amikor lecsaphat.

Ahogy keresztülhajtanak Riverside-on, a reggeli csúcsforgalom lassan megritkul körülöttük. Még jobban lemarad, a BMW most már nem más, mint egy elmosódó pont, mely néha el is tűnik egy-egy porfelhőben.

Mennek előre észak felé. Keresztülhajtanak San Bernadinón. Rákanyarodnak a 15-ös Államközire. Mennek a San Bernadino hegység északi vége felé, keresztül az El Cajon hágón ezeregyszáz méter magasan.

Nem sokkal később, Hesperia városától még délre, a BMW lefordul a sztrádáról, és egyenesen a 395-ös út felé halad, a rémisztő Mojave sivatag legnyugatibb nyúlványai felé. Megy mögöttük, de olyan távolról követi őket, hogy bizonyosan nem jöhetnek rá: az a fekete pötty a visszapillantó tükörben ugyanaz a kocsi, amely most már három megyén át halad a nyomukban.

Két mérfölddel később útjelző táblához ér, melyen ott áll, milyen távolságra van Ridgecrest, Lone Pine, Bishop és Mammoth Lakes. Mammoth Lakes van a legtávolabb - kétszáznyolcvankét mérföld.

A város nevét látva azonnal eszébe jut valami. A Másik hihetetlen fotografsztikus memóriával rendelkezik. Maga előtt látja az egyik krimije ajánlását - ott tartja ezt a könyvet is a polcon többi műve között Mission Viejo-i házában a dolgozószoba polcán:

Ezt az könyvet anyámnak és apámnak, Alice és Jim Stillwaternek ajánlom, akik arra tanítottak, hogy becsületes ember legyek - így tehát ők semmiképpen nem vádolhatók azzal, ha mégis képes vagyok úgy gondolkodni, mint egy bűnöző.

Arra is emlékszik, hogy ott látta a telefonregiszterben a nevüket és a címüket. Mammoth Lakes-ben laknak. Ismét erősen belenyilall, mit is veszített el. Még ha sikerül is visszaszereznie ettől az imposztortól az életét, talán soha nem jut hozzá azokhoz az emlékeihez, melyeket elragadtak tőle. A gyerekkora...a kamaszkora...első randevúja... Középiskolás évei... Nem emlékszik anyja és apja szeretetére. Dühítőnek, szörnyűségesnek érezte, hogy képesek voltak elragadni tőle legszebb emlékeit.

A következő hatvan mérföldön át hol kétségbeesik, hogy milyen szörnyű magányosságra kárhoztatták, hol örvendezik, hogy rövidesen ismét a saját sorsának ura lesz.

Vágyik arra, hogy találkozzék apjával és anyjával, hogy újra lássa kedves arcukat (melyeket szintén kitöröltek emlékezetéből), hogy magához szorítsa őket, s hogy ismét létrejöjjön a mély kapcsolat közte és közöttük, akiknek életét köszönheti.

Az út mentén só fehér, kiszáradt tómedrek sorakoznak, hirtelen előtűnő vörös sziklák, szél formálta homokóceán, girbe-gurba cserjék. Mindenütt a távoli évezredek lávafolyamaira, földtörténeti kataklizmáira látni bizonyítékot.

Red Mountain városában a fehér BMW lekanyarodik az útról, és megáll tankolni egy benzinkútnál.

Követi őket, míg meg nem bizonyosodik a szándékukról, de megállás nélkül tovább halad. Nekik van fegyverük. Neki nincs. Jobb pillanatot kell, találjon, hogy végezzen a bitorlóval.

Visszahajt a 395-ös útra, észak felé hajt, míg elér Johannesburg városába, mely a Láva hegységtől nyugatra fekszik. Egy másik benzinkútnál lehajt, és megtankolja a Camryt. Kekszet, csokit és sósmogyorót vesz egy automatából, hogy bírja a hosszú utat, ami még előtte van.

Nyilván Charlotte-nak és Emilynek vécére kellett mennie még Red Mountainban, mert még a BMW előtt hajt föl a 395-ös útra, de nem baj, mert nem kell őket követnie. Tudja, hová mennek. Mammoth Lakes, Kalifornia.

Alice és Jim Stillwaterhez. Akiktől megtanulta, hogy becsületes ember legyen. Akiket nem érhet vád, hogy képes mégis úgy gondolkozni, mint egy bűnöző. Akiknek a regényét ajánlotta. Akik szerették, dédelgették. Akiktől elszakították, de most visszakapja őket.

Szívesen venné, ha mellé állnának keresztres háborújában, melyet családjá és saját élete visszaszerzéséért folytat. Az álapa meg tudta téveszteni a gyermekeit, s még talán Paige-et is, hogy ő az igazi Martin Stillwater. De a szülei meg fogják ismerni, ki az igazi fiuk, aki vér a vérükből - őket nem lehet megtéveszteni.

Mióta ráfordult a 395-ös útra, ahol a forgalom gyér, a BMW továbbra is stabilan hatvan-hatvanöt mérföldes sebességgel halad, pedig ennél sokkal gyorsabban lehetne bizonyos szakaszokon menni. O viszont felgyorsítja a Camryt hetvenöt, nyolcvan mérföldre. Így jó fél vagy háromnegyed órával korábban ér Mammoth Lakes-be, mint az imposztor, tehát lesz ideje figyelmeztetni anyját és apját a gonosz szándékú teremtésre, aki fiuknak álcázza magát.

Az út északnyugat felé kanyarog az Indián Wells Valley-ben, melytől délre az El Paso hegység húzódik. Minden mérföldtől csak duzzad a szíve az örömtől, hogy ismét találkozik a szüleivel, akiktől olyan kegyetlenül elszakították. Ég a vágytól, hogy magához ölelje őket, hogy ismét lubickolhasson soha el nem múló, tökéletes szeretetükben.

8.

A Bell JetRanger helikopter, amely Mammoth Lakes-be szállította Oslettet és Clockert, egy filmstúdió tulajdona volt, amely a Hálózat egyik fedőszerveként működött. A fekete borjúbőrülésektől, a réz kilincsektől és kapaszkodóktól, a smaragdzöld gyíkbőr belső borítástól a gép még inkább luxuskivitelű volt, mint a Lear utas kabinja. Hasonlóképpen izgalmasabb olvasnivalókat is kínált, megvolt a *Hollywood Reporter* és a *Daily Variety* aznapi száma, valamint a *Premier*, *Rolling Stone*, *Mother Jones*, *Forbes*, *Fortune*, *GQ*, *Spy*, *The Ecological Watch Society Journal* és a *BonAppétit* magazinok legújabb száma.

Clocker egy újabb *Úrszekerek* regénnyel töltötte el az időt, melyet még a Ritz-Carlton ajándék shopjában vásárolt, mielőtt kijelentkeztek volna a szállodából. Oslett úgy látta, hogy az ilyen irodalom terjesztése az ehhez hasonló ötcsillagos szállodákban - ahová egykor a kultúremlékek és a hatalmasok jártak, nem csupán a gazdagok - rémisztő előjele a társadalom közeli összeomlásának, egyenértékű azzal, amikor állig felfegyverzett kokainkereskedők már az iskolaudvarokon árulják a portékájukat.

Miközben a JetRanger észak felé átrepült a Sequoia és a King's Canyon nemzeti park felett, a Sierra Nevada nyugati oldala mentén, majd végül berepült a hegység fölé, Oslett hol a helikopter egyik, hol a másik oldalára ült, mert nem akart lemaradni a torokszorítóan gyönyörű látványról. Annyira kevesen laktak az alatta húzódó tájon, hogy attól lehetett volna tartani: menten elszabadul benne az agorafóbiája. De a táj gyorsan változott, mindig új csodák tárultak a szeme elé pergő ritmusban, így tehát kellőképpen szórakoztatta a dolog.

Nem beszélve arról, hogy a helikopter sokkal alacsonyabban röpült, mint a Lear, így Oslett jobban átélhette, hogy gyorsan haladnak előre. A helikopterben nagyobb volt a zaj és erősebb volt a vibráció, ami megint csak tetszett neki.

Kétszer is odaszólt Clockernek, nézze meg, milyen gyönyörű a táj. A nagydarab ember mindkétszer csak kipillantott az ablakon, majd szó nélkül visszamerült *A ragacsos bolygó hatmellű amazonjai* olvasásába.

- Mi az isten érdekes abban a könyvben? - kérdezte végül Oslett, és lerogyott Clockerrel szembe, a másik ülésre.

Clocker előbb végigolvasta a megkezdeti bekezdést, csak aztán nézett föl.

- Nem tudnám megmagyarázni.

- Miért?

- Mert még ha el is mondanám, mit találok érdekesnek, az nem lenne érdekes magának.

- Mit jelentsen ez?

Clocker megvonta a vállát.

- Nem hinném, hogy tetszene magának.

- Utálom a regényeket, mindig is utáltam, különösen a sci-fit, meg az efféléket.

- Na, tessék...

- És ez mit jelentsen most?

- Megerősítette, amit mondtam - nem szereti az efféle dolgokat.

- Persze hogy nem.

Clocker ismét megvonta a vállát!

- Na, tessék...

Oslett dühösen rámeredt. A könyvre mutatott és megkérdezte:

- Hogy tetszhet magának az ilyen szemét?

- Párhuzamos univerzumokban élünk - felelte Clocker.

- Micsoda?

- A magáéban Johannes Gutenberg legfeljebb a tivolit találta föl.

- Kiii?

- Vagy a magáéban a Faulkner nevű fickó maximum bendzsóvirtuóz lehetett.

Oslett dühösen meredt Clockerre.

- Én nem értem ezeket a maga baromságait.

- Na, tessék... - jegyezte meg Clocker és ismét belemélyedt a *Kirk és Spock szerelmes* című epizódba.

Oslett legszívesebben megölte volna. Ezúttal Kari Clocker titokzatos megjegyzéseiből is kihallotta a nagyon finoman megfogalmazott, de annál mélyebb megvetést. Szerette volna lekapni a nagydarab ember fejéről a kalapot, meggyűjtani, kitépni a kezéből a ponyvát, darabokra szabdalni és legalább ezer dumdumgolyót belelőni abba az ostoba mellkasába hihetetlen közelségre.

Ehelyett kinézett az ablakon, hogy megnyugtassa az alattuk százötven mérföldes sebességgel elsuhanó szirtek és erdők látványa.

Felettük felhők szálltak északnyugat felől, mint megannyi lomha kormányozható léghajó.

Kedd délben 1:10-kor a Mammoth Lakes melletti leszállópályán a Hálózat egyik környékbéli képviselője, bizonyos Alec Spicer várta őket. Ott állt az aszfalton a horganylemezből készült hangár ajtajában, amikor a helikopter leereszkedett.

Bár tudta igazi nevüket, tehát legalább olyan magas beosztása lehetett, mint Péter Waxhillnek, korántsem volt olyan makulátlanul elegánsan öltözve. De nem hasonlított a John Wayne reptéren rájuk váró izmos Jim Lomaxra sem, ő hagyta, hogy maguk cipeljék bőröndjeiket a Ford Explorerhez, amely ott állt a hangár mögötti parkolóban.

Spicer ötven éves lehetett, úgy 185 magas, vagy nyolc- van kiló, vasszürke haját rövidre vágatta. Arca merő ránc, szemét napszemüveg takarta, bár borult volt az idő. Katonabakancs, khaki nadrág, khaki ing és egy kopott repülő bőrdzseki volt rajta, számos cipzáras zsebbel. Egyenes háta, fegyelmezett viselkedése és pattogó beszéde arra utalt, hogy nyugalmazott katonatiszt lehetett, aki nem akart megválni szokásaitól, ruhatárától.

- Nincsenek megfelelően öltözve - jelentette ki Spicer, ahogy az Explorer felé haladtak, s közben a szájából gomolygott a pára.

- Nem gondoltam, hogy ilyen hideg lesz - felelte Oslett és önkéntelenül megborzongott.

- Ez itt a Sierra Nevada - mondta Spicer. - Ezer méterrel a tengerszint felett vagyunk. December van. Nem várhatjuk, hogy pálmafákat, hancsszoknyás lányokat, meg hűtött Pina Colladát találunk minden sarkon.

- Sejtettem, hogy hideg lesz, de hogy ennyire...

- Be fog fagyni a seggük - jegyezte meg kurtán Spicer.

Berakták hátra a csomagjaikat, aztán Spicer a kormányhoz ült, Oslett melléje. Clocker hátul foglalt helyet és folytatta a *Vad lebegés a Ganümedész felé* olvasását.

Miközben a város felé hajtottak, Spicer egy ideig nem szólt semmit, aztán megszólalt:

- Ma délutánra várjuk az első havat.

- Nekem a tél a kedvenc évszakom - jegyezte meg Oslett.

- Nem fogja annyira élvezni, ha a seggéig ér a hó, azok a szép cipőí meg úgy megkeményednek, mint a holland fapapucs.
- Maga tudja, hogy ki vagyok? - kérdezte Oslett türelmetlenül.
- Igen, uram - felelte Spicer, s szavai most talán még jobban pattogtak, de feje biccentésével finoman elismerte alacsonyabb rangját.
- Helyes - mondta Oslett.

Helyenként magas örökzöldek sorakoztak az út mindkét oldalán. Sok motel, étterem és autós bár hivalkodott művi alpesi külsővel, de a nevükbe is becsempészték: bajor ez, svájci az, Matterhorn vagy Hofbrau.

Oslett megszólalt:

- Hol van Stillwaterék háza?
- Most a motelbe megyünk.
- Úgy hallottam, hogy megfigyelés alatt tartják a Stillwater házat - makacskodott Oslett.

Igen uram. Az utca túloldalán áll egy furgon színes ablakokkal.

- Oda akarok menni hozzájuk.
- Nem lenne jó ötlet. Ez egy kisváros. Nincs ötezer lakosa sem, ha nem vesszük a turistákat. Ha sok ember mászkál egy parkolóban álló furgon körül, az itt meglehetősen feltűnést kelt.
- Akkor mit javasol?
- Hívja föl a megfigyelőket, közölje, hogyan érhetik el magukat. Aztán várjanak a motelben. Abban a pillanatban, hogy Martin Stillwater fölhívja a szüleit, vagy ha megjelenik az ajtajukban, maguk is tudni fogják.
- Még nem hívta őket?
- A telefonjuk többször is csengett az elmúlt néhány órában, de nincsenek otthon, tehát nem tudjuk, hogy a fiuk volt-e vagy sem.

Oslett kételkedett.

- Nincs üzenetrögzítőjük?
- Az itteni életritmus nem igazán követeli meg.
- Elképesztő. De ha nincsenek otthon, akkor hol vannak?
- Reggel elmentek vásárolni, nemrég pedig bementek egy út menti étterembe löncsölni a 203-as út mentén. Egy órán belül otthon kell lenniük.
- Követik őket?
- Természetesen.

Mintha csak a beígért hóesés vonzotta volna őket, sélők árasztották el a várost, a léceik ott virítottak a kocsik tetején.

Amikor a piros lámpánál megálltak egy terepjáró mögött, amelyben legalább egy tucat szőke nő sivalkodott síruhában, Spicer megszólalt:

- Hallottak a kansasi kurváról?
- Igen, megfojtották - felelte Oslett. - De nincs rá bizonyíték, hogy a mi fiunk csinálta, még ha valaki úgy is emlékszik, hogy egy hozzá hasonló pasással látták elmenni a bárból.
- Akkor nem hallotta a legújabb híreket. A spermaminta megérkezett New York-ba, azóta meg is vizsgálták. A mi fiunk az.
- Biztos?
- Bombabiztos.

A hegycsúcsok kezdtek eltűnni az alacsonyan gomolygó felhők között, melyek előbb acél szürkék voltak, aztán lassan hamuszínűvé váltak, végül koromfeketévé.

Oslett hangulata is egyre sötétebb lett.

A lámpa zöldre váltott.

Követték a kocsihoz való szőke lányt, amikor Spicer megint megszólalt:

- Tehát igencsak képes a nemi kapcsolatra.

- De úgy programozták, hogy... - Oslett nem tudta befejezni a mondatot. Most már semmi bizodalma nem volt a génebeszésekben.

- Mostanáig - folytatta Spicer - a rendőrségi kapcsolatainkon keresztül tizenöt olyan esetről tud a központ, amelyet bizonyosan a mi fiúkánk követett el.

Mind megoldatlan ügy. Fiatal és vonzó nőkről van szó. Azokban a városokban, és akkor, amikor ott kellett járnia. Minden alkalommal ugyanaz a módszer, kegyetlenül erőszakos vég, miután az áldozatot eszméletlenül verték... egyértelműen azért, hogy csendben maradjon, amíg megölik.

- Tizenöt eset... - ismételte Oslett bénultan.

- Lehet, hogy több is. Sokkal több. - Spicer Oslettre pillantott. A szemét tökéletesen eltakarta a szinte fekete üveg. - ...és imádkozunk, hogy minden nőt megölt, akit csak megdugott.

- Mit akar ezzel mondani?

Spicer ismét az útra fordította a tekintetét.

- Nagyon magas a spermaszáma. Igen termékeny a fiú.

Bár nem merte volna magának sem bevallani, de Oslett számított rá, hogy ez a rossz hír még hátravan.

- Tudja, mit jelent ez?- kérdezte Spicer.

A hátsó ülésen Clocker hirtelen megszólalt:

- Az első működő, Alfa-generációs humán klón dezertált, miközben olyan mutáció zajlott le benne, melyet még nem értünk, de képes lett ezáltal megfertőzni az emberi génállományt egy olyan genetikai anyaggal, ami által egy új, de tökéletesen ellenséges faj jöhet létre, amely gyakorlatilag sebezhetetlen szuperlényekből áll.

Egy pillanatra Oslett azt hitte, hogy Clocker felolvast a kezében lévő Űrszekerek regényéből, de aztán rájött, hogy tökéletesen szabatosan összefoglalta a válság lényegét.

Spicer így szólt:

- Ha a fiúkánk nem nyírta ki az összes nőcskét, ha sikerült csinálnia néhány gyereket, akiket valamilyen oknál fogva megtartottak - de elég egyetlen ilyen bébi is - akkor nyakig vagyunk a szarban. Nemcsak mi hárman, és nem is csak a Hálózat, hanem az egész emberiség.

9.

Miközben észak felé haladtak az Owens Valley-ben, keletre tőlük az Inyo hegység, nyugatra meg a Sierra Nevada szirtjei, Marty azt kellett tapasztalja, hogy a rádiótelefon nem működik mindig, mert a változó domborzat megzavarta a mikrohullámok terjedését. Azokban a kivételes pillanatokban,

amikor sikerült tárcsáznia szülei számát, a telefon kicsengett, de senki nem vette föl a kagylót.

Hagyta tizenhatszor is kicsengeni, csak aztán nyomta le az END gombot.

Apja hatvanhat, anyja hatvanöt éves volt. Mindketten tanárok, de tavaly mind a ketten nyugdíjba mentek. Mai normák szerint nem számítottak még öregeknek, egészségesek és erősek, szerették az életet, tehát nem volt abban semmi meglepő, ha nem ültek otthon a tévé előtt egész nap, folytatásos szappan operákat és buta vetélkedőket nézve.

- Meddig leszünk a nagyiéknál? - kérdezte Charlotte a hátsó ülésen. - Leszünk náluk annyi ideig, hogy a nagyi megtaníthat gitározni? Egész jól zongorázom már, de szeretnék gitározni is, mert ha híres zenész akarok lenni, mert az szeretnék lenni, akkor kell egy könnyebb hangszer is, mert ugye a zongorát nem vihetem mindenhova a hátamon.

- Nem maradunk a nagyiéknál - közölte Marty. - Sőt, meg sem állunk.

Charlotte és Emily csalódottan morgott. Paige így szólt:

- Lehet, hogy később majd meglátogatjuk őket. Majd meglátjuk. Most viszont egyenesen fölmegyünk a faházhoz.

- Aha! - jegyezte meg Emily.

- Hurrá! - kiáltott föl Charlotte.

Marty hallotta, ahogy a két kislány boldogan összecsapja fölemelt tenyerét.

A faház, melyet Marty szülei építettek, mikor Marty még kisfiú volt, néhány mérföldnyire Mammoth Lakestől a hegyekben volt, a városnak nevet adó tavak között. Elbűvölő helyen állt a ház, melyen Marty apja nagyon sokat dolgozott az évek során. Harminc méteres fenyők és dús cserjés vette körül. A kislányok szemében, akik a pálmafás Orange megyében nevelkedtek föl, a faház ugyanolyan különleges valami volt, mint egy mesebeli, elvarázsolt házikó.

Martynak szüksége lett volna néhány napra, hogy átgondolja, mit tegyenek ezután. Figyelemmel akarta kíséni a rádió és tévéadásokat, hogy lássa, hogyan alakulnak a róluk szóló hírek, hogy áll hozzá a történetekhez a sajtó, és közben hátha sikerül rájönnie arra is, kik az igazi ellenségei, mert az bizonyosnak tűnt neki, hogy nemcsak ez a rémes őrült az, aki feldúlta az életüket.

Fel sem merült, hogy a szülei házában maradhatnak. Ott fognak nyüzsögni a riporterek, ha a sztori tovább dagad. De rátalálhatnak az ismeretlenek is, akik a hasonmás mögött állnak, akik nyilván tettek róla, hogy a mindennaposnak tűnő bűntény jókora nyilvánosságot kapjon az elektronikus és írott sajtóban, ahol úgy festették le őt, mint egy kétes lelkiállapotú figurát.

Ezenkívül nem akarta kockáztatni szülei életét sem azzal, hogy náluk húzzák meg magukat. Sőt, arra készült, hogyha sikerül végre felhívnia őket, akkor azt fogja javasolni, hogy pakoljanak föl a lakókocsijukba és tűnjenek el néhány hétig Mammoth Lakes-ből. Ha minden éjjel máshol szállnak meg, talán nem bukkannak rájuk.

A Mission Viejo-i banknál tapasztalt kapcsolatfelvétel óta Marty nem érezte, hogy a Másik újra próbálkozna. Remélte, hogy a gyors menekülés végre

biztonságot hoz nekik. Még a telepátianak is vannak korlátai. Különben sem csupán valami fantasztikus szellemi erővel állnak szemben, hanem egy döbbenetes varázslattal; Marty hitt az extraszensz képességekben, de a varázslatban, a bűbájolásban nem. Mivel most már több száz mérföld lehetett köztük és a hasonmás között, nyilván kívül kerültek a Másik hatodik érzékének hatáskörén. A hegyek, melyek időről időre akadályozták a rádiótelefon működését, nyilván hasonló hatással vannak a telepatikus érzékelésre is.

Talán biztonságosabb lett volna, ha távol tartják magukat Mammoth Lakes-től is és megbújnak valami olyan nagyvárosban, ahol semmilyen kapcsolata nem volt. Ennek ellenére Marty mégis a faház mellett döntött, mert még azok sem, akik arra gondoltak, hogy esetleg a szüleinél keresnek menedéket, még azok sem tudhatnak a faházról, és nem is juthatnak információhoz véletlenül. Nem is beszélve arról, hogy Mammoth Lakes-ben két serif helyettes is iskolatársa volt, a faház pedig közel volt ahhoz a városhoz, ahol nevelkedett és ahol még ma is sokan ismerik. Mivel fiatal korában sem volt „balhész” gyerek, nyugodtan elvárhatta, hogy a hatóságok komolyan veszik és megvédik, ha a Másik valóban jelentkezne. Egy idegen városban viszont még gyanakvóbban tekintenének rá, mint amilyen fenntartással Cyrus Lowbock kezelte. Ha a legszörnyűbb bekövetkezne, Mammoth Lakes-ben mégsem érezné magát annyira egyedül és elszigetelve, mint ahogy gyakorlatilag mindenhol máshol.

- Valószínűleg rossz idő lesz - jelentette ki Paige.

Kelet felé még kék volt az ég, de nyugatról, a Sierra Nevada felől fekete felhők gomolyogtak.

- Akkor jobb, ha megállunk Bishopban a benzinkútnál - mondta Marty -, hogy megtudjuk, nem rendelték-e el a hólánc használatát a közlekedésiek.

Lehet, hogy örülniük kellett volna egy komoly hóesésnek. Még jobban el lenne vágva a faház a külvilágtól, és persze a rájuk vadászó ellenségtől is. Ugyanakkor Marty szorongott is a vihar miatt. Ha elpártolna tőlük a szerencse, akkor bizony sietve kell majd elmenekülniük a hegyekből. Ha az utak járhatatlanná válnak, akkor ez a halált jelentheti a számukra.

Charlotte és Emily „Lássuk, ki lesz a majmot” akartak játszani, ez egy olyan szópókerhez hasonló játék, amit még Marty talált ki évekkal ezelőtt, hogy a kislányokat szórakoztassa a hosszú autóutak alatt. Mióta eljöttek Mission Viejóból már kétszer játszottak. Paige nem szállt be, mert az mondta, figyelnie kell a vezetésre. Marty viszont a szokottnál többször maradt „majom”, mert aggodalmas gondolatai minduntalan elvonták a játékról a figyelmét.

A Sierra magasabb csúcsait már köd borította. A felhők egyre feketébbek lettek, mintha a mögöttük megbújó nap elégett volna, s csak a kormos füstfelhők maradtak volna meg belőle.

10.

A motel kunyhónak hirdette magát, s valóban, a faépületet körülvevő örökzöld bokrok és fenyők határozottan rusztikussá tették a környezetet.

A szobákat magától értetődően hasonlítani sem lehetett a Ritz-Carlton szobáihoz. A tervező kétségbeesett kísérletet tett, hogy felidézzen valami

bajoros hangulatot, amiről láthatóan halvány fogalma sem volt, de azért Drew Oslett kellemesnek találta a lakosztályt. Különösen vonzó volt a méretes kandalló, amely elé már odakészítették a gyújtóst és a fahasábokat; percekkel érkezésük után vidáman pattogott is a tűz.

Alec Spicer felhívta a megfigyelőket, akik a Stillwater házzal szemben egy furgonban kuksoltak, és ugyanolyan titokzatos nyelven, ahogyan Clocker is szokott fogalmazni, közölte velük, hogy Alfie irányítói megérkeztek, és a motelben lehet őket elérni.

- Semmi új - közölte, amikor letette a kagylót. - Jim és Alice Stillwater még mindig nem tért haza, sem a fiuk, sem pedig a mi fiunk nem jelentkezett.

Spicer fölgyújtott minden villanyt és elhúzta a függönyöket, mert még most sem vette le a napszemüvegét, ellentétben bőrdzsekijével.

Mindhárman leültek a székként funkcionáló hordócskákra a kis konyha szomszédságában lévő fenyőasztal köré. A mellettük lévő ablakon át szép panoráma nyílt a motel háta mögött lévő hegyekre.

Egy fekete bőr aktatáskából Spicer elővette azokat a holmikat, melyekre Oslettnek és Clockernek szüksége lesz majd a Stillwater család meggyilkolásához, ahogy azt a központ megkívánta.

- Két tekercs drótkötél - mondta, és kitette az asztalra a műanyag borítású drótfonatot. - Ezzel kötézzék össze a lányok kezét, lábát - jó szorosan. Így volt a marylandi ügyben is.

- Oké...

- És ne vágják el a drótot - folytatta Spicer. - A csuklók összekötözése után egy ütemben kötézzék össze a bokát is. Két tekercs tehát a két lányhoz. Így csinálták Marylandben is.

Következőként egy pisztolyt húzott elő a táskából.

- Ez egy kilencmilliméteres SIG - magyarázta Spicer. - Svájci tervezés, de a kivitelezést a német Sauer cég csinálta. Igen megbízható darab.

Oslett kézbe vette a pisztolyt és azt mondta:

- Ezzel kell kicsinálnunk az asszonyt és a gyerekeket?

Spicer bólintott.

- És Stillwatert is.

Oslett a pisztollyal ismerkedett, miközben Spicer elővett egy doboz töltényt is az aktatáskából.

- Ilyen fegyvert használt az apa Marylandben?

- Pontosan - felelte Spicer. - Lesz rá dokument is, hogy Martin Stillwater három hete vásárolta ugyanabban az üzletben, ahol a többi fegyverét is. Levajasztuk a dolgot az egyik eladóval, ő majd emlékezni fog rá, hogy személyesen ő szolgálta ki az író.

- Nagyon ügyes.

- A fegyver dobozát, meg a számlát már el is dugták Martin Stillwater íróasztalának egyik fiókjában a Mission Viejo-i házban.

Oslett elmosolyodott, kezdett megint bízni abban, hogy mégis meg lehet menteni a Hálózatot.

- Szuper módon odafigyeltek minden részletre - mondta.

- Mint mindig - jegyezte meg Spicer.

A terv tökéletesen machiavellisztikus kidolgozása ugyanolyan élvezetet okozott Oslettnak, mint amikor gyerekkorában, a Gyalogkakukk rajzfilmekben a farkas trükkjeit nézte, azzal a különbséggel, hogy ebben az esetben mindenképpen a farkas fog győzni. Clockerre pillantott, mintha azt várta volna, hogy a medve hasonlóképpen izgatott lesz.

Az Űrszekeres egy zsebkéssel a körmeit tisztogatta. Arc kifejezése komor volt. Minden jel szerint megint legalább négy parszeknyivel és két dimenzióval távolabb kalandoznak a gondolatai Mammoth Lakes-nél.

A táskából Spicer ezúttal egy műanyag tasakot vett elő, amelyben egy összehajtott papírlap volt.

- Ez a búcsúlevél. Olyan remek, hogy nincs az a grafológus, aki ne ismerné fel benne Stillwater keze írását.

- Hogy szól? - kérdezte Oslett.

Spicer emlékezetből mondta föl:

„Van itt egy féreg. Egyre beljebb fúrja magát. Mindenki meg van fertőzve. A rabszolgái vagyunk. Tele vagyunk élősködőkkel. Nem bírok így élni. Nem bírok!”

- Mint a marylandi ügyben?

- Szóról szóra.

- Az a fickó mebuggyant.

- Én sem állítanám az ellenkezőjét.

- Hagyjuk ott a hulla mellett?

- Igen, de kesztyűvel fogják meg. És nyomják rá több helyen is Stillwater ujjait, miután kinyírták. A papírnak szép sima a felülete, remekül látni lehet majd az ujjlenyomatokat rajta.

Spicer keze megint eltűnt az aktatáskában, ahonnan ismét egy műanyag tasakot húzott elő, benne egy fekete tollal.

- Ez egy Pentel Rolling Writer - magyarázta. - Stillwater íróasztalának a fiókjából származik.

- Ezzel íródott a búcsúlevél, nem?

- De. Ezt is hagyják valahol a közelben, de ne tegyék vissza rá a kupakot.

Oslett mosolyogva hordozta végig a tekintetét az asztalon sorakozó tárgyakon.

- Ez tényleg jó kis móka lesz...

Miközben várták a megfigyelőcsoport értesítését a Stillwater háztól, Oslett kísértelt egy síboltba, amely ott állt a motellel szemben az utca túloldalán egy sor más üzlet és étterem között. Az alatt a rövid idő alatt, amit a házban töltöttek, még komorabb lett az ég.

A bolt első osztályú holmikat árult. Gyorsan felszerelte magát bélelt svéd alsóneművel és egy fekete Hard Corps Gore-Tex Thermolite kezeslábassal. A ruhán ezüst fényvisszaverő csíkok voltak, csuklya, térdbetét, nylon

mandzsettavédő, a nyaka prémmeel volt szegve, és annyi zsebbel látták el, hogy egy bűvész is elégedett lehetett volna vele. Efölé fölveett egy U.S. Freestyle Team mellényt, ez is fényvisszaverő csíkokkal volt ellátva. Vett kesztyűket is - egy olasz bőrt és műanyagot is, amely olyan rugalmas volt, mint a saját bőre. Gondolkozott azon is, hogy vesz egy jó sí szemüveget is, de aztán megelégedett egy napszemüveggel, hisz végül is nem síelni jött. Hatalmas síbakancsa olyan volt, mint egy robot Terminátoré, amivel könnyedén átrúg egy betonfalat is.

Kemény fickónak érezte magát.

Mivel mindent föl kellett próbálnia, ezért felhasználta az alkalmat, hogy teljesen átöltözzék. Az eladó engedelmesen hajtogatta össze ruháit, és belerakta egy műanyag szatyorba, melyet aztán Oslett a karján lóbált, ahogy visszasétált a motelba.

Percről percre fokozódott az optimizmusa. Hisz semmi sem dobja föl az embert úgy, mint egy jó kis bevásárlás.

Amikor visszaért a szobába, még mindig nem kaptak újabb híreket, holott legalább félóra eltelt már közben.

Spicer ült a karosszékekben, még mindig napszemüvegben, és a tévét nézte. Egy nagydarab fekete nő, hosszú hajjal interjúvolt éppen négy transzvesztita férfit, akik nőként - akartak belépni a haditengerészethez, de elutasították őket, holott úgy érezték, az elnök nem ezt ígérte a választások után.

Clocker természetesen az asztalnál ült és az egyre növekvő vihar előtti sötétségben a *Huckleberry Kirk kalandjai az Alpha Centauri prostituáltjaival* című füzetet olvasta. Annyi engedményt tett az időjárás változásának csupán, hogy bohócos mellénye helyett egy undorító narancsszínű, hosszú ujjú pulóvert vett zakója alá.

Oslett fogta a fekete aktatáskát és bevonult a nappaliból nyíló két hálószoa egyikébe. A táska tartalmát az ágyra borította, leült törökülésben az ágyra, levette új napszemüvegét és lelkesen szemlélgette azokat a segédeszközöket, melyek segítségével majd a halottkém megállapítja: Martin Stillwater végzett a családjával, majd golyót röpített a fejébe.

Számos részletkérdés még kidolgozásra várt, többek között az, hogy miképpen lehet megölni ezeket az embereket úgy, hogy a legkisebb zajt okozzák. Nem a lövésekkel volt gondja, azt le lehet tompítani valahogy. A sikoltozás aggasztotta. Attól függően, hogy hol következik be a dolog, számolni kell ugye a szomszédokkal. Ha meghallják a kiabálást, nyilván hívják a rendőrséget.

Két perccel később fölvette a szemüvegét és kiment a nappaliba. Meg kellett zavarja Spicert tévészés közben:

- Mi végzünk velük, aztán a többi a rendőrök dolga, nem?
- Ha itt kerül rá sor - felelte Spicer - akkor valószínűleg a Mammoth megyei serif hivatala az illetékes.
- Vannak ott barátaink?
- Még nincsenek, de biztos vagyok abban, hogy lesznek.
- Halottkém?
- Itt, az Isten háta mögött? Legfeljebb a helyi orvos vagy a temetkezési vállalkozó.

- Nemigen ért a kórbonctanhoz?

Spicer elmosolyodott.

- Meg tud különböztetni egy golyó ütötte lyukat a segglyuktól, de semmi több.

- Tehát ha előbb likvidáljuk az asszonyt és csak azután Stillwatert, senki sem fogja tudni megállapítani, melyik gyilkosság történt előbb, nem igaz?

- A nagyvárosok törvényszéki szakértői is csak akkor tudják, nagy keservesen, ha a gyilkosságok között több mint egy óra a különbség.

- Arra gondolok... - folytatta elgondolkodva Oslett -, ha előbb a gyerekekkel akarnánk végezni, akkor problémáink lehetnek Stillwaterrel meg a nejevel.

- Hogyhogy?

- Vagy én, vagy Clocker sakkban tartja a szülőket, míg a másik elintézi a gyerekeket a másik szobában. De megkötni a lányokat - a kezüket, lábukat rendszeren - az legalább tíz vagy tizenöt perc, ha követni akarjuk a marylandi forgatókönyvet. De ha fegyvert fogunk is az asszonyra meg Stillwaterre, akkor sem fognak tétlenül ülni. Kettőn lerohanhatják Clockert vagy engem, szóval, aki őrzi őket.

- Kétlem - jegyezte meg Spicer.

- Hogy lehet ennyire biztos benne?

- Az emberek nagyon beszariak manapság.

- Stillwater szembeszállt Alfie-val.

- Tény - ismerte el Spicer.

- A nő meg tizenhat éves volt, amikor megtalálta az apját meg az anyját holtan. Az öregúr kinyírta az asszonyt, aztán magát...

Spicer elmosolyodott.

- Milyen szépen beleillik a mi forgatókönyvünkbe...

Oslett nem is gondolt eddig erre.

- Tényleg. Ez talán meg is magyarázza, miért nem tudott Stillwater regényét írni a marylandi esetről. Egyébként a nő három hónappal később a bíróságtól kérte, hogy vegyék ki a gyámság alól, és nyilvánítsák hivatalosan nagykorúvá.

- Nyakas kis kurva lehetett.

A bíróság helyt adott a kérésének.

- Jól van, akkor végezzenek előbb a szülőkkal - mondta Spicer és pozitúrát váltott ültében, mintha elszibbadt volna az ülepe.

- Ezt csináljuk - mondta Oslett.

Spicer megszólalt:

- Kibaszott egy őrület.

Egy pillanatig Oslett azt hitte, hogy Spicer a tervükre érti, de aztán megértette, hogy a másik már ismét a tévét nézi.

A műsorvezető kikísérte nőnek öltözött vendégeit, és bejelentett négy dühös kinézetű nőt, akiken mindegyiken furcsa kalap volt.

Amikor Oslett kiment a szobából, a szeme sarkából látta Clockert. A medveszerű ember még mindig az asztal mellett ült, teljesen belemélyedve ostoba regényfüzetébe, de Oslett azért sem hagyta, hogy elrontsa a hangulatát.

A hálósobában ismét felült az ágyra játékaik közé, levette napszemüvegét, és jókedvűen újra meg újra lejátszotta gondolatban a gyilkosságokat, közben fokozatosan finomítva a részleteken.

Odakint feltámadt a szél. Olyan volt, mintha farkasok üvöltöttek volna.

11.

Megáll egy benzinkútnál és megkérdezi, hogy juthat el a címre, melyet a telefonregiszterben látott. A fiatal benzinkutas készségesen segít.

2:10 van, mire bekanyarodik a környékre, ahol minden biztonnal nevelkedett. Ahol a telkek tágasak, ahol kopár juharfák és örökzöldek sorakoznak.

A papájának és a mamájának a háza az utca közepe felé áll. Szerény, kétszintes, fehér faház, melynek zsaluit zöldre festették. A veranda tágas, fehér oszlopok veszik körül, a lépcső mellett zöld kovácsoltvas korlát.

A hely melegséget áraszt. Olyan, mint egy régi filmben. Jimmy Stewart élhetett ilyen helyen. Az ember első pillantásra látja, hogy egy szerető család lakja a házat, kedves emberek, akik hasonlóan gondolkoznak, és akik örömmel adnak.

Semmire nem emlékszik az utcából, legkevésbé a házra, ahol pedig minden biztonnal a kamasz éveit is töltötte. Ezzel az erővel akár egy vadidegen család is lakhat odabent, akiket életében még soha nem látott.

Nagyon dühös, hogy ennyire ki tudtak mosni mindent az agyából, hogy ennyire meg tudták fosztani kedves emlékeitől. Az elvesztegetett évek kísértik. Hogy olyan kegyetlenül elszakították szeretteitől. Szinte sírni tudna.

Egyetlen dolgot viszont fölismer a környéken, és ez a furgon, amely ott parkol a szülei háza előtt. Igaz, ezt a kocsit magát még soha nem látta, de ismeri a típust. A látvány bekapcsolja benne a riasztót.

Ilyen kocsit nyaralók használnak. Alma vörös a színe. A megszokottnál szélesebb a tengelye, ettől tágasabb belül. A tetejét műanyag kupolaszerűség magasítja. A sárvédő gumiján a felirat: FUN TRUCK, vidám furgon. A hátsó lökhárító tele öntapadós matricákkal a Yosemite, a Yellowstone parkból, a Calgary rodeó bajnokságról, Las

Vegasból és egyéb turista központokból. Az oldalán párhuzamos fekete és zöld csík hullámzik, melyet két tükrös ablak szakít csak meg.

Lehet, hogy valóban az a kocsi, aminek látszik, de első pillantásra érzi, hogy ez egy megfigyelő kocsi. Egyrészt azért, mert túl agresszíven akar lakókocsinak látszani. Amikor megfigyelés és követéstechnikát tanult, akkor mondták, hogy sokszor az ilyen harsány járművekről sikerül elhítenni, hogy ártalmatlanok, éppen azért, mert annyira felhívják magukra a figyelmet és a megfigyelt sokkal diszkrétebb autóra számít, és soha még csak elképzelni sem tudná, hogy mondjuk, épp egy cirkuszos kocsiból figyelik minden lépését. Másrészt pedig ott vannak a tükrös ablakok, amiken keresztül nem lehet belátni, viszont ki tökéletesen - ami persze hasznos dolog egy nyaralónak is, de ideális hely titkos ügynököknek is.

Nem lassít, ahogy közeledik a szülői házhoz, nem mutat semmilyen érdeklődést sem a ház, sem pedig a piros furgon iránt. Mivel a homlokát

vakargatja jobb kezével, sikerül kellően eltakarnia az arcát is, miközben elhalad a tükrös ablakok mellett.

A furgonban lévőket, ha vannak benn egyáltalán, minden bizonnyal azok az ismeretlenek küldték, akik oly kegyetlenül manipulálták őt egészen Kansas Cityig. Ok jelentik a kapcsolatot rejtélyes feljebbvalói felé, akikre legalább annyira kíváncsi, amennyire szeretne ismét találkozni szerető mamájával és papájával.

Két sarokkal odébb lefordul jobbra, és elindul vissza a város központjában lévő bevásárlóközpont felé, ahol korábban látott egy sportboltot. Mivel nincs lőfegyvere, be kell szereznie egy-két egyszerűbb, engedélyhez nem kötött típust.

2:20-kor megszólalt a motelszobában a telefon. Oslett fölvette a napszemüvegét, leugrott az ágyról és kiment a nappaliba.

Spicer vette föl a kagylót, hallgatott, aztán morgott valamit, ami akár „jó” is lehetett, végül letette a kagylót. Osletthez fordult és azt mondta:

- Jim és Alice Stillwater éppen most érkezett haza.
- Reménykedjünk, hogy Marty felhívja őket.
- Föl fogja - jelentette ki határozottan Spicer.

Clocker fölpillantott a könyvből és megszólalt:

- Apropos ebéd, nem vagyunk már egy kicsit megkésve?
- A konyhában a hűtő tele van mindenféle harapnivalóval - mondta Spicer. - Fölvágott, krumpli saláta, makaróni saláta, sajttorta. Nem fogunk éhen veszni.
- Nekem nem kell semmi - jegyezte meg Oslett. Túlságosan izgatott volt, semhogy enni tudott volna.

Mire visszatér a szülei házához, már 2:45 van, fél óra múlt el azóta, hogy legutóbb itt járt. Zsigereiben érez minden egyes percet. Az álapa, Paige és a gyerekek bármelyik pillanatban megérkezhetnek. Még ha meg is álltak megint toalettügyben, vagy ha nem is tartották az eddigi sebességet, akkor is tizenöt-húsz percen belül meg kell érkezniük.

Borzasztóan szeretné viszontlátni a szüleit, mielőtt ez a nyomorult bitorló beszélhetne velük. Fel kell készítenie őket a történetekre, és meg kell szereznie a segítségüket arra a küzdelemre, melyet feleségéért és gyerekeiért folytat. Rossz lenne, ha a bitorló beszélhetne velük előbb. Ha ennek a kreatúrának sikerült megszédítenie Paige-et, Charlotte-ot és Emilyt, akkor ugyanezt teheti az anyjával és apjával is.

Amikor befordul a sarkon a környékre, ahol elfeledett gyerekkorát töltötte, már nem a Camry kormányra mögött ül, melyet még reggel lopott, hanem egy virágáros furgonjában, melyet sikerült azután elkötnie, hogy kijött a sportszerboltból.

Sok mindent elintézett egy félóra alatt, de ennek ellenére veszélyesen telnek a percek.

Bár egyre komorabb az idő, a napellenzőt lehajtja. Baseball sapka van rajta, mélyen behúzza a homlokába és az a bélelt egyetemi póló, melyet az

a fiatalember hordott, aki valaha a kocsifőorj volt. A napellenző és a sildes sapka felismerhetetlenné teszi a kormány mögött.

Odakanyarodik a járdához és leáll pontosan a vidám lakókocsi mögött, amelyben a gyanúja szerint a megfigyelők vannak. Kiszáll a kocsiból és hátramegy, nem hagyva időt arra, hogy szemügyre vehessék.

A halott virágkézbesítő a kocsihátuljában a hátán fekszik, karjai összekulcsolva a mellkasán, körülötte a sok virág, mintha máris fel lenne ravatalozva,

A tetem melletti műanyagzsákból előveszi a jégcsákányt, melyet a bolt egyik üvegpultjában pillantott meg. Az egyetlen darabból öntött szárnak gumiból van a fogója. Az egyik vége, mint egy kárpitos kalapács, a másik viszont gonoszul hegyes. Bedugja a nyelét a nadrágszíj mögé.

Á műanyag zsákból elővesz egy flakon, jegesedés gátló sprét. Ha jégre fújják, azonnal megolvasztja, ha üvegre, zárra és szélvédőre fújják, nem keletkezik rajtuk jégréteg. Igazában persze nem érdekli, valóban úgy viselkedik-e, ahogyan a flakonra van írva.

Leveszi a flakon kupakját, majd a flakont az egyetemi melegítő zsebébe rakja.

A hulla lába között hatalmas rózsák és szegfűcsokor örökzölddel díszítve és celofánba csomagolva. Kihúzza, és a vállával becsapja az ajtót.

Miközben könnyedén viszi a csokrot, egyben el is takarja az arcát a piros furgonban ülők előtt. Odamegy a házhoz, amely előtt mindkét kocsi parkol. Nem mintha valakinek szánná a virágokat, sőt, reméli, hogy senki sem lesz otthon. Ha valaki mégis ajtót nyitna, akkor eljártssza, hogy tévedett.

Szerencséje van. Senki nem reagál a csengetésre. Többször is megnyomja, miközben testbeszéddel előadja, hogy egyre türelmetlenebb.

Hátat fordít a kapunak és elindul a járdán.

A virágcsokrot szinte az arcához szorítja, de így is jól látja, hogy a furgonnak hátul is van két tükrös ablaka. Az utcán senki sem jár, tisztában van azzal, hogy jobb dolguk nem lévén, a kocsiban ülők őt figyelik.

Nem is baj. Hiszen csak egy dühös virágos boy. Azonban nem a saját kocsijához lép, hanem a két kocsi közé, és megáll a vidám lakókocsi háta mögött.

Mivel gyanítja, hogy még mindig figyelik, megjártssza, hogy baleset történt. Leejti a földre a cserepet, mely széttörik az aszfalton. Megjártssza, hogy dühös: - Ó, a kurva életbe! Csak ez hiányzott, ez szuper!

Még káromkodik, amikor leguggol és előhúzza a jégoldó sprét a dzsekije zsebéből. Balkezeivel pedig megfogja a furgon hátsó ajtajának kilincset.

Ha zárva az ajtó, azonnal elárulja a szándékát, és nagy bajba is kerül, mert nyilván a bentieknek fegyverük is van.

De vélhetően nem számítanak támadásra, ezért sejteti, hogy az ajtó nincs bezárva. Helyesen okoskodott. A kilincs simán mozdul. Feltépi az ajtót. Beugrik a viszonylag szűk térbe, pedig azt sem tudja, van-e odabent valaki, ujját rászorítja az aeroszolos flakon tetejére és csak nyomja, nyomja.

Tele a furgon mindenféle elektronikával. A vezérlőpult halványzöld fényben őrlik. A kocsi padlójához két forgószéket rögzítettek. Két ember alkotja a csapatot.

Az ajtóhoz közelebb lévő mintha egy másodperccel korábban felállt volna, hogy megnézzé, mi történt a kocsi mögött. Úgy meg van szeppenne, mintha nyitva lenne a slicce.

A tömény permet egyenesen arcába zúdul, elvakítja. Beszívja, égeti a torkát, a tüdejét. Elfulladás, mielőtt felkiálthatna.

Elmosódnak a mozdulatok. Úgy működik, mint egy gép. Be van programozva. Sietősen cselekszik.

Kikerül a jégcsákány a derékszija mögül. Sima és erőteljes az íve. Nagy erővel lecsap a jobb halántékra. Reccsenés. A fickó elterül. Kirántja a csákányt a koponyájából.

A másik férfi, a másik székben. Fülében fülhallgató. Ül a konzol előtt, háttal az ajtónak. A fülhallgató miatt nem hall semmit, de érzékeli a bajt. A furgon megremeg, amikor a partnere elhanyatlak. Hátrapördül, keze a pisztolya után kap, de a spré neki is elárasztja az arcát.

Mozogj, állá a kihívást, vedd fel a küzdelmet, kerekedj felül és győzz!

Az első férfi tehetetlenül ráng a kocsi padlóján. Átlépi, mozdul, egyenesen neki a másik férfinak.

A csákány. Ismét. Csak sújt, csak sújt, csak sújt.

Csend van. Semmi nem moccan.

A padlón heverő hulla sem ráng már.

Simán ment. Semmi hang, semmi kiáltás, semmi lövés.

Tudja, hogy ő a hős, és egy hős mindig nyer. Ennek ellenére megnyugtató, hogy elérte a sikert, nemcsak megérezte.

Sokkal nyugodtabb, mint bármikor a nap folyamán.

Visszamegy a hátsó ajtóhoz, kihajol, körülnéz. Nem lát teremtett lelket sem. Minden csendes. Behúzza az ajtót. A jégcsákány a kocsi padlóján hever. Hálásan néz a két férfira - osztozkodott velük egy intim pillanatukon. - Köszönöm - rebegj meghatottan.

Átkutatja mindkettejüket. Semmi figyelemreméltót nem talál, csak hetvendollárnyi készpénzt, amit zsebre vág.

Egy bőr válltok lóg a szék támláján, ahol az első ügynök ült, benne egy 38-as Smith & Wesson Chief's Special.

Kibújik egyetemi melegítőjéből, borvörös garbója fölé veszi a pisztolytáskát és megigazgatja, majd visszaveszi a melegítő felsőt. Előhúzza a revolvert és kipattintja a tárat. Minden golyó a helyén. Visszapattintja és visszateszi a helyére.

A másik férfi a székében ül, áll a mellén, neki sem sikerült előhúznia a revolverét, amely ott nyugszik a pisztolytáskában.

A férfi kiveszi: egy újabb Chief's Special. Rövid a csöve, egészen jól elfér az egyetemi dzseki zsebében.

Mivel veszélyesen gyorsan telik az idő, kiugrik a furgonból és becsukja maga mögött az ajtót.

A szürke felhőkből a jeges szél kifújja az első hópelyheket. Nagyok és puhák.

Miközben átvág az utcán a fehérre festett, zöld zsalugáteres ház felé, kidugja a nyelvét és bekap néhányat. Bizonyosan csinált ilyesmit kisfiúként, amikor a környéken lakott, mert minden gyerek örül az első hónak.

Nem emlékszik hóemberre, hógolyózásra a többi sráccal, vagy szánkázásra. Bár biztos abban, hogy csinált ilyesmit, de sikerült az agyából tökéletesen kitörölni ezeket az emlékeket is, mint ahogy mást, mintha meg akarták volna fosztani ettől a nosztalgikus örömtől.

Terméskő kockákat raktak le az avartól barna fűre, amely a ház előtt a kertet borítja.

Fölképdél a három lépcsőfokon és átvág a széles verandán. Az ajtó előtt megdermed a rémülettől. A küszöb mögött vár rá a múlt. És a jövője is. Mióta váratlanul magára ébredt, és feltámadt benne a szabadságvágy, oly sok minden történt. Lehet, hogy most következik be az igazság diadala. Fordulóponthoz érkezett. A szülőkhöz biztosan támaszra lel. A hitük erőt ad. Ahogyan a szeretetük is. Retteg attól, hogy a siker küszöbén valami olyasmit tesz, amivel elidegeníti őket - és tönkretesz minden esélyét, hogy visszaszerezze régi életét. Mi minden forog kockán, ha most megnyomja a csengőt!

Szinte bémultan fordul meg és megint csak elbűvöli a látvány. A hó egyre sűrűbben esik. A hópelyhek miriádja kavargat az északnyugati szélben. Mint megannyi lenyes kristály, amitől elmúlik az ember minden komorsága. Csend van és nyugalom - ezt a két életminőséget milyen ritkán sikerült megtapasztalnia! - Mintha mindez nem is lenne valóságos, mintha valami varázslat azokat a üveggömbökbe repítette volna, ahol folyton zuhog a hó, feltéve, ha az ember elég gyakran felrázza a gömbben a folyadékot.

Vonzza a fantáziakép. Szinte vágyik az üveg mögötti világra, ebbe a kellemes börtönbe, ahol időtlen béke uralkodik, ahol nem kell rettegnie semmitől, ahol a szíve nyugalomra lel.

Csodálatos a hóesés, lassan fehérbe burkolózik a táj, szinte harapni lehet a levegőt. Annyira elzárkózott, hogy elhomályosul a tekintete.

Összeszedi minden bátorságát és megint az ajtó felé fordul. Megnyomja a csengőt, vár egy másodpercig, aztán megnyomja megint.

Édesanyja nyitja az ajtót.

Nincs róla emlékképe, de zsigereiben érzi, hogy ez az asszony adott neki életet. Kicsit el van hívva, arca a kelleténél puhább, de ebben rejlik kedvességének essenciája. Saját vonásai az asszonyéinak hű lenyomatai. Ugyanazok a kék szemek, melyeket akkor lát, ha a tükörbe néz, de mintha ezek a szemek egy sokkal tisztább lélek lenyomatai volnának.

- Marty! - kiált fel meglepetten az asszony, arcán eláramlik a mosoly, karját kitarja.

Érzékenyülve a szívélyes fogadtatástól lép be az ajtón, átöleli anyját, úgy szorítja magához, mint egy fuldokló a megmentőjét.

- Drágaságom, mi van? Mi baj? - kérdezi a nő.

Csak most veszi észre a férfit, hogy kitört belőle a zokogás. Annyira megrázza az asszony kedvessége, annyira hálás, hogy végre hazatalált, hogy nem képes uralnia az érzelmeit.

Belefúrja az arcát az asszony samponillatú, ősz hajába. Olyan melegség árad a nőből, hogy a férfi szinte kértli, hogy igazi érzelmek lennének.

A nő odakiált a férjének:

- Jim, gyere! Gyere gyorsan!

A férfi megpróbálja szóra nyitni a száját, de nem megy. Apja jelenik meg a folyosón, szinte fut feléjük. Hiába homályosítják el a látását a könnyek, megismeri az apját. Még jobban hasonlít rá.

- Marty, kisfiam, mi történt?

Apja karjába omlik, nem érzi magát egyedül, ott él az üveggömbben és szeretik. Szeretik.

- De hol van Paige? - kérdezi az anyja, és kinéz az ajtón a hősésbe, - Meg a kislányok?

- Éppen ebédeltünk - magyarázta az apja -, amikor Jane Torreson mondta, hogy láttak a tévében, hogy valakit lelőttél, de az egész meg volt rendezve. Szóval nem volt az egésznek semmi értelme.

A férfi még mindig meg van indulva, nem bír válaszolni.

- Próbáltunk felhívni, ahogyan hazaértünk, de csak az üzenetrögzítő válaszolt.

Az édesanyja ismét Paige, Charlotte és Emily után érdeklődik.

Erőt kell vennie magán, mert bármelyik pillanatban megérkezhet a bitorló.

- Apu, anya, nagy bajban vagyunk - mondja. Az Isten szent nevére kérem, segítenetek kell!

Anyja becsukja az ajtót és bemennek a nappaliba, körülveszik szeretetükkel, hátát lapogatják, arcukra kívül az aggodalom. Ez az ő otthona. Végre hazaérkezett.

Nem emlékszik a házra, ugyanúgy nem, ahogyan az anyjára, az apjára, vagy a gyerekkori hó csatákra. A tölgyfapadlót őszibarackszínű perzsaszőnyeg borítja. A bútorok teakfával borított cseresznyefából készültek. A kandallópárkányon két kínai váza között egy óra ketyeg.

Miközben a pamlaghoz vezet, anyja megkérdezi:

- Kinek a dzsekije van rajtad?

- Az enyém. - feleli.

- De ez egy újfajta dzseki. Ilyet még nem láttam rajtad.

- Paige meg a gyerekek jól vannak? - kérdezi az apja.

Anyja ujjai közé vette a dzseki anyagát.

- Ezt a fajtát csak két éve rendszeresítette a régi iskolád.

- De tényleg az enyém - ismétli meg a férfi. Gyorsan leveszi a baseball sapkát is, mielőtt az anyjának feltűnne, hogy egy kicsit nagy neki.

A falon fényképek róla, Paige-ről meg a gyerekekről. Elfordítja a fejét, mert felkavarja a látvány, s nem akarja elsírni magát.

Össze kell, szedje minden erejét, ha el akarja mondani a szüleinek, milyen bonyolult és rejtélyes helyzetbe került. Ki kell ötlönniük valamit, mielőtt az az imosztor megérkezik.

Az anyja leül mellé a pamlagra. Mindkét kezét rákulcsolja a férfi jobbára, finoman és bátorítóan megszorítja. Balján, a fotelben apja ül, előre hajol és aggodva ráncolja a homlokát.

Annyi mindent el kéne mondania, de fogalma sincs, hogy hogyan kezdjen hozzá. Habozik. Egy másodpercig úgy érzi, nem talál rá a megfelelő szóra, elnémul, és ugyanúgy kiürül az agya, mint amikor a szövegszerkesztő előtt ült és le akarta írni új regényének első mondatát.

Amikor megszólal, mégis szinte záporoznak belőle a szavak:

- Van egy ember, úgy néz ki, mint én, de pontosan. Elrabolta tőlem az életemet. Paige és a lányok azt hiszik, én vagyok az, pedig nem. Nem tudom, hogy kicsoda, de sikerült bolonddá tennie őket. Elragadta az emlékeimet, nem maradt meg semmi, fogalmam sincs hogyan, de teljesen kiürítette az agyam.

Anyja, akire nem mer ránézni, teljes odaadással szorongatja a kezét.

Sietve folytatja, érzi, hogy szüleit megzavarta, igyekszik megértetni velük a dolgot.

- Úgy beszél, úgy mozog, mint én, tisztára olyan, mintha én lennék, én meg hiába próbálom törni a fejem, nem találok más megoldást, akármilyen képtelenség legyen is, mint ami abban a Kevin McCarthy vagy Donald Sutherland filmben volt, valami nem evilági lény, ami tökéletesen eljártssa, hogy én vagyok, elrabolja az emlékeimet, de valami miatt nem ölt meg, csak elvitt mindent az agyamból.

Kifulladás, szünetet tart. Egy pillanatig a szülei sem szólalnak meg. A két öreg egymásra pillant. Nem tetszik nekik ez a nézés. Egyáltalán nem.

- Marty - szólal meg az apja -, talán jobb, ha egy kicsit lassabban beszélsz, kezd az elejétől.

- Éppen ezt akarom - mondja a férfi kétségbeesve. - Tudom, hogy hihetetlen, hogy képtelenség, apa, de éppen ezt akarom...

- Szeretnénk segíteni, Marty, és hinni neked, de nyugodj meg, és kezd az egészet előlről, hogy fel tudjuk fogni.

- Nincs annyi időnk, hát nem értitek? Paige és a gyerekek idejönnek azzal a... azzal a lényel, aki nem is ember. Meg kell szabadítanom őket tőle. Ha segítetek, valahogy meg tudom ölni. És visszakapom a családom.

Az anyja sápadt, beharapja az ajkát. Szeme könnybe lábad. Annyira szorongatja a kezét, hogy szinte fáj. A férfi bízik abban, hogy anyja megérti, milyen kétségbeejtő a helyzetük.

Folytatja:

- Semmi baj, anya. Majdcsak elintézzük valahogy. Ha összetartunk, van esélyünk.

Kipillant az ablakon. Szinte várja, hogy fölbukkanjon a fehér BMW az utcán. De még nem. Még van idejük, lehet, hogy csak másodpercek, de van.

Apja megköszörüli a torkát és megszólal:

- Marty, én nem is tudom, mi ez...

- Épp most mondom - kiált rá.

- A jóistenit, apa, el sem hiszed, min mentem keresztül! - Ismét kibuggyannak a könnyei, de nagy nehezen visszatartja őket. - Olyan fájdalmas volt. Annyira félttem, ahogy még soha, és annyira meg akartam érteni a dolgot!

Apja kinyújtja a kezét és megpaskolja a térdét. Láthatóan aggódik, de nem úgy, ahogy kellene. Nem dühös, hogy egy idegen lény elrabolta a fia életét, nem rémiszti a tudat, hogy földönkívüli jár a közelben, aki embernek adja ki magát. Mintha csupán aggódna...és szomorú volna. Van valami oda nem illő szomorúság a tekintetében és a hangjában:

- Veled vagyunk, fiam. Mint mindig. Ebben biztos lehetsz.

- Melletted vagyunk, kisfiam - mondja az anyja. - Ha kell, segítünk.

- Ha megjön Paige, ahogy mondja - teszi hozzá az apja - akkor leülünk és megbeszéljük a dolgot. Megpróbálunk mindennek a végére járni.

A hangjuk megértő, mintha egy intelligens gyerekhez beszélnének - de mégis gyerekhez.

- Fogjátok már be, az istenit! - kirántja anyja kezéből a kezét, föl pattan és remeg a dühtől. Az ablak. Esik a hó.

Az utca. Sehol a BMW. De rövidesen itt lesz... Elfordul az ablaktól és a szüleire néz.

Anyja a pamlag szélén ül, arcát kezébe temeti, mint akit eláraszt a fájdalom.

Meg kell értetnie velük a dolgot. Úrrá lesz rajta teljesen ez az elhatározás.

Apja föláll a székből. Bizonytalan, habozik. Karját teste mellett lógatja.

- Idejöttél, fiam, hogy segítsünk, és segíteni is fogunk. De nem tudunk, ha nem hagyod.

Anyja leereszti a kezét, arca könnyben ázik.

- Kérünk, Marty... Nagyon kérünk...

- Mindenki megtévedhet olykor-olykor - mondja az apja.

- Ha drogról van szó, kisleány - folytatja az anyja könnyes szemmel, és egyszerre beszél a fiához és a férjéhez, akkor megtaláljuk a módját, hogy megoldjuk a dolgot, kikezelünk belőle.

A csodálatos, békés, időtlen üveggömb, amelyben mindössze néhány percig élhetett - anyja karjaiban, a nyitott ajtóban - hirtelen szétpattant. Az elillanó paradicsomi pillanat után a repedéseken beáramlik a gyűlöletes világ, ahol a fennmaradás érdekében végtelen harcot kell folytatni a reménytelenség, a magány és a megvetés ellen.

- Ne tegyétek ezt velem - esdekel a férfi. - Ne hagyjatok cserben! Hogy fordulhattok ellenem? Hiszen a gyermeketek vagyok! - A tehetetlenség dühbe csap át. - Az egyetlen gyermeketek! - A düh gyűlöletbe. - Muszáj!!! Hát nem értitek?! - Reszket a dühtől. - Érdekel ez egyáltalán benneteket?! Szívtelenek vagytok?! Hogy lehettek ilyen kegyetlenek?!

12.

A bishopi benzinkútnál vettek hóláncot, és fel is tetették a BMW kerekeire. A közlekedési rendőrök egyelőre csak javasolták, de nem követelték meg a kocsiktól, melyek a Sierra Nevada felé vették útjukat.

A 395-ös sztráda autóútként folytatódott Bishop után, és a meredeksége ellenére gyorsan elszáguldottak Rovanna, Crowley Laké és Convict Laké mellett, majd lekanyarodtak Casa Diablónál a 203-as útra.

Casa Diablo. Az Ördög háza.

A név soha addig nem hatott sehogy sem Martyra. Most viszont hirtelen minden baljóslatúvá vált.

Még mielőtt Mammoth Lakes-be értek volna, elkezdett havazni. Sűrűn hullottak a kövér pelyhek. Mintha a föld és az ég közötti teret csupa hó töltötte volna ki. A táj pillanatok alatt hó bundát kanyarított a nyakába.

Paige megállás nélkül keresztülhajtott Mammoth Lakes-en és ráfordult a Laké Mary felé vezető útra. Charlotte és Emily, legalábbis átmenetileg, annyira elámult a hóeséstől, hogy nem kellett szóval tartani őket.

A hegyektől keletre egyre feketébb felhők úsztak az égre. A Sierra úgy nézett ki, mint a Küklopsz szeme, amelyet elborít a tejszerű hályog.

A 203-as utat egy fenyőerdő jelezte, melynek legmagasabb fájába sok évvel ezelőtt villám csapott. A villám nemcsak a fát tette tönkre, hanem vad kinövésekre gerjesztette, amitől úgy nézett ki, mint egy félelmetes torony. Kisebb pelyhekben hullott a hó, melyek táncoltak az északnyugati szélben. Azonban a játékos bevezető után, a vihar komolyra fordult.

Egyre meredekebben kanyarodott felfelé az út a hegyi legelők és erdős részek között, amikor végül egy jó százholdas elkerített terület tűnt fel az út jobb oldalán. A telket tizenegy évvel azelőtt Az Extázis Profetikus Egyháza vásárolta. A kultusz Jonathan Caine tiszteletes tanait követte, és azon alapult, hogy a hívők rövidesen ellebegnek a Földről és csak a gonoszok és megkereszteletlenek maradnak itt, nekik kell elviselniük a földi poklot még vagy ezer esztendeig, amikor elérkezik a végítélet. Nem sokkal később kiderült, hogy Caine molesztálja a nyájában lévő gyerekeket, sőt ezt videón is megörökíti. Börtönbe zárták, kétezer követője csalódottan szétszéledt, a terület és a rajta lévő épületek birtokjogáért öt évig tartott a pereskedés.

A kerítést, melynek tetején éles és hegyes szögesdrót húzódott, néhány helyen kidöntötték. A távolban a templom tornya emelkedett ki a fák közül. Körülötte ott sorakoztak a meredek tetejű faházak, ahol az igazhívők aludtak, étkeztek és várták, hogy az égbe emelje őket az Úr jobbjá. A torony sértetlennek látszott, de a faházakról több ajtó és ablak is hiányzott. Patkányok, mosómedvék és oposszumok költöztek a falak közé. Emberi kéz is hozzájárult a pusztuláshoz, de döntően a szél, a jég, a hó tette meg a magáét, mintha Isten ítéletet mondott volna az Extázis Profetikus Egyházáról, melytől csak átmenetileg menekült meg az emberiség.

A faház szintén a szűk hegyi út jobboldalán állt, ez volt a következő birtok, mindjárt a szekta területének szomszédjában. Az úttól vagy száz méterre volt, s egy földúton lehetett megközelíteni. A földszintes épület cédrusfából készült, bádoggal tetővel, fedett verandával és terméskő alappal. Az idők folyamán Marty anyja és apja kibővítette az eredeti házat, amelyben most már két hálószoba, egy konyha, nappali és két fürdőszoba volt.

Leparkoltak a ház előtt és kiszálltak a BMW-ből. Körben sudár fenyők sorakoztak, illatuk áthatotta a csípős levegőt. A földet halott fenyőtű és toboz borította. A hó csak a fák között ért le a földre, egyébként megakadt a lombokon.

Marty odament a ház mögé épített kamrához. Ajtaját egyetlen ék rögzítette. Odabent, a bejáratától jobbra, közvetlenül a fal tövében, egy centire beásva a döngölt padlóba, s nylonzacskóba tekerve hevert a kulcs.

Amikor Marty visszatért a verandához, Emily egy fenyő tövében guggolt, s nézte a földre hullott tobozokat. Charlotte a hóval borított tisztáson vad balettot mutatott be.

- Én vagyok a Hókirálynő! - kiabálta Charlotte és megpördült. - Én vagyok a tél ura! Én parancsolom meg a hónak, hogy essen! Én festem fehérre a tájat!

Emily már összeszedett egy nagy halom tobozt, amikor Paige rászólt:

- De kislányom, ne hozd nekem ezeket a házba!
- Művészkedni akarok velük.
- De piszkosak.
- Szépek.
- Igen, szépek és piszkosak.
- Ess hó! Fújjál szél! Kavarogj hó! - táncolt és kiabált a Hókirálynő, miközben Marty felment a verandára és kinyitotta az ajtót.

Aznap reggel a kislányok farmerbe és gyapjúpulóverbe öltöztek, meleg orkándzsekit vettek és kötött kesztyűt. Kint akartak játszani a kertben. De nem mehettek be a fák közé. Most a faház nem csupán valami üdülő, hanem át kell alakítaniuk szabályos erődé. Az erdőből pedig valami sokkal veszélyesebb lesett rájuk, mint a farkasok.

A házban kissé áporodott volt a levegő. S úgy tűnt, mintha hidegebb volna, mint odakint a hóesésben. A kandallóban előre oda voltak készítve a fahasábok. Később majd be is gyűjtanak. Most azonban Paige sorra járta a helyiségeket és bekapcsolgatta a villany fűtőtesteket. Marty állt a földútra néző ablak előtt, kezében a rádiótelefonnal, melyet behozott a kocsiból és megint megpróbálta fölhívni a szüleit Mammoth Lakes-ben.

- Apu! - szólalt meg Charlotte, miközben apja a telefon gombjait nyomogatta
- éppen az jutott eszembe, hogy ki ad enni a kedvenc állataimnak, amíg nem vagyunk odahaza?
- Elintéztem, hogy Mrs. Sanchez a gondjukat viseli - hazudta Marty, mert nem volt bátorsága, hogy megmondja a kislánynak: összes állatát megölték.
- Ez jó. Milyen szerencse, hogy nem Mrs. Sanchez őrült meg teljesen.
- Kit hívsz, apu? - kérdezte Emily éppen akkor, amikor kicsengett a készülék.
- A nagyiékat.
- Akkor mondd meg nekik, hogy csinálok egy tobozsobrot nekik.

A telefon harmadszor is kicsengett... Negyedik kicsengés... Ötödik. A hetedik csengés után ujját már rátette az END gombra, de váratlanul fölvették a kagylót.

Fölvették, de nem szóltak bele.

- Halló? - szólt bele Marty. - Te vagy az apa? Anya?

Egyszerre hangzott dühösnek és szomorúnak a vonal végén megszólaló férfi hangja.

- Hogy sikerült maga mellé állítania őket?

Marty úgy érezte, jéggé fagy a vére - és nem a faházba bezúduló hidegtől, hanem mert a hang, amely végre válaszolt, tökéletes utánzata volt az övének.

- Miért szeretik magát jobban, mint engem? - kérdezte a Másik és hangja megremegett.

Martyt elfogta a rémület. Valószínűtlen érzése támadt, mintha ébren rémálmot látna.

- Nehogy bántani merje őket, maga rohadék! Egy ujjal se nyúljon hozzájuk!
- Elárultak engem.
- Az anyámmal és az apámmal akarok beszélni - követelte Marty.
- Az én anyámmal és az apámmal - közölte a Másik.

- Küldje őket a telefonhoz.
- Hogy még több hazugsággal etesse őket?
- Azonnal küldje őket a telefonhoz! - mondta össze-
- szorított szájjal Marty.
- Már nem tud nekik többet hazudni.
- Mit tett velük?
- Már nem hallgatnak magára.
- Mit tett velük?
- Nem adták meg azt, amit kértem tőlük...

Ahogy Marty megértette, a rémület átalakult benne fájdalommá. Egy pillanatig nem jutott szóhoz. A Másik folytatta:

... pedig csak azt kértem, hogy szeressenek.

- Mit tett velük? - Marty kiabált. - Kicsoda maga, az isten verje meg!!! Mit tett velük!!!

A Másik mintha nem is hallotta volna, a maga kérdéseit sorolta:

- Ellenem fordította Paige-et is? Az én Paige-emet, a kedves Charlotte-ot és az édes Emilyt? Remélhetem, hogy visszakapom őket, vagy őket is meg kell majd ölnöm? - Elcsuklott a hangja. - Istenem, vér folyik még vajon az ereikben, emberek-e, vagy átalakította őket is valami mássá?

Marty ráébredt, hogy nem tudnak beszélni egymással. Órülség volt ezzel kísérletezni. Hiába hasonlítanak egymásra, nincs közös bennük semmi. Annyira nem volt semmi közös bennük, mintha két külön faj tagjai lennének.

Marty lenyomta az END gombot.

Úgy remegett a keze, hogy elejtette a telefont.

Amikor elfordult az ablaktól, látta, hogy a lányok csak állnak és fogják egymás kezét. Sápadtan rámeredtek, halálra váltan.

A kiabálásra előjött Paige is.

Martyban felrémlett szüleinek arca, a velük kapcsolatos emlékek, de igyekezett elnyomni az érzéseit. Fia most átadja magát a fájdalomnak, azzal halálra ítéli Paige-et és a kislányokat is.

- Itt van - szólalt meg - és jön. Nem maradt sok időnk.

Harmadik Rész

A Pokol Új Rajzolata

*Akik leszámolnak a mohóság vétkével,
 Csupán felcserélik az irigységével.
 S aki irigységéi is fennen megtagadta,
 Annál készül a pokol új rajzolatja.
 Akik magukat világmegváltónak hirdetik,
 s önnön magukat szabadítóként tisztelik,
 s eltölti őket nemes természetük,
 befelé soha már nem hatol tekintetük.
 (A számbavett csapások könyvéből)
 Ne vess az arcába a zsarnoknak, fűtölj az*

*általuk okozott tragédiára. A zsarnok könnyeinket
szolgalelkünk bizonyítékának veszi, viszont a nevetés megsemmisíti.*
(Laura Shane: Végtelen folyó)

Hatodik Fejezet

1.

Áll szüleinek konyhájában, a mosogató fölött bámul ki az ablakon a hóesésbe, reszket az éhségtől, tömi magába az egybesült fasírtot.

Ez az a döntő pillanat, amikor eldől, ki a hős és ki a bitörő. A legsötétebb helyzetben, amikor tragédiát tragédia követ, amikor csak az idioták mernek reménykedni, akkor vajon Harrison Ford, vagy Kevin Costner, vagy Tom Cruise, vagy Wesley Snipes, vagy Kurt Russel meginog-e? Soha. Elképzelhetetlen. Ezek hősök. Kitartanak. Fölérnek az alkalomhoz. Nem csak megküzdnek az ellenféllel, vágyják is a harcot. Mivel ismeri ezeket a nagy embereket, tudja, hogy kell, megbirkózzék az érzelmi csapásokkal, a hatalmas fizikai megterheléssel, sőt, akár azzal a veszéllyel is, hogy földönkívüliek támadnak a Földre.

Mozdul, állja a kihívást, felülkerekedik - és győz. Nem szabad, hogy szüleinek tragikus halála rátelepedjen a gondolataira. Ezek a lények, akikkel végzett nem lehettek a szülei, csak holmi másolatok, mint amilyen az is, aki elrabolta az életét. Lehet, hogy sosem fogja megtudni, mikor ölték meg és cserélték ki igazi szüleit - de akárhogy is, most nincs ideje meggyászolni őket.

Ha túl sokat gondol a szüleire - vagy akármi másra - akkor azzal nem csak értékes idejét pocskolja, de hőshöz méltatlanul is viselkedik. Egy hős nem érzeleg, nem gondolkodik - cselekszik.

Mozogj, álld a kihívást, kerekedj felül és győzz!

Miután eszik, kimegy a konyhához épített mosókonyhán keresztül a garázsba. Fölkapcsolja a villanyt, s a fénycsövek fehér fényében két autót pillant meg - az egyik egy öreg, kék Dodge és egy jóval újabb Jeep Wagoneer. A Jeep mellett dönt a négy kerék meghajtás miatt.

A slusszkulcsok ott lógnak a falon egy kulcstartón. A szekrényben talál egy nagy, doboz oldószert. Elolvassa az oldalán a benne lévő vegyszerek jegyzékét és elégedett.

Visszatér a konyhába.

A polcok közül az utolsón borosüvegeket talál. Magához veszi a dugóhúzó, kinyit négy üveget és beönti a bort a mosogatóba.

Egy másik fiókban talál egy műanyag tölcser, a harmadikban tiszta konyharuhát, a negyedikben egy ollót és egy levél gyufát.

Átvisz mindent a mosókonyhába és lerakja a nagy kiöntő melletti csempézett pultra.

A garázsban talál egy ötgallonos, vörös benzinkannát. Lecsavarja a tetejét és megüti az orrát a magas oktánszámú benzin szaga. Apa nyilván ebben tartja tavasztól őszig a fűnyíróhoz a benzint, de most üres.

Beletúr a munkapad fiókjába és talál egy gumicsövet. Ezzel szív le ötgallonnyit a Dodge tankjából.

A tölcsér segítségével előbb mindegyik üveg aljába egy hüvelyknyi oldószert tölt, majd erre rá a benzint. A konyharuhákat használható méretű csíkokra vagdossa.

Bár van két pisztolya is meg húsz lőszere, arzenálját ki akarja egészítenie Molotov-koktéllal is. Az elmúlt huszonnégy óra, s találkozása az alapával megtanította, hogy ne becsülje alá ellenségét.

Még mindig meg akarja menteni Paige-et, Charlotte-ot és Emilyt. Vágyik arra, hogy újra velük éljen.

Azonban fel kell, készüljön arra az eshetőségre, hogy felesége és gyermekei esetleg nem olyanok, mint régen. Agyukat átmoshatták. De az is lehet, hogy nem e világról származó élősködők rágták bele magukat az agyukba. És az sem kizárt, hogy már nem is ők az igazi Paige, Charlotte és Emily, hanem ugyanolyan másolatok, mint amilyen az ő hasonmása.

A földönkívüli fertőzés számtalan variációban létezhet, egyvalami azonban meg tudja tőle menteni a világot: a tűz. Kurt Russel, amikor egy sarki kutatóállomáson dolgozott, megküzdött egy ilyen formáját változtató földönkívüli szörnyel, amely le akarta igázni a világot. A leghatásosabb fegyver ellene pedig a tűz volt.

Azon gondolkodik, vajon négy gyújtószerkezet elég lesz-e. Négynél többet valószínűleg nem is lesz ideje használni. Ha valami szörny kirobban vagy az alapából vagy a kislányokból, esetleg Paige-ből, és ha ezek a szörnyek is ugyanolyan vérszomjasak, mint amilyenek azon a sarki kutatóállomáson voltak, akkor fölébe kerekedhetnek - s csak a legnagyobb szerencséével tud négy benzinbombát is felhasználni. Merthogy külön-külön kell őket meggyújtani. Arra gondol, bárcsak volna egy lángszórója.

2.

Miközben állt az egyik ablaknál és nézte a sűrű hóesést, Marty kiborította a párkányra a doboznyi 9 mm-es lőszert, amit még Mission Viejóból hozott, majd szétrakta fekete-piros sí dzsekijének és farmernadrágjának zsebeiben.

Paige megtöltötte a Mossberg tárát. Mivel nem járt annyiszor lőtérre gyakorolni, mint Marty, ezért nagyobb biztonságot nyújtott neki a vadászpuska.

Volt a vadászpuskához nyolcvan lőszerük, a Berettához pedig vagy kétszáz. Marty mégis úgy érezte, teljesen védtelenek.

A világ minden fegyverétől sem érezte volna az ellenkezőjét.

Amikor kikapcsolta a telefont, először arra gondolt, el innen, meneküljünk. De ha ilyen könnyedén követni tudták, akkor bárhová követni tudják. Jobb, ha egy védhető helyre veszik be magukat, mintha az országúton vagy a faháznál sebezhetőbb helyen csapnak le rájuk váratlanul.

Majdnem felhívta a helyi rendőrséget, hogy menjenek ki a szülei házába. De a Másik minden bizonnyal addigra elment, s az ott talált bizonyítékok - ujjlenyomatok, meg ilyesmi - csak azt mutatnák, ő ölte meg a szüleit. A sajtóban már úgylis labilis alkatnak festették le.

Nincs más választásuk, mint beásni magukat és harcolni. Ami nem is annyira választás volt, mint inkább halálos ítélet.

Charlotte és Emily dzsekiben, kesztyűben ültek egymás mellett az ágyon. Fogták egymás kezét, mintha egymásból akarnának erőt meríteni. Bár meg voltak ijedve, nem sírtak, mint sok gyerek tette volna ugyanebben a helyzetben. Igazi kis hősök voltak, mindkettő a maga módján.

Marty nem tudta, mit mondjon a kislányoknak. Általában sem ő, sem Paige nem jött zavarba, ha problémák vetődtek föl. Page sokszor viccelődött azon, hogy ez a „Mesés Stillwater-féle Nevelőgépezet”, s ebbe a kifejezésbe ugyanannyi önirónia vegyült, mint őszinte büszkeség. Most azonban nem talált szavakat, mert soha nem hazudott nekik, és most sem akarta elkezdni, ugyanakkor nem akarta nekik elárulni, milyen halványak az esélyeik.

- Gyertek ide, gyerekek, tegyetek meg nekem valamit!

A kislányok hálásan, hogy végre eltereli valami a figyelmüket, lekászálódtak a heverőről, és odamentek apjukhoz az ablakba.

- Álljatok itt - mondta Marty - és figyeljétek az országutat. Ha lekanyarodna a földútra egy kocsi, vagy ha gyanúsán lassan menne, akkor kiabáltok, világos?

Komoly arccal bólintottak. Paige-nek meg ezt mondta Marty:

- Nézzük meg, be van-e csukva minden ablak rendesen és húzzuk el a függönyöket.

Ha a Másiknak sikerülne feltűnés nélkül odaossonnia a faházhoz, nem akarta, hogy az a nyomorult meglesse őket, vagy rájuk lőjön az ablakon keresztül.

Az összes ablak zárva volt.

Amikor a konyhai ablak került sorra, Martynak eszébe jutott, hogy a függönyt még édesanyja varrta. Maga előtt látta, ahogy az asszony ül a vendégszobában a varrógép mellett, lába a pedálon, s figyel, ahogy a tű csattogva föl-le ugrál.

Marty mellét összeszorította a fájdalom. Mélyet lélegzett, próbálta elűzni a fájdalmat, ugyanakkor az emléket is, amely kiváltotta.

Szomorkodni csak később szabad, ha életben maradnak.

Most Paige-re és a kislányokra kellett gondolnia. Anyja meghalt. Ők élnek. Az a jéghideg igazság, hogy a gyász most luxus volna.

Akkor ért be a másik szobába, ahol Paige összehúzta már a függönyöket, amikor a felesége éppen az éjjeli lámpát akarta leoltani, melyet azért kapcsolt fel, hogy ne legyen sötétben, a helyiségben.

- Hagyd csak égve - mondta neki Marty. - Korán sötétedik. Kívülről látni lehet, melyik szobában ég a villany, melyikben nem. Nincs értelme megkönnyíteni a dolgát, hogy lássa, hol vagyunk.

Az asszony felnézett a férfira.

- Mennyi időnk van?

- Lehet, hogy tíz perc, de lehet, hogy két óra. Teljesen tőle függ.

- Mi lesz velünk, Marty?

Most a férfin volt a hallgatás sora. Neki sem akart hazudni.

Amikor végül mégis megszólalt, maga is meglepődött azon, amit mondott, lehet, hogy tudattalan mélységekből bukkant elő, és azt az optimizmust mutatta, amit tudatos ésszel nem érzékelt.

- Meg fogjuk ölni ezt a szemetet.

A nő megkerülte az ágyat, odament a férjéhez és át- ölelte. Egy futó pillanatra mintha megint normális lett volna a világ.

- És még mindig nem tudjuk, ki ez, mi ez, honnan jött - mondta az asszony.
- És lehet, hogy soha nem is tudjuk meg. Lehel, hogyha végzünk vele, akkor sem tudunk meg róla semmit.
- És ha nem jövünk rá, akkor nem tudjuk összerakni a részleteket.
- Nem bizony.

Az asszony a férfi vállára hajtotta a fejét, és gyengéden megcsókolta véraláfutásos nyakát.

- Soha nem lehetünk biztonságban.
- A régi életünkben nem. De ha így négyen együtt lehetünk - mondta a férfi - akkor mindent otthagytok.
- A házat, mindenünket, a munkámat, a te pályádat...Nem ez számít.
- Új élet, új néven... Milyen jövő vár a lányokra?
- A legjobb, amit nyújtani tudunk nekik. Az életben soha nincs semmire garancia.

Az asszony fölemelte a fejét férje válláról, és felnézett a szemébe.

- Vajon bírni fogom-e, amikor az az ember megjelenik?
- Hát persze.
- Én csak egy családpszichológus vagyok, aki gyerekek viselkedését kutatja, meg segít a szülő-gyerek kapcsolaton. Nem vagyok egy kalandfilm hősnője.
- Én meg csak egy krimi író vagyok. De meg tesszük.
- Én félek.
- Én is.
- De ha már most ennyire félek, honnan veszem a bátorságot, hogy kézbe vegyem a puskát, hogy megvédjem a gyermekeimet ettől...az akármitől?
- Képzeld azt, hogy tényleg egy kalandfilm hősnője vagy.
- Mintha az olyan könnyű volna...
- Bizonyos helyzetben...talán mégis - mondta a férfi.
- Tudod, hogy nem nagyon vagyok oda a freudi belemagyarázásokért. Általában az a véleményem, hogy az ember az lesz, amit ő akar. Te vagy az élő példa, hogy min kellett keresztülmenned gyerekként.

Az asszony becsukta a szemét.

- Valahogy könnyebb elképzelni magam családpszichológusnak, mint Kathleen Turnernek A smaragd románcából.
- Amikor megismerkedtünk - folytatta a férfi - akkor nem tudtad azt sem elképzelni, hogy feleség leszel és anya. Neked a család maga volt a börtön, vagy a kínzókamra. Nem akartál soha többé családban élni.

Az asszony kinyitotta a szemét.

- De te megtanítottál, hogy kell.
- En nem tanítottalak semmire. Én csak megmutattam, hogy lehet elképzelni egy jó és egészséges családot. Amint sikerült elképzelned, kezdted hinni, hogy van rá lehetőség. Onnantól kezdve magadat tanítottad.
- Tehát az élet egyfajta regény, mi? - kérdezte az asszony.
- Minden életnek van története. Mi alakítjuk, ahogy éljük az életünket.
- Oké, akkor megpróbálok Kathleen Turnerré alakulni.
- Van egy jobb ötletem.

- Micsoda?
- Legyél Sigourney Weaver.
A nő elmosolyodott.
- Bárcsak volna egy akkora mordályom, mint Ripleynek volt a Nyolcadik utasban.
- Gyere, nézzük meg, őrt állnak-e még a strázsáink.

Leváltotta a kislányokat az ablaknál, és azt javasolta, melegítsenek vizet és igyanak egy jó forró csokoládét. A faház mindig alaposan fel volt szerelve konzervekkel, így csokoládés tejjel is. A villanyradiátorok nem ontották még magukból a meleget, mindenkire ráfért egy kis forró ital. Nem beszélve arról, hogy a csokoládékészítés elterelhette a figyelmüket, enyhíthette az idegeikre nehezedő feszültséget.

Marty kinézett az egyetlen elfüggönyözetlen ablakon. Annyi fa sorakozott a földút mellett, hogy az utat beborította az árnyék. De így is látta, hogy nem közeledik senki a ház felé, sem autón, sem gyalog.

Marty okkal hitte, hogy a Másik előlről érkezik, és nem a faház mögül. Egyrészt mert hátul ott van a százholdas egyházi birtok, ami miatt jókora kerülőt kellett volna megtenni.

Korábbi tapasztalatai alapján a Másik az egyenes megoldásokat részesítette előnyben. Mintha hiányzott volna belőle a türelem, hogy átgondolja a stratégiát. Cselekvő volt inkább, mind tépelődő fajta, ami miatt minden támadása dühöd volt inkább, semmint alattomos. Lehet, hogy ebben rejlik az ellenség fatális gyengesége. Olyan remény ez, amit érdemes dédelgetni.

A hó egyre hullott. Az árnyék egyre mélyült.

3.

A motelből Spicer fölhívta a megfigyelőket a furgonban. Hagyta legalább egy tucatszor kicsengeni, aztán letette és újra próbálkozott, de ezúttal sem vették föl.

- Valami történhetett - jegyezte meg. - Nem hagyhatták el a kocsit.
- Lehet, hogy csak a telefonnal van baj - mondta Oslett.
- Kicseng.
- De lehet, hogy nem megy ki a hívás.

Spicer ismét próbálkozott, ugyanazzal az eredménnyel.

- Gyerünk - mondta, fölkapta bőr bomberdzsekijét, és elindult az ajtó felé.
- Csak nem akar odamenni? - kérdezte Oslett. - Nem fél, hogy lebuktatja őket?
- Már lebuktak. Valami bűdös nekem.

Clocker narancsszínű kasmír szvettere fölé vette tweedzakóját. A kalapjával nem kellett bajlódnia, mert le sem vette. Az éppen aktuális regényfüzetet a zsebébe gyúrta és ő is elindult.

Oslett a fekete bőraktatásával a kezében követte őket.

- De mi baj történhetett? - kérdezte. - Eddig minden olyan olajozottan ment.

Már vagy félhüvelyknyi havat összehordott a vihar. Most már finom szemekben hullott a hó. Az örökzöld bokrok kezdtek karácsonyi külsőt ölteni.

Spicer vezette az Explorert és néhány perccel később bekanyarodtak az utcába, ahol a Stillwater szülők éltek. A házzal átellenben két furgon is parkolt a járda mellett. Oslett megismerte foncsorozott ablakairól a megfigyelő kocsit.

- Mit csinál itt ez a virágos kocsi? - morfondírozott Spicer.
- Nyilván csokrot kézbesít - kockáztatta meg Oslett.
- Kicsi a valószínűsége.

Spicer megelőzte a furgont és leparkolt előtte.

- Okos dolog ez? - kérdezte Oslett.

Spicer elővette a rádiótelefont és megint tárcsázott.

Most sem vették föl.

- Nincs más választásunk - jelentette ki Spicer, kinyitotta az ajtót és kiszállt.

Mindhárman odamentek a vörös lakókocsi hátuljához. A két furgon között az aszfalton ott hevert az összetört váza a virággal. A gyökere még így is benne volt a földben, ezért a szél nem tudta odébb fújni. Lassan belepte a hó, ami arra utalt, hogy az utóbbi harminc-negyven percben nem háborgatták.

Spicer épp kopogtatott a furgon hátsó ajtaján, amikor Clocker megszólalt:

- Megyek, megnézem a virágos kocsit.

Nem válaszoltak odabentről, ezért Spicer kinyitotta az ajtót és bemászott.

Oslett követte, és hallotta, ahogy Spicer halkán megjegyzi:

- A kurva életbe.

Odabent sötét volt. Kívülről csak kevés fényt engedett át a foncsorozott üveg. Csak az elektronika adott valami halvány fényt.

Oslett levette a napszemüvegét, meglátta a két halott férfit és gyorsan behúzta maga mögött az ajtót. Spicer is levette a napszemüvegét. Furcsa borostyánszíne volt a szemének, de lehet, hogy csak a műszerek fénye csillant meg benne.

- Alfie nyilván megjelent a Stillwater háznál, kiszúrhatta a kocsit - magyarázta Spicer. - Mielőtt bement volna, megállt itt, elintézte a dolgot, nehogy meglephessék, amikor már odabent van.

A kocsiiban lévő elektronika napelemmel működött. Esti figyeléskor azonban a kocsi generátoráról, ezért a motort olykor-olykor járattani kellett. De még ilyen borús napokon is elegendő napenergiához jutottak, hogy működni tudjon a rendszer.

Annak ellenére, hogy a motor nem járt, elég elviselhető hőmérséklet uralkodott a furgonban, amelyet a szokásosnál jobban leszigeteltek, s a napkollektor egy kis fűtőttestet is üzemeltetett.

Oslett átlépte a padlón heverő tetemet, kinézett az ablakon és megszólalt:

- Ha Alfie-t vonzotta valami ehhez a házhoz, akkor

Martin Stillwaternek is ott kellett már lennie.

- Úgy gondolom én is.

- Ezek a megfigyelők viszont nem látták őt bemenni vagy kijönni.

- Minden bizonnyal nem.

- De szóltak volna, ha látják, ha megérkezik a feleségével és a gyerekekkel?

- Ez biztos.

- Tehát ott lennének a házban? Az egész család és Alfie is?

Spicer is kinézett az ablakon és megszólalt:

- De lehet, hogy nem. Valaki eljött onnét nemrégen. Látja a keréknyomokat a kocsibejárón?

Egy széles kerekű kocsi hajtott ki a faház mellé épített garázsból. Az utcára kiérve balra farolt, aztán elindult előre jobb kéz felé. A hó már kezdte belepni a kerék bordázatának nyomait.

Clocker nyitotta ki az ajtót és ijesztette meg őket. Fellépett, nem szólt egy szót sem a padlón heverő véres jégcsákány és a hullák láttán.

- A jelek szerint Alfie elkötötte a virágos kocsit. A kézbesítő ott hever hátul a virágai közt. Halottabb nem is lehetne.

Hiába építették a megfigyelő furgont tágasra, a műszerek, a tetemek miatt elég szorosan voltak. Oslett érezte, hogy kitör rajta a klausztrófóbiás roham.

Spicer a földre húzta az ültében megölt ügynököt, aztán megnézte, nem véres-e a szék, mielőtt leült a szerkezet elé, amivel láthatóan jó ismeretségben lehetett.

- Elképzelhető, hogy érkezett hívás a házba, csak a két fickó már nem tudott riasztani minket? - kérdezte Oslet.

- Ezt akarom épp kideríteni - felelte Spicer.

Miközben ujjai a gombok között siklottak, a fél tucat színes monitoron mindenféle alakzatok bukkantak elő.

Oslettet nem érdekelte, hogy könyöke Clocker gyomrába fúródik, megfordult és kinézett az ablakon a ház irányába.

Elhajtott az utcán két kocsi. Egy teherautó. Egy fekete kutya futott a járdán, fölverte a havat - mintha fehér zoknija lett volna.

- Megvan - jelentette ki Spicer, és levette a fejről a fejhallgatót.

Kiderült, hogy a hívást automatikusan rögzítette a szerkezet, valamivel, harminc perccel azután, hogy Alfie végzett a két megfigyelővel. Sőt, Alfie odabent volt a házban, ő vette fel hét kicsengés után. Spicer kihangosította a beszélgetést, hogy mindenki meg tudja hallgatni.

- Az első hang a hívóé - közölte Spicer - mert aki a Stillwater házban fölvette, eleinte nem szólt bele a kagylóba.

Te vagy az apa? Anya?

Mivel állította őket maga mellé? Spicer leállította a magnót. - A második hang a hívott fél - és ez bizony Alfie.

- Mind a kettő olyan, mintha Alfie lenne.

- A másik hang Stillwateré. Mos megint Alfie beszél.

Miért szeretik inkább magát, mint engem?

Nehogy bántani merje őket, maga rohadék! Egy ujjal se nyúljon hozzájuk! Elárultak engem.

Az anyámmal és az apámmal akarok beszélni.

Az én anyámmal és az apámmal.

Küldje őket a telefonhoz.

Hogy még több hazugsággal etesse őket?

Azonnal küldje őket a telefonhoz!

Végighallgatták az egész beszélgetést. Az volt benne a legijesztőbb, hogy az egész olyan volt, mintha egy ember beszélt volna magával, egy hasadt lélek. Ami még ennél is rosszabb, az ő rossz fiújuk nem egyszerűen egy dezertőr, hanem totálisan pszichotikus.

Amikor a szalag véget ért, Oslett megszólalt:

- Tehát Stillwater nem is ment el a szüleihez.
- Valóban nem.
- Akkor hogy találta meg a házat Alfie? És miért ment oda? Miért érdekelték Stillwater szülei, nemcsak az író?

Spicer megvonta a vállát.

- Talán majd tőle kérdezze meg, ha majd sikerül begyűjtenie.
- Oslett nem örült, hogy ennyi a megválaszolatlan kérdés. Úgy érezte, így nem ura a helyzetnek.

Kipillantott az ablakon a házra, s a kocsni nyomokra a hóban.

- Alfie már valószínűleg nincs ott.
- Elment Stillwater után - tette hozzá Spicer.
- Honnan jött a hívás?
- Egy rádiótelefonról.
- De így is be lehet valahogy határolni, nem? - kérdezte Oslett.

Spicer az egyik képernyőn sorakozó számsorokra mutatott. - Ez a műhold háromszögletes száma.

- Nekem ez nem mond semmit, csak számok.
- De a komputertérképre tudja vetíteni. Száz láb pontosságra megadja a hívás helyét.
- Mennyi időbe telik?
- Maximum öt perc - felelte Spicer.
- Jó, csinálja meg. Addig megnézzük a házat.

Oslett kilépett a furgonból, a nyomában Clockerrel. Átvágtak a havas utcán, Oslettet most az sem zavarta volna, ha tucatnyi szomszéd csüng az ablakban.

Felléptek a verandára, Oslett megnyomta a csengőt. Nem felelt senki. Újból csengetett, aztán megnyitotta az ajtót, amely nem volt bezárva. Az utca túloldaláról úgy tetszhetett, hogy Alice és Jim Stillwater nyitott nekik ajtót.

Már bent voltak a házban, Clocker bezárta mögöttük az ajtót és előhúzta hónaljtokjából a 357-es Colt Magnumot. Másodpercekig mozdulatlanul álltak és hallgatóztak.

- Béke legyen veled, Alfie - szólalt meg hangosan Oslett, bár kételkedett abban, hogy a fiú még mindig itt van a házban. Mivel nem jött a rituális válasz a négy szóra, ezért megismételte, valamivel hangosabban.

Csend volt a válasz.

Óvatos léptekkel beljebb mentek a házba - és az első szobában meg is találták a halott öregeket. Mindketten emlékeztettek Stillwaterre - és persze Alfie-ra is.

Átkutatták a házat, miközben újra és újra elismételték a parancsot, mielőtt beléptek volna egy újabb helyiségbe, de csak egy helyiségben találtak számukra érdekes dolgot. A mosókonyha bűzlött a benzintől. Hogy Alfie mire készült, az kiderült a rongydarabokból, a tölcsérből, a jórészt üres oldószeres flakonból, amely ott hevert a kiöntő alatt.

- Most nem vesztegeti az idejét - jelentette ki Oslett. - Megy Stillwater után, mintha háborúban állna.

Meg kell állítani a fiút - és pedig gyorsan. Ha megöli a Stillwater családot, vagy csak Stillwatert egyedül, nem lesz elfogadtatható a családirtás-öngyilkosság forgatókönyv, ami pedig olyan elegánsan el tudná varrni az elvarratlan szálakat. És figyelembe véve, milyen őrült gondolatok cikázhatnak a fiú fejében, nyilván nem érdekli, hogy felfigyelnek rá, és akkor képtelenség lesz titokban tartani a létezését, és visszaterelni a nyájba.

4.

Miközben a forró csokoládét szopogatták, Paige vette át az őrséget az ablaknál.

Marty törökülésben ült a kislányokkal a nappali padlóján és kártyáztak. Ez volt talán a legnyomottabb hangulatú kártyacsata, amit Paige valaha csak látott, senki nem szólt egy szót sem, nemhogy vitáztak volna. Olyan komor volt mindegyikük arca, mintha nem is Csapd le csacsit játszottak volna, hanem Tarot lapokat nézegettek volna, amely mind csak a komor végzetet vetíti előre mindannyiuk számára.

Miközben a hófödte, tájat figyelte, Paige hirtelen rájött, hogy nem várakozhatnak a házban egyszerre Martyval. Elfordult az ablaktól és megszólalt.

- Ez baj.
- Micsoda? - kérdezte a férfi és felnézett a lapjaiból.
- Kimegyek.
- Minek?

Van odakint egy szikla a fák alatt, félúton az út felé. Lehasalok oda, onnan jobban látom a földutat. Marty leengedte a kezéből a lapokat.

- És mi értelme volna ennek?
- Ha a nyomorult előlről érkezik - mert onnan kell, érkezzék - el kell, menjen mellettem. Én mögöttem leszek. És belelőhetek jó párszor a tarkójába, mielőtt észbe kaphatna.

Marty fölállt, a fejét csóválta.

- Nem jó, túlságosan kockázatos.
- Ha mind a ketten belül vagyunk, az olyan, mintha egy erődöt védenénk.
- Nekem megnyugtatóbb ez az erőd.
- Hát nem emlékszel a régi westernekre, amikor a lovasság védi az erődöt? Előbb vagy utóbb az indiánoknak mégis sikerül valahogy bejutniuk.
- Ilyen csak a filmekben van.
- Igen, de lehet, hogy ő is látta ezeket a filmeket. - Gyere ide! - folytatta Paige. Amikor a férfi odament hozzá, megmutatta neki a sziklát, melyet már alig lehetett látni a félhomályban. - Ez maga a tökély.
- Nekem nem tetszik.
- Be fog válni.
- Akkor sem tetszik.
- De tudod, hogy igazam van.
- Oké, lehet, de nekem akkor sem tetszik! - felelte élesen a férfi.
- Kimegyek.

A férfi az asszony szemét fürkészte, a félelem legkisebb jelét kereste, hogy el tudja téríteni a szándékától.

- Most azt hiszed, hogy egy kalandfilm hősnője vagy, mi?

- Te indítottad el a fantáziámat.

- Bárcsak hallgattam volna. - Nézte egy darabig a sziklát, aztán fölsóhajtott. - Oké, de én megyek ki. Te itt maradsz a lányokkal.

Az asszony megrázta a fejét.

- Az úgy nem megy, barátom.

- Ne játszd itt nekem a feministát!

- Nem is. Csakhogy... te vagy az, akit valahogy érzékel.

- Na és?

- Megérezheti, hogy a sziklák között vagy. Bent kell maradnod a házban, hogy azt érezze - és menjen utánad. Közben pedig elmegy mellettem.

- Lehet, hogy téged is érzékel.

- A jelek eddig arra utalnak, hogy te vagy a célpont.

Marty rettenetesen féltette az asszonyt, s érzései ki is ültek elgyötört arcára.

- Nekem akkor sem tetszik.

- Ezt már mondtad. Én fogok kimenni.

5.

Mire Oslett és Clocker visszatértek a Stillwater házból, Spicer már ott ült a piros furgon volánjánál.

Felerősödött a szél. A hó meredeken szállt alá a hófödte utcákra.

Oslett odament a furgon sofőr oldali ajtajához.

Spicer megint napszemüvegben volt, holott már talán csak egy óra lehetett hátra a nappalból. A szeme, ami lehetett sárga is akár, ismét el volt rejtve. Lenézett Oslettre és azt mondta:

- Elviszem innen ezt a sok mocskot, átlépek a megyehatárt, hogy kikerüljek a helyi igazságszolgáltatás hatálya alól, csak utána jelentek a központnak, hogy segítsenek megszabadítani a hulláktól.

- És mi legyen a virágos kocsiiban lévő hullával?

- Majd eltakarítják a saját szemetüket, nem igaz? - jegyezte meg Spicer.

Átnyújtott egy normálméretű géppapírt is, melyre a gép kinyomtatta a térképet, rajta a ponttal, ahonnan Stillwater felhívta a szüleit. Oslett sí dzsekije zsebébe gyúrta, nehogy a szél kikapja a kezéből, vagy a hó összevizezze.

- Csak néhány mérföldnyire van innen - magyarázta Spicer. - Vigyék az Explorert. - Beindította a motort, becsapta a kocsi ajtaját és elhajtott.

Clocker már beült az Explorer kormányára mögé. A kocsi kipufogójából dőlt a füst és a pára.

Oslett elhelyezkedett a másik oldalon, becsapta az ajtót és elővette a térképvázlatot a zsebéből.

- Induljunk, mert kifutunk az időből.

- Csak emberi értelemben - jegyezte meg Clocker. Elkanyarodott a járda mellől, bekapcsolta az ablaktisztítót és hozzátette:
- Kozmikus szempontból viszont lehet, hogy csak az időtényezőből van kimeríthetetlen készletünk.

6.

Paige megcsókolta a kislányokat, megígértette velük, hogy bátrak lesznek, és mindent úgy tesznek, ahogy a papájuk mondja. Nagyon nehéz volt pont most magukra hagyni őket, amikor életük legsúlyosabb megpróbáltatása előtt álltak. Az volt azonban a legnehezebb, hogy megjátssza előttük, nem fél.

Marty kikísérte a verandára. Csípős szél fújt az átmelegedő falak közé, amely megrázta az ajtót.

- Van még egy megoldás - mondta a férfi, közelebb hajolt, hogy ne kelljen túlkiabálnia a szelet. - Ha én vonzóm, akkor talán el kéne tűnnöm innen, hogy elcsalogassam innen jó messze tőletek.

- Ezt felejtsd el.

- De hogyha nem kell miattatok aggódnom, akkor lehet, hogy fölébe tudnék kerekedni.

- És ha ehelyett megöl?

- Legalább nem halnánk meg mind együtt.

- Gondolod, hogy utána nem keresne minket? Ne felejtsd el, az életedet akarja. A feleségedet, a lányaidat.

- De ha végez velem és megjelenik újra, akkor hátha lenne esélyed, hogy szétlődd az agyát.

- Igen? És ha megjelenik, honnan a csudából fogom tudni, hogy ő az és nem te?

- Tényleg, semmiből... - ismerte el a férfi.

- Tehát maradunk az eredeti változatnál.

- Olyan istentelenül erős nő vagy... - mondta a férfi.

Azt nem tudhatta, hogy a nő odabent úgy érezte, minden szerve kocsonyává vált, a szíve vadul kalapált, kiszáradt szájában a rettegés fémes ízét érezte.

Gyorsan megölelték egymást.

A Mosberggel a kezében lement a veranda lépcsőjén, átvágott az udvaron, el a BMW mellett, be a fák közé, de nem nézett hátra, mert attól félt, elárulja valahogy, mennyire fél és a férje visszacipeli a faházba.

Az örökzöld bokrok alatt távolinak hallotta a szelet, amikor azonban kiért a tisztásra, jegesen és visítva vágott az arcába.

Bár a telek a domboldalon volt, nem volt nehéz haladni. Ritkás volt az aljnövényzet, mert a fák alá nem ért el a napfény. Sok fa annyira koros volt, hogy legalsó gallyai is a feje fölött voltak, és a törzsek között tisztán lehetett látni a földutat, amely kivezetett az országútra. Köves volt a talaj. Itt-ott simára csiszolódott felszínű gránitdarabokat érzett a talpa alatt.

A sziklacsoport, amelyet Martynak mutatott, félúton volt a faház és a kövesút között, és öt-hat méterre magasodott a földút fölé. Olyan volt, mint

egy odvas fog, mint egy hatalmas, növényevő dinoszaurusz megkövesedett fogmaradványa.

Miközben az egyre nagyobb sötétben közeledett a fogszerű sziklához, Paige hirtelen megérezte, hogy a hasonmás már itt van valahol és a házat figyeli. Három méterre lehetett a céljától, amikor megcsúszott a fenyőtűkön.

Ha tényleg ott volna, akkor látta kijönni a házból és akkor végezhetne vele, amikor akar. Az a tény, hogy még mindig életben van, megkérdőjelezte a megérzése helyességét. Ennek ellenére, amikor ismét elindult, úgy vonszolta magát, mintha egy mély tengerárok fenekén kéne haladnia, küszködve a víz hatalmas tömegével.

Hevesen vert a szíve, ahogy megkerülte a sziklaalakzatot és hátulról megközelítette a figyelőállást. A hasonmás nem várt rá.

Lehasalt. A sötétkék sí dzsekiben, amelynek kapucnija eltakarta szőke haját, gyakorlatilag láthatatlanná vált a sötétben.

A sziklarepedések mögül jól kilátott, nem kellett fel- emelnie különösebben a fejét. Sí dzsekije jó védelmet nyújtott a hideg ellen, de farmerén át érezte a szikla jeges leheletét. Ahogy hűlt, úgy kezdett sajogni a csípője és a térdízületei. Bárcsak bélelt nadrágot húzott volna, de legalább kihozott volna magával egy plédet.

Ahogy erősödött a Szél, a fenyők koronája nyikorogni kezdett, mint megannyi rozsdás ajtó. Minden látvány, minden hang hideg volt, ami csak fokozta vacogását a jeges kövön. Kezdett aggódni, hogy rövidesen vissza kell, menjen a faházba, ha nem akar teljesen átfagyni.

Aztán egy sötétkék Jeep terepjáró tűnt fel a kövesúton, majd rákanyarodott a földútra. Teljesen úgy nézett ki, mint Marty szüleinek terepjárója.

Hét fokra állítja a képzeletbeli skálát. Mammoth Lakestől délre halad, száguld a hó függönyön át a sztrádán, kikerüli a lassan döcögő autókat, reflektorát villogtatva követel magának utat, álljanak félre, engedjék tovább, elszáguld egy sárgán villogó hóeke mellett és egy sószóró kocsi mellett is. Balra fordul. Egy keskenyebb útra, amely fölfelé halad a fák közé. Szögesdrótkerítés jobb kéz felől az út mellett. Még nincs ott. Egy kicsit odébb. De közel van már.

A négy Molotov-koktél ott áll egy kartondobozban a mellette lévő ülés előtt a kocsi padlóján. Az üvegek közti részt újságpapírral tömte ki, hogy ne csörömpöljenek.

Orrfacsaró bűz száll fel az átítatott vászoncsíkokból. A pusztulás szaga.

Mivel az általa mágneses vonzása irányítja, hirtelen meredeken ráfordul a keskeny földútra, amelyet már félig belepert a hó. Alig emeli feljebb a lábát a gázpedálon, a Jeep hátsó kerekei vadul csikorogva kipörögnek.

Pontosan előtte, úgy száz méterre az úttól, a fák között egy faház áll. Az ablakból gyenge fényt lát. A tetejét befedte a hó. Ha nem látná a ház előtt a fehér BMW-t, akkor is tudná, hogy megtalálta zsákmányát. Az imposztor mágneses ereje vonzza előre.

Amikor megpillantja a házat, először úgy dönt, hogy teljes erővel támad, frontálisan, és nem törődik a következményekkel. Apja, anyja halott, a felesége és a gyerekei is nyilván hosszabb ideje, akiket ez a gonosz idegen faj kegyetlen fekete humorral lekopírozott, és akik megfosztották őt is emlékeitől. Forr benne a düh, olyan erős, hogy szinte fizikai fájdalmat érez, ég tőle a szíve és csak a gyors igazságszolgáltatás hozhatja meg a vágyott enyhülést.

A kipörgő kerekek megakadnak a talajban. Beletapos a gázba. A Jeep előreugrik.

Kitör belőle a vád bosszúkiáltás, miközben gondolatban hétről százhatvanra srófolja az érzékelő gombját.

Marty az ablakban állt, amikor hirtelen elvakította a földútra kanyarodó jármű fénye, először nem is tudta azonosítani a fényforrást. A járművet eltakarták a fák és a bokrok. Aztán észrevette a Jeepet, ahogy kifarolt a fara, majd nagy sebességgel megindult tovább fölfelé.

Egy pillanattal később, amikor még mindig a Jeep látványának hatása alatt állt, brutális erővel tört rá a már sokszor érzékelt hullám, de ebben volt valami más. Ez nem csupán az a sürgető, kutató erő volt, amely eddig rátört, hanem valami rettenetes fekete és keserű érzelmi robbanás hulláma, vad és zabolátlan.

E telepátikus kapcsolat ideje alatt Marty úgy érezte, mintha a pokol legmélyére vetették volna. Bár az egész csak három vagy négy másodpercig tartott, időtlenséget érzett. Amikor megszakadt a kapcsolat, rájött, hogy csak áll, halántékát szorítja és szája néma kiáltásra van tátva.

Kapkodva szedte a levegőt és megborzongott.

A motorbögés visszarántotta a világba. A Jeep egyre nagyobb sebességgel száguldott a faház felé.

Lehet, hogy félreismerte a Másik örülségét, de nem- rég járt már ebben az agyban, és sejtette, mi fog történni. Megpördült és a kislányokra kiáltott:
- Fussatok, gyorsan a hátsó ajtón át! Menjetek!

A kislányok fölpattantak és már ki is rohantak a konyhába, mire Marty befejezte volna.

Marty is utánuk futott.

Egy másodperc alatt átvillant az agyán az alternatív stratégia: maradjon a nappaliban, abban a reményben, hogy a Jeep fennakad a verandán, aztán ugorjon ki az ajtón és lője szét az ellenséget, mielőtt az kikecmereghetne a volán mögül.

Újabb másodperc és mérlegelte ennek a stratégiáénak az árnyoldalait: ha mégis betör a Jeep, akkor vastag gerendák, a ráhulló törmelék, az elektromos vezetékek, a berogyó tető végeznek vele, vagy ejtik fogságba.

A gyerekek magukra maradnak, ezt nem kockáztathatja.

Kint egyre közelebbről hallotta a motor bögését.

Akkor érte utol a kislányokat, amikor Charlotte épp a konyhai zárat akarta kinyitni. Átnyújt a feje fölött, elhúzta a reteszt, miközben a lány kinyitotta az ajtót.

A motorbögés betöltötte a világot, érdekes módon, nem motorzajra emlékeztetett, hanem valami hatalmas dinoszaurusz üvöltésére.

A Beretta. Ahogy megroggyantotta a telepatikus kapcsolatot, és miközben az esélyeket latolgatta, ott felejtette a nappaliban az asztalon.

Nincs ideje visszamenni érte.

A szél ebben a pillanatban benyomta az ajtót és Charlotte-ot a földre rántotta.

Ekkor, bumm, mintha bomba robbant volna a ház veranda felőli része előtt.

A terepjáró olyan sebességgel száguldott el Paige búvóhelye mellett, hogy tudta, nem lesz esélye, hogy észrevétlenül odalopakodjon a nyomorult mögé, amikor kiszáll a kocsiból és végezzen vele, mint egy kalandfilm hősnője, ahogyan elképzelte magában. Ez az ember a saját szabályai szerint működött, vagyis fittyet hányt minden szabálynak, minden lépése kiszámíthatatlan volt.

Mire sikerült lábra állnia, a Jeep már harmincméternyire sem lehetett a háztól és egyre nyomta a gázt.

Paige imádkozott, hogy engedelmeskedjenek elgémberedett lábai, amikor elindult lefelé. Futva haladt a faház felé a földúttal párhuzamosan, a fák árnyékában maradva.

Mivel a BMW nem közvetlenül a ház előtt állt, ezért a Jeep egyenesen a veranda lépcsőinek tartott. Az alig egyhüvelyknyi hó nem tudta megállítani. A hó alatt még nem fagyott át a talaj, ezért a kerekek jól meg tudtak benne kapaszkodni.

A sofőr mintha a gázpedálon állt volna. Ez öngyilkos akar lenni. Vagy meg van győződve a sebezhetetlenségéről. A motor sikított.

Paige még akkor is harminc méterre lehetett a háztól, amikor a Jeep bal első kereke fölkapott a beton lépcsőkre, mintha egy rámpára állna föl. A jobb kerék egy ideig a levegőben forgott, de aztán lendületet vett a veranda padlóján, miközben a lökhárító már áttörte magát a ház falán.

Az asszony azt várta, hogy beszakad a veranda a terepjáró alatt, de mintha légi jármű lett volna, úgy vették a három lépcsőfokot a hátsó kerekek.

Repül. Kilöki a deszkákat a keretéből, mintha pókhálóból szabadítaná ki őket. Egyenesen neki az ajtónak, mintha egy két tonnás bombával robbantaná át.

Becsukja a szemét. Berobbanhat a szélvédő.

Csonttörő ütközés. Előrezuhan, de a biztonsági öv visszarántja, kifújja a levegőt, a fájdalom átcikázik a mellkasán.

Csodálatos szimfónia, ahogy repednek a lécek, a gerendák, ahogy az ajtó kizuhan a helyéből. Az előrehaladás megszűnik, a Jeep megroggyan.

Kinyitja a szemét.

A szélvédő sértetlen.

A Jeep benn áll a nappaliban a heverő és egy felfordított fotel előtt. Azért dől előre, mert az első kerekek beszakították a padlót, s most a levegőben forognak.

A kocsi ajtaja a padlórés fölött van, nem blokkolja semmi. Kikapcsolja a biztonsági övet, kiszáll, kezében az egyik 38-assal.

Mozogj, szállj szembe, álld a kihívást, kerekedj felül és győzz!

Recsegést hall a feje fölül, fölnéz. A mennyezet elhasadt és megrogyott, de valószínűleg bírja. Porhó és elszáradt tűlevelek peregnek át a nyíláson.

A padlót törött üveg borítja. Minden ablak betört.

Felizgatja a pusztitás. Fellángol tőle a haragja.

A nappaliban senki. Kilát a boltíven át a konyhában, ott sincs senki.

Két ajtó nyílik a helyiségből, az egyik jobbra, a másik balra. Elindul jobb felé.

Ha az álapa ott van az ajtó mögött, akkor golyókkal áraszthatja el.

Nem akarja, hogy meglőjék, ha ez egyáltalán lehetséges, mert nem akar megint elhúzódni, hogy kivárja a gyógyulást. Itt és most, ma akar végezni.

Ha a feleségét és a lányait nem kopírozták még le, akkor nem sokáig hagyják, hogy emberek maradjanak. Rövidesen leszáll az éjszaka. Alig egy óra van már hátra. A filmekben látta, hogy az ilyesmit éjszaka csinálják - földönkívüli invázió, élősködők beinjekciózása, lélek tolvajok működése, vérszopók mind-mind éjjel élnek. Legtöbbször teliholdkor, vagy akkor, ha egyáltalán nincs hold, de éjjel.

Nem nyitja ki az ajtót, még a biztonságosnak tűnő oldalra húzódással sem kísérletezik, hanem felemeli a 38-ast és tüzet nyit. Az ajtó nem erős faszerkezet, hanem két farostlemez közé szorított műanyaghab, amely közvetlen közletről hatalmas lyukakkal enged.

Ahogy ott ráng a kezében a Chief s Special, nagy örömmel tölti el, mintha szexuális gyönyört érezne, ami kicsit enyhíti csalódott dühét. Addig húzza a ravaszt, amíg az ütőszeg üresen nem kattant.

Nem hall sikolyt az ajtó mögöl. Sőt, semmilyen zajt, ahogy elül a fegyver robaja.

A padlóra hajítja a pisztolyt és előveszi egyetemi dzsekije zsebéből a másik 38-ast.

Berúgja az ajtót és gyorsan beugrik a szobába, maga elé tartva a fegyvert. Ez egy hálószoba, teremtett lélek sincs benne.

A csalódottság felkorbácsolja a dühét.

Visszamegy a nappaliba és megáll a másik csukott ajtó előtt.

Amikor Paige megpillantotta, hogy a Jeep beront a faház ajtaján, egy pillanatra megtorpant.

Bár a saját szemével látta, hogy a dolog valóságos volt, mégis mintha álomszerű lett volna az egész. A terepjáró lehetetlenül hosszú ideig lebegett a levegőben, szó szerint átrepült a verandán forgó kerekekkel. Aztán mintha feloldódott volna a faház falán, mintha sosem lett volna ott. A rombolást rengeteg zaj kísérte, de fele akkora sem volt a kakofónia, mintha egy filmen

látta volna. Szinte azonnal elült a zaj és megint csak a vihar hangjait lehetett hallani.

A gyerekek...!

A lelki szemeivel látta, ahogy a falak maguk alá temetik őket.

Megint futott anélkül, hogy a tudatában lett volna, mit csinál. Egyenesen a ház felé.

Két kézzel fogta a vadászpuskát. Balját a puskaszíj alatt, jobbát a ravasz alatt tartotta, ujjá már rajta volt az elsütő billentyűn. Csak annyit kellett volna tennie, hogy megáll, célra emeli a csövet, meghúzza a ravaszt és lő.

Korábban, amikor megtöltötte a Mossberg tárá, egy extra golyót a csőbe helyezett.

Alig volt tíz méternyire a lépcsőtől, amikor odabentről lövéseket hallott. Őt lövés gyors egymásutánban. Ahelyett, hogy megtorpant volna, rohant tovább, mintha vonzották volna.

Megcsúszott és térdre esett, mielőtt fölléphetett volna a lépcsőre. A fájdalomtól kicsúszott a száján egy csendes káromkodás.

Ha nem esik el, soha nem látja meg, ahogy Charlotte előbukkan a ház sarka mögül, mögötte Emily és Marty kézen fogva.

Belelő háromszor az ajtóba, amely balkéz felől nyílt a közlekedőből, lábával nyitja ki ezt is, lehúzódva beveti magát az ajtón, s megint csak egy üres hálószobában találja magát.

Odakint egy autó ajtaja csattan.

Marty nyitva hagyta a kocsiját az oldalán, amikor a volán mögé ült és lehajolt az ülés alá a kulcsért, az viszont eszébe se jutott, hogy figyelmeztesse Charlotte-ot és Emilyt, ne csapják az ajtót, amíg a kislányok meg nem tették. Olyan erővel, hogy a környék beledörrent.

Paige még nem ült be a kocsiba. Alit az ajtó mellett, figyelte a házat, kezében lövésre emelve a Mossberg.

Hol vannak az átkozott kulcsok?

A férfi még jobban előredőlt, próbált mélyebben benyúlni az ülés alá.

Amikor ujjai elérték a kulcsot, elsült a Mossberg. Marty éppen a fejét kapta föl, amikor a válaszgolyó épp elkerülte Paige-et, berepült a kocsiját nyitott ajtaján és bele- fúródott a műszerfalba, alig néhány centire az arcától. A műanyagcserepek elborították.

Fejeket le! - kiabálta a hátsó ülésen ülő kislányoknak.

Paige megint elsütötte a puskát, mire megint viszonzták.

A Másik ott állt a tátongó nyílásban, ahol valaha az ajtó volt, jobb kezét előretartva lőtt. Aztán visszaugrott a nappaliba, talán, hogy újratöltsön.

Bár a puskával távol tartották maguktól, de kárt sem tehettek benne a távolság miatt. Az ő fegyverének viszont meg sem kottyant ekkora távolság.

Marty belökte a slusskulcsot és elfordította. Kiengedte a kéziféket és sebességbe rakta a kocsit.

Paige beugrott a kocsiba és bevágta az ajtót.

A férfi válla fölött kinézett a hátsó ajtón, hátramenetbe váltott, elhajtott a faház bejárata előtt, majd ráfordult azokra a keréknyomokra, ahol a Jeep vágatott föl, mint egy kamikáze.

- Itt jön megint! - kiáltott föl Paige.

Marty fölpillantott és látta, hogy a Másik futva veti le magát a lépcsőn és fut át az udvaron, mindkét kezében egy-egy borosüveg, melynek végében rongy lángolt vadul. Jézus! Bármelyik pillanatban felrobbanhat, de a Másikat mindez egyáltalán nem zavarta, arcára kiült az a vad kifejezés, mintha erre született volna, csak erre. Megtorpant, fölemelte a kezét, ahogy egy hátvéd indítja a csatárt az amerikai futballban.

- Taposs bele! - kiáltotta Paige.

Marty már egyenesben volt, nem kellett külön biztatni, hogy gyorsabban menjen.

Csak a szeme sarkából pillantott a visszapillantó tükörbe, mert az úton akarta tartani a kocsit, nem akart árokba csúszni vagy sziklának hajtani, így látta, hogy az első üveg átrepül a hó felett, egyenesen neki a BMW lökhárítójának. A tartalma kiömlött a hóra, ahol lánggra lobbant.

A következő már a motorházon landolt, pontosan Paige előtt. Amikor összetört, a tartalma belobban, és egy darabig nem láttak mást, mint lángtengert a szélvédőn keresztül. A hátsó ülésen a kislányok a földre kucorogva sikoltoztak rémülten.

Marty nem tehetett mást, csak ment hátramenetben, amilyen gyorsan csak mert, remélte, hogy a tűz ettől elalszik.

Már félúton járt az út felé, már csak harmadra, felgyorsított.

A lángtenger egy szempillantás alatt elaludt, ahogy a benzin elégett, de mindenfelé lángok ugráltak a kocsis orrán és oldalán. A festék gyulladt meg.

A füstön keresztül Marty látta, hogy a Másik rohan feléjük, igaz nem olyan gyorsan, mint a kocsis, de nem is sokkal lassabban.

Paige két töltényt halászott elő a sí dzsekije zsebéből, majd belegyömöszölte őket a kilótt hüvelyek helyére.

Marty attól félt, hogy behajrt az úton valami oldalról érkező járműbe, ennek ellenére nem mert lassítani.

A motorbőgés miatt nem hallotta a lövést, amely lyukat fúrt a szélvédőben, nem sokkal a visszapillantó tükör alatt, közte és Paige között. Egy pillanattal később újabb lyuk jelent meg, háromhüvelyknyivel jobbra az előzőtől, olyan közel Paige-hez, hogy csoda, hogy az asszony nem sérült meg. A második lövéstől hajszálrepedések milliója borította el az üveget, amely tejfehér lett.

Nem volt sima a rákanyarodás sem az országútra, mert a kocsis olyan vadul megdőccent, hogy szinte a levegőbe emelkedtek, a következő pillanatban pedig az ölükbe hullott a megsérült szélvédő apró cserepek formájában.

Marty jobbra tekerte a volánt, aztán a fékbe taposott, mielőtt a kocsis orra elérte volna a kövezett utat. Érezte az arcán a motorháztetőt nyalogató lángok melegét, de azok egyelőre nem érték el a motort.

Egy újabb golyó kapott gellert a kocsiszekrényen.

Egyenesbe tette a kocsit.

Az oldalsó ablakból látta, ahogy a Másik terpeszben áll az úton, alig tizenöt méterre tőlük és mindkét kezével fogja a pisztolyát.

Miközben Marty beletaposott a gázba, a golyó belecsapódott az ajtóba, valamivel az ablak alatt, de nem jutott át rajta.

A Másik újból futni kezdett, ahogy a BMW elindult lefelé a lejtőn és egyre kezdett távolodni tőle.

Bár a szél elvitte a füst legnagyobb részét, hirtelen nagyon sok lett belőle a kocsiban. Paige elkezdett köhögni, a kislányok siránkoztak hátul, Marty meg nem látta tisztán az utat.

- Ég a kerék! - kiabálta túl Paige a sűvítő szelet.

Kétszáz méterrel lejjebb az égő kerék kidurrant, a BMW pedig ellenőrizhetetlenül megpördült a hófödte aszfalton. Marty a pördülés irányába tekerte a volánt, de az alkalmazott fizika ezúttal nem vezetett semmire. A kocsit száznyolcvan fokot pördült, majd lassan belecsúszott az árokba, egyenesen neki a szögesdrótkerítésnek, amely az Extázis Profetikus Egyházának birtokhatárát jelölte.

Marty kimászott a kocsiból, aztán feltépte a hátsó ajtót és segítette kikötni magukat a megrémült lányoknak.

Nem is nézett fel, hogy jön-e a Másik, mert *tudta*, hogy a nyomorult úgyszólván jön. Ez a fickó soha nem áll le, hacsak nem ölik meg, de lehet, hogy még azután sem.

Marty épp Emilyt vette ki a kocsiból, amikor Paige is megjelent a vezető ajtajában, mert az övé odaszorult a kerítéshez. Benyúlt az ülés alá és kivette a készpénzzel teli két borítékot és begyömöszölte sí dzsekijé alá. Felhúzta a cipzárt és felnézett az emelkedőre.

- A fenébe - jegyezte meg, majd a következő pillanatban nagyot dörrent a vadászpuska.

Marty kisegítette Charlotte-ot is, amikor megint meg- szólalt a Mossberg. Azt hitte, hallja a válaszlövést, de a golyó messze tőlük süvített el.

Testével védve a lányokat odébb mentek az égő kocsitól, ekkor ő is felnézett.

A Másik ott állt az út közepén, jó száz méterre tőlük, mint aki meg van győződve róla, hogy nem tehet benne kárt a vadászlőszer ilyen távolságból, dacolt az üvöltő széllel, s mintha tudta volna, hogy természetfeletti képességei mindentől megvédik. Pontosan akkora volt, mint Marty, de valahogy mégis fölénk magasodott sötét, vészjósló alakja. Lehet persze, hogy mindezt csak a perspektíva tette. Szinte provokatívan kinyitotta revolverének forgótárcsáját és az üres hüvelyeket a hóba borította.

- Újratölt - jelentette ki Paige, és ő is megtöltötte megint a Mossberget - tűnjünk el innen.

- De hova? - kérdezte Marty és kétségbeesetten pásztázta a hófödte, tájat.

Bárcsak felbukkana egy kocsi valahonnan.

De abbahagyta az álmodozást, mert tudta, hogy a Másik mindenkit megölne, aki bele akar a dolgukba avatkozni.

Elindultak lefelé, szemben a széllel, így is növelve valamelyest a távolságot.

Kizárta a lehetőségét, hogy a fák közti faházak egyikében keressenek menedéket. A legtöbb nyaralónak épült. Egy, decemberi kedden nem lesz ott senki, hacsak holnap nem, amikor megjelennek a síelők a környéken. Ha pedig találnának is menedéket valakinél, Marty akkor sem akarta, hogy ártatlanok haljanak meg miattuk a Másik kezétől.

A 203-as út lent húzódott a kövesút végében. A hóvihár ellenére nyilván nagy rajta a forgalom a tavak és Mammoth Lakes között. Ha rengeteg a szemtanú, a Másik csak nem végez mindjünkkel. Nyilván visszavonulót fúj.

De a lenti út tűi messze volt. Előbb fogynak ki a lőszerből, mielőtt odaérnének - vagy mielőtt ellenségük a közelükbe érne és pisztolyával, egyesével lőne le mindenkit.

Hirtelen odaértek egy letaposott részhez a kerítésen.

- Ide, gyerünk - jelentette ki Marty.

- Nem elhagyott térség ez? - kérdezte Paige.

- Nincs mit csinálnunk - jelentette ki a férfi, majd kézen fogta a két kislányt és bementek az egyházi birtokra.

Abban reménykedett, valaki csak arra jár, észreveszi a félig kiégett BMW-t és beszél a seríf hivatalába.

Paige egy pillanatig habozott, fölpillantott a lejtőn a Másikra, aztán férje és lányai után ment a kerítés hasadékán.

A gyorstöltő kicsúszik az ujjai közül és beleesik a hóba, amikor előhúzza a derékszíja mögül. Ez az utolsó a közül a kettő közül, melyeket elvett a halott embertől a megfigyelő kocsiban.

Lehajol érte, fölveszi, beletörli borvörös garbójába, amit egyetemi dzsekije alatt visel. Becsúztatja a revolverbe, elfordítja és bepattintja a tárat.

Óvatosan kell, bánjon az utolsó töltényeivel. Azokat a földönkívüli emberkópiákat nem olyan könnyű megölni.

Most már tudja, hogy az asszony ugyanolyan másolat, mint az álapa. Földönkívüli és embertelen. Nem lehet az ő Paige-e. Az ő Paige-e engedelmes, élvezi, ha uralkodnak rajta, mint azok a nők, akiket a szenátor video gyűjteményében látott. Az ő Paige-e biztosan meghalt. El kell, fogadja, bármilyen nehéz is. Ez a valami csak Paige-nek álcázza magát, és még milyen rosszul. Rosszabb ennél is, hogyha Paige meghalt, akkor nyilván meghaltak a kislányai is. Ezek a szép és olyan emberi kislányok - szintén csak emberkópiák. Démonikus, földönkívüli és veszélyes kópiák.

Korábbi élete tehát visszaszerezhetetlen. A családja halott.

A kétségbeesés tátongó szakadéka ásít az lábánál, de nem szabad belezuhannia. Folytatnia kell a harcot, vagy el kell pusztulnia. Olyan bátornak kell lennie, mint Kurt Russel vagy Donald Sutherland volt, amikor hasonló kutyaszorítóba kerültek, mert ő hős és egy hősnek állhatatosnak kell lennie. Ha győz, az egész emberiség hálás lehet érte.

Lejjebb a négy lény eltűnik a kerítés egyik nyílásán. Most már mindet hallottnak akarja látni, kiloccsantott aggyal, megcsonkítva és lefejezve,

ezután tűzbe vetve, mert ezek nemcsak a családját pusztították el, hanem halálos veszélyt jelentenek az emberiségre.

Hirtelen eszébe jut a gondolat, hogy mindebből a szörnyű élményből, ha túléli, regényt írhatna. Biztosan sikerülne leírnia az első mondatot, amivel képtelen volt tegnap megbirkózni. Bár felesége és lányai örökre elvesztek a számára, a pályáját legalább felépítheti életének romjaiból.

Csúszkálva megindul a kerítésben tátongó nyílás felé.

Az ablaktörlőket beborította a hó, eljegesedtek. Döcögve haladtak a jeges üvegen.

Oslett a komputer által kinyomtatott térképet nézte, aztán előre mutatott:
- Ott lesz, jobbra.

Clocker lekanyarodott a táblánál.

Mintha a Mary Celeste nevű szellemhajót látták volna, úgy materializálódott elő a hó függöny mögül az elhagyott templom.

A koradélutáni szürkületben, amikor először elhajtottak mellette, Marty úgy gondolta, egész jó állapotban maradt. Ahogy közeledtek, látta, hogy több sorban is hiányzik róla a cserép. A rézcsatorna egy része leszakadt, más részük veszélyesen lógott, és csikorgott a szélben. A legtöbb üveg kitört, és vandálok sprével mindenféle trágárságokat írtak a valamikor arányos, szép falakra.

Romló állagú épületek - irodák, műhelyek, hálótermek és egy étkező - vették körül a templomot minden oldalról. Az Extázis Profetikus Egyháza elvárta tagjaitól, hogy belépéskor minden földi javukról lemondjanak, aztán szigorú napirend által szabályozott kommunában éljenek.

Futottak az egyre mélyebb hóban, ahogy a kislányok csak bírták - egyenesen a templom felé, mert az volt a legközelebb. El kell bújniuk, amilyen hamar csak lehet. Bár a Másik Martyn keresztül rájuk tud találni, de legalább lőni nem tud rájuk, ha nem látja őket.

Tizenkét széles lépcső vezetett fel a három méteres tölgy faajtóhoz, amely fölött kör alakú ólomüveg ablak volt, melyből a legtöbb színes üveglap már kitörött. Valószínűleg a helyi suhancok dobálhattak rá célba.

A nagy ajtószárnyat megviselte az idő, a festék lepergett róluk, az egyikre pedig egy vandál krétával nőalakot rajzolt, mellekkel, lába közt az Y-formával, emellé pedig egy hatalmas, ember nagyságú péniszt. Az ajtó fölé volt vésve az ígéret: AZ ÚR FÖLEMEL MINKET AZ ÉGBE, mellé viszont azt fújták sprével: EGY SZART!

A kultusz embertelen volt, vezetője - Jonatha Caine - pederasztá csaló, Martyt mégis a templomon végzett vandál munka nyomai döbbsentették meg. Legalább a hívők az elején hittek valamiben, függetlenül attól, hogy félrevezették őket, ki akarták érdemelni az isteni kegyet, még ha áldozatukról később bebizonyosodott is, hogy ostobaság volt. Mertek álmodni, még ha álmuk tragédiához is vezetett. A falfirkák azonban üres emberektől

származtak, akik nem hittek semmiben, képtelenek voltak álmodni és megvetették azokat, akik hinni és érezni voltak képesek.

Az egyik ajtószárny néhány centire nyitva volt. Marty megragadta a kilincset és meghúzta. Bár a sarokvasak rozsdásak voltak, sikerült akkorára nyitnia, hogy beférjenek.

Paige ment elől, utána Charlotte és Emily.

Marty nem hallotta a lövést, amely eltalálta.

Épp a lányok után lépett volna, amikor egy jéglándzsa a falhoz szögezte. Hátának bal felső negyedébe hatolt, majd keresztültépte magát az izmokon, ugyanazon az oldalon, a kulcscsontnál távozott. Olyan jeges érzés volt, amelyhez viszonyítva a hóvihar trópusi melegnek tűnt. Vadul megborzongott.

A következő pillanatban a kapu előtt hevert, de fogalma sem volt, hogy került oda. Az volt az érzése, hogy aludni heveredett le, de a csontjában a fájdalom arra utalt, hogy kieshetett az ágyból.

Fölpillantott a hóesésben a gránitba vésett feliratra, s alatta a grafitre:

AZ UR FÖLEMEL MINKET AZ ÉGBE.

EGY SZART!

Csak akkor jött rá, hogy eltalálták, amikor Paige kifutott a templomból, térdre esett mellette és ezt kiabálta:

- Marty, ó, édes Istenem, ez meglőtt, ez az istentelen állat meglőtt!
- Marty ekkor az gondolta, *hát persze, ez az, meglőttek, nem jéglándzsával szúrtak le.*

Paige fölállt mellőle és fölemelte a Mossberg csövét. A férfi két lövést hallott. Sokkal hangosabbak voltak, mint az az alattomos golyó, amely nekivetette a téglafalnak.

Elfordította a fejét, mert kíváncsi volt, milyen közelre jutott fáradhatatlan ellenségük. Arra számított, hogy a Másik támad rájuk, miközben rezzenéstelenül állja a nekicsapódó sörétek záporát.

Ehelyett a hasonmása biztonságos távolságra maradt a templomtól, nem tettek benne kárt Paige lövései. Egy fekete alak volt a hómezőn, arcát már nem lehetett látni a fokozódó sötétségben. Föl-alá járkált a hóban ruganyos léptekkel, mint ahogy a farkas igyekszik bekeríteni a birkanyáját, figyelő türelemmel, amikor végre elérkezik a pillanat.

A jéglándzsa, amely Martyt leterítette egyik pillanatról a másikra égő késsé változott. A melegséggel olyan fájdalom is érkezett, hogy Martynek elakadt a lélegzete. Végre a lövés elvont fogalma lefordítódott a valóság nyelvére.

Paige ismét lövésre emelte a Mossberget. Ahogy kitisztult az agya, Marty megszólalt:

- Ne pazarold a lőszert! Hagyd békén. Inkább engem segíts föl.

Az asszony segítségével nagy nehezen sikerült talpra állnia.

- Nagyon rossz? - kérdezte aggódva a nő.

- Nem halok bele. Menjünk be, mielőtt megint ránk löne.

Követte az asszonyt a templomhajóba, ahol a sötétséget csak a kapurésből és az ablakokon beáramló derengés enyhítette valamelyest.

A lányok sírtak, Charlotte hangosabban, mint Emily, Marty igyekezett megnyugtatni őket:

- Semmi baj, csak egy horzsolás. Csak egy darab ragtapasz kell, rajta Miki egérrel és minden rendben lesz.

Igazában azonban a balkarja félig elzsibbadt. Csak részben tudta használni. Ha behajította a kezét, nem tudta az ujjait ökölbe zárni.

Paige kipillantott a kapu részén.

Marty közben megpróbálta felmérni, mekkora kárt okozott a golyó, ezért jobbával benyúlt sí dzsekije alá és megtapogatta a bal vállát. Á legkisebb érintéstől is fájdalmasan összerándult az arca. Gyapjú pulóverét elborította a vér.

- Vidd a lányokat hátra - suttogta Paige, bár ellenségük nem hallhatta őket a vihar tombolása miatt. - Egész hátra.

- Miről beszélsz?

- Én itt várom.

A lányok tiltakoztak. - Neee, anyuuu, gyere velünk, anyuuu, kérlek...!

- Nem lesz semmi baj - felelte Paige. - Biztonságban vagyok itt. Ez a tökéletes hely. Nem látjátok? Marty, ha az a szemét érzékeli, hogy továbbmész, akkor közelebb jön. Arra számít, hogy együtt maradunk. - Közben beszélt, újabb két történetet tett a Mossberg csövébe. - Nem gondolja, hogy itt várom mindjárt a kapuban.

Martynak eszébe jutott a hasonló beszélgetés még a faházban. Az asszony terve akkor nem vált be, de nem azért, mintha hibás lett volna. A Másik elhajtott mellette a Jeppel. Ha nem vállalkozott volna arra a kaszkadőrmutatványra, és ha komótosan kiszáll a kocsiból, Paige oda tudott volna mögé osonni és lecsaphatott volna rá.

Ennek ellenére Marty nem akarta egyedül hagyni a templomkapuban. De nem volt idő vitára, mert gyanította, hogy a sebe rövidesen kiszívja belőle az erőt. Nem beszélve arról, hogy neki sem volt jobb terve.

A templomban mindenféle szagok terjengtek, beköltöztek ide a vadak, miután a hívők fölkerelkedtek, hogy rendbe szedjék széthullott életüket azután, hogy kiderült: nem kerülhetnek az Úr jobbára.

Az északi oldalon a szél befütyült a törött ablakokon.

- Fázik a lábam - panaszkodott Emily.

- Csöndbe maradj, tudom - intette le a férfi.

- Az enyém is - suttogta Charlotte.

- Tudom.

Attól, hogy olyan magától értetődő természetességgel panaszkodtak neki a lányok, valahogy nem tűnt olyan bizarrnak és rémisztőnek a helyzet.

- De tényleg nagyon fázok! - szólalt meg újra Charlotte.

- Menj csak egészen hátra!

Egyiken sem volt csizma, csak edzőcipő. A hótól átázott, aztán a víz megfagyott. Marty arra gondolt, ennyi idő alatt nem fagyhatott el a lábuk. Ahhoz idő kell. Lehet, hogy addigra nem is lesznek életben.

A falon hosszú, ívelt ablakok sorakoztak, amelyek rég megszabadultak az üveg terhétől. Rajtuk keresztül beáramlott annyi fény, hogy lássák a kórushoz vezető utat, amely mögött ott magaslott az oltár.

Marty feszült volt, mert bármelyik pillanatban várta a lövést.

- Csak tovább, tovább! - sürgette a lányokat.

Mindhárman felértek az oltár elé. Az oltár fölött egy tízméteres kereszt függött a falon, pókhálóval borítva.

A bal karja elzsibbadt, azt azonban mégis érezte, hogy nagyon megdagadt.

Paige hátrébb húzódott az ajtóból, hogy még akkor se láthassák, ha kijebbn nyitnák az ajtót.

Miközben az ajtórést figyelte, folyton fantommozgást észlelt, hol fölemelte, hol leeresztette a Mossberg csövét. Minden alkalommal, amikor úgy érezte, ez lesz az a pillanat, elszorult a torka.

Nem kellett sokáig várnia. A Másik három vagy négy perccel később jött, és nem volt olyan elővigyázatos, ahogy a nő számított rá. Nyilván érzékelte, hogy Marty beljebb ment a templomba, bátran és telve önbizalommal belépett a templom kapuján.

Ahogy átlépte a küszöböt, Paige a mellkasára célzott. A fegyver már azelőtt is remegett a kezében, mielőtt meghúzta volna a ravaszt, s a puska hátra is rúgott. Újabb lőszert tett a tárba és megint lőtt.

Az első lövés telibe találhatta, de a másik inkább csak súrolhatta, mert a Másik visszahátrált a kapuból, eltűnt a szeme elől.

Paige *tudta*, hogy súlyos kárt okozott, de nem követte a lövést sikoly, fájdalmas kiáltás, ezért óvatosan kilépett a kapun, mintha arra számítna, hogy egy tetemet talál a lépcsőön. A Másik azonban eltűnt, ami ugyan nem volt számára már meglepő, de olyan rejtélyes volt, hogy egy pillanatra fölpillantott a toronyra, mintha arra számított volna, hogy a Másik ott mászik a falon, mint egy pók.

Követhetné a nyomokat a hóban és megpróbálhatná becserkészni. Paige azonban gyanította, hogy annak éppen ez a célja.

Így aztán visszafutott a templomba.

Megölni őket, megölni őket, megölni mind!

Sörét. A torkába egyre mélyebbre fúródik. A nyakának oldalába. Kemény göböket érez a bal halántékában. A bal füle lyukas, csöpög belőle a vér. Ólompattanások pötyözik a húsát a bal arcán, az állán. Alsó ajka felhasadt. Fogai megrepedtek, lepattogzottak. Kiköpi a fogmorzsákat. Belenyilallik a fájdalom, de a szemébe nem jutott. Látása nem sérült.

Összegörnyedve oson a templom déli fala mellett, olyan erős már a szürkület, annyira esik a hó, hogy nem vet árnyat. Nincs árnyéka. Nincs felesége, nincsenek gyerekei, nincs anyja, nincs apja, meghaltak, nincs élete, ellopták, elhasználták és elhajították, nincs tükör, amelybe nézhetne, nincs tükörképe, amely meggyőzhetné, hogy létezik - csupán a lábnyomai a friss hóban és a gyűlölete, mint Claude Rainsnek is a *Láthatatlan emberben*, akit szintén csak a lábnyomai és a gyűlölete tett kézzelfoghatóvá.

Őrülden keres egy potenciális bejáratot, sietve szemügyre vesz minden ablakot.

Szinte egyikben sincs már üveg, de a színes üveglapok acélkerete ép. Az ólomkeretek nagy része is kihullott néhány helyen, másutt elhajlott, összezsavarodott vagy az időjárás vagy a vandálok pusztítása nyomán; az eredeti vallási jelképek felismerhetetlen formákká gyúródtak, ugyanolyan értelmetlen formákat vettek föl, mint a gyertyáról lecsöpögő viasz.

Az utolsó előtti ablakból azonban kirángatták még az acélkeretet is. A gránittömb, amelyre egykor az ablakot ültették, másfél méter magasan van. Fölhúzza magát egy tornász könnyedségével, aztán ott guggol az ablakban. Bepillant a sötétségbe, amelyet csak fluoreszcens zöld, sárga és kék minták szakítanak meg.

Egy gyerek felsikolt.

Ahogy végigfut a grafitokkal teleindázott falak között, Paige-nek hirtelen az az érzése támadt, mintha egy víz alatti barlangban lenne, ahol világító korallok, buja hínárok veszik körül. Charlotte felsikoltott.

Amikor elérte az apszist, Paige megpördült és szembe- fordult a templomhajóval. A Mossberg csövét ide-oda pásztázta, de a Másikat csak akkor vette észre, amikor Emily is fölsikoltott:

- Az ablakban van, kapd el!

Gyorsak voltak a reflexei, azonnal lőtt.

Bár a távolság is a hasonmásnak kedvezett volna, de az is sokat segített rajta, hogy már mozgott, amikor az asszony meghúzta a ravaszt. A sörét akadálytalanul kiröpült az ablaknyíláson, ahol egy pillanattal korábban még guggolt. Nyilván négykézláb, eltűnt a padok között, ahol egyébként is a legsötétebb volt az egész templomban. Ha Paige odamerészkedett volna a padok közé utána az könnyedén lerántotta volna a földre és végez vele.

Odahátrált inkább a lányokhoz és Martyhoz, miközben lövésre készen maga elé tartotta a vadászpuskát.

Együtt nyomultak be a szomszédos helyiségbe, amely nyilvánvalóan a sekrestye lehetett egykor. Két kis ablakon szűrődött be annyi fény, hogy kivehető volt számukra három ajtó.

Paige becsukta az ajtót, amelyen át bejöttek. Be szeretne zárni is, de az ajtón nem volt zár vagy retesz. És a helyiségben olyan bútordarabot sem találtak, amivel el tudták volna magukat barikádozni.

Marty megpróbálkozott az egyik ajtóval.

- Ez egy gardrób.

Amikor Charlotte kinyitotta a másikat, hirtelen besüvített kintről a jeges szél, ezért gyorsan becsukta.

- Itt egy lépcső van - közölte Emily, amikor ellenőrizte a harmadikat.

A padok között oson. Óvatosan. Hallja, hogy becsapódik egy ajtó. Vár.

Hallgatózik.

Éhes. Az égető fájdalom gyorsan enyhül. A vérzés előbb csepegéssé lassúi, majd szivárgássá. Most azonban elkapja az éhség, mert a testének szüksége van tápanyagra, hogy regenerálódjék.

Már most is anyagcseretermékként használja zsíráját és fehérjéjét, hogy elvégezze a sérült véredények gyors kijavítását. Anyagcseréje kegyetlenül felgyorsul, ami egy automatizmus, e fölött nincs uralma.

Ez az adomány, amely szinte sebezhetetlenné teszi a többi emberrel szemben, rövidesen szörnyű teherré válik. Testsúlya csökken. Éhsége fokozódik, míg végül ugyanolyan rettenetes fájdalmat okoz, mint egy halálos seb. Az éhsége kétségbeesésbe torkollik. Aztán átalakul szükséggé.

Mérlegeli, ne vonuljon-e vissza. De közel a cél. Nagyon közel. Menekülnek előle. Nincs segítségük. Nem tudnak ellenállni neki. Ha most kitart, percek kérdése, és mind meghalnak. Gyűlölete és dühe ugyanolyan erős, mint az éhsége.

Kimászik a padok közül, és a központi hajóban felguggol.

A falakon világító, földönkívüli eredetű hieroglifák. Itt van az ellenség a barlangjában. Idegen, ellenséges és embertelen világ. Talán életében először: fél is. De ez csak tovább táplálja a dühét. Az apszis felé siet, aztán az ajtó felé, amelyen át távoztak.

Valami híg fény áradt egy láthatatlan ablakból a csigalépcsőre.

A templomépületet több kétemeletes épülettel is egybeépítették. Meglehet, hogy van oda valami átjáró, de Martynak fogalma sem volt, hová mennek. Bal karja egyre zsibbadt, percről percre fokozódott a vállában a fájdalom, ami egyre jobban kiszívott belőle minden energiát. Az épületekben persze nem volt fűtés, de a falak legalább megvédték őket a szélől.

A kislányok előtte mentek a lépcsőn. Paige jött mögötte, és hangosan aggódott, mert ennek az ajtónak sem, akárcsak a sekrestyeajtónak, nem volt retesze. Az asszony hátrálva jött a lépcsőn fölfelé, hogy fedezni tudja őket.

Rövidesen elértek egy rózsablakot, ez adta a gyenge fényt. Az üveg csodálatos módon szinte érintetlen volt. A csigalépcső felett továbbra is gyér volt a fény, amely valószínűleg egy ugyanilyen fajta ablakból jöhetett.

Marty egyre lassabban haladt, egyre erősebben zihált. Eleinte nem kellett a korlátba kapaszkodnia. Azonban gyorsan nélkülözhetetlen mankóvá vált számára, mert reszkető lábai egyre kevésbé bírták.

Mire felértek a második rózsablakhoz, amelytől még mindig folytatódott fölfelé a csigalépcső, már tudta Marty, hol vannak. A harangtoronyban.

A lépcső tehát nem vezet semmilyen emeleti átjáróhoz egy másik épületbe. Minden egyes lépés fölfelé visszavonhatatlanul közelíti őket ehhez az egyetlen megoldáshoz.

Ép jobb kezével erősen megragadta a korlátot, mert egyre jobban szédült, és félt, hogy elveszti egyensúlyát. Marty lemaradt, hogy figyelmeztesse Paiget, gondolják meg, ne forduljanak-e esetleg vissza. Talán az asszony azért

nem ismerte föl, milyen csapdába kerültek, mert egyfolytában visszafelé nézett.

Mielőtt azonban megszólalhatott volna, csikorogva kinyílt odalent az ajtó.

Az utolsó tiszta gondolatával rájött, hogy nincs nála a 38-as Chiefs Special, amit nyilván akkor vesztett el, amikor a templom kapujában meglőtték, s nem is jutott az eszébe csak ebben a pillanatban. Már nincs ideje visszamenni, még ha tudná is, hol keresse. Most már csak a testére számíthat, mint fegyverre, a kezére, gyilkos tudására és kivételes erejére. Győzni fog! Képes lesz rá! Hiszen ő nem átlagember, ő hős, akit az igazságszolgáltatás és a bosszú vezérel; igazságot szolgáltatni az emberiség nevében, bosszút állni elpusztított családjáért ezeken a nem evilági lényeken. Ez adja léte értelmét. Végre van az életének értelme: meg kell mentenie az emberiséget ettől a csillagközi veszélytől.

Mielőtt kinyílt volna az ajtó alatta, Paige-nek eszébe jutott, mire emlékezteti ez a csigalépcső: világítótoronyra, melyeket annyiszor látott már a filmekben. Erről pedig agyába villant, hogy a harangtoronyban lehetnek. Aztán kinyílt odalenn az ajtó, amitől nem volt egyéb választásuk, mint folytatni az utat a tetejére.

Villámgyorsan mérlegelte, esetleg lefelé is támadhatna. De ha az alattuk meghallja a lépteit, visszamenne a sekrestyébe, ahol már szinte teljesen sötét volt. A sötétben pedig könnyű prédává válhatna. De meg is állhatna, ahol van - és szétlőhetne a fejét, amikor felbukkan a lépcsőfordulóban. Ám ha az a másik megérzi, hogy várják, esetleg abban a pillanatban lőne, és ilyen közélről bizonyosan nem hibázna. Ő meg halott lenne, mielőtt meghúzhatná a ravaszt.

Visszaemlékezett a templomhajó ablakában kucorgó árnyra, meg arra a fürgeségre, ahogyan mozgott. Gyanította, hogy a Másik érzékei élesebbek lehetnek, mint az övéi. Lesben állni és abban bízni, hogy meg tudja lepni, eleve kudarcra ítélt vállalkozás lett volna.

Folytatta az útját felfelé, próbálta meggyőzni magát, hogy a lehető legjobb helyzetben vannak: felülről védekeznek egy olyan ellenséggel szemben, aki alulról támad egy szűk folyosón. Minden arra utalt, mintha a harangtorony bevehetetlen erősség lenne.

Szenved az éhségtől, izzad a hiánytól és a dühtől, potyognak a bőréből a sörétek, lassan gyógyul, de milyen áron?! Csökken a zsírtartaléka, de a regenerálódás érdekében egyre több izomsejtje is elpusztul. Csikorgatja a fogát, mert rágnia kell valamit, nyelni, marcangolni, enni, és nincs ennivaló, amivel csillapíthatná őrzítő éhségét.

A torony tetején a terület felét fal borította, emellé érkezett a lépcső. Egy hagyományos ajtó viszont a harangfülkére nyílt, amely három oldalról ki volt téve az elemek tombolásának. Charlotte és Emily könnyedén kinyitotta az ajtót, és kilépett a harangfülkébe.

Marty utánuk ment. Szédült, borzalmasan gyengének érezte magát. Előbb a kilincset ragadta meg, aztán a betonmellvéd tetejébe kapaszkodott, amely a fülkét körülvette. Felszisszent, amikor a jeges szél az arcába vágott.

Bár Paige-nek volt elég löszere, hogy távol tartsa a Másikat tőlük, de az biztos, hogy mind a négyen nem élik meg a másnap reggelt itt. Ha igazat mondott az időjárás jelentés, akkor a vihar nem áll el hajnal előtt, így a lövöldözéssel sem tudják felhívni magukra a figyelmet reggel előtt. A süvítő szél elnyomja a lövések hangját.

A fülke négy méter széles volt, a padlót csempe borította. Két sarokoszlop és a fal tartotta a tetőt - valamivel két méter feletti magasságban. Harang nem volt a toronyban. Amikor Marty felpillantott a tető csúcsába, a sötétben egy hangszóróformát pillantott meg, amelyből annak idején nyilván magnóról közvetítették a harangszót.

Az északnyugati szél bevágta a havat a harangfülkébe. A déli fal tövében egy kis hókupac épült.

A kislányok átsiettek az ajtóval szemközti mellvédhez, de Marty még ahhoz is gyenge volt, hogy ezt az utat segítség nélkül megtegye. Körbement a mellvédre támaszkodva, miközben lába meg-megcsúszott a csempepadlón.

Elkövette azt a hibát, hogy lepillantott a hat vagy hét emelettel a torony alatt fehéren szikrázó hóra. Olyan erővel ragadta el a szédülés, hogy kis híján elájult, míg végre elkapta a tekintetét a földről.

Amikor odaért a kislányokhoz, már rettenetes hányingere volt. Annyira reszketett, hogy meg sem próbált megszólalni. Hiába fázott, a verejték végigcsorgott a gerincén. Süvített a szél, kavargott a hó, a harangtorony pedig úgy forgott vele, mintha körhintában ült volna.

A vállából a fájdalom kiáradt egész felsőtestére. Tehetetlennek érezte magát, átkozta magát azért, hogy pont akkor hagyja cserben a családját, amikor a legnagyobb szükség volna rá.

Paige nem csatlakozott hozzájuk, ott állt a nyitott ajtón belül és figyelt lefelé a csigalépcsőre.

Láng tört elő a fegyver csövéből, a fény megremegtette az árnyakat. A dörrenést, amely megreszkettette a levegőt, dühös ordítás követte a lépcső felől, amit egy újabb lövés követett, majd egy egyáltalán nem emberi újabb üvöltés.

Marty lelkét elöntötte a remény - ami egy pillanattal később el is apadt, amikor a Másik fájdalmas ordítását Paige sikolya követte.

Egyre jön fölfelé a csigalépcsőn az ívelt fal mellett, ég benne az éhség, tele van tűzzel, mintha teste izzó kemence volna, kínozza a hiány, figyel minden hangra, egyre magasabbra, magasabbra jut, vonzza a vágy, vonzza ez a vészjósló valami, ez a Paige-dolog a lépcső végén, melynek csak a körvonalait látja, de felismeri ezt a gyilkos, földönkívüli lényt. Karját arca elé emeli, hogy védje a szemét, úgy fogadja az első lövést, az ezernyi túszerű fájdalmat, amely mélyen a bőre alá hatol, és majdnem hanyatt löki a lépcsőn. De ég benne a fájdalom, a vágy, a belső fájdalom erősebb benne, mint testi, *mozdulj-szállj szembe-álld a kihívást-kerekedj felül-győzz*, előreveti magát, felordít, a második lövés, mint egy pöröly, csap le a mellkasára, a szíve fibrillál, a tüdeje felfúvódik, mint egy léggömb, nem kap levegőt, vér van a szájában. A húsa felszökken, spriccel a vére, a bőre összenő, a vére csak szivárog. Mélyeket lélegzik, lélegzik, megy fölfelé, egyenesen neki az asszonyoknak, még soha nem szenvedett ennyire, láva a vére, a mindent elemésztő éhsége, mintha próbára akarná tenni a tűrőképességét. A halál mezsgyéjére jutott, belevág a nőbe, karma megragadja a fegyvert, kihajítja a toronyból, nekiesik a torkának, arcába vág, arcába harap, de a nő visszanyomja, ő azonban vágyik erre a sima, földönkívüli arcra, a húsára, ki kell elégítenie végtelen, kínzó éhségét.

Paige a torony padlójára zuhant. A Másik úgy vetette rá magát, mint egy vadállat a zsákmányra, rángatta sí dzsekijét, miközben szárazon sziszegett az izgalomtól, fogait vicsorgatta, mint a vadállatok a hegyekben.

Most bizonyosan *dolog* volt. Nem ember. Valami szörnyű és meghatározhatatlan történt vele.

Kétségbeesésében Marty talált még egy utolsó erőforrást. Túltette magát szédülésén és nekifutásból belerúgott abba a gyűlöletes dologba, amely az életét akarta. Egyenesen a fejébe. Bár ő is edzőcipőt viselt, hatalmas erejű lehetett ez a rúgás, mert azonnal lepattant róla az összes jég, ami ráfagyott.

A Másik felüvöltött, lefordult Paige-ről, elpördült a falig, de azonnal föl is térdelt, majd talpra ugrott, mint egy macska.

Eközben Paige odatámolygott a lányokhoz és testével védte őket.

Közben a hasonmás nekirohant Martynak és nekilökte a mellvédnek. A „hasonmás” már nem is illett rá. Marty még mindig felismert ugyan bizonyos vonásokat a saját arcából, de már senki sem nézhette volna őket - még ebben a sötétben sem - testvéreknek. Elsősorban nem a lövésnyomok okozták a különbséget. A sápadt arc furcsán hegyes volt és elkeskenyedett, a szemek besüllyedtek üregükbe, mint egy hullán.

A Másik megragadta a torkát. Visszajátszás tegnapról, Mission Viejóból. Ugyanúgy feszítette hátra, mint a házában a lépcsőkörlátnak. Most nagyobb lenne a zuhanás, bele az éjszakánál feketébb sötétségbe, a hónál is mélyebb hidegségbe.

A kezeket a torkán nem is kezeknek érezte. Úgy működtek azok, mint egy medvecsapda acélpofái. Hiába volt jéghideg, úgy érezte, mintha tűz égetné

a torkát. A hasonmás torka mélyéről morgás tört elő, a fogai csattogtak egy hüvelyknyivel Marty arca előtt. Lehelete a bomlás bűzét árasztotta.

Marty ép jobb kezével belemarkolt a hajába, és hátrarántotta a fejét, hogy távol tartsa a Másik pofáját a torkától.

A szörny szeme megcsillant és kifordult, szájából hab tört elő, amikor felvonyított.

A Másik elengedte Marty torkát, de továbbra is a mellvédhez szorította, hátranyúlt és megragadta a kezét, amelyikkel a hajába markolt. Csontos szörnyujjak. Karmok. Mintha nem is lett volna hús rajtuk. Mégis majdnem eltörték ezek az ujjak a karját, mielőtt elengedte volna a haját. Aztán félrerántotta a fejét és beleharapott Marty alkarjába, eltépte a dzseki ujját, de a húsát nem érte el. Megint próbálkozott, ezúttal a kezébe mélyesztette a fogát, Marty felordított. Ezután megragadta a dzsekijénél fogva és elhúzta a mellvédtől, arcul ütötte, fogai közben ott csattogtak milliméterekkel az orra előtt, miközben egyetlen szót mormolt magában: - *Kell, kell...* - és csak csattogtak, csattogtak a fogai a szeme előtt.

- Béke legyen veled, Alfie.

Marty hallotta a szavakat, de eleinte nem volt tiszta annyira a feje, hogy rájöjjön, mit akarnak ezzel mondani, mint ahogyan arra sem, hogy számára vadidegen hangot hall.

A Másik hátrakapta a fejét, mintha utolsó támadásra készülne Marty arca ellen, de nem mozdult, szeme vadul csillogott, csontos arca olyan fehér volt, mint a hó, fejét jobbra-balra forgatta, miközben artikulálatlan hangokat hallatott, mint aki nem tudja, miért is habozik.

Marty tudta, hogy ezt a pillanatot kellene megragadnia, bele kéne rúgnia a térdével a Másik ágyékába, megpróbálni ellökni magától és átfutni a szemközti mellvédhez. Elképzelni el tudta, de nem maradt hozzá ereje. Az ájulás környékezte.

- Béke legyen veled, Alfie - ismételte meg az előbbi hang határozottan.

A Másik egy pillanatra sem engedett a szorításán, de fejét a beszélő felé fordította.

Fölvillant egy zseblámpa, a kénéje megállapodott a lény arcán.

Marty hunyorgott a fény miatt, de megpillantott egy medveszerű, hordómellű, nagydarab férfit és egy kisebbet, fekete sűrűjében. Mindkettő idegen volt.

Arcukon enyhe meglepetés ült, nem az a döbbenet vagy rémület, amire Marty számított.

- Jézusom - szólalt meg a kisebb - mi történik veled?

- Leolvad az anyagcseréje - felelte a nagydarab ember.

- Jézusom...

Marty a nyugati fal felé pillantott, ahol Paige guggolt a gyerekekkel, fejüket a mellére szorította, hogy ne lássák a lényt.

- Béke legyen veled, Alfie - ismételte meg a kisebbik ember.

A Másik dühvel, fájdalommal és zavarral vegyes hangon rebegte: - Apa. Apa. Apa?

Martyt még mindig erősen a mellvédhez szorította, ezért Marty figyelme ismét arra a lényre irányult, aki egykor úgy nézett ki, mint ő.

A zseblámpa fényében az arca még ijesztőbb volt, mint a félhomályban. Fél arcát sörétsebek borították, de nem véreztek, sőt félig már be is voltak hegedve. Marty látta, ahogy egy sörét éppen kibuggyan a halántékából és sárgás nedvtől kísérvé lesiklik a nyakába.

De a sebhelyektől volt a lény a legkevésbé visszataszító. Bár hatalmas fizikai ereje volt még mindig, annyira kevés volt rajta a hús, mintha most mászott volna elő egy koporsóból. Koponyájára ráfeszült a bőr, fülei apró göbökké zsugorodtak össze. A kiszáradt ajkak lehúzódtak az ínnyől. Maga volt a megszemélyesült Halál, fekete lebernyeg és kasza nélkül.

- Apa? - mondta újra a lény, és a fekete síruhás idegenre meredt. - Apa?
- Béke legyen veled, Alfie - ismételte rendületlenül a férfi.

Annyira groteszk volt ez az „Alfie” erre a látomásra, hogy Marty már-már azt hitte, hallucinálja a két idegent.

A Másik elfordította a fejét a fénykévétől és ismét Martyra nézett. Mintha habozott volna, hogy mit tegyen vele.

Aztán lehajtotta síri pofáját, belenézett Marty szemébe: - És az életem? Az életem?

Marty nem értette, mit kérdez tőle, annyira legyengült a vérvesztéstől és a döbbenettől, hogy erőtlenséggel csak meglökni tudta és annyit mondott:

- Engedjen el...

- Kell - mondta a lény. - Kell, kell, kell, kell, kell, kell...

A hang egyre fokozódott, majd egy sikollyá vált. A lény szája vigyorba tágult, majd ismét lecsaptak a fogak Marty arca felé.

Lövés dörrent. A Másik feje hátrabukott, Marty nekirogyott a mellvédnek, ahogy a lény eleresztette.

A Másik koponyájához kapta csontujjait, mintha egyben akarná tartani a fejét.

Ismét rátalált a fénykéve.

A csont egybeforrt, bőrén a seb már láthatóan kezdett hegedni. De ennek a csodás gyógyulásnak megvolt az ára, mert a Másik koponyája tovább változott, még hozzá drámaian, egyre kisebb lett, egyre keskenyebb, mint egy farkasé. Mintha a gyógyuláshoz más szövetekből vették volna az alapanyagot.

- Felzabálja önmagát, hogy bezárja a sebet - jelentette ki a nagydarab ember.

A kisebbik újra lőtt. Ezúttal az arcába. A Másik még mindig fogta a fejét, úgy rogyott le a mellvéd mellett a padlóra, de előbb megingott, mintha át akarna zuhanni, le a semmibe. Most már nem visított, nem sziszegett. Zokogott csendesen. Egyre szörnyűségesebb megjelenése ellenére volt valami szánni való benne - éppen a zokogás miatt.

A fegyveres azonban előrelépett és leadta a harmadik lövést.

Egy örökkévalóság telt el, míg a lény nem mozdult többé.

Marty meghallotta kislányai csendes szipogását. Vonakodva bár, de arra fordult, ahol a lény hevert a zseblámpa fényének kékjében. A tetem megfeketedett csontok és csillogó bőr halmaza volt, melynek nagyobbik részét felzabálta a lázas szenvedély, hogy regenerálja a sebeit és életben maradjon.

Egy idő után a síruhás elfordította a szemét a lény maradványairól és azt mondta medveszerű társának:

- Ez tényleg nagyon rossz fiú volt.

A nagyobbik nem szólt semmit.

Marty meg akarta kérdezni, kik ők. De annyira az eszméletvesztés határán volt, hogy attól félt, ez olyan erőfeszítést jelent majd, hogy menten elájul.

A kisebbik így szólt partneréhez:

- Mit szól a templomhoz? Van olyan félelmetes hely, mint ahol Kirk meg a legénysége megfordult, nem igaz? Azok az obszcén graffitik a falakon. Ettől még meggyőzőbb lesz a mi kis forgatókönyvünk, nem gondolja?

Bár Marty annyira szédült, mintha beivott volna, azért annyit kihámozott ebből, amit már korábban is gyanított: ez a kettő nem megmentő sereg, hanem újabb hóhérok, akik csak valamivel titokzatosabbak, mint amilyen a Másik volt.

- Maga csinálja saját kezűleg? - kérdezte a nagyobbik.

- Túl bonyolult lenne visszarángatni őket a faházhoz. Maga nem úgy látja, hogy ez a fura templom sokkal jobb díszlet?

- Drew - szólalt meg a nagyobbik -, van egy sor dolog, amit kedvelek magában.

A kisebbik zavarodottan nézett rá. Letörölte a szempillájáról a havat:

- Mit mond?

- Maga baromira okos, nem hiába járt Princetonba és a Harvardra. Jó humora van, de tényleg, sokszor megröhögtet, még akkor is, ha én vagyok a viccei céltáblája. A francba, éppen azok a legjobb poénjai.

- Miről beszél maga?

- De maga egy őrült, beteg seggfej - jelentette ki a nagydarab ember, majd fölemelte pisztolyát és lelőtte a partnerét.

Drew, már ha ez volt a neve, lezuhant a padlóra. Oldalára esett, épp arccal Marty felé. Szája nyitva volt, ahogyan a szeme is, de vakon meredt a világra és sok mondandója sem lehetett.

A homlokán egy csúnya kis lyuk volt. Marty félájultan meredt a lyukra, de nem látta, hogy gyógyulni kezdett volna.

Egyre nagyobb hideg ereszkedett alá - ahogyan egyre nagyobb sötétség is.

7.

Marty úgy ébredt, hogy homlokát hideg üveghez érintette. Sűrű hó hullott az üveg túloldalán.

Egy benzinkút melletti parkolóban álltak. A kutak mögött egy üzlet kirakatait pillantotta meg.

Elvette a fejét az ablaktól és feljebb ült. Hátralátott egy terepjáróban, vagy egy Cherokeeben vagy egy Explorerben.

A volán mögött a harangtoronyból ismerős medveszerű férfi ült, aki hátrafordult és megkérdezte:

- Hogy van?

Marty megpróbált felelni, de szája kiszáradt, nyelve a szájpadrására ragadt, torka égett. Az a rekedt nyekergés, ami kiszakadt belőle, aligha lehetett válaszként értelmezni.

- Azt hiszem, túléli - jegyezte meg az idegen.

Marty sí dzsekije nyitva volt, felemelte remegő jobbát a balvállához. A vértől nyirkos gyapjúpulóver alatt egy furcsa kiemelkedést tapogatott ki.

- Szorítókötés - jegyezte meg a férfi. - Sietve ennyire tellett. Ha kijutunk a hegyek közül, és átlépjük a megyehatárt, kitiszítom a sebet és átkötözöm.

- Fáj.

- Nem kétlem.

Marty igen gyengének érezte magát. A szavak embere volt, ezért különösen frusztrálta, hogy most nem talál szavakat.

- Paige? - kérdezte aztán.

- Ott van a lányokkal - felelte az idegen, és az üzlet felé mutatott. - A lányok a mosdóban, Mrs. Stillwater pedig vesz egy kis forró kávét. Én közben megtankoltam.

- Magát...?

- Clockernek hívnak. Karl Clockernek.

- Lelőtte.

- Bezony.

- Ki... Ki volt az?

- Drew Oslett. Az a nagyobbik kérdés, hogy *mi* volt?

- Hogyhogy?

Clocker elmosolyodott.

- Anya szülte ugyan, de semmivel sem volt emberibb, mint szegény Alfie.

Clocker vezetett, mellette Charlotte az első ülésen. A medveszerű férfi „Stillwater első tiszt”-nek szólította, és megbízta, hogy „adjon a kapitánynak egy csésze kávét, ha úgy kívánja, viszont nagyon vigyázzon, nehogy véletlenül egy csöppnyivel is elszennyezze az úrhajót”.

Charlotte rá egyáltalán nem jellemző módon nem nagyon akart játszani.

Martyt aggasztotta, mekkora lelki sérülést okozhatott nekik a kálváriájuk - és hogy mi minden várhat még rájuk.

A hátsó ülésen Clocker mögött Emily ült, Marty Charlotte mögött, Paige pedig közöttük. Emily teljesen szótlan volt.

Mammoth Lakes-ből a 203-as úton, aztán tovább délre a 395-ösön lassú volt a haladás. Két vagy háromhüvelykes volt a hó és tombolt a hóvihár.

Clocker és Paige kávét ivott, a lányok forró csokoládét. Marty, bár neki is kívánni kellett volna a forró italt, émelygett az illatuktól.

Ő almalevet kapott.

- Ez az egyetlen dolog, amit képes befogadni a gyomra - magyarázta Clocker. - És ha hányingere is lesz, igyekezzen benntartani, amennyit csak tud, mert egy ilyen sebtől olyan gyorsan kiszárad, hogy az csuda.

Marty annyira reszketett, hogy nem bírt egyedül inni. Paige egy szalmaszálat dugott a dobozba, odatartotta neki, és letörölte az állát, ha véletlenül mellényelt.

Marty tehetetlennek érezte magát. Kíváncsi volt, nem sérült-e meg komolyabban, mint ahogy mondták neki, vagy, ahogy tapasztalták.

Zsigereiben érezte, hogy haldoklik - de nem tudta, hogy ez most valami pontos előérzet, vagy a felfokozott írói képzelet játéka e.

Éjjel is zuhogott a hó, mintha a nappal apró darabokra hullott volna szét, s nem marad más, mint örökös sötétség.

Miközben a hóláncok csattogását és a motorzúgást hallgatták, ahogy leereszkedtek a Sierrákból egy hóeke és egy sószórógép nyomában, egy kocsis oszlopban, Clocker mesélt nekik a Hálózatról.

Ez egy olyan szövetség, amelyet a kormányzat, az igazságszolgáltatás, az üzleti világ és a sajtó nagyhatalmú figurái alkottak, akik egyképpen úgy gondolták, hogy a hagyományos nyugati demokrácia tehetetlen és pusztulásra érett rendszer, amivel nem lehet irányítani egy társadalmat. Az volt a meggyőződésük, hogy az emberek többsége önző, szenzációhajhász alak, nélkülöznek minden lelki értéket, mohók, lusták, irigyek, rasszisták és fájdalmasan tudatlanok minden fontos kérdést illetően.

- Úgy hiszik - folytatta Clocker -, hogy az írott történelem mind azt bizonyítja, hogy a tömeg mindig is felelőtlen volt, a civilizációt csak a véletlen vitte előre, vagy pedig egy maroknyi kis csapat szorgalma és előrelátása.

- És ez valami új felismerés? - kérdezte Paige. - Soha nem hallottak ezek Hitlerről, Sztálinról, Mao Ce-tungról?

- Azt hiszik az az új - felelte Clocker - hogy elértünk abba a korba, amikor a társadalom technológiai alapjai olyan bonyolult fokot értek el és váltak egyben sebezhetővé éppen emiatt a bonyolultság miatt, hogy a civilizáció - sőt, maga a bolygó is - képtelen lesz fennmaradni, ha minden kormánydöntés ki van szolgáltatva a szavazópolgárok önző és kiszámíthatatlan indítékainak, akik a szavazófülkéből zsarolják a döntéshozókat.

- Baromság - jelentette ki Paige.

Marty támogatta volna a felesége véleményét, de nem volt elég ereje a beszélgetéshez. Csak arra volt energiája, hogy szopogassa az almalevét.

- Igazában - folytatta Clocker - a meztelen hatalmat akarják. Az bennük az új, függetlenül attól, mit gondolnak, hogy a politikai spektrum legszélsőségesebb részeit képviselik. Akik be akarják tiltani a Huckleberry Finnt, vagy akik Anne Rice könyveit, azokat látszólag különböző indítékok vezérlik, holott igazában testvérek - spirituális értelemben.

- Hogyne - mondta Paige. - Ugyanaz vezérli őket - a vágy, hogy ne csak az emberek tetteit határozzák meg, hanem azt is, mit gondolhatnak.

- A legradikálisabb környezetvédők, akik a világ népességét azért akarják drasztikusan lecsökkenteni egy-két évtized alatt, mert úgy látják, hogy a bolygó ökológiája veszélyben van, sok szempontból ugyanarról beszélnek,

mint azok, akik azért akarják ugyanezt, mert szerintük túl sok a színes bőrű a Földön.

- Mekkora ez a szervezet, amiről beszél? - érdeklődött Paige.

Clocker rövid habozás után csak ennyit mondott:

- Nagy.

- A Hálózat irányítóinak véleménye szerint a modern technológia veszélyeket rejt magában az emberiségre nézve - magyarázta Clocker, miközben lassúbbra kapcsolta az ablaktörlőt -, de nincsenek ellene annak, hogy ezt a technológiát a hatalomért folytatott harc szolgálatába állítsák.

A számos kutatóprogram közül az egyik, amelyet az új világ eljövetele érdekében beindítottak, egy teljesen irányítható klónsereg létrehozására összpontosult, akik tökéletesen engedelmes katonákként és rendőrökként működnének már az ezredfordulón. Alfie volt az első egyede az első - vagyis Alfa - generációs irányítható klónoknak. Mivel pedig a társadalmat sok helytelenül gondolkodó egyed irányítja a legkülönbözőbb pozíciókból, ezért az első klónokat arra szánták, hogy megölje azokat a gazdasági, kormányzati, oktatási és sajtóirányítókat, akik maradi módon gondolkoznak, és nem látják be, hogy szükség van ezekre a változásokra. A klón nem volt igazi ember, inkább többé-kevésbé egy hús-vér gép, következésképpen ideális gyilkos. Nincs fogalma róla, ki hozta létre, ki nevelte azzá, amivé, tehát nem tudja leleplezni irányítóit és az azok mögött megbújó összeesküvést.

Clocker visszakapcsolta a sebességet, amikor a kocsi egy meredekebb lejtőre ért. Folytatta:

- Mivel nem terheli sem vallás, sem filozófia, sem semmiféle hit a gondolkodását, nincs családja, nincs múltja, tehát nem áll fenn a veszély, hogy kételkedni kezd az általa elkövetett szörnyűségek helyességében, nem lesz bűntudata, de nincs szabad akarata sem, hogy beleavatkozzék megbízatásának végrehajtásába.

- De valami félrecsúszhatott Alfie-ban - vélte Paige.

- Bizonyára így történt. És most már sosem tudjuk meg pontosan, hogy mi.

De miért nézett ki úgy, mint én? - akarta volna kérdezni Marty, ám ehelyett a feje Paige vállára hanyatlott, és elveszítette az eszméletét.

Tükörterem az elvarázsolt kastélyban. Keresi a kivezető utat. Dühös, irigy, gyűlölködő arcok néznek vissza rá, akik az ő arcvonásait viselik, magukon Egymás után kilépnek a tükörből és üldözni kezdik, egy hadseregnyi Martin Stillwater. Most már azokból a tükörből is utána nyúlnak a kezek, melyek előtt elszalad, és mindegyik azt kiáltja: *Kell nekem az életem!*

A tükrök egyszerre törtek szét, amikor felébredt.

Lámpafény.

Árnyas mennyezet.

Ágyban feküdt.

Egyszerre vacogott és volt melege. Próbált felülni, de nem bírta.

- Drágám?

Alig volt ereje, hogy elfordítsa a fejét. Paige. Egy széken. Az ágya mellett. Mögötte egy másik ágy. A takaró alatt alakok. A kislányok.

- Magadhoz tértél, kedves?

Megpróbálta megnyalni a száját. A nyelve száraz, ajka repedezett.

Az asszony kivette a műanyag jeges vödörből az almalevet, fölemelte a férfi fejét és ajkai közé dugta a szalmaszálat.

Miután ivott, sikerült megszólalnia.

- Hol...?

- Egy motelben Bishopban.

- Elég messze?

- Most már biztosan - felelte Paige.

- Ő...?

- Clocker? Visszajön.

Majd meghalt szomjan. Az asszony adott neki még almaléből.

- Aggódom... - suttogta.

- Nem kell, most már semmi baj.

- Miatta.

- Clocker miatt? - kérdezte a nő.

A férfi bólintott.

- Megbízhatunk benne - mondta az asszony.

Marty remélte, hogy a feleségének igaza van. Még az ivás is kifárasztotta. Lerogyott a feje a párnára. Az asszony arca olyan volt, mint egy angyalé. Lassan elhalványult.

Fut az elvarázsolt kastélyban, egy sötét alagútban. Annak végében, nagyon távol fény, hatalmas üdöző tömeg, egyre újabb emberek a tükrökből. A fényben megmenekül, ki kell jusson. Kirobban a fénybe, amiről kiderül, hogy a hómező az, az elhagyott templom előtt, rohannak együtt Paige-dzsel és a kislányokkal a kapu felé, mögöttük a Másik, amikor egy lövés dördül, előbb jéglánda, aztán tűz, tűz...

A fájdalom elviselhetetlen volt.

Nem látott a szemébe szökő könnyektől. Pislogott, nagyon szerette volna tudni, hol van.

Újabb égető fájdalmat érzett, felsikoltott. Illetve csak hitte, mert egy elnyújtott „ahhh” tört csak ki belőle. Megint kipislogta a szeméből a könnyeket.

A függönyök még mindig el voltak húzva. Most azonban nappali fény áradt be mellettük a réseken.

Clocker tornyosult fölé. Valamit csinált a vállával. Először, mivel olyan kínzó volt a fájdalom, azt hitte, Clocker meg akarja ölni. Aztán megpillantotta Paige-et is Clocker mellett és tudta, hogy az asszony ezt nem engedné.

A nő próbált neki valamit magyarázni, de csak szó- foszlányokat hallott: ...fertőtlenítő...antibiotikum... Megint bekötötték a vállát.

Clocker injekciót adott a jobb karjába. Nézte, de annyira fájt mindene, hogy nem érezte a tűt.

Egy pillanatra megint a tükörterembe került.

Amikor ismét a motelszobában találta magát, látta, hogy ott ül Charlotte és Emily a szomszédos ágy szélén és őt nézi. Emily kezében, Kukucs, a kő, amelyiknek szemeket festett.

Mindkét kislány borzalmasan komoly.

Sikerült rájuk mosolyognia.

Charlotte felállt, odament hozzá, és megcsókolta izzadó homlokát.

Emily is megcsókolta, aztán a jobb tenyerébe helyezte Kukucsot.

Később, amikor újra felmerült mély, ezúttal álomtalan alvásából, hallotta, hogy Paige és Clocker beszélget:

- ... nem biztonságos ilyen állapotban szállítani - mondta Paige.

- Muszáj - jelentette ki Clocker. - Nem vagyunk elég távol Mammoth Lakes-től.

- Honnan tudja, hogy keresnek minket?

- Igaza van, nem mondta ezt nekem senki, de biztos lehet benne. Rövidesen valaki keresni fog minket - nagy valószínűséggel életünk hátralévő részében.

Ki-be zuhant az álomból, aztán amikor megpillantotta az ágya mellett Clockert, megkérdezte tőle:

- Miért?

- Az örök kérdés - jegyezte meg Clocker és elmosolyodott.

Martynak sikerült tovább finomítania az örök kérdést:

- Miért maga?

Clocker bólintott.

- Gondolom, hogy izgatja. Nos...én sosem tartoztam közéjük. Komoly hibát követek el, amikor azt hitték, hiszek az elméletükben. Egész életemben kalandra vágytam. Arra gondoltam, hogy ha együttműködöm velük, egyszer eljön a nap, amikor komoly kárt tudok okozni a Hálózatnak, sőt esetleg szétrobbantom az egészet.

- Köszönöm - felelte Marty, érezte, hogy megint elveszti az öntudatát és úgy gondolta, illik jeleznie hálóját.

- Nana - szólalt meg Clocker -, még nem jutottunk ki az erdőből...

Amikor Marty visszanyerte az eszméletét, már nem verejtékezett vagy borzongott, de még gyengének érezte magát.

Ültek a kocsiban a majdnem kihalt sztrádán, kezdett alkonyodni. Paige vezetett, ő pedig mellette ült elől beszíjazva.

- Jól vagy? - kérdezte az asszony.

- Jobban - felelte és hangja már nem remegett annyira, mint korábban. - Szomjas vagyok.

- Van egy kevés almaié a padlón, a lábaid közt. Mindjárt megállok valahol.

- Nem kell, föl tudom én is venni - felelte, bár egyáltalán nem volt biztos benne, hogy meg tudja tenni.

Amikor előrehajolt ép jobbájával, akkor vette észre, hogy balja a nyakába van kötve. Sikerült megfognia egy dobozt, kiszabadította a hatos csomagból, aztán a térde közé fogta, úgy tépte föl a tetejét.

Az ital aligha volt hidegnek nevezhető, de soha nem esett neki ilyen jól. Három nagy kortyra kiitta az egészet. Amikor megfordult, látta, hogy Charlotte és Emily a hátsó ülésen szundikál.

- Alig aludtak valamit az elmúlt két éjszaka - magyarázta Paige. - Rosszat álmodtak. És aggódtak miattad. De azt hiszem, nagyobb biztonságban érzik magukat, ha haladunk.

- Két éjszaka? - Tudta, hogy kedd éjjel szöktek el Mammoth Lakes-ből. Úgy gondolta, hogy szerda délután lehet. - Milyen nap van ma?

- Péntek - felelte az asszony. Majdnem három napig nem volt magánál.

Kipillantott a hatalmas síkságra, amelyre gyorsan szállt le a sötétség. - Hol vagyunk?

- Nevadában, a 31-es úton, délre Walker Lane-től, Rákanyarodunk a 95-ös útra és megyünk északnak, Falion felé. Ott töltjük az éjszakát egy motelben.

- És holnap?

- Wyomingba, ha neked is tetszik.

- Nekem tetszik. Van valami különös oka, hogy pont oda?

- Kari tud ott egy helyet, ahol maradhatunk egy darabig.

- S a kocsi...? Hogy került ez hozzánk?

- Ez is Karié. Ahogy a sebhintőport meg a penicillint is tőle kaptuk, amivel kezeltelek. Mintha mindig tudná, mit hol lehet beszerezni. Remek egy fickó.

- Nem is ismerem igazán - mondta Marty és fölvevett egy újabb doboz italt - de máris a szívembe lopta magát.

- Kipattintotta egy újabb alma lés doboz tetejét, kiitta legalább a felét és folytatta: - Tetszik a kalapja is.

Paige felnevetett, Marty is vele kuncogott.

- Istenem - sóhajtott fel az asszony, miközben hajtott a néptelen sivatagon keresztül a szürkületben - nagyon szeretlek, Marty. Ha meghaltál volna, sose bocsátottam volna meg neked.

Aznap éjszakára két szobát vettek ki a falloni motelben, álnéven, és előre fizettek készpénzzel. A szállodában vacsoráztak, pizzát és Pepsit. Marty majd elpusztult az éhségtől, mégis kétszeletnyi pizza tökéletesen megtöltötte a gyomrát. Evés közben szópókereztek a kislányokkal, ételneveket kellett mondani P betűvel. A lányok nem voltak valami játékos hangulatban, sőt, annyira magukba fordultak, hogy Marty aggódni kezdett.

Lehet, hogy csak fáradtak voltak. Vacsora után, hiába szundítottak a kocsiban, alig tették fejüket a párnára, már aludtak is.

Nyitva hagyták a két szoba közti ajtót. Kari adott Paige-nek egy Uzi géppisztolyt. Ott hevert az éjjeliszekevény tetején, a kezük ügyében.

Paige és Marty egy ágyban aludt, az asszony Marty jobbára feküdt, hogy megfoghassa ép kezét.

Paige elmondta, hogy megtudta Clockertől, miért nézett ki a Másik szakasztott úgy, mint ő.

A Hálózat egyik nagyhatalmú figurájának, egy médiacárnak négyéves korában meghalt a kisfia rákban. Miközben a kisfiú a Cedar-Sinai kórházban haldoklott, ez öt éve volt, vér és csontvelő mintákat vettek tőle, mert apjának kifejezett kívánsága az volt, hogy az Alfa generációs klónok a kisfia génanyagát hordozzák. Ha létre lehet hozni működőképes klónokat, akkor ezek örök emléket állítanak a kisfiának.

- Jézusom, de beteges ötlet - jegyezte meg Marty. - Micsoda apa lehet az olyan, aki génmanipulációval létrehozott véres gyilkosokat megfelelő emlékműnek tart? Atyavilág!

A Hálózat embere, akit megbíztak a génminták ellopásával, egy fatális véletlen folytán Marty vér- és csontvelő mintáját emelte el, melyeket azért vettek le, hogy megállapítsák, megfelelő donor lenne-e Charlotte számára, ha a kislánynál csontvelő átültetést kellene végrehajtani.

Marty még mindig lábadozott, szüksége volt alvásra, de még tudni akart valamit, mielőtt megint elszenderedne.

- Ha Alfie-t csak öt éve gyártották, hogy lehet, hogy mégis felnőtt ember volt?

- Clocker szerint - felelte az asszony - „feljavították” az alapvető emberi képességeket többféle szempontból is. Alfie-t felruházták egy szokatlanul gyors anyagcserével, valamint félelmetes regenerálódó képességgel. Érettségét mutáns, növekedési hormonokkal érték el, amit folyamatosan kapott az anyaméhből való kivétel után két éven át. Mint valami felfújó, szörnyűséges növény - tette hozzá Paige.

- Jézusom! - mondta Marty és az éjjeliszekevényen heverő Uzira pillantott. - És nem volt egy szemernyi kételyük sem, amikor a klón nem hasonlított a kissrácra?

- Egyrészt, a kisfiú kettő és négyéves kora között a ráktól sorvadt. Nem tudták, hogy nézett volna ki, ha egészséges marad. Egyébként meg annyira belenyúltak a génanyagba, hogy nem lehettek biztosak abban, hogy az Alfa-klónok emlékeztetnek-e majd egyáltalán a kisfiúra. Nyelvre, matematikára és általában mindenre kifinomult szubliminális módszerekkel tanították, leginkább alvás, illetve növekedés közben.

Az asszony sokáig magyarázott, de a hangja lassan elhalkult, és Marty álomba zuhant, ahol egy melegházban mindenütt emberi alakzatok úszkáltak vízszertű folyadékban...műanyag csöveken mindenféle életben tartó gépezetekhez vannak kötve, gyorsan növekedtek a magzatok felnőtté, és mind-mind rá hasonlít, aztán hirtelen mindnek egyszerre kinyílt a szeme, és ugyanazon a hangon mondták: *Kell nekem az életem!*

8.

A faház egy többholdas erdei birtok közepén állt, néhány mérföldre a wyomingi Jackson Hole-tól, itt épp most esett le az első hó. Kari tökéletesen elmagyarázta az utat, könnyedén rábukkantak a házra, amikor szombat késő délután megérkeztek.

A házat ki kellett takarítani, kiszellőztetni, de az éléskamra jól fel volt szerelve. És amikor a rozsdás lé kifolyt a vízcsapból, tiszta ivóvízhez jutottak.

Hétfőn egy Rangé Rover kanyarodott le az útról, és állt meg az ajtó előtt. Feszülten figyelték az ablakból. Paige kibiztosította az Uzit, és csak akkor nyugodott meg, amikor meglátta, hogy Kari száll ki belőle.

Épp időben érkezett, akkor akartak ebédelni. Marty volt a szakács, a lányok kuktáskodtak. Töltött tojás, sült konzervkolbász és kétszersült volt a menü.

Miközben ötösben ültek a gyalulatlan fenyőasztal mellett, Kari mindenkinek átnyújtotta új papírjait. Martyt megdöbbenette mennyi iratról van szó. Mind a négyen kaptak születési anyakönyvi kivonatot. Érettségi bizonyítvány Paigének a New Jersey-beli Newarból, Martynak pedig a pennsylvániai Harrisburgból. Leszerelési papír Martynak az Egyesült Államok Hadseregétől, mint akit kitüntetéssel bocsátották el három év szolgálat után. Kaptak még wyomingi jogosítványt, társadalombiztosítási kártyát és egy rakás egyéb dokumentumot.

Az új nevük Gault lett, Ann és John Gault. Charlotte-ot anyakönyvi kivonata szerint Rebecca Vanessa Gault névre keresztelték, Emilyt pedig Suzie Lóri Galtnak.

- Mi választottunk nevet magunknak - mondta Charlotte valamivel lelkesebben, mint a korábbi napokban. - Azért lettem Rebecca, mert én vagyok a szépséges és titokzatos asszony, aki kísért a Manderley-házban, mint a filmben.

- Nem *pontosan* azt a nevet kaptuk, amit szerettünk volna - jegyezte meg Emily. - Legalábbis nem elsőre.

Marty egyik lázas álmát aludta, még Bishopban, amikor nevet választottak maguknak. - Miért, mit választottál magadnak elsőnek? - kérdezte Marty a kislányt.

- A Bobot - felelte az.

Marty felnevetett, Charlotte is vele kacagott.

- De nekem tetszik a Bob - mondta Emily.

- Hát, azt el kell azért ismerned, nem igazán illik egy lánynak - mondta Marty.

- Ha nem lehettem Bob - jelentette ki Emily -, akkor legyek Suzie Lori, és tessék mind a kettőt használni, nemcsak a Suzie-t!

Miközben a kislányok elmosogattak, Kari behozott egy bőröndöt a Rangé Roverből, kinyitotta az asztal tetején, a tartalmával kapcsolatban pedig megbeszélést tartott Martyval és Paige-dzsel. Közel száz komputer lemez volt, amelyekre Kari az idők folyamán titokban rámásolta a Hálózat adatbázisának tetemes részét, valamint legalább száz mikro kazetta, amelyekre rákerült egy sor titkos megbeszélés, köztük az is, amit Dana Pointban a Ritz-Carltonban Oslett és Péter Waxhill folytatott.

- Ez - magyarázta Kari - megvilágítja dióhéjban a klón krízist is. - Elkezdte visszapakolni az anyagot a bőröndbe. - Ez persze mind másolat. A magáé két teljes készlet. Nekem még vannak más másolataim is.

Marty nem értette a dolgot.

- Miért kéne ez nekünk?

- Maga jó író - felelte Kari. - Elolvastam két könyvét kedd éjszaka óta. Fogja ezeket és írja meg, mi történt magával meg a családjával. Meg fogom hagyni két ember nevét magának, az egyik egy vezető napilap főszerkesztője, a másik meg magas rangban van az FBI-nál. Biztos vagyok benne, hogy nem tagjai a Hálózatnak - ugyanis szerepeltek Alfie jövőben likvidálandó személyeinek listáján. Az írást meg a teljes anyagot küldje meg mindkettőjüknek. Ne írjon címet és persze ne Wyomingból adja őket postára.

- Maga nem tudja ezt megtenni? - kérdezte Paige.

- Én is megteszem, ha azt látom, hogy nem reagálnak úgy, ahogy várom. De maguknak kell elkezdeni. Az eltűnésük, a Misson Viejóban történtek, a szülők lemészárlása és a hullák, amiket otthagytam a faház mellett, és amiket bizonyosan megtalálnak - forró témává teszi a sztorit. A Hálózat akarta ezt eredetileg, hogy kicsalogassa magukat a rejtekhelyükről. Használjuk ki a maguk hírnevét, hadd süljön el visszafelé a dolog.

Hűvös volt az idő, de nem kellemetlenül. Az ég kristálytisza.

Marty és Kari sétára indult az erdőben, de a faházat mindvégig szemmel tartották.

- Ez az Alfie - szólalt meg Marty.

- Mi van vele?

- Ő volt az egyetlen?

- Az első és egyetlen működő klón. A többit most növesztik.

- Meg kell állítanunk.

- Meg fogjuk.

- Oké, tegyük föl, hogy fölrobbantjuk a Hálózatot - morfondírozott Marty. - Összeomlik ez a kártyavár. De utána...szóval, utána hazamehetünk valaha, és élhetjük a saját életünket?

Kari megrázta a fejét.

- Én nem akarom. Nem merem. Valaki közülük kicsúszhat a hurokból. És ezek az emberek bosszúállók. Remekül tudnak gyűlölni. Romba dönti az életüket vagy csak egyetlen családtagjukét, előbb vagy utóbb kiirtják az egész családját.

- Akkor ez a Gault név nem csak átmeneti dolog?

- Ez a legjobb személyazonosság, amit csak kaphattak. Ugyanolyan jó, mint egy igazi papír. Olyan forrásból jutottam hozzá, amelyet a Hálózat nem ismer. Ezek alapján soha nem jutnak el magukhoz.

- Az írói karrierem, a könyveim jogdíja...

- Felejtse el - mondta Kari. - Új fölfedező útra indul, ismeretlen világok felé.

- És magának is van valami új neve?

- Van.

- Amihez semmi közöm, mi?

- Pontosan.

Kari délután indult el, nem sokkal sötétedés előtt.

Amikor kikísérték a Rangé Roverhez, előhúzott a zsebéből egy borítékot, és odaadta Paige-nek, mondván, hogy ez a birtokpapír a házról és a hozzátartozó telekről.

- Két ilyen birtokot vásároltam, arra az esetre, ha le kell lépnem. Mindkettőt lenyomozhatatlan hamis néven. Ezt most átirattam Jogh és Ann Gault nevére, mivel nekem elég a másik.

Láthatóan zavarba jött, amikor Paige megölelte.

- Kari - szólalt meg Marty - mi történt volna velünk maga nélkül? Mindent magának köszönhetünk.

A nagydarab ember elpirult.

- Jól csinálták, ez a lényeg, maguk igazi túlélők. Amit magukért tettem, azt szerintem mindenki megtette volna.

- Manapság nem hiszem... - jegyezte meg Marty.

- Még manapság is több a jó ember, mint a rossz - felelte Kari.

A kislányok is csókkal búcsúztak Karitól, mert kimondatlanul is mindenki tudta, hogy soha nem fogják viszontlátni.

Emily odaadta neki Kukucsot.

- Kell a bácsinak is valaki - mondta.

- Köszönöm, Emily. Gondját fogom viselni.

Amikor Kari beült a volán mögé és becsukta az ajtót,

Marty odahajolt a nyitott ablakhoz.

- Ha fölrobbantjuk a Hálózatot, gondolja, hogy felélesztik újra?

- Vagy ezt, vagy valami mást - felelte Kari gondolkodás nélkül.

Marty idegesen felnevetett.

- Majd megtudjuk, ha eltörlik a választásokat.

- Ó, dehogyis törlik el a választásokat! Legalábbis nem ilyen egyértelműen - mondta Kari, és beindította a motort. - Folytatják a megszokott módon, versengő pártok, kampány konvenciók, a jól megszokott hangoskodás, meg minden. De az összes jelölt megbízható hálózati ember lesz. Ha valaha is átveszik a hatalmat, akkor ezt csak ők fogják tudni.

Marty hirtelen úgy megborzongott, mint amikor kedd éjjel kint vacogtak a hóvihárban.

Kari felemelte behajlított mutatóujját, Marty rájött, hogy így üdvözölték egymást az *Úrszekerek* hősei.

- Éljen hosszán és boldoguljon! - mondta és elhajtott.

Marty csak állt a kavicsos behajtón, nézett a Rover után, amely ráhajtott az országútra, és eltűnt a szemük elől.

9.

Decemberben, sőt még a következő évben is, minden újság a Hálózat botrányától volt hangos. Árulást, összeesküvést, gyilkosságokat emlegettek, egyik válság követte a másikat. John és Ann Gault nem vett tudomást az

egésről, legalábbis annyira nem, amennyire korábban gondolták. Á saját életüket kellett felépíteni, ami nem volt egyszerű vállalkozás.

Ann levágatta szőke haját és barnára festette. Mielőtt találkoztak volna a közelben, szétszórt tanyáikon élő szomszédjaikkal, John szakállt növesztett; nem kis meglepetésére félig ősz volt ez a szőrzet.

Egy kevés kis festék Rebecca haját szőkéből gesztenyebarnává varázsolta, az olló rövidebbre. Mindkét kislány gyorsan nő. Gyorsan elmosódnak a régi emlékek arról, kik és mik voltak egykoron.

Összehasonlíthatatlanul könnyebb dolog volt megjegyezni az új neveiket, mint következetesen ragaszkodni kitalált, de hihető múltjukhoz. Ez a memória játék izgalmasabb volt, mint a szópóker.

A rémálmok vissza-visszatértek. Bár nyugalmuk volt nappal attól az ellenségtől, akit megismertek, de álmaikban ugyanolyan babonások lettek, mint a középkori emberek. A hirtelen zajoktól mind a négyen összerezzenek.

Szenteste remélte először John, hogy képesek lesznek elképzelni új életüket, amiben boldogok lehetnek. Ekkor érdeklődött ugyanis először Suzie Lori arról, hogy mi lett a pattogatott kukoricával.

- Milyen pattogatott kukoricával? - kérdezte John.

- Hát azzal, amiből öt kilót tett a mikroba a Télapó gonosz ikertestvére - felelte a kislány. - Tudom, hogy nem lehetett, de ha lehetett mégis, akkor mi lett vele?

Aznap este megint tartottak meseórát, három hét után az elsőt. Ettől kezdve mindennapossá vált megint.

Január végére már érezték magukat akkora biztonságban, hogy bemerték íratni Rebeccát és Suzie Lorit nyilvános iskolába.

Tavasza már új barátai lettek, és egyre gyarapodtak azok a Gault-emlékek, amelyek már nem voltak kitaláltak.

Mivel volt hetvenezer dollárjuk készpénzben és ajándékba megkapták a birtokot, nem voltak rákényszerülve, hogy munkát keressenek maguknak. Volt négy dobozuk is, amelyben ott sorakoztak Martin Stillwater regényei első kiadásban.

A *Time* magazin címlapjáról a világba harsogott a soha meg nem válaszolt kérdés: *Hol van Martin Stillwater?* Az első kiadások tavaszra az eredeti ár öt-hatszorosát érték, és ez vélhetően csak tovább emelkedik majd az elkövetkező években. Ha egyet-kettőt eladogatnak, persze távoli városokban, utána tölthetik egy kissé a családi kasszát.

John úgy mutatkozott be szomszédjainak, hogy valamikor biztosítási ügynök volt New York Cityben. Azt mondta, hogy egy csinos, bár nem valami tetemes örökséghez jutott. Egész életében falusi életről álmodott, és költőnek készül. „Ha nem tudom eladni a verseimet, akkor esetleg regényt írok - mondogatta gyakran - és ha ez sem megy, majd akkor elkezdek aggódni.”

Ann elégedett volt családjának szerepével. És ahogy megszabadult múltjától - a problémás családok és a mindennapos ingázás nyomasztó terhétől - újra felfedezte magában rajztehetségét, amit nem kamatoztatott középiskolás kora óta. Elkezdte illusztrálni férje gyerekverseit, melyek az évek során születtek *Mesék Rebeccának és Suzie Lorinak* címmel.

Öt éve éltek már Wyomingban, amikor megjelent a *Télapó gonosz ikertestvére* John Gaulttól, Ann Gault illusztrációival, és hatalmas siker lett a karácsonyi könyvvásáron. A könyv borítóján nem jelent meg az alkotók fényképe. Kedvesen, de elutasították a kérést, mondván: csendesen szeretnének élni, és újabb könyveket írni a gyerekeknek. A kislányok nagyra nőttek, Rebecca lassan elkezdett fiúkkal randizni, akikben Suzie Lori mindig talált valami kivetnivalót. Egy nap egy papírfedelű regényt hozott a posta. A barna borítékon nem szerepelt feladó, sem semmiféle kísérőlevél. Sci-fi regény volt, története a távoli jövőbe volt helyezve, amikor az emberiség távoli naprendszerekbe hatol, de a saját problémáival nem tud megbirkózni. A címe *A klónlázadás* volt. John is, Ann is elolvasta. Remek írásnak találták mindketten, és csak azt sajnálták, hogy soha nem fejezhetik ki elismerésüket a szerzőnek...